

Ký Hiệu

Contents

Ký Hiệu	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tự Chương	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	3
3. Quyển 1 - Chương 2	9
4. Quyển 1 - Chương 3	17
5. Quyển 1 - Chương 4	21
6. Quyển 1 - Chương 5	25
7. Quyển 1 - Chương 6	29
8. Quyển 1 - Chương 7	32
9. Quyển 1 - Chương 8	36
10. Quyển 1 - Chương 9	40
11. Quyển 1 - Chương 10	43
12. Quyển 1 - Chương 11	47
13. Quyển 1 - Chương 12	51
14. Quyển 1 - Chương 13	55
15. Quyển 1 - Chương 14	59
16. Quyển 1 - Chương 15	61
17. Quyển 1 - Chương 16	65
18. Quyển 1 - Chương 17	72
19. Quyển 2 - Chương 18: Văn Án Quyển Hạ	81
20. Quyển 2 - Chương 19	81
21. Quyển 2 - Chương 20	91
22. Quyển 2 - Chương 21	96
23. Quyển 2 - Chương 22	99
24. Quyển 2 - Chương 23	103
25. Quyển 2 - Chương 24	108
26. Quyển 2 - Chương 25	111
27. Quyển 2 - Chương 26	116
28. Quyển 2 - Chương 27	120
29. Quyển 2 - Chương 28	126
30. Quyển 2 - Chương 29	129
31. Quyển 2 - Chương 30	133
32. Quyển 2 - Chương 31	137
33. Quyển 2 - Chương 32	141
34. Quyển 2 - Chương 33	147
35. Quyển 2 - Chương 34	151
36. Quyển 2 - Chương 35	155
37. Quyển 2 - Chương 36	163
38. Quyển 2 - Chương 37	168
39. Quyển 2 - Chương 38: Pn1: Sơ Văn (nụ Hôn Đầu Tiên)	171
40. Quyển 2 - Chương 39: Pn2: Khất Xảo Tiết (lễ Chúc Nữ)	173

Ký Hiệu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, 1×1, âm soa dương thác, phá án, nguy huynh đệ, có chút hài, HECặp chính: Địch Dĩnh x Lãnh Niệm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-hieu>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tự Chương

Đêm khuya.

Trong nhà vừa mới kết thúc tiệc rượu mừng hôn lễ. Quan khách lũ lượt kéo nhau đi ngủ.

“Tiểu thư, bọn tôi đều đã dọn dẹp xong hết rồi, còn 2 vị thiếu gia, nên làm sao bây giờ?”

Đôi môi như cánh hoa của Duẫn Liên Nhi cười nhẹ 1 cái. Gương mặt mịn màng từ từ tiến lại quan sát 2 vị ca ca của nàng đang say bất tỉnh nhân sự.

Thật nhức đầu.

“Đi Xuân Hoa phiền đi tìm A Sinh thúc thúc và A Thanh thúc thúc đến đây đi.”

“Tiểu thư người muốn A Sinh và A Thanh kiêng họ về phòng à?”

“Hôm nay, phòng trong nhà đều chật kín tân khách. Nhị Khuyết thúc thúc đã dành phòng của Niệm Sinh ca ca rồi, chỉ còn phòng của Địch Dĩnh ca ca thôi”. Duẫn Liên Nhi dừng lại 1 lát, lòng hiểu rõ mình đang làm trò quỷ gì. “Phòng ngủ của đại thiếu gia còn trống ko?”

Xuân Hoa ko biết sự an bài của tiểu thư. Phòng của nhị thiếu gia, đã bị bọn đàn ông khác chiếm cứ rồi. “Vẫn còn ảh.”

“Ồ, ta liền nhanh tìm A Sinh và A Thanh đến đây.” Xuân Hoa dứt lời liền rời đi.

Duẫn Liên Nhi thở nhẹ ra, nghĩ thầm, người hầu trong nhà này nhiều như vậy mà hôm nay còn ko đủ. Chén đĩa trong tiệc rượu còn phải từ từ rửa sạch nữa. Thu Nguyệt, trù nương cùng vài nha hoàn nữa đang tận lực làm việc trong bếp. Còn các người hầu khác thì đang khiêng bàn ghế, dọn dẹp đại sảnh. Hiện tại chỉ còn lại 2 vị ca ca.

Duẫn Liên Nhi đi đến bên cửa ngẩng đầu lên. Trăng hôm nay sáng ngời. Cha và nương cuối cùng cũng được ở bên nhau. Ah, nàng muốn vẽ 1 bức tranh miêu tả 2 người họ. Đây mới thực sự là quà mừng nga. Coi như thành tâm chúc cha nương bách đầu giai lão.

Nàng từng rất thích nương. Nhưng không biết từ bao giờ tâm tư bắt đầu rời đi. Đôi mắt trong suốt nhanh chóng trở nên u buồn nhìn hai vị ca ca. Thần sắc ảm đạm hồi lâu, trong lòng biết rõ bóng dáng kia chưa bao giờ dung nạp sự tồn tại của nàng. Mà nàng lại luôn thấy rõ tầm mắt của hắn lúc nào cũng truy đuổi theo hình bóng của ai kia.

“Tiểu thư, người vất vả cả ngày rồi, tối nay cũng nên về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Các người cũng vậy.”

Duẫn Liên Nhi thấy mọi người ko một tiếng động đem 2 vị ca ca ra ngoài. Sắp xếp đâu vào đó, nàng liền bảo mấy người hầu lui về, cả mình cũng nhẹ nhàng bước ra đóng cửa lại. Cả người chậm rãi bước ra đình viện. Trong ko khí tràn ngập mùi hoa. Đắm chìm trong hương hoa mênh mông, làn gió nhẹ thổi mái tóc bay bay, nàng quay lại nhìn ánh nến đang cháy trong sương phòng cho đến hừng đông.

Ý thức mơ màng, cả người cứ lảo đảo, lộn lại thật khó ngủ.

Ách. Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái, đuổi thẳng cả người ra. Theo phản xạ, hướng xuống giường tìm kiếm gì đó, nhất thời, nôn hết toàn bộ uế vật trong miệng ra, xong lại tiếp tục ngã đầu ngủ tiếp.

Nghiêng người liền đưng phải 1 vật gì đó. Theo tiềm thức, liền cho đó là chăn bông, nên đập ngay xuống giường ——

Bịch! Trán của Dịch Dĩnh bị đập ngay xuống đất. Cảm thấy đau đau, trong đầu vẫn còn mơ mơ màng màng liền ngồi dậy. Đôi mắt lơ mơ chớp chớp.....Tầm nhìn ko rõ ràng. Lần thứ 2 nhắm lại, bỗng nghe 1 mùi dơ bẩn là lạ dính lại trên người. Đưa tay sờ sờ quần áo, cảm thấy ướt ướt, dính dính.

Ách? Đầu óc y nhất thời thanh tỉnh. Trong đầu hoàn toàn ko có ấn tượng là mình uống say rồi thất thố. Trong trí nhớ vẫn còn 1 đoạn ngắn ký ức là yến tiệc linh đình nơi đại sảnh. Đầu choán mắt hoa, y lão đảo thân hình đang say rượu đi ra ngoài, đến bên cạnh giếng.

Rửa sạch uế vật trên người. Sau đó toàn thân ầm ướt mới bắt đầu hồi phòng.

Bây giờ đã tỉnh hơn phân nửa, nhìn rõ cảnh vật hơn rất nhiều. Y liền lập tức cởi ngay ra trang phục ầm ướt, thay vào đó là quần áo khô mát.

Dịch Dĩnh trong lòng thắc mắc —— ai là người đưa y trở về phòng?

Đoán rằng người hầu trong nhà này còn phải tiếp đãi tân khách đang hưng trí uống rượu, vùng quyền mua vui đều đã say đến bất tỉnh nhân sự. Mà y vốn cũng có chút tửu lượng miễn cưỡng có thể chống đỡ được, ko hiểu sao lại say mất lúc nào ko hay?

Trong phòng tràn ngập mùi rượu. Dịch Dĩnh mở ra cửa sổ ra. Ánh mắt nhìn ra ngoài sương phòng, chỉ thấy một mảnh tối đen, không có ánh sáng – nền chiếu phản chiếu 1 đạo bóng dáng của y – Ngủ thôi –

Khóe miệng của y câu dẫn 1 nụ cười nhạt. Cái đầu ngu ngốc này là nghĩ lệch đi đâu vậy.

Cả người quay trở lại giường. Chợt, đập vào mắt là người khiến Dịch Dĩnh toàn thân chấn động. Y nắm chặt sa trường, rất sợ hình ảnh kia chỉ là tưởng tượng. Hình dáng thanh tú kia có vẽ mỏng lung nữa hự, nữa thực. Cố gắng kiềm chế ko hướng tới thân thể vẫn còn mang dáng dấp trẻ con kia. Y và hẳn trong lúc đó quá xa cách, chỉ là mới quen biết sơ sơ.

Thân ảnh cao lớn ngậy ngốc ngồi ở mép giường, mãi cho đến khi ánh nến phụt tắt, mới thở dài mở miệng: “Mình đang nghĩ gì.....?”

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Chợ.

“A —— a —— a —— “

Tiếng thét chói tai đầy thê lương trong nháy mắt xuyên thủng màng nhĩ mọi người. Trong góc chợ, vài tên vai u thịt bắp đang túm lấy 1 nữ tử khoảng 17 tuổi, lôi tới ngã tư đường.

“Cha —— cứu con ——” nữ tử tóc tai bù xù. Đôi mắt kính hãi nhìn cha nàng cầu xin. Nhanh như chớp lão quay đầu đi chỗ khác —— Hách! Nàng thở hắt ra mấy cái, nhất thời hồn vía lên mây... Khóe miệng chảy ra một dòng máu nóng, nàng vô cùng thương tâm thốt lên “Cha —— con là con gái của người mà, chúng ta là máu mủ ruột rà mà..... Con là con gái của người mà —— “

La đến khang cổ họng, đợi mãi cũng ko thấy cha quay đầu lại. Nữ tử ko ngừng giãy giụa, muốn trở về bên thân nhân của mình. Nàng không cam lòng, không cam lòng... Thân ảnh càng ngày càng xa, hai đầu gối nữ tử mềm nhũn, tan nát cõi lòng. Hận ý ko ngừng nổi lên, tâm tình trở nên lạnh lẽo. Thân thể bị người khác chà đạp thật ko chịu nổi mà, ko thể chịu nổi.....

“Con trốn về.....con khó khăn lắm mới trốn về được mà.....” Thì thào tự nói, rõ ràng, nàng giống như phát điên, hét lên: ” Tại, sao, ko, cứu, con — Tại sao..... Ta hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi —— “

“Bình!” Bàn tay của nữ tử xô ngã quầy hàng gần đó. Nhất thời mấy tiếng “Bình bình bang bang” vang lên khiến cho 1 trận gà bay chó sủa. Dân chúng vô tội thấy vậy lập tức tránh xa 1 chút.

Cô gái chặt vật ngã úp xuống mặt đất. Trên người dính đầy bùn đất và đồ ăn thật dơ bẩn. Nước mắt uất hận ở hốc mắt từng hàng từng hàng chảy xuống. Trước mắt, chỉ là trường phạt nhỏ thôi. Nàng từng bị mấy

tên nam nhân tiết ngoạn. Cái gì tôn nghiêm, cái gì sĩ diện đã sớm bị hủy diệt, còn lại có chăng chỉ là nhục nhã.

Ánh mắt mờ mịt tìm kiếm hình ảnh của người thân trong đám người đang bu quanh vì hiếu kỳ. "Ha ha..." Nhân còn sống là vì cái gì... Còn có ý nghĩa gì. Nàng lộ ra 1 nụ cười khổ, thật quá bị ai. "Đê tiện!" Nàng không ngừng mà mắng: "Đê tiện! Đê tiện!"

Ngồi dậy ôm chặt đầu gối. Thân thể mềm yếu như ko có xương lay động. Vẫn còn chưa biết mấy gã sau lưng nàng đang chuẩn bị giơ chân đá tới để trút giận.

"A a a ——" nháy mắt, tiếng kêu đau đớn như thấu tận mây xanh —— Nữ tử vẽ mặt mờ mịt quay đầu lại. Mắt thấy 1 cây chủy thủ đang cắm trên đầu gối gã kia, cán dao vẫn còn lộ ra ngoài. Gã liền ôm chân kêu rên. Bọn đồng đảng liền nhảy ra nhìn xung quanh quát: "Mẹ nó! Là tên khốn kiếp nào dám xen vào việc của người khác? Có ngon thì ra đây!" Không thấy rõ ám khí từ đâu phóng tới, mấy tên to con sợ hãi ôm đầu, trên mặt của mọi người khó nén được sự sợ hãi.

"Chắc chắc... máu chảy dữ quá, chân nó khẳng định là bị phé rồi." Một nam tử nhỏ tuổi nói.

Tiếp theo đó, mọi người liền thấy ở ngoài thực tứ, có 3 gã nam tử triều người đi tới. Bọn họ niên cũng tầm tuổi nhau. Trong đó có hai người có gương mặt quả thật như 1 khuôn đúc ra —— là anh em sinh đôi ah.

Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm đồng thời bĩu môi, "Phi" nhổ xuống đất 1 bãi nước miếng, nhấc chân đạp ngã mấy tên to con kia. "Tụi mình bẻ gãy mấy cái xương sườn của nó nga" Khuyết Bất Phàm đề nghị.

Khuyết Bất Bình đáp lại: "Hỏi ý lão đại trước đi."

Hai người nhất thời quay đầu lại, thấy Lãnh Niệm Sinh vẫn còn đang đánh nhau. Chỉ chốc lát sau đã đồn ngã hết mấy tên khi dễ nữ tử kia. Ha ha, mấy tên này đang nằm 1 đống trên đất. Khuyết Bất Phàm nhấn cao giọng: "Lão Đại, người muốn sao đây?"

"Người cho rằng ta sẽ nói sao?" Lãnh Niệm Sinh giơ tay phủi phủi vạt áo. Ánh mắt tỏa ra ngạo khí. Trong giây lát, giữa ko khí đang lặng ngắt như tờ giữa chợ vang lên "Rắc rắc rắc" mấy tiếng, gã to lớn kia chưa kịp kêu lên thì xương sườn đã gãy. Toàn thân ngã xuống, chết ngắt.

"Hừ, đồ vô dụng! Chỉ biết khi dễ kẻ yếu." Khuyết Bất Bình một cước đá văng hán tử, sau đó cùng Khuyết Bất Phàm từ từ đi đến trước mặt lão đại, chờ xử lý tiếp.

Giọng nói trong trẻo, Lãnh Niệm Sinh hỏi mấy người xung quanh mình: "Ai có dây thừng ko?" Người thích náo nhiệt liền lập tức nhận ra, người này chính là —— Hải tử của Lãnh gia cùng thủ hạ của nó.

Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm hai người là một đôi anh em chú bác. Vì cha của bọn họ là anh em sinh đôi, nên cũng có tướng mạo giống phụ thân như đúc. Ngũ quan tự nhiên cũng phi thường giống nhau. Lãnh Niệm Sinh thì có diện mạo tuấn tú, thực khó lòng mà nghĩ —— hắn chính là Lãnh gia truyền nhân. Không hổ danh là du côn đầu đường, đánh nhau, gây rối mọi chuyện đều nhảy vào. Chỉ cần hắn thấy ko thuận mắt, bất luận là lưu manh côn đồ hay đệ đệ của kẻ giàu có nào đó đùa giỡn con gái nhà lành. Lãnh Niệm Sinh cũng sẽ mặc kệ đối phương là dễ chọc hay không, trước giáo huấn cho 1 trận rồi nói sau. Vì thế, từ lâu mọi người đã đặt cho hắn 1 ngoại hiệu —— "Lãnh diện phán quan" trong hắc đạo.

Lại nghe đồn, Lãnh gia còn có 1 hải tử làm quan ở nơi khác.

Ba năm trước đây, tin tức này chấn động một thời. Hải tử mà Lãnh gia thu dưỡng là Dịch Dĩnh vào kinh ứng thí, danh hiệu đạt được đến tiến sĩ. Đường kim hoàng thượng liền phong tước Ngự Tiền Tứ Phẩm. Dịch Dĩnh được bổ về làm tri huyện ở 1 địa phương nào đó. Còn nghe nói là đã đem trị an của nơi này chỉnh đốn lại cho thật tốt. Tiếng lành đồn xa, tri huyện đại nhân lại tiếp tục được thăng chức, bước vào con đường hoạn lộ rộng thênh thang.

Mọi người đều lén nói, mấy hải tử của Lãnh gia này rất có tiền đồ. Một đứa là người trong bạch đạo, quyền thế nóng phồng tay. Đứa kia lại là nhân vật đứng đầu hắc đạo, ai nghe tên cũng phải sợ vỡ mật.

Lãnh Niệm Sinh ngang nhiên đứng giữa bọn to con đã hôn mê kia. Nheo lại nửa mắt, cúi người rút lại chủ thủ. "Máu dơ..." nói xong liền lấy vạt áo lau đi, sau đó lại giắt chủ thủ vào túi đeo ngay thắt lưng. Y bảo màu đen dính máu tỏa ra mùi tanh rất nồng. Lãnh Niệm Sinh đến trước người nữ tử, nghiêng nghiêng nhìn ánh mắt buồn bã, mệnh lệnh: "Từ nay về sau đi theo ta."

Đôi mắt ướt át của cô gái toát lên sự kinh ngạc cùng hoảng sợ. Sau 1 lúc lâu do dự rồi mới gật gật đầu.

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái đã ôm nữ tử vào lòng. Mặc kệ trên người nàng rất bẩn, cũng không quan tâm đến câu nam nữ thụ thụ bất thân, hắn sẽ ko để cho nàng bị thương tổn lần nữa. Ách? Hết thấy mọi người đều giết mình ngạc nhiên khi thấy cử chỉ quái dị của Lãnh Niệm Sinh, ngoại trừ 2 huynh đệ Khuyết Bất Phàm và Khuyết Bất Bình đang đi tìm dây thừng nên ko thấy. Hai người cùng nhau bọc mấy tên đang nằm dưới đất lại với nhau, chỉ trong chốc lát thì đã giống như 1 khối thịt to.

"Ah." Khuyết Bất Phàm cười nói: "Lão Đại, ta đi dẫn ngựa lại đây nga."

Lãnh Niệm Sinh nghe vậy, thuận theo đáp "Ân"

Lúc này, hắn mới buông ra cô gái đang khóc sụt sùi kia.

"Lão Đại, bọn này là thủ hạ của Phong Kỳ Diên." Khuyết Bất Bình nhận ra lai lịch của bọn người này. Nhớ lại người cha Phong Luật Diên làm quan cho triều đình, nhưng thằng con lại kinh danh câu lan viện, chuyên làm chuyện bất chó trộm gà, bức người lành làm xướng nhi. Đương nhiên, cũng chỉ dám lập lờ đánh lộn con đen, ngoại trừ 1 số người biết rõ sự tình, còn mấy người bình thường khác hoàn toàn ko biết gì hết.

"Kia thì đã làm sao?" Lãnh Niệm Sinh lạnh lùng nói: "Công sai nơi phủ nha vô tích sự. Đại nhân nơi công đường thì mềm như chân tôm, chỉ biết xu nịnh. Chúng ta chỉ thu dọn vài mảnh nhỏ, làm cho bọn chúng chó cắn chó, ko phải là thú vị lắm sao?"

Khuyết Bất Phàm đem ngựa đến, 3 người liền nhảy lên 3 con ngựa riêng biệt.

Lãnh Niệm Sinh khom người bắt lấy nữ tử để vào lòng ngực. Trước khi đi, hắn còn dặn dò: "Mấy đứa này giao cho 2 người, ta phải chạy về nhà mới được. Hôm nay là ngày coi mắt của Liên Nhi."

"Ah, ta cũng muốn đi giúp vui." Khuyết Bất Phàm dứt lời, "Giá" một tiếng, lập tức chạy biến mất tầm ko còn nhân ảnh.

"Nó làm gì mà gấp dữ vậy ta?!" Bộ gặp quỷ hả —— Haiz! Khuyết Bất Bình nắm lấy khối thịt "bánh ú" nghiễm nhiên bị đường ca này (Anh em chú bác) này lấy lòng người khác thật dễ tề nhưng nó lại rất chịu khó. Lần nào Liên Nhi coi mắt cũng "Nhanh chân chạy trước". Tâm tư như vậy còn chưa rõ hay sao.

Lãnh Niệm Sinh không dám tiếp tục nán ná "Ta đi trước đây, đỡ cho nương của ta phải tra hỏi lung tung. Nếu người hay được chuyện ta lại đánh nhau như vậy, thế nào cũng phạt ta tụng niệm luận ngữ cho coi." Mấy cái văn vẻ nho nhã gì, quả là ko phải dành cho người đọc mà.

"Ách." Khuyết Bất Bình nhìn theo lão đại đang từng bước rời đi. Gã cũng lập tức khởi hành.

Nhưng, phía sau ngựa còn có 1 khối lớn thịt "bánh ú". Gã ai oán nghĩ: Tại sao lúc nào cũng chậm hơn đường ca 1 bước. Gã cũng thích con gái rượu của người ta, ngày thơ trong sáng động lòng người nữa mà. (Ừ đây là Đàm Mỹ mà, sao giống ngôn tình thế nhỡ o.o)

Trạch viện.

"Nhị thiếu gia... Người người.....mang cô nương nhà ai về vậy?" Thủ vệ A Thanh rất bức mình, tay cầm lấy giấy cương từ nhị thiếu gia. Ánh mắt hồ nghi nhìn hết 1 lượt cô nương này, quá sức ở dơ nga ——

Diện mạo của nàng cũng tạm coi là đẹp đi. Nhưng hai má lại sưng lên to đùng. Hay là nhị thiếu gia.....đánh người ta?

"Có gì ko?" Lãnh Niệm Sinh nghi ngờ hỏi lại, sau đó bước đi.

Quay đầu lại thấy nữ tử đang ngơ ngác nhìn xung quanh, tựa như chim non mới ra tổ. Đôi mắt đen thẳm tràn đầy nỗi bất an và nước mắt. Thật đáng thương quá.....

Hắn không khỏi suy nghĩ, muội tử nhà mình là Liên Nhi tuổi tác cũng ngang nhau, nhưng hoàn cảnh khác nhau 1 trời 1 vực.

Lãnh Niệm Sinh thần sắc ảm đạm thở dài một hơi, trấn an: “Người đừng lo lắng, gia nhân của ta đều là người tốt nga.” Hắn không cần nhiều lời giới thiệu, cũng biết rõ cô nương này ở trong câu lan viện mà ra. Thế thì làm gì mà ko biết đến danh tánh của Lãnh gia kia chứ.

Hắn hỏi: “Người biết ta là ai mà?”

Thiếu nữ gật gật đầu: “Ngài là truyền nhân của Lãnh gia. Lãnh Nhị gia.”

“Gọi ta Niệm Sinh được rồi. Nàng tên gì?”

Cô gái nhanh chóng cắn môi. Một lát sau mới nói: “Đê tiện, thiếp là Đê tiện.”

Nàng còn có thể được gọi là gì.....Bị kẻ mấu bán vào kỹ viện, mà cha lại.....

Ánh mắt giống như 1 thanh kiếm sắc bén đâm ngay vào lòng ngực, Lãnh Niệm Sinh vô tình hướng trọn hết. Nhìn thiếu nữ này giống như thấy lại chính mình năm đó. Thoáng chốc, nhớ lại lúc mình ở hành lang nghe nàng ta hét lên chói tai ở chợ, khi sắp bị rơi vào thanh lâu lần thứ 2. Tâm hồn hoảng sợ đang kêu cứu kia làm hắn xém chút nữa rút luôn cái chén đang cầm trên tay.....

“Ta hận người, hận người, hận người ——” trong óc cứ quanh quẩn những lời đau thấu xương của nàng, cảm giác sao quen thuộc như thế Ném trái cũng đã lâu. Nó đông lại ngủ sâu trong tiềm thức, rồi hóa thành oán quỷ, mỗi đêm bồi hồi, day dứt ko chịu đi. Rất chân thành hy vọng nàng đừng giống như chính mình ngày trước.

“Quên hết quá khứ đi. Từ nay về sau tên của nàng là —— Minh Nguyệt. Nghĩa là trong đêm tối vẫn phát ra hào quang. Mây đen che lấp chỉ là tạm thời. Người vẫn ko hề thay đổi mãi mãi là Minh Nguyệt.”

Nghe vậy, thiếu nữ chớp mắt 1 cái hốc mắt đỏ hoe. Môi ngậm ngừng hỏi: Thật ko.... Thiếp là Minh Nguyệt? Nàng xứng với cái tên đẹp đẽ này sao? Nam tử không ghét nàng toàn thân dơ bẩn, cũng ko có xem thường, còn khẳng định sẽ giữ nàng lại.....

“Có thật không, không phải đang nằm mơ chứ...” Nàng vui mặt vào hai lòng bàn tay. Nếu..... thân nhân cũng giống như nam tử này thì tốt biết bao.....

Lãnh Niệm Sinh giở 2 tay nàng ra, nói: “Nàng ko có nằm mơ, theo ta vào nhà đi, cha mẹ ta chắc là sẽ thích nàng lắm nga.” Triệu cho nàng cười 1 cái, rất mực chân thành. Đã lâu lắm rồi, nàng chưa hề cười tự nhiên như vậy —— Đôi đồng tử đầy vẻ kinh ngạc trong chớp mắt mở to hết cỡ, ánh vào trong đó là nụ cười như ánh dương ấm áp.

Hách! Không thể nào... A Thanh chấn động, sững sờ ngay tại cửa. Nghĩ thầm nhị thiếu gia.....đã lâu lắm rồi ko có tươi cười nga. Nhị thiếu thiếu thiếu..... gia... Uống lộn thuốc? Lúc nhị thiếu gia không cười, thì rất giống với gia gia. Trên mặt như đóng băng ba thước. A Thanh ko thể nào ko nghĩ sức ảnh hưởng của cô nương này đối với nhị thiếu gia quả là ko nhỏ àh. Về phần đại thiếu gia kia, đã 4 năm ko gặp.....Hắn đã quên mất tiêu là hình dáng dài ngắn ra sao rồi.

Lãnh Niệm Sinh dẫn dò người làm mang Minh Nguyệt đi rửa mặt chảy dầu. Tạm thời đem nhân an bày thỏa đáng. Hắn cũng trở về phòng thay 1 bộ xiêm y sạch sẽ sau đó mới đến đại sảnh

Mắt thấy cha và nương đang tiếp đón khách nhân. Liếc sơ thì thấy hết thấy là tiểu tử trẻ tuổi, ko nói cũng biết là muốn thú Liên Nhi quá môn.

Liên nhi đến nay vẫn chưa xuất giá, phí hoài tuổi xuân chẳng qua là chưa chọn được người thích hợp. Ngày trước người đến cầu hôn nhiều như muốn phá cửa mà vào, nhưng mắt nàng chưa chấm trúng ai hết.

Nương bắt đầu khẩn trương...

Còn cha lại bắt đầu muốn lật tung cái nhà lên. Thường ngày vẫn hay nghe nương cằn nhằn —— Liên Nhi ko xuất khứ được đều do cha trương cái mặt thối ra, dọa cho con rể tương lai chạy mất dép..... Nương cũng ko ngấm lại là ai biểu mình đẹp như vậy chứ, làm cho cha một chút cảm giác an toàn cũng ko có. Cha sao có thể ko trương cái mặt thối ra được?

Lãnh Niệm Sinh liền đến trước người cha, sau lưng ra ám hiệu — ý nói cha hãy dắt cái người mẹ xinh đẹp như thiên tiên kia đi chỗ khác đi.

Mấy chuyện còn lại, hẳn sẽ xử lý chu toàn, nhất định sẽ gả được Liên Nhi cho mà coi!

Lãnh Thiết Sinh và Lãnh Niệm Sinh là 1 đôi phụ tử cực kỳ ăn ý. Đại gia nghĩ thâm, hài tử này chưa bao giờ làm cho y thất vọng. Bất luận là biểu hiện ở sự nghiệp hay xem trọng thân tình, cùng với y là đồng cảm sâu sắc.

Lãnh Thiết Sinh sớm đã muốn lừa nương tử về phòng. Rõ ràng là để giấu đi! Người ta thường nói “Trượng mẫu nương”[1] coi mắt nàng dâu càng xem càng thú vị. Còn y chỉ gặp được — đám người kia là đang nhìn “Trượng mẫu nương”, càng nhìn càng thấy đẹp.

Nhất thời, tư tưởng chiếm hữu cũng càng lúc càng nặng, tóm lại — Nương tử xuất đầu lộ diện làm lão đại phi thường khó chịu.

Duẩn Huyền Niệm thấy bóng dáng hài tử vừa xuất hiện, lập tức mở miệng hỏi: “Người lại gây chuyện? Ta nghe Bất Phàm kể người vừa cứu 1 cô nương?”

Lãnh Niệm Sinh đáp lời: “Cô nương đó tên Minh Nguyệt. Con vừa dặn Xuân Hoa, Thu Nguyệt chiếu cố rồi. Nương, con sẽ mang Minh Nguyệt đi, ko để nàng ở nhà này đâu.”

Hắn ở trong thành có 1 tòa nhà. Trước mắt ko định sẽ để Minh Nguyệt ở gần lão đại để sự tình thêm phức tạp, vì nương là 1 thùng dấm chua cực lớn nga. Hai người bọn họ thật khó khăn tâm tình mới bình ổn như thế. Hẳn cũng sẽ ko ngu đến mức mà đem cô nương xa lạ lưu lại. Vạn nhất phong ba lại nổi lên. Kia chẳng phải đều là lỗi của hắn sao.

“Niệm sinh, người làm việc thiện là điều tốt. Nhưng người có lo lắng cho danh tiết của cô nương đó ko?”. Trai chưa vợ, gái chưa chồng thật khó tránh người ta đồn đãi.

Nghe vậy, Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên chấn động, quan tâm đến xuất thân của Minh Nguyệt. Hắn thầm quyết định, không để cho cha và nương biết hết mọi chuyện. Duẩn Huyền Niệm lại hỏi: “Mấy đối tượng đến cửa lần này, người có quen người nào ko đó?” Lãnh Niệm Sinh nhìn sơ qua 1 lượt, trả lời: “Ai cũng biết 1 ít.”

“Ah.” Duẩn Huyền Niệm suy nghĩ: hỏi hài tử cũng y như hỏi tướng công... Haiz! Quá nữa nhìn đã thấy ko thuận mắt. Hẳn ko thể giá con gái vào chỗ ko tốt được, phải thận trọng tuyển chọn: “Niệm Sinh, người có chọn được người tốt nào chưa?”

Liên nhi ngồi bên cạnh thêu hoa. Thái độ như là ko liên quan đến mình. Lúc này, nàng có thể tự mình hiểu lấy — nương ko nhanh nhanh đem nàng giá ra ngoài là ko được.

Trong nhà này, nàng cũng có quyền lên tiếng mà. Liên nhi liền nhắc nhở: “Nương, đâu phải là ca ca lập gia đình, người hỏi lộn người rồi ăh.”

“Ách...” Duẩn Huyền Niệm nhất thời không nói được gì. Chuyện đại sự cả đời của nữ nhi, tốt xấu gì cũng phải để đương sự gạt đầu mới được ăh. Đâu thể nào đem con gái trối gô lại, đóng gói rồi tống cho 1 tên may mắn nào đó được.

“Huyền Niệm, sao người ko thử để Liên Nhi tự mình quyết định đi. Ánh mắt của Niệm Sinh cũng ko tồi, đã gặp qua ko ít người quen mặt. Hôn sự của Liên Nhi cứ giao cho Niệm Sinh xử lý nha. Về phần Liên nhi có nguyện ý xuất giá hay không, chúng ta vẫn nên tôn trọng ý kiến của nó.”

Lãnh Thiết Sinh luôn luôn cương chịu hài tử. Không chỉ cho tụi nó tự chủ, mà còn giáo huấn bất luận kết quả là tốt đẹp hay xấu xa như thế nào đều phải tự bản thân mình gánh lấy.

“Liên nhi cũng ko phải là tiểu thư khuê cát tầm thường. Nó có suy nghĩ của riêng mình, tâm tư cũng tỷ mỹ. Niệm Sinh sẽ giúp nó tìm được người thích hợp thôi.”

Mấy lời nói này, ko còn nghi ngờ gì nữa là nói cho mấy người trẻ tuổi kia biết rõ — nữ nhi của y, tư tưởng độc lập. Vị hôn phu tương lai phải có lòng độ lượng chấp nhận 1 thê tử như vậy.

Đánh giá qua mấy người cầu hôn ở đây. Người nhìn ta, ta nhìn người. Nhưng, ko người nào mà ko tranh thủ cơ hội được làm con rể của Lãnh gia.

Bởi vì có thể chiếm ko ít ưu đãi. Với tiền thế, địa vị của Lãnh gia, nữ nhân đó chắc chắn sẽ được cho rất nhiều của hồi môn. Người nào may mắn thú được nàng, có thể rút ngắn thời gian phấn đấu đến 20 năm. Chỉ cần “Nương tử” ra mặt nói tốt vài câu, người làm tướng công chắc chắn có thể dựa vào quan hệ mạnh mẽ của “Trượng nhân” (Cha vợ) để thăng quan tiến chức. Cũng có thể được chia phần trong việc kinh danh tửu lâu, thực tứ. Mặc dù Liên nhi cô nương diện mạo cũng ko đến nỗi nào, tuy rằng sắc đẹp không ko thể nào so sánh với người mà nàng mở miệng gọi bằng “Nương”, nhưng lại có quyền thế đầy mặt, chính là xuất môn sẽ ko làm xấu mặt nam nhân. Nếu muốn mỹ kiều thể, nam nhân thôi mà, muốn thú bao nhiêu thiếp thất mà ko được.

Trải qua cân nhắc, Các vị thanh niên trong phòng nhất mực tính toán. Đùi phi thường ngồi vững trên ghế, chân cũng an phận ko dám lộn xộn, sợ đánh mất cơ hội 1 bước lên mây.

Lãnh Thiết Sinh không cần liếc mắt lần thứ 2 đều rõ cả. Đôi mắt thâm tình chỉ chứa được duy nhất là nương tử mà thôi. Y nói: “Oa nhi này giao cho ngươi, nó ngủ rồi đó.”

Duẩn Huyền Niệm gơ tay bông lấy bảo bối là hài tử 7 tháng tuổi, vỗ nhẹ lưng nó. Hắn sáng giọng với tướng công: “Ngươi thật sự yên tâm với hôn sự của con gái sao, ta lo nó sẽ lấy nhầm chỗ ko tốt.”

Không cần quan tâm nhiều. Lãnh thiết sinh bắt măn oán thán: “Sao ngươi ko lo lắng là ta ngủ có ngon hay ko hử?”

Hở, Duẩn Huyền Niệm giật mình, lập tức trừng mắt liếc hắn một cái, “Kêu gào cái gì. Là ai muốn mua hài tử về dưỡng hử. Ta thích đứa nhỏ này.” Dung nhan tuyệt mỹ vô cùng thân thiết cọ xát vào đôi má trắng nõn của hài tử mà dõ: “Ngoan, ngoan, ngủ ngoan.....”

“Ngươi bông nó về phòng ngủ trước đi.” Đại gia ý đồ bắt lương, muốn gạt thiên hạ về phòng trước, rồi mới tính sổ sau.

Duẩn Huyền Niệm mới bước chân vào phòng, thì lập tức có người đóng cửa lại, để hài tử vào trong 1 cái nôi nhỏ, nhẹ nhàng đắp chăn cho đứa bé xinh đẹp kia. Thắt lưng bị ôm chặt, “Ah!” Hắn bị ai đó bế ngay lên giường. Nam nhân đặt mình giữa 2 chân, đỉnh thân gấp gáp áp xuống.

“Hát! Ngươi... Buông tay...” Hắn nhỏ giọng kêu lên, nhưng không phản kháng.

Lãnh Thiết Sinh xé rách những gì trói buộc ở hạ thân, đặt 2 chân hắn lên vai. Dùng tay cầm lấy dục vọng xinh đẹp của hắn, giây lát nó liền mãnh liệt phản ứng. Y yêu thích ko hề buông tay cứ tiếp tục vuốt ve chơi đùa.

Chất mật dịch dinh dính và ẩm ướt càng lúc càng tăng theo nhiệt tình của 2 người, Lãnh Thiết Sinh vén lên y bào, đem dục vọng đang thăng cồng ma sát cửa khẩu non nớt của hắn. Chăm chú nhìn hắn đang cố gắng bịt miệng lại, đôi má phẩn nộn đã nhanh chóng đỏ lên như lửa.....

“Thiết sinh, nhanh lên, mau tiến vào...”

“Hảo.” Lãnh Thiết Sinh hôn lên gò má của hắn. Chớp mắt 1 cái, tiến nhập vào cơ thể của hắn. Khoái cảm cực hạn nhất thời lan tỏa toàn thân, không khống chế dục vọng mà ra sức trều sáp. Thiên hạ trong lòng chấn động, xém chút nữa là ko kiềm chế được rồi.

“Ah... Ân...” Tiếng rên rĩ mị nhân kéo theo thân hình căng cứng như cánh cung. Dục vọng đòi hỏi phải cấp bách giải phóng, cách biệt đã lâu rồi giờ mới được thỏa mãn như vậy.

Xiêm y trên người đã nhanh chóng bị 2 tay của nam nhân mở rộng ra. Lãnh diện liền ko ngừng hôn cắn, lưu lại nhiều chỗ đỏ bừng.

Nam nhân của hắn hình như thô lỗ đòi tác cẩu. Ngón tay quần quanh mái tóc đang rơi xuống của y, đặt lấy ở đôi môi như cánh hoa mà khẽ cắn, phát ra tiếng rên rĩ nho nhỏ.

Bọn họ vì tiểu hài tử đã có một thời gian ngắn không có thân thiết. Hài tử lúc mới mua về trạch viện cứ khóc ngày khóc đêm. Hắn lại ko có kinh nghiệm dưỡng tiểu hoa nhi, nhưng lại luyện tiết ko chịu đem hài

tử cho nhũ mẫu chăm sóc.

Ngày tháng dần qua, từ từ cũng xem nhẹ việc tồn tại của tướng công.

Duẩn Huyền Niệm khẽ miệng bên tai y mà giải thích: “Ồh... Thiết Sinh ah, người quan trọng hơn hài tử nhiều lắm nga. Nhưng hài tử còn nhỏ mà, ta khó tránh khỏi.....”

“Hừ.... Đừng nói nữa, ta hiểu mà.” Y hiện tại thậm nghĩ muốn hấn, xác định hấn là của y, vĩnh viễn viễn.....

Tiếng rên rĩ rồi rạt quanh quần bên tai. Hai thân hình nóng bỏng như lửa, quần lấy nhau triển miên. Huyền Niệm nằm trong lòng nam nhân khẽ run rẩy. Ý thức mê mẩn, ko khỏi nghĩ —— Hấn so với nữ nhi cũng có thể bình thường hạnh phúc vậy.....

[1] Câu này là Sinh ca đang chơi chữ: “mẫu nương” là mẹ vợ, nhưng em Niệm là nam, nên thêm vào 1 chữ “trượng” ở đằng trước.

Anh Sinh đúng là đội vợ lên đầu luôn rồi nga. Hết biết cặp này luôn =.=

Hai hôm nay Hữu đi làm thêm mệt quá, nên chỉ dịch được ngắn ngắn thôi, hix hix. Bất quá, vì 1 số nguyên nhân Hữu cũng đã nghĩ làm thêm rồi, hy vọng là sẽ có nhiều thời gian rảnh để “lấp hố” mà mình lỡ ham mà đào quá mạng =.=ll

3. Quyển 1 - Chương 2

Trong phòng.

“Niệm Sinh ca ca, huynh tính chọn chồng cho muội ra sao vậy?” Ánh mắt sống động như cười như ko, từ lâu đã đắm chìm bèn rễ buộc chặt lòng nàng rồi.

Niệm Sinh ca ca không hề phù hợp với bộ dáng này. Chừng nào huynh ấy thay đổi đây?

Nhớ lại thời điểm 4 năm trước – Nơi đình viện tràn ngập hương hoa. Nàng đã đứng xa xa nhìn 1 bóng thân ảnh lão đảo bước ra ngoài phòng. Lâu thật lâu sau, mới trở về.

Vẫn như trước đây mở cửa sổ, ánh mắt vẫn ko thay đổi, là đang chờ mong ai? Nàng luyến tiếc rời đi, mắt vẫn còn thấy ánh nến trong phòng chưa tắt, dường như có thân ảnh cao gầy lộ ra ngoài cửa sổ. Sau đó lại quay trở vào, rồi cả phòng lặng yên như tờ.

Còn nàng, cũng một mình đứng bất động ở đình viện, mặc cho sương đêm cứ rơi trên mình, rửa sạch đi cội lòng đầy ưu thương. Sáng sớm sương mù tràn ngập, thân ảnh cao gầy đi đến ngoài hành lang. Gương mặt từ từ xuất hiện rõ ràng trước mắt, cả 2 người cùng giả vờ là thức sớm, hàn huyên tâm sự những điều bí mật trong lòng. Lương đình trong vườn hoa cũng là nơi nàng và y lần cuối cùng gặp nhau. Nàng nghe y nói về khát vọng và lý tưởng của mình, nghe y kể kể qua là đã sớm bàn bạc với cha mẹ. Cuối cùng y có nhắc đến Niệm Sinh.....

“Hấn say rượu, đừng cho người làm vào phòng phiền hấn.” Tiếng nói ôn nhu trầm thấp dần dần. Nhưng, trước sau gì y cũng ko có nữa chữ nhắc đến nàng. Dù đó là những chuyện vụn vặt thường ngày, hay chuyện nàng thích đọc sách viết chữ. Bọn họ rõ ràng có nhiều sở thích giống nhau, nhưng chưa bao giờ nói chuyện nhiều. Là ngại ngùng vì quan hệ khác biệt, hay vì y cố ý giữ khoảng cách? Ăn sáng xong, y về phòng 1 lúc, sau đó trên tay cầm theo hành trang. Y bái biệt phụ mẫu, rồi rời khỏi gia đình.

Từ biệt đến nay đã 4 năm..... Y đã từng, đề tên trên bảng vàng, về thăm gia đình. Ánh mắt vẫn như xưa, tìm kiếm 1 thân ảnh khác. Lúc biết người kia ko có ở đây, nàng liền thấy cặp mắt phượng kia chợt lóe sáng rồi lại tối tăm vô cùng. Giống như nàng đang ở trước gương nhìn thấy chính mình là thất vọng sâu sắc.

Đêm đó, trong sương phòng của thiếu chủ có ánh nến. Chiếu vào cửa sổ là bóng dáng lặng yên, bất động. Nàng đã ko bao giờ.....Ko bao giờ lặng yên đứng bất động đến hừng đông nữa. Liên Nhi cúi đầu, phát ra tiếng thở dài thườn thượt. Ko sao hiểu nổi, vì lẽ gì mà Niệm Sinh ca ca vào ngày đó ko trở về nhà? Đường

như là cố ý tránh mặt, nhưng gương mặt thanh tú đó, lại ko dấu nổi 1 thứ tình cảm ngang ngược, như đang chiêu cáo với mọi người – Hấn cũng cực kỳ mất hứng. Là giận chuyện gì? Nàng không có đáp án. Ngẩn mặt lên, Liên Nhi hỏi: “Muội đang chờ huynh trả lời mà, Niệm Sinh ca ca?”

“Đã vậy rồi, còn muốn gì nữa chứ?” Khuyết Bất Bình ngênh ngang bước vào phòng, “Rốt cuộc cũng vượt qua. Ha ha...” Nhếch miệng lộ ra 1 nụ cười khoái trá, nó cúi đầu để sát vào tai của Liên Nhi. Kia là đôi má phần nộn trên gương mặt mịn màng, “Giá cho huynh đi, nha?” Gã cầu hôn ngay trước mặt mọi người.

Hở? Đôi mắt to trong veo như nước của Liên Nhi cứ chớp lấy chớp để. Con trai của Khuyết tứ thúc đến cầu hôn nàng sao?

Bỗng nhiên, cổ áo của Khuyết Bất Bình bị kéo ngược ra sau 1 cái. Là Khuyết Bất Phàm túm nó qua 1 bên để ngóng gió đông.”Người phải rõ ràng 1 chút nga. Là ta tới trước mà, sao người lại giành giật giành mấy lời mà ta muốn nói chứ!” Không khỏi lắc lắc đầu, là tự trách mình đến gần người ra.

Hấn cũng rất thích Liên Nhi... Nhưng, lại ko chuẩn bị kỹ càng. Vì cái gì mà trước mặt nữ tử này, hấn lại ko dám làm gì hết trơn?

Đầu óc bắt đầu choáng váng.....Điều này lạ quá!

Liên Nhi là 1 tiểu tài nữ, thêu hoa, vẽ tranh mọi thứ đều ***. Hấn là một đại nam nhân không hiểu mấy thú vui của cô nương đó, cũng không biết cái gì là tuyển đều, câu, lạc, điểm[1].....mấy kỹ xảo vẽ tranh gì đó. Hấn chỉ hiểu được việc buôn bán, kinh doanh ngân hàng tư nhân, giữ gìn trật tự khu vực. Bản lĩnh hay nhất chính là đùa bốn bọn lưu manh và đánh người.

Liên Nhi có ghét hấn thô lỗ hay ko? Có hay ko hiểu lầm hấn là kẻ bất lương?

Đây là vạn phần bất đắc dĩ mà – Cha là lưu manh, nương theo như lời cha hay gọi là mụ la sát. Hấn là sự hợp thể của cha và nương mà. Này gọi là tuyệt đối di truyền, sao có thể trách hấn được?

Trong quá khứ, hấn cũng không biết nên làm như thế nào để nàng chú ý đến mình. Luôn im lặng để nghe nàng nói chuyện, xem nàng cầm bút vẽ tranh, ở bên cạnh làm bạn nhìn nàng thêu hoa.....

Đứng bên cạnh nàng, cúi đầu chăm chú nhìn nàng sắp sửa thêu xong. Trên mảnh lụa xinh đẹp là đôi bướm đang tung bay rực rỡ. Em gái nhỏ đa dãi đa nghệ này ko hiểu sao lại thường xuyên thất thần.

“Ồ.” Mày hoảng hồn nhanh chóng nhả lại. Tay bị kim thêu đâm nhẹ vào, vẻ mặt của Liên Nhi hơi ảo não.

Giả vờ như ko hề nghe được con trai của Khuyết tam thúc cũng có ý định thú nàng. Phút chốc, lại cảm thấy hoảng hốt. Bọn họ là bạn thân của Niệm Sinh ca ca thường hay về nhà giúp vui mà.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng là Khuyết Bất Phàm sẽ thích mình. Kinh ngạc rất nhiều, hoảng hốt cũng ko ít.

Lãnh Niệm Sinh đã sớm phát hiện tâm tình của hảo bằng hữu. Hấn cố ý muốn đem Liên Nhi giao 1 trong 2 huynh đệ đó.

Thấy nàng mím môi không nói lời nào, quái lạ.

“Liên Nhi, Bất Bình, Bất Phàm cùng các vị đang ngồi ở đây đều muốn thú muội, ý của muội như thế nào?”

“Niệm Sinh ca ca muốn biết ý của muội sao?”

“Ân.”

“Muội thích người thật thà.”

Khuyết Bất Bình đột nhiên ôm bụng cười cười to: “Ha ha ha...”

Dừng lại 1 chút, gã liền cường điệu: “Bọn ta đều là người thật thà mà, ko có làm mấy chuyện mèo mả gà đồng đâu.”

“Phải ko đó!” Khuyết Bất Phàm phản bác: “Vị Vương công tử đang ngồi đó kia, đã đem tỳ nữ nhà mình đuổi ra khỏi nhà. Bởi vì.....”

Vương Lập Nhân nhất thời nhảy lên, hướng mọi người giải thích: “Nàng nàng nàng ta... là tay chân không sạch sẽ, đã làm mấy chuyện vụn vặt. Trong nhà lại hay đặc đều này nọ. Là ta vô phương quản giáo, thật hổ thẹn....”

Không đợi để người khác vạch trần chân tướng, Vương Lập Nhân lập tức chấp tay cáo từ.

“Hừ, đến vội đi nhanh.” Gã sao có thể để em gái nhỏ[2] mình thương đi gả cho cái gã hư đốn như thế chứ. Tên kia đã có hành vi kinh bạc tỳ nữ nhà mình, lại chê bai thân phận 2 người cách xa, sau đó đuổi người ta ra khỏi nhà. Kết cục là phải lưu lạc đến thực tứ của gã quân hạt mà làm công.

Lãnh Niệm Sinh dùng ngón tay xoa xoa má, không khỏi cười lạnh, hỏi: “Liên Nhi, muội còn cóđiều kiện nào nữa hay ko?” Liên Nhi cúi đầu tiếp tục thêu hoa, nói: “Muội có theo nương học vẽ tranh trong 1 thời gian. Nhân vật tả thực vẽ ra cũng ko ít. Muội hy vọng hôn phu của muội có 1 đôi mắt phượng.”[3]

“Á!” Khuyết Bất Bình kêu lên sợ hãi: “Ta không có.” Đường ca cũng không có. Bọn họ đều là mắt hai mí. Liên Nhi thích xem mặt đặt tên sao? Khuyết Bất Phàm suy nghĩ: diện mạo của mình cũng ko tồi lắm mà. Mà chưa từng thấy qua cô nương nào gặp gã liền hét lên chói tai, bỏ trốn mất dạng nha.

“Các vị đang ngồi, có thể đi được rồi.” Lãnh Niệm Sinh khoát khoát tay, hạ lệnh, đuổi khách. Ngoại trừ các anh em bằng hữu, thì tạp nhân đã sớm chờ để ‘tiễn’ bọn khách nhân ra khỏi cửa. Liên Nhi không vừa ý 1 ai trong đám người trẻ tuổi này, mềm mỏng cự tuyệt.

“Hai người bọn ta chắc cũng ko còn cơ hội nữa phải ko?” Khuyết Bất Bình hỏi.

Khuyết Bất Phàm nói: “Ta chờ chính miệng muội nói lời từ chối.” Gã cũng biết được, tình cảm thì ko nên miễn cưỡng.

Liên Nhi tiếp tục thêu, ko ngắt đầu lên mà ra điều kiện thứ 3: “Muội hy vọng vị hôn phu tương lai có vóc dáng cao cao.”

Khuyết Bất Bình lập tức nói ngay về điều kiện phù hợp này: “Ta đâu có lùn ah.”

Đây có phải là cho đường ca của mình cơ hội ko? Nếu không thú được Liên Nhi, ai... Nó đành phải tìm một mối lương duyên khác thôi.

Khuyết Bất Phàm đến gần nàng nói “Tướng là do cha sinh mẹ đẻ. Ta ko thể thay đổi diện mạo được. Bất quá, Ta vẫn hy vọng muội tìm được 1 như ý lang quân.”

Liên Nhi thất lại mấy đường thêu cuối cùng. Cái khăn cuối cùng cũng thêu xong. Nàng lại làm khó nói: “Muội hy vọng vị hôn phu tương lai phải làm quan.”

Vừa dứt lời, Lãnh Niệm Sinh đâm 1 cái thật mạnh lên bàn, ‘Bình’ chén trên đó toàn bộ đều rớt xuống đất, tạo thành 1 đồng lộn xộn. Hắn gầm lên: “Liên Nhi, ngươi rõ ràng là muốn giá cho Địch Dĩnh, bỏ ngay!”

Rõ ràng phát hỏa, trong phòng, cả ba người đều thấy hắn đang rất giận dữ, nhưng lại ko biết tại sao lại như thế?

Liên Nhi cười cười, hỏi: “Niệm Sinh ca ca, muội nói là người thành thật, mắt phượng, dáng cao cao, lại làm quan... ..bộ nhất thiết phải là Địch Dĩnh ca ca sao?”

“Ân. Ta cũng thấy Liên Nhi nói đúng. Mấy đại nhân ở phủ nha của chúng ta tương giống vậy nhiều lắm mà. Bất quá, ai cũng già hết trơn rồi, thật tiếc quá ha”

Lãnh Niệm Sinh trừng Khuyết Bất Bình một cái, “Ngươi nói chuyện dụ dằng quá há!” Lòng đau!

“Nếu như muội giá cho Địch Dĩnh ca ca, cha và nương chắc cũng sẽ ko phản đối đâu. Niệm Sinh ca ca, sao huynh lại....?” Bọn họ vốn đâu phải là anh em ruột thịt.

“Ta...” Lãnh Niệm Sinh nheo lại ko thể nói được gì cả. Thật ko thể tưởng tượng được khi Liên Nhi giá cho Địch Dĩnh thì sẽ có xảy ra chuyện gì..... Hắn không biết rõ! Cũng ko biết tại sao mình lại như thế. Lãnh Niệm Sinh liền tìm 1 cái cớ hoàn hảo nói: “Nói không chừng y đã thú thê rồi nha. Liên Nhi, lúc đó muội sẽ làm tiểu thiếp đó.” Hừ!

“Ah,” Liên Nhi nở 1 nụ cười ngọt ngào, nhất quyết: “Bất luận là muối thích cái gì, thì cuối cùng muối vẫn hy vọng mình sẽ được giá cho 1 người tốt.”

Đứng dậy, nàng không ghét Khuyết Bất Phàm, yên lặng đến gần bên người hắn. Huynh ấy luôn im lặng nghe nàng nói chuyện, không giống Khuyết Bất Bình cứ lớn tiếng huênh hão khiến cho người khác phải chú ý. Như ý lang quân mà nàng muốn đã ở ngay trước mắt rồi – Vươn tay, trong khoảnh khắc, lòng bàn tay lại mở ra. Một cái khăn tay nhẹ nhàng bay xuống đất, Khuyết Bất Phàm bắt giắc giờ tay ra. Đột nhiên, dường như thấy được 1 đôi hồ điệp rực rỡ đang chấp chới bay qua trước mắt....

“Đây là vật đính ước muối trao cho huynh. Muối nguyện ý giá cho huynh” Ánh mắt kiên định dừng trên người nam tử. Nàng nguyện ở cùng hắn cả đời.

Khuyết Bất Phàm cúi đầu nhìn nàng lộ ra 1 nụ cười ôn nhu, “Ta nhất định sẽ đối xử với muối thật tốt. Tin tưởng ta.”

“Muội tin mà.” Nàng thực may mắn, có thể chọn bạn trăm năm theo ý nguyện. Như ý lang quân sớm đã làm bạn bên cạnh nàng rồi mà. Chỉ là từ trước đến nay nàng ko phát hiện ra mà thôi. Quay đầu lại nhìn Niệm Sinh ca ca, liếc một cái, không khỏi suy nghĩ: Sao huynh ấy mãi vẫn chưa nhận ra được vậy?

Khuyết Bất Bình không thể tin được là mình nghe được cái gì. Nó kêu lên như quỷ gào: “Áh! Hai người quyết định thành thân?” Nhìn tình cảnh trước mắt, quá tàn nhẫn.”Muội không phải thích người thành thật, mắt xếch, vóc dáng cao cao sao?”

Liên Nhi giải thích: “Muội thích Dịch Đình ca ca thì cũng giống như là thích Niệm Sinh ca ca mà thôi.”

“Như vậy ah.” Lãnh Niệm Sinh như cười như nắc nẻ 1 cái, ko quên nhắc nhở: “Bất Bình, Liên Nhi đã tìm được như ý lang quân rồi. Người cũng nên sửa lại gọi nó một tiếng đường tẩu.”

“Hừ, là ta chậm một bước.” Nghẹn chết người mà! nó đá cái ghế 1 cước để trút giận.

“Niệm Sinh ca ca, còn huynh? Huynh thích đối tượng như thế nào?”

Đột nhiên, trong đầu của Lãnh Niệm Sinh lại hiện lên 1 nhân ảnh mơ hồ. Liền sau đó, hắn giống như bị sét đánh trúng, mặt nhanh chóng trở nên đen thui.”Thật sự là gặp quỷ rồi, tại sao ta nghĩ đến y?!”

“Lão Đại, người đã thích cô nương nhà ai chưa?” Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm trăm hai miệng như một đều hỏi.

Bọn họ cũng muốn biết – Cuối cùng là Lãnh Niệm Sinh đang mong chờ ai?

Bị sáu con mắt cùng lúc dán lên người, Lãnh Niệm Sinh thở hổn hển hét lên: “Là các người hay ta kết hôn hả? Còn ko mau mau đi nhờ người xem bát tự, chọn ngày.”

Xui thật, Khuyết Bất Bình xung phong nhận việc.”Ta lập tức đi.”

Trước khi đi, nó lại hỏi: “Lão Đại, người có muốn ta thuận tiện coi dùm cho người luôn hay ko?”

Thoáng chốc, sắc mặt càng đen hơn nữa, Lãnh Niệm Sinh nắm chặt nắm tay, gằn giọng nói: “Người bị điếc phải ko?” Cảnh ngộ của nương ko phải đã thấy trước mắt rồi sao, còn muốn giá cho người ta để làm gì?

“Lão Đại, người sớm muộn gì thì cũng phải thú thê thôi. Nếu đã có đối tượng, hai người đem bát tự hợp lại là đúng rồi làm gì mà mắc cỡ dữ vậy?” Khuyết Bất Bình vừa dứt mấy lời ko biết sống chết kia thì đã thấy 1 cái ghế bay đến trước mặt. Nó giật mình liền gơ tay đỡ được.

“Nguy hiểm thật na...” Tay gơ gơ lên cái ghế dựa, nó bất mãn: “Lão đại ôm nữ nhân trên đường cũng có gì đâu. Giờ nhắc đến người trong lòng lại.....Tính tình này thật kém nga.”

Giây lát, lại 1 cái ghế khác bay tới, Khuyết Bất Bình cuối cùng cũng hiểu được là nên nhìn sắc mặt của người khác để nói chuyện. Thoáng chốc ko còn bóng dáng, biến ngay khỏi đại sảnh đường.

Khuyết Bất Bình trước giờ làm việc nổi tiếng là nhanh như đòi mạng. Nó tùy tiện bắt lấy 1 thầy tướng số trên phố. Mọi chuyện trước sau chỉ mất khoảng 1 canh giờ là xong xuôi hết.

Không có thể có được sự ưu ái của Liên Nhi đích. Nó cảm thấy hơi mất mát, nhưng cũng ko quá quan tâm. Quân tử hữu thịnh nhân chi mỹ[4]. Huống chi là người 1 nhà cả, nước phù sa ko rơi vào ruộng của người ngoài là được rồi[5]. Nó sẽ chân thành chúc phúc cho đường ca cùng Liên Nhi vĩnh kết đồng tâm.

Kéo thầy tướng số chân đang mềm nhũng ra vào đại sảnh đường, Khuyết Bất Bình thét to: “Đại sư mau mau mau, xem cho cặp này ngày lành tháng tốt để cưới gả.”

Thầy tướng số đảo con mắt lão nhìn mình bị người khác nhanh chóng ấn xuống 1 cái ghế. Giờ đây, hồn phách bị dọa cho bay mất mới trở về vị trí cũ. Sống đến từng tuổi này rồi, mới có dịp hưởng qua tư vị của thân già ngồi trên mình ngựa xốc nảy phi như bay. Lão nhân gia thật ko đáng để chịu những chuyện khổ như vậy mà.

Khuyết Bất Bình đem 1 ly nước ấn vào tay thầy tướng số. Nóng lòng chờ lão định ngày sắp xếp. Nó giơ tay vỗ vào lưng lão 1 cái, ‘bình’, thúc giục, “Mau lên ah, còn muốn làm cái gì nữa hả?”

“Bịch!” Thầy tướng số ngã cả thân người lên mặt bàn, xương khớp của lão ko chỗ nào mà ko đau. Đột nhiên, mắt mở lớn hết cỡ, miệng há ra như muốn trật quay hàm. Thật vất vả mới lên tiếng được: “Thật là.....”

Lập tức, ngược mặt nhìn lên. Tại bàn bát tiên có 3 người trẻ tuổi đang ngồi. Trong đó có 1 vị có tướng mạo.....

Hát! Nhất thời, *** thần rất nặng nề “Mạng này thật là hiếm gặp.....Cậu trai trẻ kia ngàn vạn lần không thể thú thê!”

Thầy tướng số dùng ngón tay chỉ chỉ nam tử đang mặc trang phục màu đen. Ngũ quan tuần tú, trời sinh là số đào hoa.”Người này có số đào hoa. Bình thường dính đến ko ít nhân duyên. Nhưng nếu như cùng nữ tử quan hệ, sẽ bị ngu muội, thậm chí là mất mạng” Lão nhanh chóng ngậm miệng lại, không dám tái tiết lộ thiên cơ.

Lại tiếp tục nhìn nhìn, lão kết luận, cậu trai trẻ kia lúc 10 tuổi đã từng gặp qua kiếp nạn. Nếu ko có quý nhân tương trợ, chắc chắn đã ko sống đến hôm nay. Sau này, nếu muốn tiêu tai giải ách, mạng của hắn cũng cần 1 quý nhân vốn có chính khí trời sinh, nếu không.....

“Hả, người nói cái quái gì thế!”

Nói thì chậm, nhưng làm lại rất nhanh. Chân dưới bàn nhấc lên, Lãnh Niệm Sinh lập tức đá thầy tướng số đang ngồi đối diện bay ra ngoài.

“Ah!” Hết thấy mọi người đều cả kinh, Khuyết Bất Bình phản ứng nhanh lẹ, nắm lấy áo của thầy tướng số, ko để lão ngã ra khỏi phòng.

“Lão đại, sao lại nổi điên như thế?!”

Liên Nhi và Khuyết Bất Phàm chạy tới đỡ lão nhân gia ngồi lại ghế. Hai người cùng mở miệng: “Thầy tướng số này bộ kiếp trước có thù oán với huynh sao?!”

Đau như bị xé ra từng mảnh. Vết thương thì máu chảy đầm đìa nhưng đôi mắt trước mặt mọi người vẫn bình thản. Là thái độ sỉ nhục hắn, đây cũng là nỗi đau lớn nhất của hắn!

Một sự hận thù từ lâu đã ngưng tụ, mốc meo trong lòng. Ai đã làm cho hắn đau như thế này. Lãnh Niệm Sinh không quan tâm đến nghi hoặc của mọi người, ánh mắt tối sầm đằng đằng sát khí, lạnh giọng cảnh cáo: “Ta mặc kệ lão có già hay ko, ít ăn nói nhảm nhí trước mặt ta đi, nhớ cho kỹ ta là người ko thể chọc vào đâu đó.”

Con người này dường như phát ra khí thế khiến người khác ko lạnh mà run.

Thầy tướng số ko hẳn vì thế mà run, còn bởi vì số của người này ko thể cải được. Trừ khi, hắn gặp quý nhân của mình, còn ko.....Chắc chắn sống ko quá 23 tuổi.

Nhưng cũng muốn tốt cho hắn, lão kiên trì nói: “Người cùng lục thân là vô duyên. Cung điền trạch tuy có tiền muôn bạc vạn, nhưng lại ko có con cái. Người còn trẻ đừng quá cố chấp, cẩn thận đề phòng nữ tử hãm hại.”

“Ah.” Lãnh Niệm Sinh nghe vậy đã ko giận mà còn cười cợt nói: “Toàn là ăn nói bậy bạ! Lão nhân nghĩ rằng ta là người muốn thú thê phải ko?” Thật quá súc tức cười mà!

“Lão sao không đi hỏi thăm xem ta là ai? Người hiện tại là đang đứng tại địa bàn nào?” Hãn cũng đã lặn lội vài năm, nhưng chưa hề chung đụng qua nữ nhân.

Hừ! Mấy lời của lão này toàn là nói đại. Lãnh Niệm Sinh nắm tay lại ‘rắc rắc’ Nếu ko phải Liên Nhi còn đứng ở đây, hãn nhất định sẽ thưởng cho lão vài đấm.

Lão Đại vô cùng mất hứng mới cúi đầu rời đi. Lúc này, Khuyết Bất Bình mới nhớ lại –

“Ah! Bên người lão đại quả thật có 1 nữ nhân, là cô nương của Phong Kỳ Duyên được cứu về. Lúc này, chắc là tin tức đã đến tai của tiểu tử kia rồi. Lão đại có phải hay ko sẽ gặp ít phong ba?”

“Mặt khác, hãn cũng đâu có chịu cho chúng ta biết người trong lòng là ai. Thế thì sao biết được đối phương tốt xấu thế nào mà ngừa tai họa?” Gã thà tin là có, thầy tướng số nếu ko dám chắc đến 5 phần sao có thể nói mấy lời ngu xuẩn để rước sát khí vào người kia chứ?

“Ta lại thấy là, lão đại có ân với Minh Nguyệt cô nương. Nàng ta chắc sẽ ko làm ra chuyện vong ơn phụ nghĩa đâu. Tương lai ngày tháng lâu dài. Vận mệnh nhân sinh lên xuống thất thường. Ai có thể nói trước được chuyện gì sẽ xảy ra?!” Khuyết Bất Phàm có vẻ ko đồng ý với tiên đoán của thầy tướng số, nên tìm lý do khoái thác. Nhân mệnh là do trời định, nhưng vận khí kia có thể tùy theo hoàn cảnh của con người mà thay đổi. Sẽ khác đi.....

“Minh Nguyệt cô nương...” Liên Nhi thì trào tự nói, “Nếu nàng đi theo Niệm Sinh ca ca, ko phải danh tiết của nữ nhân gia sẽ bị người ta chê cười sao.....” Chuyện bản khoản lúc này của nương giờ đổi sang tâm trạng phiền muộn nơi nàng.

Thấy Niệm Sinh ca ca vừa mới nổi giận dùng dùng bỏ đi, sẽ không phải là đi tìm Minh Nguyệt cô nương chứ?

Thầy tướng số ko khỏi thở ngắn than dài, lắc lắc đầu nói, “Thôi bỏ đi, là lão không nên nhiều chuyện.” Người trẻ tuổi không chịu nghe lời lão nhân khuyên, chịu thiệt thòi là đều khó tránh khỏi.

Nhớ tới chính sự, đôi trai tái gái sắc trước mắt quả thật có lông mày hỷ phượng nga, nhân duyên đều hiện lên trên cả, “Thỉnh hai vị cho biết ngày sinh tháng đẻ, ta lập tức giúp các vị chọn ngày lành tháng tốt.” Vừa mới dứt lời, thầy tướng số lại nhớ lại bộ dáng giận dữ cực độ của người mới rời đi. Ánh mắt kia đầy ngang ngược, nhưng dường như cũng hiện lên màu đỏ của hỷ sự....

Lãnh Niệm Sinh dùng chân đá cửa phòng ra, ngưỡng ngừng bước vào. Đây ko phải là sương phòng của hãn. Nhắc chân ra phía sau, đóng cửa phòng lại ‘bình’

Thần sắc khó coi, đảo mắt nhìn quanh. Bài trí trong phòng vẫn như xưa ko hề thay đổi, vẫn có vài bộ sách được xếp gọn gàng trên cái bàn dựa vào cửa sổ.

Hãn tiến lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm cào những vật của người nhả nhận: Bút lông, nghiên mực, chỉ trần, giấy, mặt bàn,nhớ lại bộ dáng vẫn hay thường ngồi ở đây của chủ nhân của gian phòng này. Cánh cửa này đã đóng chặt lâu lắm rồi, mà hãn cũng ko có vương tay để mở bung ra. Bởi mắt sẽ thấy ngay 1 sương phòng đối diện. Và cũng ko thể nào đếm hết được chủ nhân của phòng này đã bao nhiêu lần thối tất nển, ánh mắt xuyên qua cửa sổ, cũng giống như hãn, lạnh lẽ nhìn đối phương.

Hãn vẫn luôn trong đêm tối thăm mắng –

Hết lần này đến lần khác oán giận y đã thiếu hãn. Oán khí như quả cầu tuyết càng lăn thì càng to, nợ nần càng lâu thì càng chồng chất.

Thề rằng sẽ ko bao giờ tha thứ cho y.

Nhớ tới y đã từng nói qua: “Niệm Sinh, quân tử báo thù, ba năm chưa muộn.”

Hừ! Cái người nhả nhận chết tiệt kia. Tốt nhất là vĩnh viễn đừng có về đây. Nếu ko hãn nhất định sẽ nhè y mà đòi nợ cho coi.

Khi người nhà nhận rời nhà, nữa chữ cũng ko nói với hần nữa. Lúc y nở mày nở mặt quay về nhà, áo gấm vinh quy, chắc là muốn khoe với hần chứ gì. Hừ! Cứ chậm rãi mà chờ..... Hần cố tình không thèm trở về, đỡ phải thấy sắc mặt đáng ghét cùng với bộ dáng quan sai kia nha.

Bất quá, đã 4 năm không gặp mặt rồi. Dung mạo trong trí nhớ có thay đổi gì ko? Nghe đâu, y sắp sửa về nữa.....

Hần biết y muốn về nhà là vì cha và nương. Mà hần cũng ko biết tình hình cụ thể ra sao nữa. Hần ko có nghe cha mẹ nhắc đến.

Lúc đó hần cùng y, vô hình đoạn tuyệt quan hệ.

Đứng trước bức tranh chữ mà y vẫn còn lưu lại trên tường. Nét chữ rồng bay phượng múa, lại có thêm vài chữ lớn nữa. Rõ ràng là phong thái của văn nhân.

Bức tranh chữ Phúc này được ***g khuôn, xử lý chống ẩm. Đều do 1 tay y làm.

Lãnh Niệm Sinh cầm lấy bức tranh, nhìn kỹ, thấy phía sau khung tranh được khóa lại cẩn thận. Ổ được làm rất *** xảo cẩn thận. Bức tranh chữ Phúc này chẳng qua là do nương tùy tiện viết ra, có giá trị gì nhiều đâu, khóa cái gì ko biết? Ah, hần chỉ cần dùng đến hai ngón tay đã vặn ra, làm rơi ổ khóa xuống. Trong lòng có vài phần đắc ý, giống như đang phá hư đồ trả thù đối phương, thật vui vẻ nga.

Về khoái trá liền thay thế cho sự lo lắng trên gương mặt. Giơ tay mở khung của bức tranh ra, Đột nhiên, hình ảnh đập vào mắt làm hần kinh ngạc vô cùng. Lập tức tắc liệm nụ cười, thật ko thể nào tin được.....Trong khung ảnh là cất giấu bức họa vẽ hình ảnh của hần cách đây vài năm. Lãnh Niệm Sinh ngây ngốc rất lâu, rất lâu.....

Đợi đến khi dùng cơm tối mới xuất hiện trước mắt mọi người. Vì Lãnh Niệm Sinh không thường xuyên về nhà của lão gia, nên mỗi lần về, mọi người trong nhà đều tranh thủ dùng cơm với nhau, sau đó hần mới rời đi.

Hần không quên mình đã thu nhận Minh Nguyệt cô nương. Sau 1 lúc cổ vũ cùng an ủi, nàng mới bước ra khỏi phòng, chính thức chào hỏi mọi người. Cha, nương và Liên Nhi đều đối xử với nàng rất thân mật.

Minh Nguyệt lúc này mới tận mắt nhìn thấy gia đình của Lãnh gia trong truyền thuyết. Nàng khó tránh khỏi tự cảm thấy xấu hổ. Nhất là khi dùng bữa đề tài được nói nhiều nhất là hôn sự của Liên Nhi và Khuyết Bất Phàm, ngày đã được định là 3 tháng sau. Liên Nhi mặt mày rạng rỡ đợi xuất giá, bao nhiêu loại tình cảm như vui sướng ngượng, ngùng đều lộ ra mặt của tân nương kia. Sao cùng là thân là nữ tử, vận mệnh lại được ông trời ưu ái như thế. Nàng không khỏi hâm mộ, xúc động cùng tự ti... Ăn mà không biết hương vị, miễn cưỡng nuốt vào bụng chén cơm, nàng xin được cáo lui trước. Lãnh Niệm Sinh ngầm ý bảo Xuân Hoa làm bạn bên cạnh Minh Nguyệt. Hần tiếp tục dùng cơm cùng mọi người trong nhà bàn bạc các việc cho hôn lễ của Liên Nhi

Sau khi ăn xong, bước vào góc của đình viện, thấy được 1 thân ảnh dường như rất lẻ loi và cô đơn. Lãnh Niệm Sinh chậm chậm bước đến, nói: “Chúng ta phải đi rồi.”

Khuôn mặt lộ rõ 2 hàng lệ, nàng nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời cao thì trào tự nói: “Kiếp trước thiếp đã tạo nghiệt gì, mà giờ này, bị vùi dập như vậy. Hoa tàn cỏ úa, ko thể nào xứng đáng ở bên cạnh người được. Đi theo chỉ làm bản thân phận người thôi, ngay cả giúp người xách giày cũng ko đủ tư cách.”

Lãnh Niệm Sinh nghe vậy, cảm thấy đau xót, tâm tình của nàng cùng mình năm đó thật giống nhau. Chỉ khác biệt là phương thức biểu hiện mà thôi.

Không muốn chạm đến vết thương chưa lành miệng. Hần muốn cho nàng 1 danh phận thật tốt. “Ta không muốn nàng giúp ta xách giày, làm muội muội của ta, giống như Liên Nhi, là muội muội của ta.” Hần sẽ cho nàng một chỗ để dựa vào.

“Tại sao lại đối xử quá tốt với thiếp như vậy? Tại sao.....” Nước mắt càng lúc càng nhiều, chỉ còn có thể mơ hồ thấy được gương mặt thanh tú của nam nhân. Không phải nàng đang gặp ảo giác đó chứ.

Hần nhăn chặt mày, phẳng phất có chút thâm trầm đau xót.....

“Không tại sao cả, bởi vì chúng ta đều là những hài tử bị thân nhân vứt bỏ.” Dứt lời, Lãnh Niệm Sinh quay đầu đi ra hướng đại môn. Hắn muốn dắt nàng về nhà.

Đến nay, vẫn chưa tìm được tung tích của thân nhân. Phiên muộn càng lúc càng chất chồng. Lãnh Niệm Sinh mấp máy môi thầm rửa xả người nhà nhận đang ở xa tít tít kia – heo sinh, cẩu dưỡng, miêu nuôi lớn. Đồ hỗn trướng, tốt nhất đừng có chạy về nhà! A Thanh đã sớm chuẩn bị ngựa đợi bên ngoài. Đợi Lãnh Niệm Sinh bước ra khỏi cửa, mới ngạc nhiên phát giác. Vừa rồi thiếu gia mắng ai vậy ta?

“Nhị thiếu gia, ngài đã trở lại. Vị cô nương này nên.....” Quản sự A Sinh cầm theo đèn ***g. Trong mắt thể hiện sự ko thể nào tin được..... Nhị thiếu gia mang nữ tử về nhà sao?

Lúc nhị thiếu gia muốn ra ở riêng, gia liền dặn dò hắn từ nay về sau đi theo nhị thiếu gia. Ngoại trừ giúp đỡ mấy việc nhỏ nhặt trong cuộc sống, thì cũng đồng thời bảo hộ thân thể nhị thiếu gia an toàn. Trên đường gây sự, khó tránh khỏi đắc tội với người khác. Nhất là tuổi trẻ hảo thắng, việc gì cũng dùng nắm tay để giải quyết. Còn nhớ, lúc đó nhị thiếu gia ở cuối hẻm ngay ngã tư đường, nghe thấy nữ tử la hét cứu mạng thật thảm thiết, hắn ghét cái ác như thù ko đội trời chung, lập tức nổi lên ý định can thiệp, cứu lấy nữ nhân. Chuyện tốt đẹp đã tạo thành truyền thuyết.

Hôm sau, hắn lên phủ nha để đón nhị thiếu gia hồi trạch, may mà đường thượng đại nhân không dám làm khó dễ. Một phần vì ngại nhị thiếu gia ko phải là người dễ chọc vào, mặt khác cũng ko muốn truy cứu xem bọn ác ôn kia đã làm những gì. Việc kiện cáo cũng theo đó mà chìm xuống. Thanh danh của nhị thiếu gia thấy việc nghĩa thì hăng hái làm tiếng lành đồn xa, bên ngoài lan rộng khắp nơi – Các cô nương gia trong thành đều muốn giá cho hắn. Có tiếng thơm 1 chút, thì thấy ngay 1 đám bà mai lục đục tới nhà. Ai cũng nói là cô nương nào đó rất xứng đôi với hắn.

Cũng lạ là, chưa thấy nhị thiếu gia động lòng với ai cả. Nhưng thật ra, cũng hay nghe nhị thiếu gia mắng liên tiếp bên tai: “Toàn bộ đầu óc chỉ muốn tìm người tính sổ. Làm gì có tâm tư thú thê!” A Sinh nghĩ thầm chắc là nhị thiếu gia cuối cùng cũng mở mắt rồi. Thấy cô nương này trên mặt có 1 khối máu bầm, nhưng khí chất cũng không tệ, ngũ quan tú lệ, lông mi *** tế, mũi cũng rất xinh đẹp, môi đỏ như tô son, nhưng da có vẻ hơi trắng bệch. Hai mắt trong suốt, chậm rãi nhắm lại, là thẹn thùng sao? Nam cưới nữ thì đó chắc là.....Nam nhân thôi, chung quy vẫn là muốn lập nghiệp.

Chốc lát, hắn nghe nhị thiếu gia giới thiệu: “Cô nương này là muội muội mới nhận của ta. Sinh thúc thúc, gọi nàng là Minh Nguyệt.” Áo tường của A Sinh trong nháy mắt tan biến. Hắn bắt đầu buồn bực, Minh Nguyệt cô nương này là muội muội thiếu gia nhặt được ở đâu vậy? Nghi hoặc, A Sinh hơi xấu hổ nói: “Minh Nguyệt tiểu thư.”

“Gọi tôi Minh Nguyệt là được rồi.” Nàng không dám làm tiểu thư của người ta. Huống chi, đến Lãnh nhị gia còn gọi 1 tiếng Sinh thúc thúc. Nam nhân hình như lớn hơn bọn họ khoảng 10 tuổi. Minh Nguyệt cần thận đánh giá, thấy hắn buộc tóc ngay ngắn, lưng hùm vai gấu, chính là đáng đáng khí thế lắm liệt. Nàng đoán rằng địa vị của người này ở Lãnh gia chắc hẳn ko phải là phó dong bình thường.

“Minh Nguyệt, muội yên tâm ở lại nhà này. Nhà cửa cũng đơn giản thôi. Ngoài trừ Sinh thúc, còn có trư nương là Trầm Nương, cùng vài phó dong lo việc vặt vãnh. Qua thời gian ngắn chắc các người sẽ quen nhau thôi.”

“Thiếp biết rồi, Lãnh nhị gia.”

“Còn gọi nhị gia? Kêu Niệm Sinh ca đi.” Minh Nguyệt gật đầu nói: “Hảo.” Lãnh Niệm Sinh lập tức dặn dò: “Sinh thúc, sau này cho 1 tiểu nha đầu làm bạn hầu hạ bên người Minh Nguyệt. Còn nữa, ngày mai thức dậy giúp Minh Nguyệt đi mua 1 ít xiêm y và vài thứ cần thiết. Sáng mai ta còn vài việc muốn làm.” Hắn lo lắng cho vấn đề an toàn của Minh Nguyệt. Nếu trên đường lại đụng phải mấy tên vô lại kia thì sao, sợ rằng nàng ta lại bị bắt đi.

A Sinh nhanh chóng trả lời: “Vâng ạ” Dù ko hiểu rõ lắm. Hắn cũng ko hỏi nhiều hơn nữa câu. Luôn cần cần tuân thủ bốn phận, nghe theo sự sắp xếp của nhị thiếu gia. Lãnh Niệm Sinh đã sớm có dự tính, sáng mai sẽ đi thỉnh phu phụ Ngụy Thất thúc lại nhà 1 chuyến. Hy vọng sẽ bỏ được những nghi hoặc trong lòng, nhưng thật ra.....

Câu lan viện.

“Hát! quả thực tốn cơm nuôi tụi bây mà!” Trong sương phòng truyền ra ngoài tiếng đập bàn ‘linh binh lách cách’ thật lớn. Phong Kỷ Duyên lửa giận ngút trời, không thể vãn hồi được nữa rồi.

“Tụi bây thật quá vô dụng. Bị người ta thấy đến phủ nha, mặt mũi của bốn đại gia đều đã bị mất hết rồi.” Gã nhất chân nhằm vào người của bọn thủ hạ mà đập. Không ngừng phát tiết tức giận.

Một đám vai u thịt bắp vô dụng. Hoảng sợ cúi thấp đầu, không dám trước mặt lão hổ mà múa mép, tránh cho chủ tử càng thêm nổi khùng. Cơn giận này thật ko biết trút đi đâu cho hết.

“Các người bị hù vài lần cũng chưa tỉnh. Nữ nhân kia nữa đường mang về, đã bị Lãnh nhị gia cướp đi phải ko?”

“...” Cả bọn thủ hạ ko đứa nào dám trả lời, thậm chí cũng ko dám thở mạnh 1 cái. Phong Kỷ Duyên trong chớp mắt ‘rầm’ 1 cái, ném bể ngay cái bình hoa giả cổ. Giận dữ ghen trong lòng, mũi phập phồng kịch liệt, hai mắt tối sầm lại.

Bỗng lóe lên 1 tia nguy hiểm, cái mũi điều hâu thở ra oán khí, ngũ quan vặn vẹo thật đáng sợ. Hắn hét lên âm ỉ: “Lãnh Niệm Sinh, người dám bắt đi người của ta... Từ nay chúng ta sẽ đối nghịch nhau, thề ko đội trời chung.” Nở ra 1 nụ cười âm hiểm, đã 10 phần nắm chắc là ko thể hòa giải được rồi.

“Ha ha.” gã mặc kệ buồn bán lỗ vốn. Thả con tép bắt con tôm, gã ko tin là mình sẽ ko tóm được.

[1] Đây là mấy cách thức vẽ tranh: như bố cục, phát họa, điểm nhấn, chấm phá...

[2] Nguyên văn là ‘Tiểu nữ nhân’ là tiếng gọi thân mật. Nhưng dựa theo tính cách của Khuyết Bất Phàm, nên Hữu đã dịch như vậy nghe dễ “xương” hơn.

[3] Mắt phượng: Mắt dài, bề ngang hẹp, đuôi mắt nhọn và kéo xéch lên trên.

[4]. Nguyên văn Nghĩa là người quân tử có vẻ đẹp sáng ngời. Trong văn cảnh là ẻm nói khoa trương mình có cái đức của quân tử nên ko thềm chấp chuyện Liên Nhi kết hôn với Đường huynh của mình.

[5] Nguyên văn: lấy từ điển tích “bái hồi” chỉ việc anh chị em dâu rể trong nhà có tư tình lén lút với nhau. Nhưng nghĩa trong văn cảnh là chỉ việc Liên Nhi ko lấy người ngoài.

4. Quyển 1 - Chương 3

“Niệm Sinh ca, huynh tìm muội có việc?” Minh Nguyệt nhắc lên rèm cửa, nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nàng ở đây đã được 1 thời gian, cùng chung sống với mọi người. Người hầu trong nhà đối đãi với nàng thập phần khách khí. Bên cạnh còn có 1 tiểu nha đầu mới 14 tuổi thích nói thật nhiều theo hầu hạ. Cái miệng nhỏ nhắn của nó thật ngọt như đường, xem nàng như tỷ tỷ mà ghẹo cho vui vẻ.

Trầm nương trong nhà này đối đãi với nàng giống như nữ nhân bình thường. Nghe bà kể chuyện cũ là từng giá cho 1 người thành thật. Hai vợ chồng họ ân ái ngọt ngào qua vài năm. Vì bà vẫn ko thể giúp nhà chồng sinh con nối dõi. Người thành thật đó liền lập thiếp. Có mới nói cũ, vị trí của bà ở gia đình đó dần dần ko còn giữ được. Cuối cùng tiểu thiếp giật dây cho người thành thật bỏ luôn bà.

Bộng nhiên mất đi chỗ dựa trong cuộc sống. Tuổi xuân chầm chậm trôi qua, đành phải muối mặt mà quay về nhà mẹ đẻ, muồn nương tựa vào thân nhân. Người huynh trưởng duy nhất cũng đang nuôi già dạy trẻ. Cuộc sống gia đình túng quẫn đành phải ngượng ngùng trở về mà dựa vào anh mình mà thôi.

Cùn đường, xóm giềng thấy nàng đáng thương, vì thế đã giới thiệu cho bà đến nhà Lãnh nhị gia làm người hầu. Đúng là trời ko tuyệt đường người. Niệm Sinh ca đối với bà thật chiều cố, đúng là đã gặp phải quý nhân rồi nha!

Thường ngày, Niệm Sinh ca vội vội vàng vàng xử lý công việc. Lần nào ra ngoài trở về cũng là nửa đêm rồi.

Thời gian 2 người gặp nhau tuy ít, nhưng Niệm Sinh ca lần nào quay về cũng ân cần hỏi han, quan tâm đến sinh hoạt hàng ngày của nàng.

Cảm nhận được chân tình ấm áp. Nàng dần cố quên đi quá khứ bi thảm. Cố gắng sống cuộc sống mới.

Nàng dung hòa cùng mọi người nơi đây, ko hề tỏ vẻ mình là thiên kim đại tiểu thư gì hết. Ngược lại còn ra sức giúp đỡ mấy việc lặt vặt trong nhà nữa.

“Lại đây ngồi đi” Lãnh Niệm Sinh khoát tay ý bảo người hầu đang chờ ở đó lui ra. Chốc lát, chỉ còn sót lại ba người là hần, Minh Nguyệt cùng với Ngụy Thất mà thôi.

Chờ hết mấy ngày, Ngụy Thất cuối cùng cũng từ ngoại thành trở về. Hần đã dắt Ngụy Thất thúc thúc đến gặp mặt Minh Nguyệt. Hai người cùng đang lo lắng chuyện Minh Nguyệt đang có thai.....Hần đã dặn tiểu nha đầu Hoài An phải báo lại chi tiết sinh hoạt hàng ngày của Minh Nguyệt. Theo phán đoán nàng ta ko phải bị bệnh mà đang có hỷ mạch.

Nếu ko, cũng chẳng có việc gì quan trọng. Hần đang cố giúp Minh Nguyệt tìm 1 vị hôn phu tốt. Điều kiện đầu tiên là phải ko để ý đến xuất thân của Minh Nguyệt. Biết rõ là ko dễ dàng gì, nhưng hần cũng ko muốn bỏ qua quyết định trong đầu.

Minh Nguyệt ngoan ngoãn ngồi xuống, hỏi: “Niệm Sinh ca, huynh có khách àh. Vị này là....”

“Thúc ấy là người bên nhà ngoại của nương ta – Ngụy Thất thúc thúc.”

“Chào Ngụy Thất thúc.” Minh Nguyệt lập tức rót ngay ly trà mời khách.

Ngụy Thất lại cười nói: “Niệm Sinh thật có phúc. Nhận được 1 muội muội nhu thuận như vậy. Nếu là con gái của thúc thúc, ko biết suy nghĩ ra sao?” Y cùng nương tử ko có con nối dõi, cũng muốn nhận nuôi 1 hài tử.

Lãnh Niệm Sinh nhất thời phản đối, “Như vậy sao được! Nhân là con mang về mà. Con đã hứa sẽ làm ca ca, hảo hảo chiều cổ nàng. Ngụy Thất thúc thúc đừng tranh với con mà.”

“Niệm Sinh, người sao người keo kiệt vậy chứ. Ta nhận nàng ta làm con gái, có chỗ nào ko chăm sóc thỏa đáng đâu. Nhìn nương của người xem, lúc trước cũng do chúng ta chăm sóc. Có chỗ nào bạc đãi nhân chưa?”

“Thì....” Hần suy nghĩ: cha và nương vẫn chưa biết chuyện hần cùng Minh Nguyệt kết làm huynh muội. Bất luận nàng ta làm con gái của Ngụy Thất thúc thúc hay cha và nương đều là chuyện tốt đi. “Vậy hỏi ý của Minh Nguyệt đi. Con ko có ý kiến.”

Hở, Minh Nguyệt rất ngạc nhiên khi gặp phải tình huống này. Nàng có vẻ hơi xấu hổ cúi đầu cự tuyệt. “Con làm gì có phúc khí này, nên ko dám vọng tưởng. Huống hồ, thân nhân hiện giờ của con....Haiz!”

Nàng ấp úng, lòng đang rối bời. Nàng hận cha tuyệt tình, càng hận kẻ mẫu thuẫn tâm....Mắt tràn ngập cảnh giác nhìn về mặt thành thật của nam nhân. Minh Nguyệt cắn chặt đôi môi như cánh hoa, khiến nó nhanh chóng trở nên trắng bệch. Nàng cảm thấy ghê tởm....Hàng trăm hàng vạn người có mặt thành thật đều đã gặp qua. Chung quy đều ko có đức hạnh đến là để phát tiết lên thân thể nàng.

Ngụy Thất thừa dịp nàng không chú ý, đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng. Thấy người lúc đầu còn ngẩn ngơ, sau đó liền hét lên chói tai — “Áh — dừng, chạm, vào, ta!” Minh Nguyệt chớp mắt 1 cái giật tay lại, cả người mất thăng bằng ngã ra đằng sau, là Lãnh Niệm Sinh nhanh tay đỡ lấy nàng.

“Sao rồi?” Không khí trong phòng nhanh như chớp ngưng đọng lại, sắc mặt 3 người đều khó coi như nhau. Cuối cùng Ngụy Thất cũng lên tiếng: “Haiz! Nàng ta có mang rồi.”

Hả! Tựa như sét giữa trời quang, chấn động thiên địa — “Có thai...” Minh Nguyệt không thể ko nhìn nhận hiện thực tàn khốc này. Nàng nhất thời trợn trắng mắt, rồi ngất đi.... Lãnh niệm sinh thuận thế ôm nàng vào lòng, về mặt lúng túng nhìn Ngụy Thất cũng đang như vậy. Hai đại nam nhân tay chân luống cuống “Giờ nên làm gì đây?”

“Ác mộng, ác mộng... Lão thiên gia thật tàn nhẫn, ta không cần đứa nhỏ này, không cần, không cần!” Minh Nguyệt lúc tỉnh lại trong phòng, phản ứng đầu tiên chính là ko ngừng đánh vào bụng mình. Mặt đầm nước mắt. Nàng thê lương kêu lên: “Tạp chủng, tạp chủng — ta – ko – cần – cái – giống – tạp – chủng – này!”

Tay đang cuộn loạn bị nam nhân nắm lấy. Nàng liền lao ngay xuống giường hướng cạnh bàn mà đập vào. Lãnh Niệm Sinh hoảng hồn, vội dùng tay đỡ lấy trán nàng, ngăn lại hành vi tưng thế làm liều của nàng.

“Buông tay!” Hiện thực tàn khốc đã bức nàng ko còn đường nào. “Tại sao lại ngăn cản ta? Ta muốn chết.....” Nàng ko muốn tồn tại trên đời này nữa. Cuộc sống muốn chết ko được muốn sống ko xong thật quá thâm. Mang thân dê tiện lại ko còn tôn nghiêm trong cuộc sống. Thật khó khăn lắm mới có hy vọng rồi lại bị chìm sâu xuống tuyệt vọng. Tại sao lại xảy ra chuyện này, phá hỏng hết những tháng ngày ko buồn ko lo của nàng....

Lãnh Niệm Sinh nhanh chóng nhấn chặt mày lại. Hay tay ôm chặt lấy người đang phát cuồng mà khóc sụt mướt. Để mặc cho nàng đánh, mắng, chửi rửa....

“Người cút đi, buông ra, sao ko để ta chết đi cho rồi! Buông tay, buông ——” Trời ơi,....Nàng thế này mà lại mang thai tạp chủng... Tạp chủng... Thân hình mềm nhũn trượt xuống, nàng ngã dưới đất, ko thềm đứng dậy mà che mặt khóc. Nhanh chóng nắm lấy tay nàng. Lãnh Niệm Sinh cố kiềm nén tức giận nói: “Sinh nó đi, ta sẽ nuôi.”

“Niệm Sinh, người...”

“Đừng nói nữa, Ngụy Thất thúc.” Lãnh Niệm Sinh nhìn y, giải thích: “Trước đây, con có nghĩ qua chuyện này. Nếu như Minh Nguyệt có mang, con hy vọng nàng ta sẽ sinh hài tử.”

“Tại sao?”

“Bởi vì con và cha nương cũng sẽ nhận nuôi hài tử này. Con ko hy vọng người lớn như chúng ta lại quyết định giết chết đi 1 sinh mệnh nhỏ. Đó so với giết người ko hề khác biệt. Đứa nhỏ vô tội, không nên chết.”

Ngụy Thất thờ dãi. “Vậy cho ta hài tử đó đi. Minh Nguyệt không muốn làm con gái của ta, thì đứa nhỏ hãy để cho ta nuôi nấng.”

“Các người đã hỏi qua ý của ta chưa? Ta sinh hài tử này để làm gì?! Các người có biết là ngày ngày nhìn nó lớn lên, làm sao ta chịu nổi chứ.....” Đây chính là minh chứng cho quá khứ xấu xa của nàng.....

Lão thiên gia ko cho nàng có cơ hội được kết thúc cuộc sống.....Thật quá tàn nhẫn.

Lãnh Niệm Sinh hỏi: “Muội hẳn tâm giết nó sao? Minh Nguyệt, muội còn chưa biết nó là nam hay nữ nữ mà.”

“Bất luận nó là nam hay nữ —— Ta – hận – sự – tồn – tại – đó.” Nàng hét lên.

Lãnh Niệm Sinh thở dài: “Ta tin muội ko phải là một người mẹ nhẫn tâm. Giết nó, sau này muội sẽ ray rứt, hối hận.”

Hắn tiếp tục khuyên bảo: “Sinh nó ra, muội có thể ko nhìn, ko nghe, ko cần nó. Nó cũng sẽ sống rất tốt nga. Có rất nhiều người tốt chăm sóc cho nó. Cũng sẽ có cha mẹ yêu thương. Chỉ cần muội ko gặp nó, mọi người chúng ta cũng sẽ mãi chôn giấu sự thật này” Hắn xử lý thật tốt chuyện này.

“Muội là người hiểu rõ nhất. Giết hay ko giết toàn bộ nằm trong suy nghĩ của muội.

Minh Nguyệt không nói gì chỉ khóc thật lâu. Lương tâm tự vấn dữ dội: Có đành lòng giết chết thân sinh cốt nhục ko? Làm như vậy, thì có khác gì cha của nàng chứ? Chỉ là sinh mệnh nhỏ này ko nên giữ lại, ko nên tồn tại. Nàng nên làm gì bây giờ.....

Mấy chuyện này, nếu để mọi người biết được, nàng sao có thể ngẩng mặt lên nhìn người. Nàng sẽ bị nhạo báng, còn liên lụy người khác.....

Đã hoàn toàn bất lực, lòng phân vân cuối cùng cũng ngẩng mặt lên. Mắt đã ướt đầm lệ, dựa vào chỗ dựa duy nhất mà gọi: “Niệm Sinh ca.....”

Lòng đầy đau đớn, bi ai đến chỗ sâu nhất trong tâm hồn. Hắn cũng cảm nhận thấy nỗi đau đớn này. Lãnh Niệm Sinh vươn tay. “Tin ta đi. Ta nhất định sẽ giấu chuyện này thật tốt, ko để cho bất cứ tin tức nào truyền ra. Đợi sau khi sinh xong hài tử, sẽ tùy muội muốn ai nuôi nấng.”

“Hài tử này tốt nhất đừng để cho muội thấy.”

Nguyệt Thất vội vàng nói: “Vây cho ta đi. Ta và nương tử của mình sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

Sau 1 lúc lâu do dự, Minh Nguyệt cuối cùng cũng gật đầu.

Ba tháng sau.

Lãnh Niệm Sinh thấy bụng Minh Nguyệt dần lớn ra. Tuy là người ngoài nhìn sơ cũng chưa chắc biết được, nhưng việc này có thể giấu được bao lâu? Vì thế, hắn quyết định để người làm trong nhà nghỉ bớt. Gởi cho họ 1 số tiền đủ chi dùng trong thời gian nghỉ việc. Trong nhà giờ đây chỉ giữ lại mình Trầm nương và A Sinh mà thôi.

Lãnh Niệm Sinh tính toán thiệt hơn. Trầm nương cũng từng trải việc đời, hẳn tin rằng bà sẽ ko tiết lộ chuyện Minh Nguyệt ko chồng mà chữa. Về phần Sinh thúc thúc, vốn là thủ hạ rất thành thật, trung trực được cha tín nhiệm. Hẳn cũng tin là Sinh thúc thúc sẽ ko bán đứng hắn.

Lén nói cho hai người bọn họ biết tình huống trước mắt của Minh Nguyệt, rồi dặn họ ko nên để cho người biết được.

A Sinh vẫn ko nói năng gì. Cứ nghĩ hài tử trong bụng của Minh Nguyệt là của nhị thiếu gia. Trong đầu toàn là nghĩ vẩn nhưng ko tiện nói ra. Nhị thiếu gia sao không cưới mình Nguyệt cô nương? Gã thầm nghĩ chắc là nhị thiếu gia trong lúc hồ đồ mới làm cho Minh Nguyệt có mang hài tử. Sự tình tiến triển đến ngày hôm nay, giấy ko gói được lửa, nên hắn mới ko thể ko nói. Gã sẽ giấu giếm giúp hắn, không cho Lãnh gia và phu nhân biết được. Nếu không, nhị thiếu gia nhất định sẽ bị gia và phu nhân bức phải thú Minh Nguyệt cô nương làm vợ.....Mà cô nương xinh đẹp lại tốt bụng như Minh Nguyệt kia ko hiểu sao lại ko chiếm được sự yêu thương của nhị thiếu gia. Hai người bọn họ vẫn chia phòng ngủ riêng. Trong lòng A Sinh có chút bất mãn với chủ tử. Nam tử hán, dám làm dám chịu. Nhị thiếu gia sau lại làm ra chuyện ngu xuẩn hại đời người ta như vậy! Tưởng tượng, nếu như gia hay được, nhất định sẽ lột da của mình ra cho coi. Haiz.....

A Sinh giống như mất hồn bước ra ngoài, để lại Trầm nương vẫn còn chưa hết bàng hoàng — Bà nhìn chủ tử của mình. Người vẫn còn trẻ lắm, vậy mà lại làm cô nương nhà người ta mang 1 cái bụng. Thì ra....chủ tử nhận Minh Nguyệt tiểu thư làm muội muội là nguyệt trang thôi ah. Bề ngoài giả vờ quan tâm chăm sóc, chứ thật ra là dùng chiêu trò lừa gạt người ta. Trời đất ơi! Chủ tử làm mấy việc này.....thật bậy bạ quá! Trầm nương trong lòng thật giận dữ chỉ có điều ko dám nề hà. Bà đành phải lén khuyên Minh Nguyệt tiểu thư, sau khi sinh hài tử xong, thì nên nghĩ cách nào đó mà giữ lại lòng của chủ tử. Phải làm cho chủ tử cho nàng 1 chút công bằng. Ngàn vạn lần đừng ngốc nghếch mà ai nói gì cũng nghe. Nữ nhân mà, ko phải hy vọng là cả đời mình sẽ có nơi nương tựa sao. Giữ ko được lòng của nam nhân, tối thiểu cũng phải giữ lại người. Nếu ko thật giống như bà — Tuổi già cô đơn, suốt ngày oán trách nam nhân vô lương tâm....

Lãnh Niệm Sinh thấy trừ nương nhà mình ko ngừng lắc đầu thở dài: “Nhị thiếu gia, ta cầu ngài nhất định phải chiều cố Minh Nguyệt tiểu thư. Nàng thật hiền lành lại siêng năng. Minh Nguyệt tiểu thư dù giống thiên kim đại tiểu thư được nuông chiều, nhưng nàng lại ko tự cao tự đại ah. Ta rất vừa lòng tính tình này của nàng. Hy vọng Minh Nguyệt tiểu thư trong tương lai phải có nơi nương tựa.” Mấy lời này ko còn nghi ngờ gì nữa là cảnh tỉnh nhị thiếu gia. Hoa đại bên ngoài dù hương sắc màu mè nhưng hoa nhà vẫn hơn mà. Nhị thiếu gia nếu còn có lương tâm thì nên đối xử tử tế với Minh Nguyệt tiểu thư cho người ta 1 cái danh phận là phu nhân chứ....

Lãnh Niệm Sinh còn chưa kịp nói gì cả, đã thấy Trầm nương cúi đầu bước đi, tay còn giơ giơ lên như đang lau nước mắt. Minh Nguyệt có thai, làm cho bà ta vui dữ vậy sao? Hắn ngạc nhiên nghĩ: Liên Nhi cũng sắp lấy chồng rồi. Nếu tương lai mà có tin vui, chắc nương của hắn cũng vui đến phát khóc vậy luôn quá?

Ngày lành tháng tốt, nhà cửa giăng đèn kết hoa, hoan hỉ. Lãnh Niệm Sinh đã bị nương cảnh cáo, ở ngày vui của Liên Nhi, ko cho hắn mặc trang phục màu đen, ko được trưng cái mặt thối ra nếu lỡ như nhìn thấy quan khách ko vừa mắt. Người nói thật dong dài ko dừng lại cho người ta thở lấy 1 cái nữa. Tóm lại là muốn hắn phải phô bày mặt vui cười ra tiếp khách, ứng phó với cả trăm người đến chúc mừng ah.

Lãnh Niệm Sinh đều nghe theo hết. Mặt của hắn giờ cũng đẹp ko kém gì nương cả — Mặt thấy cha đang bị 1 đám ong bướm quây quanh, nhưng mà cái bọn oanh oanh yến yến đều nhắm vào tiểu oa nhi (em bé) xinh như được khắc từ ngọc ra trong lòng cha, chọc cho nó cười. Cha sẽ thăm cho coi.....Lãnh Niệm Sinh đoán thăm — ko chừng cha phải nhìn sắc mặt nương mà sống ít nhất là 3 tháng quá. Haiz!

“Tử nam nhân....Vẫn là thích triều hoa ghẹo nguyệt mà ko lo cho hài tử gì hết!” Duẩn Huyền Niệm hai tay hoàn trước ngực, “Lão nương” rất không thích. Ánh mắt như giết được người nhanh chóng xuyên qua mọi vật. Một cơn ớn lạnh bỗng chạy lên tới đỉnh đầu, Lãnh Thiết Sinh quay đầu lại. Ách! Gì vậy ta? Sao nương tử lại mất hứng vậy ta?

Duẩn Huyền Niệm bề ngoài thơn thớt nói cười từ từ bước đến gần tường công “Đưa hài tử cho ta. Người đi đón tiếp khách khứa kia. Ta đi xem Liên Nhi đã chuẩn bị xong chưa? Kiệu hoa chờ bên ngoài lâu rồi.”

“Hảo.” Lãnh Thiết Sinh không thèm nhìn tới quan khách đang tập hợp. Y thì thâm vào tai hắc: “Đêm nay nhớ dỗ cho hài tử này ngủ sớm 1 chút nga!”

Rầm! Duẩn Huyền Niệm mắt hạnh trợn lên, ngỡ ngàng trước ý đồ cầu hoan trắng trợn của y. “Người người người....” Giây tiếp theo, hắc mặt đỏ tai hồng nhìn y đang bước ra xa tiếp khách.

Làn môi mỏng của Lãnh Thiết Sinh cong lên nụ cười gian trá. “Ha hã.” Hắc đã sớm sờ hết thân thể nương tử 1 lượt rồi. Đối phó với tính xấu của hắc là phải lựa gió đẩy thuyền. Tóm lại, trước phải lừa được hắc lên giường cái đã. Dù cho nương tử tính tình có hỏa đại đến đâu, y cũng sẽ làm cho hắc ko còn chút khí lực nào, để đầu óc bỗng nhiên hồ đồ cho coi!

Phần này làm Hữu thật bức xúc ồ.ó. Đó chính là nguyên nhân khiến Hữu bắt đầu với ‘Mại du lang’ chứ ko phải là ký hiệu trước ==||

Tuy Hữu chưa trải việc đời nhiều, nhưng từ nhỏ đã được người lớn dạy là ko nên nuôi dưỡng trong người tính ganh tỵ và ghen ghét. Bởi vì hai đức tính này sẽ làm cho con người mãi mãi ko bao giờ có hạnh phúc được đâu. Cái cô Minh Nguyệt trên kia thật xấu, mỗi người đều có phúc phần của riêng mình, sao cô ta ko chịu an phận mà cứ suốt ngày trương nổi khổ từ hồi xa lắc xa lơ ra rồi ganh tỵ với người khác, cầu mong sự thương hại chứ. Niệm Sinh ko thích cô thì cô dùng mọi thủ đoạn, đến ko xong thì hại người ta chết. Giờ mới thấy Dịch Dĩnh ca đúng là si tình số một. Tóm lại, truyện này có hương vị lạ hơn hắc trong serie Ách Thê nhưng vẫn rất đáng đọc nha ^.^

Nói thêm, Hữu ko đồng ý với chuyện vứt bỏ con mình như vậy. Đứa nhỏ ko có tội. Dù nói như thế nào cũng là ngụy biện mà thôi ==

Phần này còn an ủi được là cặp Sinh x Niệm. Hai người này thật hết biết mà.

Phần sau, Dịch Dĩnh ca chính thức ra sân khấu, chấm dứt những tháng ngày ngôn tình dày đặc này nha

5. Quyển 1 - Chương 4

Giờ lành đã đến. Liên nhi dưới sự nâng đỡ của Xuân Hoa, Thu Nguyệt bá biệt nhị vị song thân, rồi được dìu ra khỏi đại môn. Sau đó tân nương lên kệu hoa, đợi Duẩn Huyền Niệm đem 1 chậu nước ra ngoài hắt đi tượng trưng cho nữ nhi đã có chồng, từ nay về sau đã là người của nhà người ta, sinh nhiều con cháu cho hắc.

Một đám người liên như vậy mà chậm rãi xuất phát, ven đường khua chiêng gõ trống, rất náo nhiệt. Lãnh Niệm Sinh cỡi tuấn mã, đi trước kiệu hoa hộ tống. Mi thanh mục tú, toàn thân vận trang phục màu trắng, khí chất thật phong nhã. Chỉ cần tâm tình hắc vui vẻ liền sẽ thu hút được ánh mắt của ko biết bao nhiêu người.

Đi tới đường lớn trong thành, ko khí huyên náo đã thu hút rất nhiều khách qua đường chạy theo kiệu hoa để xem náo nhiệt. Bất luận là người đi đường, hoặc khách khứa trong tứ lâu, ai nấy cũng đều nhào theo để góp vui.

Nhưng, kệu hoa bỗng dừng lại ở ngã tư đường. Mọi người bắt đầu xì xầm, sao đoàn rước dâu vẫn chưa chịu đi tiếp nữa.

Lãnh Niệm Sinh từ trên cao quan sát ngã tư đường. Thấy hai cỗ kiệu đang đối nhau. Hơn nữa đám người ngựa, khí thế của bên kia cũng ko phải là nhỏ. Giờ lành của hôn lễ ko chấp nhận chậm trễ nữa phần. Chưa

kip mở miệng đã nghe người cầm đầu đám quan sai mở miệng quát: “Mệnh quan triều đình phải qua nơi này, người đi đường lập tức nhường đường. Nếu ko....”

“Nếu không thì sao?” Lãnh Niệm Sinh ko xem ai vào mắt, gằng giọng nói: “Là các người nên nhường đường. Ta chính là năm nào cũng nộp thuế ko thiếu xu nào cho triều đình. Nếu ko có nhóm người này cùng con dân thiện lương tuân thủ pháp luật. Con đường này sẽ bằng phẳng được vậy sao. Đại nhân trong kiệu lương bổng hàng tháng từ đâu mà có. Vị quan sai này, người nên thành thật nói cho ta biết, là ai phải nhường đường?”

Ngạc nhiên, vài tên quan sai chưa từng thấy ai to gan đến như vậy, dám chặn đường quan trên. Càng chưa thấy qua người nhanh mòng lẹ miệng nói dóc trắng trơn thế kia. Đây chẳng phải là phạm vào tội bất kính sao.

Lãnh Niệm Sinh mới là mặc kệ gã đại nhân quý quái gì đó. Hắn ko thèm xuống ngựa, còn bức nhân phải chui ra ngoài kiệu, xong đá ra giữa phố cho mọi người cười nhạo mới vui ah. Bản thiếu gia ko có kiên nhẫn cùng vị đại nhân này tranh đoạt thời gian! Hắn bấu môi, ko hề có chút dấu hiệu nào là mình sẽ nhường đường. Phố này là địa bàn của ai hả, là đang chờ vị đại nhân kia cút đi.

“Điều dân lớn mật, còn ko tránh ra!”

“Ta – đáo – thèm – tránh!” Hắn thật muốn nhìn, cầu quan kia có khả năng gì? Ở ngã tư đường, mọi người đều nín thở chờ đợi. Người ta thường nói chữ quan có hai cái miệng[1] nên dân thường nào dám lấy việc làm ăn cùng tính mệnh của mình ra giỡn chứ. Nếu chơi ko khéo, thì hồn lẽ ko phải sẽ biến thành tan lẽ sao....

Thiếu Quân lại quát lên: “Người đâu, lập tức bắt hắn cho ta.”

Vài tên nha sai lập tức hạ kệu xuống. Một đám người nhanh chóng vây lấy Lãnh Niệm Sinh. Hắn vẫn bất động thanh sắc, nào sợ bị trói đến phủ nha. Dù sao cũng ra vào như cơm bữa rồi, giống như là thói quen đến trừ phòng của nhà mình ấy mà. Chân chưa kịp bước vào nhà giam thì lưng đã có người thỉnh ra rồi ah? Đại nhân của phủ nha này đã lấy của hắn ko ít lợi lộc. Ngầm đến địa bàn của hắn ăn uống vui chơi, rượu gái tiền tài đều đã dùng đủ cả. Nói cách khác, giờ hắn chính là phủ nha đại nhân, phụ mẫu chi dân nga.

Đôi bên đang lạnh lùng, hết sức căng thẳng. Nha sai vừa hạ 1 mệnh lệnh: “Động thủ.”

“Khoan đã!” Giọng nói trầm thấp tập phần uy nghiêm truyền vào tai mọi người. Lãnh Niệm Sinh cảm thấy quá kinh ngạc, thanh âm này sao quen quá. Vị quan trong kiệu giở màn lên, chậm chậm bước ra ngoài. Kia tạo nên không khí nghiêm nghị khiến mọi người đều sợ hãi. Quân chúng nhất thời đều giãn ra.

Lãnh Niệm Sinh trợn trừng con mắt, xem chút nữa là té luôn xuống ngựa rồi — Gặp Quý rồi! Đây chính là ý nghĩ đầu tiên chạy ngay vào đầu. Quan sai thấy vị đại nhân kia liền đứng chỉnh tề sang hai bên. Nhiều năm rồi ko thấy người nhả nhận xuất hiện trước mắt. Thân vận quan phục chói lóa là thể hiện cho địa vị ngũ phẩm quan sai ah. Hai người trong lúc này thật là gần trong gan tấc nhưng xa tận chân trời.

Lãnh Niệm Sinh sắc mặt trầm xuống, đầu óc lơ mơ giờ đã nhìn bóng dáng kia thật rõ ràng. Bất luận là hai đạo mày kiếm cao vút, cái mũi cao thẳng, môi ko dày ko mỏng, cùng cặp mắt phượng vừa dài vừa hẹp kia. Hình dáng thật ngay thẳng, tướng người như hạc giữa bầy gà. Trải qua nhiều năm lẫn lộn chốn quan trường, thân thể dường như toát ra được hơi thở của sự nghiêm nghị. Đó là 1 tổ hợp khiến người ta nhìn 1 lần là nhớ mãi. Người nhả nhận ko còn là tên nô tài quét chuồng ngựa năm đó, ko còn là gốc tử chỉ biết đọc sách, ko còn là tên gốc khờ khạo trong ẩn tượng. Y giờ đây, có quyền có thế, nắm trong tay quyền lời, danh vọng, chính nghĩa ngút trời. Đã được như thế rồi, làm gì có chuyện bỏ qua cho đối thủ 1 mất 1 còn này chứ! (Là em nghĩ vậy thôi hà, chứ người ta thương cưng gần chết ^.^)

Nhượng cao mày, Lãnh Niệm Sinh trương cái mặt thối ra nhìn người, “Hừ” một tiếng, thực hỏa đại — Người nhả nhận kia là thái độ gì hả?! Oai phong凛冽 làm như giỏi lắm vậy đó. Con bà nó! Có trời mới biết sau lưng y có bao nhiêu tiểu nhân chờ chờ hãm hại. Ai cho hắn đem bức họa của mình dấu đi như thế hả? Đây ko phải là đợi 1 ngày kia, thêm vào râu tóc, rồi in ra hàng loạt, dán nơi đầu đường xó chợ để làm lệnh truy nã. Quá hèn hạ mà! (chậm chậm mở hôi Chưa thấy ai vừa ngốc vừa dữ như em này)

Địch Dĩnh thấy hắn đang ngồi trên cao cầm tức mà nhìn xuống. Cặp mắt kia hơi khép lại lóe ra tia khinh thường. Hận thù rõ ràng chỉ có hơn chứ ko kém — Vẫn còn oán y năm đó phá hư chuyện của hắn sao?

Buồn bã ko nói lời nào, người dù đang ở trên ngựa là đang công nhiên khiêu khích, khí thế cao ngạo ngất trời, như đang nói — Y có ngon thì làm trò thử xem.

Mắt thấy kiệu hoa xếp thành hàng dài rất dỗi phô trương. Dịch Dĩnh nói: “Hôm nay là ngày vui của Liên Nhi” Lời thốt ra, chứng tỏ y và người đang tổ chức hôn lễ này có dính dáng đến nhau.

Nhóm quan sai nghe xong ai nấy đều khinh ngạc rồi cười toe toét. Là chuyện ngoài ý muốn thôi. Điều dân này cùng Dịch đại nhân có quen biết. Họ ko phải là người 1 nhà chứ?

“Đúng vậy, rồi sao? Hay là nương không nói cho người biết là Liên Nhi giá cho Khuyết Bất Phàm?” Vài năm không thấy, cũng không hỏi han, liền ko để ý luôn nó có lấy chồng hay ko? Lãnh Niệm Sinh sắc mặt u ám, tiếp tục cho hấn là không khí, ngẩng đầu nghênh mặt. Trắng và đen cũng nên phân rõ giới tuyến, ko nên dung nạp màu xám dây dưa ko rõ. Hấn mở miệng hỏi: “Đường này, là người muốn nhường hay là vẫn phải nhường?”

“Ta đi trước. Buổi tối, nhất định uống chén rượu mừng.” Dịch Dĩnh quay đầu lại, ngẩng đầu bước vào trong kiệu. Quan sai cầm đầu liền hét lên ra lệnh. “Khởi kiệu!” Kiệu hoa xếp thành hàng tránh ra ko gian. Kiệu quan cùng kiệu hoa lướt qua nhau mà đi.

Lãnh Niệm Sinh không quay đầu lại, tay nắm chặt dây cương. Lòng có gắng khắc chế xúc động để không bật ra câu — Ai mời người đến?!

Lãnh Niệm Sinh mang trong lòng sự bức mình, tâm tình ko tốt dự hôn lễ của Liên Nhi và Khuyết Bất Phàm. Ko còn hứng thú tán chuyện cùng khách khứa, mặt nguyệt trang bằng sự tươi cười từ từ tách ra khỏi đám người đông đúc kia.

Sau 1 lúc lâu, thì đã uống hết ly này đến ly khác. Tình cảnh này thật giống như lúc hôn lễ của cha và nương. Duy nhất khác là người bên cạnh ko phải “y”.

Quá 3 tuần rượu, hơi say dần dần bốc lên đầu. Lòng đầy tâm sự ko dung được tiếng ồn ào ngoài kia —

“Lão đại, đừng uống nữa, sẽ say đó.” Khuyết Bất Bình đứng 1 bên nhắc nhở. Tân lang đã sắp bình an vô sự trở về phòng, các tân khách ở tiệc rượu cũng dần ra về, còn các trưởng bối thì đang tụ tập trò chuyện thiên nam địa bắc dần dần cũng rời khỏi bọn văn bối trẻ trung kia.

Lãnh Niệm Sinh gạt hấn ra 1 bên mắng: “Bớt nhiều chuyện đi, ta còn muốn uống nữa” Giơ tay đoạt lại ly rượu. “Mau rót rượu.”

Khuyết Bất Bình cảm thấy cũng ko nên rề rà. Trong bàn này tân khách toàn bộ đã ra về rồi. Xem ra — lão đại đã ko muốn về rồi. Biết hấn tử lượng ko phải là kén. Nếu hôm nay ko có hấn giúp tân lang tiếp rượu, thì giờ chắc y đã chết ngất trên giường hoa chúc rồi ah.

Khuyết Bất Bình nói: “Hết rượu rồi, để ta đi lấy nha.”

“Ân.” Lãnh Niệm Sinh nhìn lên mặt bàn, đếm đếm 1 chút, thấy mình cũng đã say hết bảy tám phần rồi, nhưng ko muốn về phòng nghỉ ngơi chút nào.

Đôi mắt của người say hơi nường nường lên nhìn quanh. Hấn thấy người nhả nhả đang nói chuyện với Tiêu nhị thúc, Khuyết tam thúc và Khuyết tứ thúc cũng đang vui vẻ góp chuyện rôm rả. Thu lại tầm mắt, nghĩ thầm, hình ảnh kia chắc là ảo giác do say thôi, trong đầu tính tới tính lui cũng đâu thấy ăn nhập gì đâu.

“Bịch!” Khuyết Bất Bình đem tới 1 bình rượu đặt lên bàn nói: “Đây là rượu Nữ nhi hồng đã cất giữ nhiều năm mà cha ta mang đến nha.”

Gỡ ra mỗi hàn, mùi rượu tràn ngập bốn phía, “Hắc hắc... Lão đại, rượu này là quà tặng của Khuyết Tam thúc đó. Giờ chúng ta uống sạch đi. Ngày mai Khuyết tam thúc nhất định sẽ giấy đánh đập cho coi.”

Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh cười nhạt 1 cái. Nói là làm liền, ôm lấy bình rượu mà uống như điên — “A! Lão đại, rượu này ko phải uống như vậy đâu!”

Lãnh Niệm Sinh dừng lại, liếc cho bộ dáng ngạc nhiên của Khuyết Bất Bình 1 cái. Hắn mở miệng hỏi: “Bộ người tướng hai chúng ta ngồi đây từ từ nhăm nháp, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt thì Khuyết tam thúc sẽ ko biết chắc?”

Khuyết Bất Bình quay đầu thấy các trưởng bối đang đứng đó ko xa. “Địch Dĩnh đang ở đây. Ta ko có bị hoa mắt chứ?”

Dụi dụi mắt, nó nhìn kỹ thêm chút nữa. “Người hồng có biến mất. Quái lạ....Địch Dĩnh ko phải đang làm quan ở xa lắm sao ta?”

Bỗng nhiên vang lên tiếng ‘loảng xoảng’ thật lớn. Bình rượu lâu năm rơi ngay xuống đất, vỡ tan tành thành những mảnh vụn dưới chân.

Khuyết Bất Bình nhất thời phản ứng ko kịp, mắt mở to hết cỡ nhìn vào Lãnh Niệm Sinh đang gục xuống bàn vì say. Giây tiếp theo, liền có tiếng hét lên lanh lảnh chạy vào tai nó. Nhân đang chửi ầm lên “Tử tiểu tử, người dám trộm rượu ta tặng cho đại bá người mà uống!”

Khuyết Bất Thường liền ngay lập tức kéo con mình lại mà giáo huấn để đỡ phải xấu hổ 1 chút.

“Ai ai ai... Cha ah. Này..... Không phải con uống mà.....Con còn chưa dính vào giọt nào hết ah.....” Khuyết Bất Bình kêu lên oai oái. Thật oan uổng mà.....

Mắt thấy nhân chứng — Địch Dĩnh liền đi đến bên cạnh Lãnh Niệm Sinh, cúi người xuống. Người ta đã say bất tỉnh nhân sự rồi.

Địch Dĩnh cười nhạt 1 cái, mắt trong phút chốc lộ ra tia xảo trá. Lúc ngẩng đầu lên, mắt y đã trở về bình thường. Nhìn trưởng bối thật cung kính nói: “Khuyết tam thúc, Niệm Sinh say rồi. Con dẫn hắn về trước.”

“Hảo, Huynh đệ hai người đã lâu ko gặp mặt. Chờ hắn tỉnh lại nhất định có nhiều chuyện nói với nhau lắm.”

Địch Dĩnh cười cười, suy nghĩ — Nghĩ thầm mình định giờ đến thật đúng lúc.

Địch Dĩnh ôm Lãnh Niệm Sinh ra ngoài trạch viện. Có vài tên kiện phu đang chờ ở cửa lớn, bắt đầu đi về Địch viện.

Hai nam nhân ngồi trong ko gian chật hẹp của kiện. Có người đang say đến ko biết trời trăng gì, ko hề hay biết là cả người mình đang dựa vào nam nhân phía trước. Gương mặt thanh tú gối lên vai y, cổ kiện lay động khiến cho thân thể hai người càng sát vào nhau.

Bên trong tối tăm ko thể nhìn thấy rõ được hình dáng của thiên hạ trong lòng. Địch Dĩnh liền nhắm mắt nhớ lại. Sáng nay hai người đã gặp nhau ở ngã tư đường. Vì gấp gáp việc công, nên y chỉ nhìn hắn trong chốc lát, so với thân ảnh ngày đêm tưởng nhớ cũng ko sai biệt lắm đi. Y còn biết hắn đã bắt đầu kế thừa sự nghiệp của cha rồi.

“Niệm Sinh...” Biết rõ hắn sẽ không đáp lại, nhưng vẫn ko tự chủ được mà khẽ gọi.

Bốn năm.....Y chưa bao giờ quên chuyện mình nợ hắn. Cánh tay đang ôm ở thắt lưng thu chặt thêm chút nữa, như chính nội tâm đang thắt chặt của mình. Nhớ lại.....

Vẫn còn nhớ rõ, hắn đã từng nói qua. “Đừng coi thường bản thân mình. Ta ghét người chỉ biết khúm núm, hướng người khác mà cúi đầu.”

Mới Địch Dĩnh hơi cong lên. Hắn chắc sẽ ko biết y theo đuổi tiền đồ là vì cái gì. Giờ thật vừa lòng với địa vị hiện tại, có thể thanh toán hết những mối quan hệ xưa cũ ko người nào biết giữa bọn họ.

“Niệm Sinh, người có bí mật ko muốn người khác biết phải ko?” Hắn cúi đầu thì thầm, mũi người được hương thơm nồng của hơi rượu ngon. Là nữ nhi hồng được cất giữ lâu năm. Uống vào miệng sẽ có tư vị gì? Hay giống như tình cảm ẩn sâu trong lòng y, càng lâu càng mãnh liệt.....

Địch Dĩnh đã trả ngân lượng trước cho kiện phu. Đến trước Địch viện, hắn liền ôm người đã say đến bất tỉnh nhân sự vào phòng của lão gia nhiều năm trước. Đã lâu chưa bước vào, Địch viện vẫn giữ nguyên dáng vẻ như trước. Nương đã sớm đem quyền sở hữu Địch viện giao cho y từ lâu rồi — vật quý cố chủ.

Lúc y nhậm chức bên ngoài, nương thường hay viết thư thăm hỏi. Trong đó có nói, vẫn thường xuyên bảo người đến đây quét dọn, sửa chữa. Để thỉnh thoảng cha và người trở lại nơi này, nhớ lại lúc toàn gia sinh sống.

Trong ánh trăng mờ ảo, đôi mắt phượng hơi khép lại nhìn hàng cây đang lay động ngoài lương đình. Đột nhiên —— Lãnh Niệm Sinh bỗng lấp bắp nói mấy lời vô nghĩa “Hỗn trưởng... Không cần trở về...”

Lập tức cảm thấy người ta trong lòng ngực đang vận vẹo. Địch Dĩnh liền rùng mình 1 cái, cúi đầu nhìn hai hàng lông mi của hắn đang chớp chớp. Y hơi nhăn mày khi thấy đôi mắt kia hình như thật khó khăn mới mở ra được. Hai người nhìn nhau. Địch Dĩnh nghĩ thầm, có khi nào hắn lại muốn phát tác tính tình?

Lãnh Niệm Sinh lại chậm rãi khép lại đôi mắt đẹp, ko hề phản ứng. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Địch Dĩnh đoán là nếu như người ta tỉnh lại chắc sẽ ko ngoan ngoãn thuận theo như vậy đâu. Thật làm người ta lo lắng. Bế người vào phòng ngủ, thấp nền sáng lên, y thật cẩn thận cởi giày, nhẹ nhàng đắp chăn cho hắn.

Lặng im canh giữ ở mép giường, nhìn thật kỹ càng dung nhan xinh đẹp, kia đã mất đi nét trẻ con của năm đó. Bộ dáng giờ đây của hắn khi tươi cười sẽ như thế nào? Khép hờ mắt, tiện tay phủ xuống màn che, ko khỏi tự cười chính mình —— Là đang nghĩ gì?

Trí nhớ trở lại cái đêm của 4 năm trước. Y đã ngây ngốc đứng đến hừng đông. Chầm chậm cúi xuống, môi nhẹ nhàng đặt vào đôi môi mềm mại như cánh hoa kia. Lại 1 lần nữa ấn ký hiệu vào hắn.....Ko cần giải thích gì nhiều.

Đến nay, y sẽ lại in dấu vào môi hắn thêm lần nữa. Đây là 1 lý hiệu sâu sắc. Tham lam chiếm hưởng đôi môi xinh đẹp kia. Miệng lưỡi tỷ mỹ thưởng dụng từng chút 1, nhắm nháp tư vị nữ nhi hồng đầy ấm áp.....

[1] Đây là cách chơi chữ chữ Quan () gồm 2 chữ khẩu () gộp lại. Ý chỉ mấy người làm quan hay ăn nói ngang ngược, chuyện ko nói có đó mà.

6. Quyển 1 - Chương 5

Ánh nến tắt, bình minh thay thế cho đêm tối. Ánh nắng vàng óng ánh xuyên qua cửa sổ chiếu vào nội thất bên trong.

Trong màn che. Địch Dĩnh dựa vào cạnh giường, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Lãnh Niệm Sinh ngủ nghiêng người, chân gác lên thứ gì đó. Thoảng chốc ý thức trong mơ màng bỗng nhiên hồi tỉnh, chậm rãi mở mắt, mơ hồ ánh vào gương mặt nào đó —— giây tiếp theo, Lãnh Niệm Sinh nhắc chân đá văng đôi phượng, lập tức xoay người ngồi vững vàng trên mình của người ta. Rút ra chủy thủ bên hông Xoạt! 1 cái, cắm ngay xuống dưới.

Hở! Một cây đao nhỏ liền cắm sát bên tai. Địch Dĩnh thở gấp 1 hơi.

Lãnh Niệm Sinh nắm chặt chuôi đao, gằn giọng: “Là ngươi!” Đôi mắt phượng đến chớp cũng ko thèm, nhìn thẳng vào vẻ mặt càng ngày càng lạnh lùng của hắn, ánh mắt kia đang tàng trữ sát khí, con ngươi màu đỏ đậm, hơi khép lại, lóe lên tia ngoan độc.

Giống như là thấy cừu nhân ko bằng, Địch Dĩnh nhượng cao mày, trách cứ: “Ngươi dưỡng thành thói quen mới rời giường là chém người từ lúc nào thế hử?”

“Vừa mới bắt đầu thôi ả!” Lãnh Niệm Sinh hừ nhẹ: “Địch đại nhân sợ hử?” Lòng thật bức mình, sao mình ko chém chết y cho rồi luôn đi mà chỉ thủ hạ lưu tình, ra tay cảnh cáo mà thôi.

Địch Dĩnh động dậy nửa người trên, thần nhiên thừa nhận “Là ta bị dọa đó” Hắn thật thô bạo mà.

Hơi thở ấm áp phả vào tai, Lãnh Niệm Sinh chớp mắt ngạc nhiên. Ý thức được khuôn mặt 2 người xém chút nữa là dính vào nhau rồi. “Tránh ra!” Thô lỗ đẩy y ra, hắn kêu lên. “Lăn qua kia đi.”

Rút đao lên, hắn rời khỏi người y, bức mình ngồi tựa vào ghế. Chân gõ Cốc cốc xuống đất, hình như là rất bất mãn.

“Nói! Sao ta lại ở cùng với người!” Lãnh Niệm Sinh xoay người, mũi đao hướng về phía hắn, ko thèm để ý là mình đang làm mấy chuyện đại nghịch bất đạo.

Địch Dĩnh mày càng nhăn chặt hơn. Thái độ kia là gì hả.....Thật giống lưu manh đầu đường mà. Đứng dậy, y nói: “Niệm Sinh, đêm qua người say rượu ko biết trời trăng gì. Là ta mang người về Dịch viện ah.”

“Uống rượu...” Lãnh Niệm Sinh thu đao vào vỏ, ngượng nghịu ngồi xuống mép giường, chân kêu kêu đôi giày đang ở gần đó “hèn chi, ta thấy phòng ngủ này nhìn thật quen ah.”

“Trước kia người ngủ ở đây mà.” Nơi này, từng là phòng của y, trước khi kẻ mẩu đem Dịch viên bán lại cho nường. Sau này nó lại là phòng của Lãnh Niệm Sinh. Giờ đây hai vị chủ nhân trước sau của căn phòng này đang giương cung bạt kiếm. Địch Dĩnh phỉ phỉ y bào đang dính bụi, ước lượng thời gian: “Chút nữa, ta muốn đến phủ nha.”

“Áh!” Lãnh Niệm Sinh hỏi thật rõ ràng: “Ngựa của ta đâu hả?”

“Ở nhà Khuyết Tam Thúc đó.”

“Hỗn trưởng, vậy ta rời khỏi nơi này bằng cái gì?”

“Đi bộ chứ gì” Địch Dĩnh thật bình thản nói, giống như hắn vừa nghe được câu hỏi quá sức nhảm nhí.

“Hả!” Sắc mặt Lãnh Niệm Sinh tối còn hơn đêm 30. Hắn mới ko cần đi chung với y ah!

“Sao hả?” Địch Dĩnh liếc gương mặt đang giận dữ kia một cái. Nhân đang mấp máy môi ko biết là đang nói gì. Hay là đang dùng mấy lời khó nghe mắng y đó?

Lãnh Niệm Sinh thật bức mình thói gà mẹ của tên nhả nhận này. “Người dẫn ta đến Dịch viện làm gì? Để mặc ta ngủ ở nhà Khuyết tam thúc ngủ cũng được mà?”

Thì ra, hôm qua thấy ko phải là ảo ảnh.... Lãnh Niệm Sinh nhanh cắn đôi môi như cánh hoa. Tâm tình phức tạp. Hắn bước ra ngoài phòng, tay nắm chặt thành quyền, hít sâu 1 hơi.

Rầm. Nghe thấy cửa phòng sau lưng mình bị đóng lại 1 cách mạnh mẽ. Hắn cố kiềm chế, sự xúc động đang dâng trong lòng. Lần đầu tiên muốn đánh người mà lại dừng tay. Sao lại phải lo lắng như vậy chứ? Mẹ nó! Lãnh Niệm Sinh men theo hành lang bên ngoài nhảy xuống lầu, giở chân đá 1 hòn đá. Nó ngay lập tức bay đến chỗ cây cối rậm rạp phía trước. Một đám chim chóc hoảng hồn, bay tán ra, giương cánh tìm đường lánh nạn.

Lãnh Niệm Sinh quay đầu liếc thấy Địch Dĩnh đang nhàn hạ từ từ xuống cầu thang. Đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, thật hóa đại mà.....Hắn giận dữ nghĩ —— Cái người nhả nhận kia nhất định ko chịu nổi 1 cú đâm. Lỡ như bị đánh cho xỉu, thì còn phải mắc công khiêng đi tìm đại phu để chữa bệnh nữa ah.....Hừ, thôi mặc kệ! Với lại, người nhả nhận kia đang làm quan, nhất định sẽ truy ra đến cùng, rồi phái người trời hấn vào đại lao..... Sắc mặt trầm xuống, Lãnh Niệm Sinh ko có thái độ gì. Hắn mới ko muốn ăn cơm tù[1] áh!

Địch Dĩnh thấy hắn cười thật yếu ớt. Phát hiện ra rằng những động tác nhỏ của hắn trước giờ ko hề thay đổi. Đi thẳng ra đình viên, quảng đại luôn Lãnh Niệm Sinh ở sau người.

Lãnh Niệm Sinh trợn trắng con mắt nhìn theo bóng lưng của y mà hô: “Êh, người đi lộn rồi, đại môn ở hướng này nè ——” thoáng chốc ngậm ngay miệng lại, nhưng ko thể nuốt vào câu nói hồi nãy. Hắn để ý y đi đâu làm cái gì ah?

Địch Dĩnh dừng lại, quay đầu giải thích: “Ta muốn đi lấy 1 thứ vô cùng quan trọng nha.”

Lãnh Niệm Sinh lập tức đứng đực ra đó. Lòng do dự ko biết có nên đuổi theo hay ko. Hay là mỗi người đi 1 ngã? Hắn do dự trong giây lát. Nhưng lòng hiếu kỳ nhiều hơn hết thấy, muốn biết trong Dịch viện có vật phẩm gì phi thường trọng yếu? Người nhả nhận ko phải là đã trộm cái gì đó rồi giấu đi chứ?

Bỗng nhiên, hắn nhớ đến người nhả nhận trước kia cũng làm kẻ trộm. Đã vào thư phòng mà trộm tranh của nường. Lãnh Niệm Sinh thở hắt hắt nên bước, xem thử y đang làm trò quỷ gì?

Địch Dĩnh ở sân trong sân đào lên 1 cái hộp sắt đã rỉ sét. Nhẹ nhàng phỉ đi lớp đất đang dính trên đó. Lãnh Niệm Sinh cũng ngồi xổm xuống, hỏi: “Trong đó chứa gì vậy?”

Địch Dĩnh mở nắp hộp, thấy bên trong có 1 cái hộp gỗ nhỏ. Thoáng chốc, hai người lặng yên đứng dậy. Lúc này, Địch Dĩnh mới giải thích: “Hộp gỗ này đã qua xử lý chống ẩm rồi.”

Hắn xem như trân bảo mà mở ra. Chỉ thấy trong đó có 1 tờ giấy chết tiệt. “Bị ố vàng hết trơn rồi. Trên đó còn có vết gì đó loang lổ nữa.”

Lãnh Niệm Sinh ngần ngại nhìn y. Kỹ thuật xử lý ko tốt lắm nha.

Địch Dĩnh mở ra trang giấy, giờ nhìn rõ hơn rồi. Ánh vào trong mắt của hai người là vết máu màu đỏ sậm: “Đây là máu của cha ta.”

Lãnh Niệm Sinh thật cẩn thận nhìn, kinh ngạc kêu lên: “Là 1 mẫu đơn kiện.....” Ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào thân sắc đang càng lúc càng lạnh lẽo của hắn. Giọng nói trầm thấp mà uy nghiêm chạy ngay vào đầu ——

“Đây là lúc cha ta chết, vẫn nắm chặt trong tay” Một lần cố chấp, cướp đi tính mạng của 1 người. Cha y là bị nghiền dưới xe ngựa mà chết.....

Thấy y cất mẫu đơn kiện vào vạt áo, Lãnh Niệm Sinh mới bừng tỉnh đại ngộ, hỏi: “Người vì mẫu đơn kiện này mà bước chân vào quan trường?”

Sớm có dự cảm là y ko phải là mẫu người chịu tù túng trong ao nhỏ. Cá chép hóa rồng có thật xuất phát từ động cơ chính nghĩa ko?

“Đây là nguyên nhân chủ yếu.” Thật ra, còn có 1 nguyên nhân khác khiến y kiên định trên con đường làm quan —— Là muốn bảo hộ 1 người. Biết hắn đã bước vào hắc đạo, sẽ khó thoát khỏi phong ba ah.

Địch Dĩnh chăm chú nhìn hắn, toàn thân phát ra khí thế thô bạo. Đây là kinh nghiệm tích lũy trong vài năm qua đi. “Niệm Sinh, người đừng có ý mình là cây lớn mà đứng ra đón gió hoài vậy. Việc gì cũng dùng vũ lực để giải quyết là ko tốt đâu.”

Nghe vậy, Lãnh Niệm Sinh trừng mắt nhìn y, “Sao hử, người đồ kị ta kế thừa sự nghiệp của cha chứ gì. Hay là khinh thường ta bước trên đường hắc đạo?” Người nhả nhặn đang suy tính thay đổi suy nghĩ của hắn. Sao ko chịu nghĩ dùm 1 cái, đường nào cũng có lối rẽ, luật nào cũng có kẽ hở chứ. Ko cần tự cho mình rà thanh cao ah. “Người thân mặc quan phục muốn dùng luật pháp để ngăn chặn tội phạm. Nếu vậy, việc đầu tiên phải làm là thanh lý, chỉnh đốn chương khí mù mịt nơi phủ nha kia.”

Hắn châm chọc quan thương cấu kết. Chính y cũng là 1 phần trong đó mà, còn dám quang minh chính đại đứng trước mặt hắn mà nói thể này thể kia.

“Nhân hiền bị người khi, ngựa lành bị người cỡi. Người nếu muốn giáo huấn ta thì thỉnh về nhà ngẫm nghĩ thật kỹ câu này đi, Địch đại nhân.”

Mây Địch Dĩnh nhướng cao lên, y cũng ko quen hắn nói mấy lời dễ nghe. Mà hắn hình như cũng ko biết nói như thế. Nhân giống như ngựa hoang vậy mà.”Niệm Sinh, là ta muốn tốt cho người thôi, ko phải là dạy dỗ gì đâu” Y áp dụng triệt để chính sách ‘nói ngọt lọt đến xương’

“Tính làm ông cụ non hử?” Làm gì ko biết, đúng là trẻ con háo thắng mà! (lau mồ hôi ko biết là ai àh)

Hai tay hắn chống nạnh, ngẩng đầu nhìn vầng trán cao cao của người nhả nhặn. Mẹ nó! Hắn muốn đè tên hồn trưởng này xuống mà đánh cho 1 trận, luyện nắm tay, luyện cơ thể ah. Sau này, nếu người nhả nhặn này còn ko biết sống chết mà bò lên giường của hắn. Hắn sẽ tự tay chém chết nhân, ít nhất cũng phải tay ko đè chết y mới cam lòng nga! (Em này dữ =)))

Mà làm như vậy, có tính là tội mưu sát ko ta?!

Lãnh Niệm Sinh lại nghĩ: Nếu hắn gánh tội danh ngộ sát viên quan triều đình. Cha và nương, chắc là cũng ko trách đâu hén (Má ơi, muốn giết người ta rõ ràng mà nói là ngộ sát =.=ll)

Địch Dĩnh giống như bị sét đánh trúng, thoáng chốc —— bị đã kích nghiêm trọng ah!

Thì ra.....Hắn thấy mình giống ông già?

“Niệm sinh, người xem ta là gì hử?”

Lãnh Niệm Sinh đảo đảo trông mắt, Trời đất ơi —— nhìn từ trên xuống dưới, từ phải qua trái —— Ha, cái người nhả nhận này cũng có đức hạnh lắm chứ bộ. Nếu trình diễn 1 chút hẳn là sẽ được nhiều thiên kim tiểu thư con nhà giàu ưa ái đây. Ko biết y có lấy được vợ ko nữa nha?

Nếu mà có, đợi 1 ngày nào đó y thú thê. Hẳn tuyệt đối sẽ ko giúp y chặn rượu, để cho hắn ở đêm tân hôn say chết luôn Ha hả.....Đôi môi cánh hoa cong lên, Lãnh Niệm Sinh cười như sắp đang làm chuyện xấu vậy.

Bỗng nhiên thấy Dịch Dĩnh đang thất thần.

Đôi mắt phượng biểu lộ nhiều suy nghĩ ko nói nên lời. Lặng yên mà nhìn, ko đoán ra được tâm tư của hắn. Y đã sắp xếp toàn bộ kế hoạch —— tất cả chỉ muốn ở cạnh hắn.

Lãnh Niệm Sinh rất thành thật nghĩ: Y còn có thể làm gì được? Ko phải cũng giống như mình đều là những hài tử được cha và nương thu dưỡng. Người nhả nhận là 1 con mọt sách, tối ngày cứ tụng niệm đạo lý. Đầu óc cứng nhắc, hỏng hết rồi.

Mặt tươi cười, hắn bĩu môi. Đúng là bộ dáng dẫn động vô vị mà.

“Ta đối cha nương là tình cảm biết ơn, tôn kính vô hạn. Đối với bọn thủ hạ là tình huynh đệ. Đối với Bất Bình, Bất Phàm là hảo bằng hữu. Còn về phần người.....Chỉ hướng bất đồng, nói gì cũng ko hợp, làm gì cũng ko phải.”

Lặng lẽ áp chế cõi lòng đầy thương tổn xuống. Có thể hy vọng xa vời là bọn họ sẽ được giống như cha và nương sao? Dịch Dĩnh thở dài.....Thật là đang nằm mơ. Đầu óc hắn đang suy nghĩ gì vậy?

Cổ dờ đi ánh mắt tham luyến. Y nặng nề bước đi. Trên vai còn mang oan án của gia tộc, phủ nha còn nhiều việc trọng yếu cần xử lý.

Dịch Dĩnh không khỏi tự giễu —— ông cụ non?

Không phải thân nhân, không phải huynh đệ, đến bằng hữu còn ko làm được.

Hở, Lãnh Niệm Sinh trừng mắt nhìn bóng lưng của y. Lòng thắc mắc sao tự nhiên nhân lại bỏ của chạy lấy người vậy ta?

Gấp gì dữ vậy!

Quay đầu đi, nhìn hướng chuồng ngựa. Bỗng nhiên, hình ảnh hai người lần đầu tiên gặp nhau hiện lên trong đầu ——

Ngay tại dòng suối nhỏ ở ngoại thành, cùng chờ xiêm y khô.....

Phủ nha.

“Đại nhân, ngài đêm qua không trở về.” Quan sai của phủ nha —— Thiệu Quân đã có 1 đêm lo lắng. Bởi trước giờ đại nhân chưa bao giờ ko ngủ ở phủ nha.

“Người đừng lo lắng an nguy của ta.” Đang ở chốn quan trường người lừa ta gạt, y cũng phải điều chỉnh lại thái độ cư xử của mình. Người ngay thẳng, đường đường chính chính, cho dù đang đêm đi trên đường cũng ko sợ gặp quỷ ah.

Mặc quan phục, đội ô sa, chỉnh trang xong xuôi, Dịch Dĩnh lấy ra 2 bức họa, mệnh lệnh: “Thiệu quân, ngay lập tức cho người sao chép ra hai bức họa này, dán khắp mọi đường phố lớn nhỏ. Ngay ngày hôm nay xuất ra lệnh truy nã tội phạm.”

“Đại nhân, hai người này phạm vào tội gì?”

“Trộm cướp.”

“Còn người cáo trạng....”

“Cha ta.”

Hôm qua, trước khi tham gia hỷ yến, y có về thăm hỏi các trưởng bối ở nhà. Biết được tình hình hiện nay. Niệm Sinh hiện giờ đang ở ngoài thành, cách Dịch viện cũng ko xa.

Ngay cả như vậy, cũng ko cải thiện được khoảng cách xa xăm của hai người.

Tâm phiền ý loạn, Dịch Dĩnh đi ra bên ngoài, tiếp tục dẫn dò thuộc hạ. “Thiệu Quân, bên cạnh đó người hãy phái người đến những hiệu cầm đồ hay nơi thu mua tranh chữ. Hỏi cận kề xem có ai đã mua được tranh của Thiết Sinh công tử. Nếu là tranh giả, thì rất có khả năng là tang vật. Hãy mang hết về đây nghiệm chứng.”

Thiệu Quân nói một tiếng: “Vâng.” Lập tức nghe lệnh mà đi.

Tân quan tiền nhiệm, như mang thuốc nổ trên người —— đốt không được, quăng ko xong, ko thể.....Dịch Dĩnh cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Lát sau, đã chôn mình giữa đồng công vụ đang chồng chất như núi, cố quên đi tâm sự đang buồn phiền trong lòng.

[1] Đoạn này có nhiều khúc từ ngữ hơi đùa cợt 1 chút, là ý tứ của tác giả như vậy. Bạn Hữu đang cố giữ tối đa văn phong cho tác phẩm ^.^

7. Quyển 1 - Chương 6

Sòng bạc.

“Lão đại, người ko về nhà ah.” Khuyết Bất Bình đã đến nhà của lão gia cùng phu nhân để tìm Lãnh Niệm Sinh. Cuối cùng phải đến sông bạc mới thấy bóng người. Hắn còn đang ngơ ngẩn gì ko biết? Thân dựa vào hành lang nhỏ ở lầu hai, Khuyết Bất Bình từ trên cao nhìn xuống —— khách nhân tụ tập đánh bạc, hò hét vang trời, cảnh tượng thật sôi động.

“Hình như, có 1 bàn cược khiến người ta vô cùng mất hứng.” Thấy Lãnh Niệm Sinh vẫn ngồi yên, không quan tâm gì đến khách đang ồn ào.

“Lão —— đại ——” Khuyết Bất Bình lấy giọng kêu lên.

Hả! Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái hoàn hồn, lập tức chửi ầm lên: “Người làm quái gì hét lớn quá vậy?”

Khuyết Bất Bình trương ra bộ dáng như chịu nhiều ủy khuất và oan uổng, nhắc nhở hắn. “, nhắc nhở hắn, “Lão Đại ah, hôm nay là ngày Liên Nhi về thăm cha mẹ đẻ, sao người ko về nhà?”

“Ách.” Giật mình, Lãnh Niệm Sinh hoảng hồn. “Trời đất! Sao ta lại quên chuyện trọng yếu như vậy?” Thật hết biết mà.....

Xoạt! Hắn đột nhiên cầm chủ thủ lên mặt bàn, làm cho mấy chén trà phải loảng xoảng lênh xềng mà rơi xuống đất. Đứng dậy, tức nghẹn họng mà ko có chỗ phát tiết.

Khuyết Bất Bình nhanh chân nhảy sang 1 bên, nhưng vẫn bị ướt hết vạt áo và giày. Vẩy vẩy vết nước, nó kêu lên: “Đây là bộ đồ mới của ta đó....”

Lãnh Niệm Sinh nghe hắn hét lên như quỷ cũng ko phản ứng gì. Hai mắt nhú lại, thu tầm nhìn xuống 1 bàn cược dưới lầu, có 2 gã nam nhân đang vun tay.

“Giỏi lắm, dám đến nơi này gây sự.” Gằn giọng, Lãnh Niệm Sinh nhất thời nhảy lên hành lan, cả người thuận thế nhảy xuống lầu.

Khuyết Bất Bình cũng nhảy xuống theo. Lão đại đang muốn trút hận, giơ tay thủ thế, khiến cho vài tên thủ hạ thấy vậy cũng chạy tới.

Lãnh Niệm Sinh im lặng như ko có hơi thở, vòng ra phía sau, tay nắm lấy cổ áo người đối diện. Nam nhân đột nhiên quay đầu lại “Áh” 1 tiếng, thân hình trắng kiện đã bay đến cái bàn gần vách Bình bình bang bang tiếng đổ vỡ vang lên

“Ngô....” Gã che cái mũi bị đau rên rĩ, máu từ đó chảy ra, ướt đỏ cả tay.

“Lãnh.... Nhị... Gia...”

Nam nhân kia hoảng sợ như thấy quỷ ko bằng. Lãnh Niệm Sinh nói tiếp theo câu nói đang nói dở: “Người kêu ta là cha cũng vô dụng. Ta vừa thiếu người luyện nắm tay đây.”

Dứt lời, mắt đã thấy đối phương đánh tới. Lãnh Niệm Sinh cúi đầu né tránh. Đồng thời, nhấc chân đá người bay ra ngoài, tiện tay cầm lấy cái ghế quăng luôn vào người hắn. Lập tức nghe gã tiếng kêu khinh hĩ, kết cục cũng thảm y hệt như nam nhân kia ah.

Bên trong, nhất thời lặng yên như tờ.

Khách đến đây đánh bạc đều biết Lãnh nhị gia ko dễ chọc vào. Ai đến gây sự kết quả chắc chắn sẽ bị đánh giống như hai tên kia.

“Người đâu, đem hai tên này ra ngoài!”

Bọn thủ hạ tuân lệnh, lập tức chạy đến thu dọn tàn cuộc.

Lãnh Niệm Sinh lạnh nhạt liếc mắt 1 cái, để Khuyết Bất Bình xử lý mọi chuyện còn lại. Hắn liền trở lên lầu hai, chờ Khuyết Bất Bình hỏi rõ nguồn cơn của chuyện rối loạn này.

Sau 1 lúc lâu, Khuyết Bất Bình đi đến bên cạnh giải thích “Lão đại, hai cái tên này, một người có gương mặt lạnh lùng, người còn lại thì nghiêm khắc. Nhìn nhau 1 hồi thì ngứa mắt, lời qua tiếng lại, rồi cự cãi ầm lên, cuối cùng là đánh nhau ah.”

“Àh, là vậy sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy ah.”

Lãnh Niệm Sinh bực mình hỏi: “Hai tên này ăn no rảnh chuyện, nên muốn tìm cái chết chứ gì?” Dám kiếm chuyện với hắn, thật gan cùng mình mà!

Khuyết Bất Bình đoán chừng: “Tụi nó chắc chưa nghe qua tên, nên mới đi lộn đường mà gây sự ah.”

Lãnh Niệm Sinh hừ nhẹ, “Phải ko?” Hắn trừng mắt nhìn cái đầu ngốc ngếch của, “Vừa rồi, 1 trong 2 tên đó gọi ta là cái gì hả?”

“Lãnh nhị... Ah! Bọn họ biết ngươi là ai.”

Lãnh Niệm Sinh chỉ chỉ nó, cảnh cáo: “Đừng chõ mõm vào chuyện của ta.”

Lão đại hai ngày nay tâm tình thực kém ah.....Nó lập tức nói lái sang chuyện khác, nắm lấy tay Niệm Sinh kéo kéo, thúc giục: “Nhanh chút đi. Chúng ta mau về nhà lão gia. Cha có dặn ta đem rượu đến đó đó.”

Nếu ko làm xong chuyện này, chắc chắn là sẽ bị cha nó chửi đến tối tăm mặt mày luôn quá.

Lãnh Niệm Sinh giật tay lại đẩy nó ra. “Đi thì đi, làm gì lôi kéo như vậy chứ, nhiều lời quá.” Nếu không phải xem nó là bằng hữu thân thiết nhiều năm. Hắn nhất định đã một cước đá nhân xuống lầu rồi ah.

Khuyết Bất Bình lẩm bẩm: “Nếu ta ko thúc giục ngươi. Chờ chúng ta đến nhà lão gia, thì chắc trời cũng đã tối rồi ah.”

Lãnh Niệm Sinh biết rõ mình đã quên ngày hôm nay, nên mới ko đòi co nữa.....

Hai người một trước một sau nhảy ngay xuống lầu. Bỗng nhiên có 1 đám nha sai vây lấy họ, trong đó có 1 người oai nghiêm lên tiếng. “Bắt hai người họ lại.”

Hả?! Khuyết Bất Bình trợn mắt nhìn trừng trừng. Ko biết mình đã làm chuyện gì xấu?! Lãnh Niệm Sinh liếc mắt một cái liền nhận ra người mới tới, hắn cắn răng, ngẩng đầu bước đến, ngữ khí nặng nề: “Các người muốn mời ta đến phủ nha làm khách đúng không? Tốt.” Hắn thật muốn xem thử coi người nhả nhận này rốt cuộc là đang hát tuồng gì.

Cái tên này, vừa mới ra khỏi tầm mắt của y liền sinh chuyện! Định Dĩnh trừng mắt nhìn hai người vừa mới bị bắt trở về —— Lãnh Niệm Sinh và Khuyết Bất Bình.

Trên công đường, nha sai đứng chờ hai bên. Sắc mặt người nào người nấy đều rất nghiêm túc, y hệt như mấy pho tượng trên chùa vậy. Rầm Nghe tiếng gõ mạnh cây gõ xuống bàn, hết thấy đều ngay lập tức trầm miêng như 1: "Uy vũ —— "

Địch Dĩnh liền hỏi: "Người ở dưới công đường là Lãnh Niệm Sinh cùng Khuyết Bất Bình nghe cho rõ ràng. Có người đánh trống kêu oan, kiện hai người có ý đồ gây thương tổn. Cạnh các người là hai vị khổ chủ đã kể rõ chân tướng. Nói hai người đánh trọng thương người khác. Có phải hay ko?"

"Đây là nói nhảm! Chỉ có mình ta làm mà thôi. Khuyết Bất Bình nào có làm chuyện gì đâu? Đại nhân muốn bắt người đến phủ nha, sao không tìm hiểu kỹ chút đi!" Nếu hắn để cho Khuyết Bất Bình cùng mình ăn cơm nhà đá, chắc sẽ làm Khuyết tứ thúc.....thất vọng lắm đi. "Khuyết Bất Bình, người có ra tay đánh người hay ko?"

"Có thì sao hử! Ta nguyện ý cùng lão đại ngồi tù chơi mà." Hảo bằng hữu có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Lãnh Niệm Sinh nhất thời trợn trắng con mắt mà mắng. "Người ngu quá hà. Người nói mấy lời này rõ ràng là vu cho ta tội bất nghĩa. Người ko có làm, giành ở tù làm gì." Ngu hết biết.....

"Nghĩa là, việc này ko có liên quan đến Khuyết Bất Bình phải ko?"

"Đúng vậy."

"Lão đại, người..."

"Câm miệng." Hắn không thể nào vì suy nghĩ cá nhân mà kéo luôn người xuống nước.

Thấy lão đại sắc mặt lạnh lùng, môi Khuyết Bất Bình hơi tái lại mấp máy gì đó. Hắn cũng nhận thấy ko khí trên công đường giờ đây ko giống với trước kia.

Tân quan tiền nhiệm, nó quyền có quyền, nói thế có thế, bộ đáng uy nghi. Là muốn hù ai chứ? Hử!

Lãnh Niệm Sinh ngẩng đầu liếc cái tên ông cụ non kia 1 cái. Cơn giận đã bốc lên tới đỉnh đầu.

Hảo ah, hử dạy dỗ vài tên ko biết điều cũng có chuyện nữa.

"Xin hỏi đại nhân trên công đường. Hai tên ở kế bên ta đây. Một người nói ta đánh đập mũi, người kia thì gãy mấy cái xương sườn. Đây gọi là thương tích nặng nề sao? Hay đại nhân có mắt không trông, nên ko thấy lúc bọn nó tay chân lạnh lạnh, còn có bản lĩnh đến phủ nha cáo trạng. Theo lý mà nói, nếu là thân thể tàn phế, hử là phải nằm trên giường tru tréo như quỷ rồi kia, nói ko chừng là hôn mê bất tỉnh. Còn quái gì mà đi được đến đây, kiện cáo nhảm nhí!" Mẹ nó! Người nhả nhận bị đui rồi —— ko biết đúng sai gì hết mà!

Vừa mới dứt lời, trong nhóm quan sai kia, bỗng có người hít sâu 1 hơi hét lên. "Ha! Điều dân to gan, người dám mắng đường thượng đại nhân là có mắt ko trông. Đây rõ ràng là khinh nhờn, phạm đại tội bất kính mà!" Thiệu Quân mặc kệ người đang quỳ kia là có quan hệ với đại nhân ra sao. Tóm lại, y chính là thấy tên tiểu tử kiêu ngạo này ko vừa mắt chút nào.

Địch Dĩnh đảo mắt, ngầm cảnh cáo Thiệu bộ đầu nên biết quy củ. "Lãnh Niệm Sinh, ta không tính toán thái độ bất kính của người." Vậy chẳng phải đang chiêu cáo cho mọi người, y với Lãnh Niệm Sinh có thể rất dễ dàng tha thứ bất kể chuyện gì.

Ko thèm chấp nhặt ngữ khí xem thường phạm thượng. Địch Dĩnh tâm bình khí hòa nhưng miêng vẫn ko mất đi sự nghiêm túc. Tư tình nhi nữ nên tạm gác qua 1 bên, tất cả phải làm theo lẽ công. "Tại sao người lại đánh người?" Trước hỏi rõ ngọn nguồn, sau mới định đoạt.

"Bởi vì bọn nó ở chỗ của ta gây chuyện. Đại nhân chắc là cũng biết sông bạc nào cũng có quy định riêng cả. Sông bạc ta ở là có quy định hửn hoi Đối với khách đến vui chơi đương nhiên phải biết nội quy rõ ràng. Ko trêu cợt trời cao, ko gây chuyện, đều đơn giản vậy mà ko làm được thì hậu quả tự gánh vác. Mấy điều này đều được dán công khai nói cho khách nhân biết rõ đây ra đó. Nhưng hai người này rõ ràng đã biết còn cố phạm. Muốn bị đánh mà."

"Trương Tam, Lý Tứ, các người đến nơi kia đánh bạc, chắc cũng biết quy củ chứ?"

"Ách..."

“Này...” Không để cho họ có cơ hội suy nghĩ. Địch Dĩnh giơ lên trường mộc Rầm 1 tiếng đầy chấn động, buộc bọn chúng phải nói ra suy nghĩ của mình. “Sao hả, ko dám trả lời là đồng ý. Hai người các người cũng biết việc này?” Trương Tam, Lý Tứ thấp cúi thấp đầu, lí nhí nói: “Biết.”

“Vậy là do nhóm bọn người ko đúng. Nếu đã biết quy định sao còn cố ý gây chuyện? Còn dám đến phủ nha cáo trạng người phụ trách sông bạc là Lãnh Niệm Sinh, hay là hai người cố ý làm việc đó?”

Hách! Trương Tam, Lý Tứ quá sợ hãi, liên tục hô: “Oan uổng quá..... Đại nhân, tiểu nhân tuyệt đối không dám.”

“Đúng vậy đó! Đại nhân, tôi và Lý Tứ bị đánh đau quá, nhất thời ko biết làm gì nên mới như thế. Dù gì cũng ko nên bị đánh cho dập mũi và gãy xương chứ”

Lý Tứ vỗ vỗ miệng vết thương đang được băng bó. Bộ dáng đáng thương nói: “Thỉnh đại nhân nhìn thử, tiểu nhân bị thương ko nhẹ đâu ạ. Đây cũng nên nghiêm trị hành vi bạo lực của ông chủ sông bạc —— Lãnh Niệm Sinh.”

Hai tên khốn kiếp kia nói cái quái gì vậy.....Hừ! Người nhả nhận mà nghe lời, thì thấy ngay là phủ nha này cũng thường thôi. Vẫn như cũ, chướng khí mù mịt!

Giận dữ trường Địch Dĩnh 1 cái, Lãnh Niệm Sinh cũng lưỡng lự là hấn tốt cỡ nào mà.

Lòng đã có dự liệu trước, Địch Dĩnh tốc chiến tốc thắng giải quyết ngay việc nhỏ này —— “Là hai người sai trước. Bản quan thấy vết thương của Trương Tam, Lý Tứ người cũng ko nghiêm trọng đến nỗi cáo trạng truy cứu hành vi của ác nhân. Về phần Khuyết Bất Bình, vì người ko có ra tay đánh người, có thể trở về.”

“Như vậy, còn Niệm Sinh? Hấn sẽ ra sao?”

“Sông bạc tuy có quy cũ riêng của nó. Nhưng hấn cũng không nên động thủ đánh người. Niệm tình hấn mới vi phạm lần đầu. Xử cho ngồi tù ba ngày, từ từ suy ngẫm lại cho rõ ràng” Địch Dĩnh nhẹ giơ lên trường mộc Rầm 1 tiếng. Lãnh Niệm Sinh dưới công đường ngay lập tức bị giải vào đại lao.

Trước khi đi, Lãnh Niệm Sinh còn quay lại dặn dò Khuyết Bất Bình: “Đừng cho cha và nương biết được chuyện ta bị Địch Dĩnh bỏ tù.”

8. Quyển 1 - Chương 7

Tức chết rồi mà! Ko biết đã bị giam bao lâu, Lãnh Niệm Sinh cầm lấy song sắt của nhà lao, giận dữ rống lên: “Giỏi lắm, văn nhân chết tiết kia rõ ràng là làm bậy mà. Mau ra đây cho ta. Địch —— Dĩnh —— “

Dùng hết sức lực hét lên thật đỉnh tai nhức óc. Một lúc sau liền nghe được tiếng bước chân từ xa vọng lại, mặt ko kiềm được mà tỏ ra mừng rỡ.

“Địch Dĩnh chết tiết! Người thấy vậy mà làm thật hả? Mới làm quan liền túm lấy ta mà khai đao” Lãnh Niệm Sinh ngay trong nhà lao mà phát tát tính tình. Gào thét cả buổi, mà nhà lao giam hấn cũng ko có lấy 1 bóng người, ko ai phản ứng hết trơn.

Địch Dĩnh đã sớm bảo ngục tốt dời đi hết. Nghe hấn bên trái thì nói chết tiết, bên phải thì vong ân phụ nghĩa. Mắng đến sắp cầm rồi, mà cứ kêu gào như quỷ ko chịu ngừng. Ko phải là cố ý lẫn trốn, nhưng đợi cho đến khi hấn mắng cho sượng miệng rồi, mới tìm đập chân run từ trong chỗ tối của nhà lao mà bước ra trước mặt hấn. Nói khó nghe 1 chút, y thà chịu để hấn chửi mắng, nguyên rửa độc ác. Miễn là Lãnh Niệm Sinh chịu gọi tên của y là được rồi. Đã có ý định bắt người giam lại thì cũng đã lưỡng lự được tình huống nháo nhào này.

“Là người phạm tội đã thương người. Đối phương sai trước nhưng người lại sai sau.”

“Vì thế nên ta phải ngồi tù?”

“Đương nhiên. Ta phạt người ngồi tù ba ngày chứ có phải là 3 tháng đâu....” Giờ phút này, y hy vọng là ba tháng.

Lãnh Niệm Sinh mặt mày thoảng chốc nhẵn lại như cái bánh bao. Hấn giận điên lên mắng “Nam nhân chết tiệt.....Người nhớ đó, ta sẽ làm thịt người cho coi!” Giận ghen hòng, cả người sắp nổ tung rồi.

“Không hề gì.” Địch Dĩnh cũng mặt nhẵn mày nhỏ.

“Người.....giỏi lắm nga!”

Tay nắm 1 cái dĩa kéo Địch Dĩnh đến trước song sắt, hai người mặt đối mặt, Lãnh Niệm Sinh thấy văn nhân ánh mắt mờ mịt. Hình như có chút khác thường....

“Ê, người có bị xỉn ko đó?” Hấn dí mũi vào ngửi ngửi, ko có mùi rượu. “Vậy sao lại hồ đồ? Không thể nào.....cái con người này làm cầu quan mà hồ đồ gì vậy ah?”

Như bị tạt cho 1 thùng nước lạnh, Địch Dĩnh bỗng nhiên hoàn hồn. Y phản bác: “Niệm Sinh, ta không phải cầu quan àh.”

“Ta nói người phải.”

“Vậy thì người muốn làm gì ta hả?” Địch Dĩnh nhìn gương mặt đang ửng hồng của hấn. Bỗng nhiên, lại nhớ đến.....hương vị của rượu nữ nhi hồng....

“...” Lãnh Niệm Sinh nhất thời ghen hòng ko trả lời được. Hấn có thể làm gì với tên văn nhân chết tiệt này đây?

Khi không lại nắm lấy tay y. Hai người cứ gần sát như vậy.....Ko cần né né tránh tránh, mắt cũng ko ngừng tìm kiếm.

Địch Dĩnh nhìn hấn, vẫn ko quên khuyên nhủ: “Niệm Sinh, người nên tu sửa tính tình chút đi. Nếu ko, ta lo người phải gặp phải sóng gió lớn hơn nữa đó.”

Rầm!

Lãnh Niệm Sinh đập vào song sắt của nhà lao để trút hận. Hấn ko kiên nhẫn rút tay về, cả hai như thú dữ đối đầu. Thật hết cách “Người ít nguyên rửa ta chút đi.” Hấn tâm phiền ý loạn, phải nằm nhà đá ba ngày. Đều do cái tên văn nhân chết tiệt kia ban tặng.

Ánh mắt hung tợn nhìn trừng trừng tên nhân chết tiệt. Đợi đến lúc hấn ra tù rồi coi. Hấn nhất định sẽ.....làm gì cho biết?

Lãnh Niệm Sinh ko nghĩ sẽ để cho người nào đó chút xíu sĩ diện nào. Liền mở miệng, ngữ khí rất ư thờ ơ: “Có gì ăn ko đó?”

Địch Dĩnh luôn đặc biệt quan tâm. Y đã dặn ngục tốt đừng bạc đãi hấn. Bất quá nhân vẫn còn chưa đụng đến 1 hạt cơm nào cả.

“Hứ, ta ko ăn mấy thứ quái quỷ này. Ko có sườn heo hả?”

Y trả lời như ko: “Heo so với người còn an phận hơn.”

Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên trừng mắt, miệng bắt đầu mắng tới tấp: “Ta thà chết đói chứ ko thèm ăn cơm tù. Người chỉ biết tính toán bất lương. Quan báo tư thù.”

“Ta không có quan báo tư thù.”

Địch Dĩnh sau khi đã nhìn hấn thật lâu, mới đem hết ân oán của 2 người trong quá khứ mà nói: “Niệm Sinh, ta biết người vẫn còn hận ta chuyên năm đó. Ta nhất định sẽ trả lại công bằng cho người. Còn nữa, nếu người ko thích ăn cơm tù, thì chờ người ra khỏi đây, có thể đến nhà của ta ăn 1 bữa cho thích đáng.”

“Rồi sẵn tiện ở trong phòng của người ngủ 1 giấc luôn được ko?”

“Cũng được.”

“Người đi chết đi!” làm quái gì vậy?!

Ko lạ gì chuyện sau nhiều năm như vậy y mới chịu đòi lại công bằng. Giờ mấy người năm đó ko thấy tầm hơi gì. “Người làm quan là giỏi lắm rồi. Địch Dĩnh, ta thật muốn nhìn người có thể làm được gì. Còn có thể túm được mấy người trộm tranh năm đó hay ko?”

Hắn không phải là ko phải người truy tìm tung tích của thân nhân. Nhưng mà, dường như đã lật tung toàn bộ kinh thành lên vẫn ko thấy tầm hơi gì cả.

Ánh mắt buồn bã, không muốn để người khác phát hiện vết thương trong lòng đang âm thầm đau. Lãnh Niệm Sinh liền vọt đến góc sáng mà ngồi xồm xuống, ko thèm liếc mắt nhìn người phía sau lấy 1 cái.

Lặng yên nhìn bóng lưng của hắn. Thật cô đơn và yếu ớt. Song sắt trước mắt như vô hình cản trở tình cảm của cả hai. Nắm chặt hai tay. Y hỏi: “Niệm Sinh, nếu ta bắt được phạm nhân, người chịu phục ko?”

“...” Buồn bã một lát, hắn mới ra tiếng: “Có ta cười người ko làm tròn trách nhiệm thì có.”

“Nếu ta bắt được?”

“Nếu bắt được, ta tùy người xử lý. Còn ko, thì quảng luôn cái mũ cánh chuồn đi.”

“Hảo, chúng ta một lời đã định. Nếu ta dãi phạm nhân, người đắc ngoan ngoãn địa nghe ta đích, nếu là không có, ta sẽ từ quan.”

Lãnh Niệm Sinh nhất thời xoay người lại, “Hừ, ta thuận miệng nói thôi. Người đừng coi là thật. Bộ tướng ta là đứa trẻ ba tuổi mà lừa sao. Kỳ hạn đâu?”

Nếu để cho y vài năm, thì cái gì mà ko bắt được. Nếu ko thì vẫn tiếp tục làm quan. Đời làm gì có chuyện dễ ăn như vậy?

Địch Dĩnh cười thật yếu ớt, “Người yên tâm, ta ko có chiếm tiện nghi đâu mà. Chúng ta liền ước định 1 năm đi. Đúng ngày này năm sau, nếu ta ko thể trả lại công bằng cho người, thì tự tay ta sẽ tháo mũ cánh chuồn xuống cho người coi.”

Lãnh Niệm Sinh nghe câu trả lời đầy thuyết phục thì thật hài lòng. Lúc ngày mới cam tâm mà nói. “Hảo, nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Nhưng mà, Niệm Sinh, người cũng đừng quên lời hứa. Việc gì cũng phải nghe ta.”

“Hừ! Nhảm nhí. Quân tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Người muốn ta làm trâu, làm ngựa hoặc người hầu cho người đều có thể. Chỉ cần người bắt được tội phạm trộm tranh năm đó mà thôi.”

“Nhất định.” Vì thuận phục con ngựa hoang này, y dùng con đường làm quan ra trao đổi cũng ko tiếc.

“Này nghe cũng được đó” Lãnh Niệm Sinh tiếp tục xoay người vào góc. Địch Dĩnh đứng ngoài cửa nhà lao một lúc lâu. Mãi cho đến nửa đêm thấy hắn đang ngồi xếp bằng dưới đất nhắm mắt lại dưỡng thần, ko hề có chút phản ứng nào. Y mới khẽ thở dài 1 tiếng, rồi rời khỏi nhà giam.

Đêm khuya vắng lặng.

Một bóng người trôi qua tường. Hai chân vừa mới tiếp đất đã nghe được giọng nói đầy tức giận. “Đồ chết tiệt, đến giờ mới tới.”

Phía trong tường, một nữ tử thông thả tiến đến. Ắ vươn tay nhéo vào hông nam nhân 1 cái, gát lên: “Người ta muốn người gần chết.”

Người trẻ tuổi đương nhiên ko giống với mấy ông già rồi. Thân thể rắn chắc, thắt lưng dẻo dai hữu lực.....Ngón tay của nữ nhân thật linh hoạt, ngay tại bụng dưới mà vẽ vờ. Ý tứ rõ ràng là câu dẫn khiêu khích rồi.

“Người thật là, mấy này ko gặp, đã nhớ ta đến vậy sao?” Nam nhân của ả ko nên thân, làm mấy chuyện kia ko thỏa mãn được nhu cầu của nữ nhân này.

“Chàng biết rõ còn cố hỏi.” Tay nắm chặt lại phía dưới. Xúc cảm mềm mại vẫn chưa cứng lên. Sức tự chủ của nam nhân này cũng ko tồi, làm chuyện đó mới có thể kéo dài được.

“Đợi lát nữa sẽ thỏa mãn nàng sau.” Trước trấn an nữ nhân. “Chúng ta làm chuyện quan trọng trước, nàng đã chuẩn bị thỏa đáng?”

“Đương nhiên, nếu ko.....Sao ta còn đứng ở chỗ này làm gì.” Nữ nhân ngẩng mặt nhìn nam nhân tươi cười. Đôi mắt hoa đào câu hồn lóe lên trong đêm tối — dường như cũng đang cười. Nam nhân liền cầm lấy bàn tay ko an phận của nữ nhân, cười gian trá. “Chúng ta về phòng của nàng đi.”

“Hảo ah.”

“Ah..... Ah.....”

Nữ nhân gần như trần như nhộng, cả người ngồi lên bàn, hai chân bị nam nhân cầm lấy, mở rộng ra. Bộ dáng cực lý *** đàng nhìn nam nhân. Dục vọng hừng hực mãnh liệt cùng thân thể va chạm. Hai người mồ hôi đầm đìa, cứ *** rên rĩ công khai, ko thêm quan tâm là còn có người thứ ba —

Trên giường đang nằm 1 nam nhân trung niên chừng 40 tuổi. Mắt đột nhiên mở trừng trừng, đồng tử phóng đại, miệng há hốc. Giống như đã nhìn thấy hình ảnh gì đó rất khiếp đảm trước khi chết.....

Lãnh Niệm Sinh ngồi trong nhà lao đợi ba ngày trôi qua. Nhân có vẻ tiêu tụy hẳn.

Một mình ngồi ở góc, chán nản ko thêm nói chuyện vì cổ họng gào thét nhiều nên đau quá. Người lơ mơ rất muốn đi ngủ. Tinh thần cũng dần tiêu hao. Lòng chỉ duy nhất 1 sự cố chấp ko sao thỏa hiệp được.

Hắn mới không để cho mình phải vì lời hứa mà cúi đầu trước người nhả nhận kia. Dứt khoát phải làm ngược lại ý định của y mới chịu.

Thực cố chấp... Địch Dĩnh ở ngoài song sắt nhìn hắn thật quật cường. Cảm thấy vừa giận lại vừa bất đắc dĩ, nhưng y cũng ko kiếm chuyện nề hà với hắn làm gì.

Giận ghen hòng, đã tích lũy được 3 ngày. Cổ họng đau đớn gào lên. “Còn ko mau mở khóa.”

Ngục tốt không dám chậm trễ, vội vàng lên tiếng: “Vâng” Rồi cầm chìa khóa, ngay lập tức mở cửa, xong liền kính cẩn lui ra. Gã biết phạm nhân trong nhà lao kia là người nhà của đại nhân, nên cũng ko dám nhiều chuyện lời thôi.

Tự mình đến đây thả người, Địch Dĩnh bước vào ngồi xuống trước mặt hắn, “Tội tình gì lại ngược đãi chính mình. Người gây đi ko ít rồi.”

“Tránh ra, người bớt giả mèo khóc chuột chút đi” Hắn muốn nôn, mới ko thêm nghe y thuyết giáo rồi đòi co nhiều lời qua lại.

Nếu là quan tâm hắn sống hay chết, còn giam người ta làm gì.

“Bất Bình đến đón người. Hắn đang ở ngoài phủ nha kia.” Đã gần đến giờ ăn tối, Địch Dĩnh không nghĩ sẽ để hắn chạy thoát, nhưng miệng lại nói mấy lời trái với lòng mình. “Mau về ăn 1 bữa thật ngon đi, rồi tắm rửa sạch sẽ nữa nha. A Sinh thúc thật lo cho người đó.”

“Thúc ấy thật nhiều chuyện.” Giờ đây, chắc Minh Nguyệt cũng biết hắn đang ngồi tù.

Lãnh Niệm Sinh đứng lên. Thân hình bồng bềnh vô lực, Địch Dĩnh thấy thế, vội vàng đỡ lấy hắn, hỏi: “Người có muốn đến phòng của ta nghỉ ngơi, rồi mai hãy về?”

Cánh tay mạnh mẽ đang ôm lấy thắt lưng. Ngẩng mặt lên thấy khoảng cách của bọn họ lúc này rất gần nhau. Người nhả nhận kia hình như cao hơn hắn 1 cái đầu. Cả người thật tự nhiên phát ra sự uy nghiêm, vô hình gây nên cảm giác áp bức — Dường như là trời sinh tương khắc.....

“Tránh ra!” Lãnh Niệm Sinh dùng hết sức lực đẩy người làm hắn hít thở ko thông ra. Cảm giác kỳ quái này là gì vậy ah?

Mắt thoáng chốc hiện lên tia xảo trá, Địch Dĩnh hỏi: “Ta chỉ giúp đỡ người thôi. Người lại ko niệm tình gì hết. Bộ sợ ta hả?” Y biết ngay là tiểu tử này làm gì mà nhận chứ.

“Cái... gì áh. Ta mới ko thêm sợ người ah!” Trùng mắt, Lãnh Niệm Sinh khí thế bưng bưng ko chịu thua Địch Dĩnh. Hắn ko cam lòng vì cái người chết tiệt này mà ko ăn, ko ngủ nhá.

Muốn hỏi hận cũng ko kịp nữa rồi. Lãnh Niệm Sinh hừ một tiếng, đồng thời cảnh cáo: “Đừng có quên giao ước của chúng ta đó. Ta sẽ đến tìm người hỏi cho rõ. Rốt cuộc là đã tìm ra cái gì rồi.”

Địch Dĩnh nghe vậy, lòng thầm run mấy cái. “Niệm sinh, người muốn làm gì đó?” Y vẫn còn nhớ rõ bộ dáng cầm dao như muốn giết người của hắn. Sẽ ko....

Lãnh Niệm Sinh khép chặt miệng ko thêm nói năng gì hết, đi thẳng ra ngoài nhà lao....

Địch Dĩnh liền tiến đến nắm lấy bả vai hắn, cảnh cáo trước: “Niệm Sinh, người cũng đừng làm mấy chuyện khiến ta khó xử nữa.”

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái hất ra tay y. Lạnh lùng nói: “Người đang nói giỡn có phải ko? Giữa chúng ta có tình cảm gì đâu mà làm người khó xử?” Dứt lời, hắn chậm chậm bước đi, ko thêm quay đầu lại lần nào nữa.

Địch Dĩnh giật mình, lại bị thêm đả kích. Cố gắng dần xuống sự hờn dỗi đang dâng lên trong lòng, nhìn theo hình dáng đang ngày càng xa của hắn. Ko khỏi thì thầm 1 mình: “Niệm Sinh, đừng thử nghiệm sự nhẫn nại của ta.....”

9. Quyển 1 - Chương 8

Sau khi về nhà, Lãnh Niệm Sinh lập tức tắm rửa, tẩy đi hết xui xẻo trên thân. Vì đói khát quá độ, nên dù cho Trầm Nương có chuẩn bị 1 bàn mỹ thực đầy món ngon, hắn cũng tùy tiện ăn vài miếng, hớp vài hớp nước. Xong trở về phòng liền ngã ra ngủ ngay. “Xem ra, tâm tình lão đại thật kém rồi” Nhân buồn bã không thêm lên tiếng, không khí thật trầm lắng..... Khuyết Bất Bình hãy còn thờ dài, xoay người dặn dò A Sinh: “Địch Dĩnh nói hắn ở nhà lao 3 ngày nay ko thêm ăn ngủ gì hết. Các người đừng làm ồn hắn nga.”

“Dạ biết.” A Sinh vẻ mặt lo lắng, “Hai vị thiếu gia trước kia thì ko ai nói chuyện với ai. Giờ lại xảy ra chuyện này. Haiz.....Chắc y cũng nên cho gia và phu nhân biết để cải thiện? Mà nghĩ lại gia gia và phu nhân đã nhiều năm ko nhúng tay can thiệp vào ân oán thị phi rồi. Y nói ra cũng ko tốt cho lắm. Huống chi, cũng phải phòng chuyện Minh Nguyệt cô nương mang thai bị bại lộ. Từ trước đến giờ, thiếu gia vẫn giấu giếm gia và phu nhân nên cũng ko nhắc đến.

A Sinh nhìn sương phòng của Minh Nguyệt tiểu thư mà thờ dài thêm cái nữa.

“Đúng rồi, sao không thấy Minh Nguyệt đâu cả? Ta nghe lão đại nói, đã nhận nàng làm muội muội mà, người đâu rồi?” Khuyết Bất Bình nhìn khắp nơi, thắc mắc đã mấy ngày nay đều ko thấy người ah. Minh Nguyệt tiểu thư nếu bình thường thì luôn sinh hoạt tự nhiên, nhưng nếu có khách đến nhà, thì nhất định phải trốn vào phòng, giữa chuyện vụn vặt.

“Thân thể của nàng ta không khỏe, đang nghỉ tạm trong phòng ah.” A Sinh thuận miệng tìm 1 lý do chống chế.

“Thì ra là vậy ah.” Khuyết Bất Bình không nghi ngờ lời y. Bước ra phòng ngoài. Hắn còn có chuyện cần xử lý, vì thế liền rời khỏi nhà của Lãnh Niệm Sinh.

Thành đông có 1 con hẻm nhỏ, vừa mới xảy ra 1 vụ án mạng kinh hãi. Phát hiện ra chuyện này chính là người lân cận. Mới sáng sớm *** mơ đã vội vàng chạy đi báo quan. Một lát sau, trong ngõ nhỏ đầy hết quan sai, cùng khám nghiệm tử thi. Ngay cả Địch đại nhân cũng quan tâm mà đến xem.

Vì thế, hẻm nhỏ này liền chật nít dân chúng tò mò vây lại xung quanh. Mọi người cứ xôn xao bàn luận ko ngừng —— Người hàng xóm báo quan giờ thì đang trả lời vài câu hỏi tất yếu giúp cho việc phá án. Thành thành thật thật, biết bao nhiêu liền kể bấy nhiêu. Người chết này là hàng xóm với hắn nhiều năm tên là Trần Tam Lang, tuổi chừng 40, bình thường lấy việc bán cá mà mưu sinh. Vì hai ngày nay ko thấy bóng dáng của người ra chợ bán cá đâu cả. Chuyện này cũng thật kỳ lạ đi. Bởi Trầm Tam Lang vốn có cuộc sống chỉ tạm đủ ăn, còn phải nuôi gia đình nữa. Sao lại mất tích 1 cách kỳ quái như vậy chứ? Là láng giềng tối lửa có nhau, liền chạy qua thăm hỏi thì ko thấy hắn ta mở cửa, cũng ko thấy người vợ mơn mớn của hắn đâu cả. Nhưng, chiếc xe ngựa cũ nát của Trần Tam Lang thì vẫn đứng ở đầu ngõ, cho thấy là hắn ko phải đi xa nhà. Mấy người hàng xóm sợ là đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vì thế quyết định phá cửa mà vào. Sau khi phá xong cánh cửa, thì ngửi được 1 mùi hôi thối tràn ngập khắp nhà, cảm thấy rất kỳ lạ. Một lúc sau thì phát hiện Trần Tam Lang đã chết ở trên giường nhà mình.

“Không thấy vợ hẩn đâu. Người chết này còn có thân nhân nào nữa ko?”

“Có, Trần Tam Lang cùng vợ trước có sinh được 1 đứa con gái tên là Uyển Nhi. Bất quá, mấy tháng trước đã bán nó vào kỹ viện rồi.”

Địch Dĩnh nghe vậy, nhướn mày, tiếp tục hỏi: “Người có biết là kỹ viện của ai ko?”

Hẩn liền trả lời ngay: “Tiểu dân không biết. Dù sao bán vợ đợ con cũng ko phải là chuyện hay ho gì. Hàng xóm xung quanh nào ai dám can thiệp vào chuyện riêng của người khác đâu ạh.”

Mọi người đều đoán được tám chín phần bởi vì thiếu tiền nên mới đi con mình. Tóm lại, người nghèo thì có muôn vàn cái khó của người nghèo

“Àn...” Địch Dĩnh dừng lại một lát, quay đầu lại phái thuộc hạ lập tức truy tìm tung tích của Trần Uyển Nhi, rồi dẫn người đến nhận thi thể.

Sau khi khám nghiệm xong liền báo cáo lại. Cái chết của Trần Tam Lang rõ ràng ko phải do ngoại thương. Bất đắc kỳ tử mà tử vong, hư hư thật thật. Bất quá vẫn còn nhiều chỗ chưa rõ ràng cho lắm. “Có ai biết thê tử của người chết tên gì? Quê quán ở đâu ko?”

Hàng xóm quen biết Trần Tam Lang liền nhanh chóng trả lời. “Thê tử của Trần Tam Lang tên là Hoài Xuân. Tuổi tác 2 người cách xa nhau, là 1 đôi chồng già vợ trẻ. Còn về Hoài Xuân là người ở đâu, chúng tôi thật tình ko biết.”

Địch Dĩnh buồn bực: “Bọn họ chắc cũng phải mỗi mai rồi mới cưới hỏi chứ?” Theo lý mà nói, nếu được người mai mối, thì thân thể nhà gái nhất định phải minh bạch rõ ràng. Hàng xóm đương nhiên cũng phải biết ít nhiều mới đúng.

“Đại nhân, ngài ko biết rồi. Hoài Xuân là 1 ngày nào đó Trần Tam Lang tự nhiên dẫn về nhà. Sau 1 thời gian ngắn sống chung, bọn họ mới làm hôn lễ thật đơn giản.”

“Như vậy, Trần Tam Lang và thê tử tình cảm như thế nào?”

“Hắn là không tồi đi. Ngày thường hai người bọn họ hay khắc khẩu hoặc là tình cảm ko hợp nhau lắm. Nhưng chồng già vợ trẻ nên hắn cũng ko khỏi cưng chiều nàng ta lắm.”

“Ở đây có ai biết, lần cuối cùng thấy thê tử của Trần Tam Lang là vào lúc nào ko hả?”

“Hai, ba ngày trước đã bỏ đi rồi.” Mấy người hàng xóm đều nói như vậy.

Địch Dĩnh suy nghĩ: Trần Tam Lang chết ở trong nhà, thê tử lại ko rõ tung tích. Vụ án mạng này rốt cuộc là tự nhiên tử vong hay có người mưu sát, trước mắt vẫn chưa thể kết luận gì.

“Có ai biết khi còn sống Trần Tam Lang có gây thù chuốc oán với ai ko?”

Mấy người hàng xóm cùng nhau lắc đầu tỏ vẻ ko biết.

Một lúc sau, cuộc điều tra đã bị gián đoạn. Địch Dĩnh trở lại phòng có người chết, hạ lệnh cho bọn thuộc hạ: “Lập tức đem người chết về phủ nha, thật cẩn thận khám nghiệm tử thi, tìm ra nguyên nhân tử vong. Xác định cho rõ người chết vì sống thọ hay ngoài ý muốn bị giết. Sau đó mau chóng tìm người nhà của hắn đến phủ nha lãnh xác về, cho người ra đi được mồ yên mả đẹp.”

Bọn quan sai nghe xong liền lập tức chia nhau ra thi hành nhiệm vụ. Đi đầu là Thiệu Quân, y tiến đến bên cạnh đại nhân nói: “Đại nhân, chúng tôi đã kiểm tra phòng này thật kỹ rồi. Ko hề phát hiện ra dấu hiệu của trộm cướp, hiện trường cũng không có dấu vết đánh nhau. Bất quá, điều khiến người ta tò mò là mặt của người chết lộ ra sự hoảng sợ tột độ, chết không nhắm mắt. Giống như trước khi chết đã thấy gì đó ghê rợn lắm....”

Địch Dĩnh hỏi tiếp: “Không giống tự nhiên tử vong?”

“Đúng vậy, thuộc hạ có giả thiết như thế.”

“Giả thiết thật to gan, đương nhiên cũng phải tìm ra bằng chứng tất yếu mới được. Thiệu Quân, căn cứ vào kinh nghiệm xử lý án mạng trong quá khứ, ta cũng thấy người này chết ko tự nhiên chút nào.”

Địch Dĩnh nhìn khắp phòng, vật phẩm bài trí thật chỉnh tề. Người chết nếu là bị giết, thì chắc chắn phải do người quen gây nên.

Y thật cẩn thận suy nghĩ. “Từ miệng hàng xóm biết được, người chết ko có gây thù chuốc oán cùng người khác. Nguyên nhân tử vong có thể là do thê tử muốn cắt đứt quan hệ.”

Địch Dĩnh xoay người dẫn người thuộc hạ đang ở cạnh bên: “Thiệu Quân, phái người dựa theo miêu tả của hàng xóm, vẽ ra nhân dạng của Hoài Xuân rồi điều tra tung tích của nàng ta.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, Lãnh Niệm Sinh cuối cùng cũng đã khôi phục được thần sắc. Bất quá, hần vốn là người có ơn ắt trả có thù phải báo, nên đã âm thầm phái vài tên tay sai điều tra về 2 tên hôn trưởng đã hãm hại hần ngồi tù.

Trừ phi Trương Tam, Lý Tứ tự nhiên giữa đường biến mất, hoặc chạy ra khỏi địa bàn của hần, còn lại cũng ko khó khăn gì.

Sự việc quá sức trùng hợp. Hần ko thể ko tin hai tên này là bị người ta xúi giục dám đến vuốt râu hùm. Lãnh Niệm Sinh trong đầu đã cho vài cái tên vào sổ đen, lòng cũng có sắp đặt.

Trước khi xuất môn, liền đi vào chuồng ngựa, thấy Minh Nguyệt đang bận rộn làm việc. Lãnh Niệm Sinh liền tiến đến giật lấy cái chổi trong tay nàng, răn dạy: “Muội sao ko đợi ở trong phòng, hoặc ra đình viện tản bộ, hay làm mấy chuyện nữ công linh *** cũng được. Ta cũng sẽ ko can thiệp. Nhưng mà, ta ko muốn muội lại tiếp tục làm mấy chuyện tạp vụ lung tung này. Chuồng ngựa thì có Sinh thúc thúc rửa rồi, muội đừng cướp việc của thúc ấy.”

Sinh thúc thúc đã phản ánh với hần nhiều lần. Minh Nguyệt dường như ko để cho thân thể được nhàn rỗi. Có khi còn trèo lên lau cửa sổ, rồi lỡ chân té xuống. Nếu ko phải Sinh thúc ở ngay cạnh đó, nhanh tay lẹ mắt đỡ được, thì thật ko thể tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ xảy ra.

Sinh thúc lo lắng cho thai nhi trong bụng của nàng... Minh Nguyệt cúi đầu, ánh mắt buồn bã. Không dám nói lời nào.

Bị phát hiện rồi sao.....Là nàng cố tình muốn làm hư thai nhi! (Cô này ác cần cần cần)

Lãnh Niệm Sinh nhìn thấu lòng dạ của nàng. “Minh Nguyệt, đừng tưởng là ta ko biết ngươi đang nghĩ gì. Ta rất hy vọng ngươi nói lời phải giữ lấy lời.” Ngữ khí nghiêm túc đầy bất buộc. Bất kể đối tượng là ai, lời khi đã nói ra thì nhất định phải chịu trách nhiệm với nó.

“Ta không quên, Niệm Sinh ca.” Từ cùng hần đến nơi này. Nàng cũng biết sơ qua tính tình của hần. Người rất cứng đầu nhưng lại phi thường tốt.

Nghe người khác nói, người hần mang đầy *** thần tượng nghĩa, rất hay bênh vực kẻ yếu, thù hần với cái ác. Thậm chí không sợ gây chuyện.....Người như thế đương nhiên rất xem trọng lời hứa.

Giống như lời hần nói lúc đầu —— Từ nay về sau theo ta, nàng sẽ là muội muội của ta.

Nên hần mới ko ngại ngừng khoảng cách giữa nam và nữ, cũng ko tránh xa nàng.

Lãnh Niệm Sinh đem cái chổi để vào góc, thấy nàng vẽ mặt thật đáng thương. Hần cũng ko nhẫn tâm trách móc nặng nề mà dỗ dành “Trước mắt là, chỉ có muội, ta, A Sinh, Trầm nương cùng Ngụy Thất thúc biết chuyện này mà thôi. Ngay cả cha và nương của ta cũng ko hay biết gì cả. Ta làm vậy vì cái gì, chắc muội không khó để đoán được phải ko?”

“Muội hiếu huynh rất tốt với muội, nhưng muội ko thương hại tử này.....” Nàng mấp má môi, dùng tay áo lau đi nước mắt đang chảy tràn ra. Lòng đầy lo âu, từ lâu đã dựa dẫm vào sự hiện hữu của hần. Thậm chí trong đầu còn có vài suy nghĩ nữa.

Nhưng, nàng ko thể vọng tưởng với thân thể hoa tàn nhị rữa này.....

Nước mắt càng chảy càng nhiều. Lòng cũng như xát muối. Nàng hận chính mình đến cùng cực.

Ngẩng mặt, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh nước mắt như cầu xin người khác biết tâm sự mình. Nàng nài nỉ: “Niệm Sinh ca, ta sẽ nghe lời, đừng chán ghét ta....”

“Sao lại chán ghét? Kính xin muội, đừng khóc nữa mà.” Hấn đối với nước mắt của nữ nhân là vô phương. Tình cảnh đau lòng của nàng cùng với mình có vài phần tương tự. Nữ nhân có thể khóc để phát tiết khi gặp ủy khuất. Còn hấn —— Oán khí cứ âm ỉ tích tụ tại khúc khuất của nội tâm, chờ đợi có 1 ngày, chính tay mình sẽ đòi lại công đạo.

“Niệm Sinh, quân tử báo thù, ba năm chưa muộn.”

Lãnh Niệm Sinh lòng đầy buồn bực thầm thở dài “haiz” 1 tiếng. Nhớ đến người nhả nhận kia gần đây hành động cũng thật tích cực đi. Nơi nào cũng dán truy nã hai kẻ trộm tranh năm đó. Việc này truyền khắp mọi ngõ ngách. Thậm chí đến Phụng Văn trai Dương lão bản lúc đến ngoạn bài cữu cũng hỏi về chuyện bức gianh giả của nương là vẽ cái gì trong đó?

Hấn căn bản cũng mù tịt, nhưng lại nhớ rất rõ ràng là mình đã hung hãn cắn thật chặt tay của người nhả nhận.....

Ngón tay bắt gãi xoa xoa đôi môi đẹp như cánh hoa. Hình ảnh đêm đó giống như 1 ký hiệu khắc thật sâu trong trí não. Muốn quên nhưng ko được.....Chết tiệt, hấn đang nghĩ gì vậy?!

Mây nhàn chặt lại, thoáng chốc nổi giận đùng đùng, Lãnh Niệm Sinh nhắc chân đá hòn đá đang ở trên mặt đất. Nhịn ko được mở miệng mắng: “Phiền chết được, ta đây phải tìm người tính sổ.”

Minh Nguyệt chỉ biết giương mắt nhìn người nhảy lên tuần mã. Giọng nói lạnh lùng ẩn chứa nhiều tức giận “Giá” 1 tiếng, rồi nhanh chóng biến mất, ko kịp lưu lại hình ảnh nào cả.

Vừa nãy, hai người gần nhau thật giống như ảo ảnh. Nàng vùi mặt vào hai tay, khóc đến độ ko kiềm chế được. Hoàn toàn ko biết cách đó ko xa, có 1 bóng dáng đậm đậm, đang lặng lẽ nhìn nàng với ánh mắt vô cùng thương tiếc....

Lãnh Niệm Sinh vừa đến sân, bọn thuộc hạ đã sớm đợi lệnh. Trong đó có 1 gã hán tử tiến đến kề bên tai chủ tử nói gì đó. Thấy môi hấn cười lạnh 1 cái. Đây chứng tỏ là có người sắp phải nhai mỳ mặt rồi. “Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm đều ở trên lầu?”

“Không ăh. Hai vị gia gia nói đi ăn 1 chút rồi sẽ trở lại sau.”

“Àh,” Nụ cười trên mặt Lãnh Niệm Sinh càng thêm rạng rỡ. “Như vậy là tốt nhất, ko có người can thiệp. Mau đem đao đến đây.”

Hả! Chủ tử muốn đao....

Lãnh Niệm Sinh ánh mắt tàn độc trừng 1 cái, khiến bọn thuộc hạ rùng mình, cả người phát lạnh.

“Này.....chuyện này....”

“Sao hả, dám ko nghe lời của ta?”

“Không.....phải.”

“Vậy sao ko mau đem đao đến hay để ta tự mình đi lấy?” Hạ tối hậu thư, ngụ ý là bọn thuộc hạ đừng hỗn láo.

Hấn tử lúc này liền trả lời: “Khuyết gia có dặn qua bọn tôi, phải tận lực giúp chủ tử đừng gây thêm chuyện nữa. Huống chi mấy ngày trước, ngài vừa mới bị đại thiếu gia bỏ tù 3 ngày. Khuyết gia nếu biết chúng tôi đưa cho ngài đao, nhất định sẽ trách tội.”

Nhắc đến việc này hiển nhiên là đổ thêm dầu vào lửa. Cơn giận của Lãnh Niệm Sinh không cách nào nhịn được nữa. Hấn quát lên: “Người cho rằng ta sợ cái tên văn nhân chết tiệt kia? Y dám bắt ta vào nhà lao lần nữa thử xem, ta nhất định lột da y ra!”

Hả! Đại thiếu gia đang làm qua. Nhân đường đường là phủ doan ko phải là dễ chọc. Chủ tử sau chuyện lần trước hình như là chưa biết khôn ra, còn muốn lột da đại thiếu gia. Lần này ko hấn là bị bắt đi ngồi tù ba ngày là xong việc.

Lãnh Niệm Sinh đẩy hấn ra. “Người còn ngốc nghếch cái gì đó? Trước kia đi theo cha ta, người nói 1 ko ai dám nói 2. Giờ sao nhiều lời như vậy hả.”

Hán tử bị đẩy xa, đành phải quay đầu đi lấy đao đến.

Một lát sau, Lãnh Niệm Sinh cầm lấy 1 thanh đại đao. Lúc này mới thật vừa lòng bước lên lầu hai, còn quay đầu lại dặn dò. “Ko có lệnh của ta, bất kể ai cũng ko được đến gần.”

10. Quyển 1 - Chương 9

Bốp! Đại đao được dẫn xuống bàn, ánh mắt nhìn người khác như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hai gã hán tử bị trói chặt trên ghế, ko thể động đậy được gì hết.

Lãnh Niệm Sinh vừa mới ném đao xuống Trương Tam và Lý Tứ đã hoảng hồn, liền ngay lập tức nghe hai người bọn chúng cầu khẩn van xin: “Lãnhnhị gia... Tha mạng... Tha mạng...”

Đêm qua, hai người bọn họ ở kỹ viện cùng các cô nương khoái hoạt, bỗng nhiên có mấy tên hung thần ác sát, ko nói ko gần trối bọn chúng đến đây. Trong lòng hai người đều biết rõ ràng là do chuyện gì.

Lãnh Niệm Sinh nhắc chân kéo ra 1 cái ghế, bộ dáng thập phần côn đồ, có bao nhiêu lưu manh đều trưng ra ngoài hết. Mặt hấn vẫn tươi roi rói, hỏi: “Hai đứa mày giỏi lắm ah. Dám cho tao ăn cơm thù miễn phí ha. Đây là ko biết tôn quan đại nhân và tao có giao tình tốt vô cùng phải ko hả?”

Vị quan trước đây quả là chiến tích lẫy lừng, khiến dân chúng oán thán bất công. Luật pháp chẳng qua là để tham khảo cho vui thôi. Người đáng lẽ phải sống liền phán chết. Chẳng qua là đạo lý của đồng tiền chứ gì. Mà mạng người lại chẳng có bao nhiêu tiền đâu.

Nhân dân oán hận chất chứa đã lâu, khó tránh quan trên chú ý, vì thế nên tên cặc quyền ý thế kia liền bị giáng chức đến giữ ở một nơi khỉ ho gà gáy nào đó.

Nhưng, tôn quan tiền nhiệm này, trong thành ai mà chẳng biết hấn có quan hệ rất sâu đậm với Lãnh gia. Hay nói cách khác, chính là hắc bạch lưỡng đạo đều là người 1 nhà.

“Sao hả, chắc cũng điều tra đồ mất về quan hệ của ta với tôn quan tiền nhiệm rồi chứ gì? Sau đó liền xui các người đến làm loạn, hại ta phải ăn cơm tù. Đây chắc là muốn hại ta chứ gì?”

Người nhả nặn nếu như thái độ làm người bất chính, khiến cho người ta nắm được đuôi. Thì chắc chắn danh tiếng thanh liêm sẽ nhanh chóng bị hủy hoại ko thương tiếc rồi.

Hừ! Lỡ như xảy ra chuyện này, mặt mũi của cha chắc là bị vùi xuống bùn rồi. Người chắc sẽ lo nghĩ xem nhân cách của người nhả nặn kia có bị mình nhiễm bẩn ko. Nếu ko đang làm quan tốt đẹp, sao lại bị buộc tội như vậy ah?!

Hừ! Lãnh Niệm Sinh bĩu môi khinh thường. Hấn muốn dạy dỗ hai tên khốn khiếp này, vì để trút giận mà thôi. Rút chủy thủ đang đeo ở bên hông ra, tay kia búng búng vài cái vào nó, thập phần uy hiếp.

Trương Tam, Lý Tứ cả hai đều trợn tròn mắt. Trong phòng có hai thanh đao. Chẳng phải là muốn xẻ thịt róc xương bọn họ hay sao.....Sắc mặt bọn chúng đều trắng bệch, cứ liên tục cầu xin tha mạng: “Lãnh Nhị gia tha mạng ah.....Tôi cái gì cũng bằng lòng làm. Là chúng tôi bị Phong gia xúi giục mà thôi.”

“Đúng vậy ah. Y vì ngài đoạt nữ nhân của mình mà ko cam lòng, nhưng ngại vì thế lực yếu kém, ko dám cùng ngài này nọ. Mới nghĩ ra cách phải chúng tôi đến chỗ ngài quấy rối. Mục đích là muốn hại ngài ngồi tù. Nếu ngài ko có bị giam, hấn sẽ nắm ngay đại ca của ngài —— Định Đình nhược điểm là làm quan bất chính. Đây là kẻ nhất tiền song điều ah.”

“Àh, Phong gia thật thông minh quá hén. Chắc nghĩ là dùng chiêu này thì ta ko qua nổi chứ gì.” Gan của Phong Kỳ Duyên cũng ko phải là nhỏ. Sau lưng y còn có chỗ dựa vững chắc là cha đang làm quan. Chắc là cùng ko ai dám động đến 1 sợi lông của y rồi. Haiz, càng nghĩ càng thấy hay quá mà. Lãnh Niệm Sinh nhướn mày liếc xéo hai tên kia, đao vẫn còn đang cầm trên tay. Nghĩ thầm oan có đầu, nợ có chủ. Trương Tam và Lý Tứ cũng là nghe lời làm việc mà thôi.

“Hai người bọn mày chắc cũng nhận của họ Phong kia ko ít lợi ít hại?” Nếu không phải có nhiều thù lao hấp dẫn để mấy tên kia tự đi tìm cái chết cũng được chuẩn bị tâm lý chu đáo.

Trương Tam thành thành thật thật khai nhận: “Y cho chúng tôi mỗi người 100 lượng. Còn được miễn phí đến kỹ viện, để các cô nương hầu hạ nữa.”

“Àn, hiểu rồi.” Lãnh Niệm Sinh dừng lại một lát, “Này là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Là nam nhân thôi mà, được miễn phí đến kỹ viện vui đùa, ai mà ko thích.”

“Hắc hắc...” Lý Tứ cười gượng.”Lãnh nhị gia quả nhiên thấu tình đạt lý. Đều là nam nhân, sao ko không chế được thất tình lục lụy. Làm mấy chuyện kia cũng là phải thôi.”

Lãnh Niệm Sinh cong môi cười nhạt 1 cái, có người ko muốn sống nữa cũng là phải thôi.. Trương Tam, Lý Tứ mắt thấy thái độ của Lãnh nhị gia trước sau không đồng nhất, kia chính là đang đùa bọn họ mà.

Hai người thoáng chốc đã quên tình cảnh của mình. Bắt đầu giới thiệu kỹ nữ của Phong Kỳ Duyên thật xinh đẹp, lại có thể hết lòng chịu theo các đại gia vui đùa. Dù có lộng bị thương bọn kỹ nữ, Phong Kỳ Duyên cũng sẽ không có nửa phần truy cứu.

“Lãnh nhị gia ko biết rồi, các cô nương ở chỗ của Phong gia kiếm cho ngài ấy ko ít ngân lượng đâu. Các đại gia đến đo khi về ai cũng khen ko ngớt lời. Phong gia còn nghĩ ra ko ít chiêu thức nha. Thậm chí là trong bàn tiệc, cho kỹ nữ toàn thân mặc sa mỏng trong suốt. Thân hình tuyệt đẹp như ẩn như hiện. Các đại gia thay phiên nhau đổ rượu rồi lâm trận ngay tại chỗ. Tư vị đó tuyệt vời ko gì sánh được.”

“Nhưng nếu như ko có ngân lượng thì đừng mong thể nghiệm cực lạc này. Nửa bước cũng ko thể bước vào được tiệc đó. Lãnh nhị gia, trên người ngài hẳn là ko thiếu ngân lượng đi. Vậy thì có thể tùy ý thể nghiệm. Khuyến khích, khuyến khích ah. Ta đảm bảo ngài đi 1 chuyến, nói ko chừng sẽ sinh nghiện ngay.”

“Ha ha, như vậy ah.” Thì ra, câu lan viện của Phong Kỳ Duyên cung cấp cho khách làng chơi nhiều trò thác loạn như vậy. Thật ko xem nữ tử là người mà.

Bỗng nhiên, mấy lời của Minh Nguyệt đã từng nói qua hiện ra trong đầu —— “Ta là dê tiện, dê tiện!”

Tim như bị ai đó xiết chặt, cảm thấy đau đớn. Mặt Lãnh Niệm Sinh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trán ko ngừng đổ mồ hôi. Nắm chặt chủy thủ, thần trí điên đảo rối loạn. Chuyện ko muốn nhớ lại hiện lên trong đầu. Đã từng bị đối xử hết sức tàn nhẫn....

Thoáng chốc, “A a a —— a a a —— “

Tiếng hét khinh khiếp truyền ra từ sương phòng ở lầu hai. Bất quá trong nháy mắt, tất cả đều khôi phục lại sự yên lặng.

Lãnh Niệm Sinh mặt không chút thay đổi từ từ bước xuống lầu hai. Y bào màu đen đều bị nhiễm ướt. Đưa ta lau lau chất lỏng ẩm áp trên mặt, khép hờ mắt, mới biết thì ra là bị dính máu....

“Thực con mẹ nó mà. Bẩn quá đi.....” Hắn lẩm bẩm, hai tay ko ngừng phủi phủi y bào, ngẩng đầu thấy hai vị hảo bằng hữu trước mắt.

“Lão đại, trên lầu vừa xảy ra chuyện gì?” hai miệng 1 lời, là vô cùng hoảng sợ. Khuyết Bất Bình, Khuyết Bất Phàm cùng hỏi.

“Không có gì. Các người tới vừa đúng lúc. Trên lầu có hai tên chó má đã chết ngắt rồi kia, mau kêu đại phu đến trị cho bọn nó đi.”

Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm cùng vài tên thủ hạ nghe vậy liền ngay lập tức chạy lên lầu. Vài đại nam nhân vội vã bước vào trong phòng. Chỉ thấy hai gã bị trói chặt. Chân đang bị cầm 1 thanh đao.

“Á, hai người này còn có thể đi lại được nữa sao?” Khuyết Bất Bình hỏi.

Khuyết Bất Phàm nhất thời trợn trắng mắt, nhắc nhở: “Chúng ta mau đưa người đến đại phu trị liệu, thì sẽ biết ngay thôi.” Vài đại nam nhân liền 3 chân 4 cẳng khiêng người lên. Trong đó có 1 gã đến gần Khuyết Bất Bình hỏi: “Vậy chủ tử của chúng ta có bị ăn cơm tù nữa ko?” Khuyết Bất Bình múa máy tay chân,

mắng: “Bộ các người ko biết đợi người tỉnh lại, rồi bịt miệng nó hả?” Giở ra chút thủ đoạn. Làm cho chúng phải ngoan ngoãn câm miệng.

“Khuyết gia, ý của ngài là....”

“Việc này tuyệt ko được để cho Dịch Đình biết được. Nếu ko lão đại của chúng ta chắc chắn sẽ lại ngồi nhà đá nữa cho coi.” Khuyết Bất Phàm nói thêm: “Nếu có người hỏi, cứ nói 2 người này tự nhiên nổi điên, rồi tự chúng hành hạ lẫn nhau. Các người mau đem người đến chỗ Ngụy Thất thúc thúc. Người chuyên trị mấy thứ này mà.” Từ đây, một tay che trời.

Tâm tình hậm hực, Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên đứng trước tiệm tranh. Dung mạo thật nổi bật so với không gian xung quanh.

Đầu vẫn ko ngừng nhớ lại. Hận trong lòng chỉ tăng ko giảm. Càng ko thể xóa hết dấu vết trên người, năm đó mới có vài tuổi....

Thân bị mạnh mẽ lôi đi, hắn đã dùng hết sức hét lên: Thúc thúc —— con hận người —— con hận người ——” Đôi mắt ướt nước nhìn thấy 1 đôi nam nữ ở cửa trước mặt. Nữ nhân đang vẫy vẫy trên chóc hắn, cười thật lẳng lơ. Nam nhân bộ dáng chẳng ra làm sao cả, ôm nữ nhân quay vào nhà.

Nhấn tâm đầy hắn nhập hổ lửa.... Ấu thơ non dại[1] bị người lớn chà đạp ko thể chịu nổi. Càng phản kháng càng bị trói chặt, thân thể chưa trưởng thành ko thể trốn được ma quỷ, đành phải chấp nhận chuyện thân thể bị làm nhục, đau đớn như bị xé rách —— xoạt! Một thanh chủy thủ trong nháy mắt xẹt qua mặt của nam nhân cắm chặt vào tường. Thoáng chốc, từng làn gió nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt thanh tú, nhưng ko thể nào xoa dịu được vết thương trong tâm hồn.

Lãnh Niệm Sinh mặt lạnh như tiền, ánh mắt tối sầm nhìn vào nam nhân ở bên cạnh —— thấp hơn mình 1 chút, dáng người gầy đét. Thấy hắn đang đứng trước mặt mình, trong nháy mắt như nhìn thấy quỷ liên lui lại.

Rầm! đụng vào 1 cái sạp phía sau. Toàn bộ quýt đều rơi xuống đất, lăn lăn. Trong nháy mắt vươn vài khắp ngã tư đường.

Lập tức, có tiếng hét lên hoảng sợ “Áh! Xe của ta ——” Tiểu ca bán hàng rong nổi giận dùng dùng nắm chặt lấy tên quỷ xứ kia đòi bồi thường. “Cái con người này, ko có mắt hả?! Xe quýt của ta đều rơi xuống đất, đập hết rồi, ko bán được nữa. Ta muốn người đền ah.”

Nam nhân không nói chuyện, hai tay nắm chặt ko ngừng cúi đầu nghe mắng.

“Người bị cầm hả, sao ko nói gì hết vậy?” Người bán hàng rong thở hổn hển nói, ko định là sẽ tha cho hắn.

Nam nhân cứ khoa tay múa chân, “Ô ô ô” ả buổi. Xem ra là bị cầm thật rồi.

Tiểu ca bán hàng rong nhất thời hét lớn: “Ta sao lại xui xẻo thế này! Bất quá ko dừng ở đây đâu. Xem thử bộ dáng của người khi lên phủ nha sẽ ra cái gì đây. Thằng quỷ xứ người lại là 1 người cầm!”

Thật mụ nội nó mà! Hôm nay ra ngoài ko xem lịch rồi!

Tiểu ca bán hàng rong liền ngay lập tức túm lấy áo hắn, hét lớn: “Ah! Bộ dáng người thật xấu mà!” Chửi khan cả cổ, như để chiêu cáo mọi người, “Mau tới đây coi 1 người quái dị nè. So với quỷ còn đáng sợ hơn!”

Ý định làm nhục người khác. Muốn trả thù xe quýt bị ngã đi. Ai bảo hắn xui xẻo chứ ——

Hai vết sẹo giống như con rết uốn lượn trên mặt nam nhân. Vội vàng lấy khủy tay che mặt lại, tránh đi cái nhìn chằm chằm của người khác.

Trong đám người quây lấy có người biết nam nhân xấu xí kia. Liền chỉ trỏ.

“Hắn chính là người làm thuê cho hiệu thuốc gần đường lớn đó.” Bộ dáng xấu xí kia khiến cho người nào chỉ thấy qua 1 lần là ko thể quên được.

“Thì ra là người làm thuê cho Chu đại phu ở hiệu thuốc Tế Thiện àh.”

Ở chợ có ko ít người biết Chu đại phu là người tốt. Bất luận là người nghèo khổ hay bần cùn đến xem bệnh hay hốt thuốc. Chu thầy thuốc cũng không nề hà chuyện tiền nong là ít hay nhiều. Tính cách này luôn được người khác yêu mến mà khen tặng khắp đầu trên xóm dưới.

Những người nghèo khổ nhận ân huệ của Chu đại phu, thường hay đem nhiều loại rau xanh của mà mình trồng đến để đáp tạ.

Lãnh Niệm Sinh híp mắt suy nghĩ, thấy nam nhân xấu xí kia ko nói lời nào, là bị cảm thiệt rồi. Bất quá, chắc trên người hắn ko có ngân lượng để bồi thường tổn thất cho người bán hàng rong rồi.” (theo kinh nghiệm của Hữu ko chừng anh này là nhân vật chính trong 1 bộ nào đó nữa, hix hix)

Chửi riết cũng chán, tiểu ca bán hàng rong đành liềm chế, khoát khoát tay, giống như đang đuổi ruồi bọ. “Bỏ đi, bỏ đi, ta ko tính toán với ngươi nữa.”

Hắn trước kia cũng chịu qua ân huệ của Chu đại phu. Mới gần đây, mắc phải bệnh sỏi, xem chút nữa là về châu ông bà rồi. Nếu ko phải Chu đại phu cứu về 1 mạng, thì sao có thể đứng ở chỗ này mà nhiều lời cùng người làm công của ngài ấy.

Cúi người nhặt lại mấy quả quýt. Một số đã bị hư, đành phải giữ lại tự mình ăn thôi. Tiểu ca bán hàng rong lộ ra bộ mặt khổ sở.

Lãnh Niệm Sinh thấy nam nhân xấu xí đã được tự do. Lập tứ tách ra khỏi đám đông, mắt ko ngừng nhìn theo bước chân khập khiễng của người kia. Mày nhăn chặt lại, rầu rĩ ko biết sao mình lại có nhiều suy nghĩ vớ vẩn như vậy?!

Hãy còn đắm chìm trong dòng suy nghĩ kia. Mọi người xung quanh đều tản ra hết rồi nhưng chính mình vẫn còn chôn chân tại chỗ, chậm rãi khép lại ánh mắt đầy oán hận, ko còn nhìn thấy ngã tư đường đông đúc. Dần dần cũng ko nghe được âm thanh đang ầm ĩ bốn phía. Dem linh hồn của mình phong tỏa ở 1 góc âm u nào đó.

Không người nào có thể thấu hiểu tâm tư. Chỉ có đôi tay kia vẫn còn đang nắm chặt ko ngừng run rẩy. Giờ phút này hắn thật yếu ớt.

[1] Nguyên gốc là (Xích tử chi tâm) xuất phát từ Mạnh Tử chỉ tâm hồn ngây thơ trong sáng của trẻ con. Tự nhiên thấy chữ này Hữu lại nhớ đến Bình Ngô đại cáo của Nguyễn Trãi: “Hân thương sinh ư ngược diêm, hãm xích tử ư họa khanh”

11. Quyển 1 - Chương 10

Cải trang ra ngoài, lòng muốn tìm người đang đứng đối diện. Hắn đã đứng ngây ngô ở đây bao lâu rồi?

Địch Dĩnh thân hình ngồi thật vững chãi trên tuấn mã. Một thân áo trắng như đang phụ trợ cho chính nghĩa, khí thế凛冽. Cùng hắn cả người đều mặc màu đen quả thật nổi bật.

Ánh vào mắt thiên hạ là hình ảnh gì?

Thù hận.....Đây là lý giải hợp lý nhất.

Nhưng, cũng sẽ có lúc sương tan lộ ra ánh mặt trời. Rốt cuộc cũng ko biết tại sao hai người lại có thể hận thù nhau như vậy.

Y cũng muốn tìm đáp án, giải quyết triệt để ân oán này cho rồi.

Cách nhau 1 khoảng ngắn, nhưng lại xa xôi muôn trùng. Mắt vẫn ko ngừng nhìn ngắm hắn như vậy.

Thả lỏng tay cương, hai chân kẹp chặt. Địch Dĩnh vươn người đến chỗ cấm địa màu xám kia ——

“Niệm Sinh!”

Thấy hắn ko nghe tiếng gọi mà ngẩng mặt lên. Gương mặt thanh tú cũng ko lộ vẻ tức giận. Đây thật là kỳ tích ngoài mong muốn ——

“Lại đây.” Giọng nói trầm thấp lộ ra sự mừng rỡ. Đã nhớ nhưng con ngựa hoang ko cương này nhiều ngày lắm rồi. Ko kiềm được, vươn tay dài ra kéo hấn đến, ôm chặt vào lòng. Ko cho hấn có cơ hội chống cự.

Thoáng chốc cảm thấy rất thỏa mãn. Khoảng cách gần quá, ko cần phải nhìn vật nhớ người, ko cần phải nhớ nhưng mong lung.....

Gió mạnh thổi qua, tóc bay tứ tán. Y và hấn cùng rối rắm dính chặt vào nhau.

Lãnh Niệm Sinh trước mắt chỉ là khoảng rộng lớn mờ mịt. Mũi cảm nhận được hơi thở quen thuộc. Rất giống với khí chất nhàn nhạt của người trí thức.....

Hả!

Như bị sét đánh trúng, Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên hoàn hồn, phát hiện ra mình đang ngồi trên lưng ngựa. Bộ dáng thật giống như con chim nhỏ rút vào lòng người nhả nhận.....Đây là tư thế quái quỷ gì vậy trời?!

“Mẹ nó! Người đang làm gì đó?” Cơn giận bùng lên, hấn xém chút nữa là động thủ bóp chết y rồi. Nhưng chút lý trí còn sót lại nhắc nhở —— Người qua lại 2 bên đường đang đông ngẹt. Chắc chắn sẽ có người làm chứng cho tội hành hung của hấn là giết chết người nhả nhận kia. (Tác giả viết vậy ah. Hình như em này ko phân biệt được tội hành hung và giết người là khác nhau =.=ll)

“Ta có chuyện muốn hỏi người” Dịch Dĩnh không quên mục đích chính.

“Muốn bỏ tù ta nữa hả?” Giỏi lắm rồi, người nhả nhận bắt tin tức nhạy khủng khiếp. Chắc là biết được chuyện hấn đã thương người khác rồi, nên mới tự mình đến bắt hấn.

“Không phải.”

Cảm nhận được người trong lòng đang bị áp lực mạnh mẽ từ đầu cho đến ngón chân. Cả người nháo nhào như xương cốt bị bóp nát vậy. Dịch Dĩnh mặt dù ko muốn cũng phải nhăn 1 chút, đã biết là hấn rất thô bạo mà.

“Niệm Sinh, bộ người muốn té lộn cổ xuống ngựa hả. Cả hai người chúng ta cùng ngã xuống thì thật khó coi nga.” Nhắc cho hấn biết, hiện tại là ai đang chiếm thế thượng phong.

“Người tưởng ta sợ người bị ngã hả?” Hấn rốt cuộc là có biết tình hình ko đó! Lãnh Niệm Sinh miệng nói tay ngay lập tức làm.

Hấn cắn răng thầm chửi thề, miêng cưỡng ngồi chung ngựa với y. Ko phản kháng là vì nghĩ cho mặt mũi của cha ah. Lỡ như để cho người ta biết là có 2 đứa con trai ko thuận nhau, trong đó có 1 đứa còn muốn làm thịt đứa kia.....Nếu hấn xuống tay, chẳng phải là 2 đứa con của cha cùng 1 lúc đều phải đi chầu diêm vương sao. Vậy mất hết 2 thằng con trai rồi còn gì. Tạm thời gác lại ân oán cá nhân, giữ mặt mũi cho cha. Đây mới là trọng yếu nha.

“Người chịu nghe lời, thật tốt lắm” Dịch Dĩnh khẽ cười, chân làm động tác quát ngựa chạy. Y ngồi phía sau áp người sát vào thân hình của người ngồi phía trước. Cầm cọ cọ vào tóc của hấn. Hai người trong lúc này thật là.....dính chặt vào nhau.

Như là nằm mơ.....Ko còn đường trốn tránh, đành phải cắn răng mà chịu sự đụng chạm của người nhả nhận kia. Mặt khó chịu mà ửng đỏ lên. Lãnh Niệm Sinh cắn môi rửa thầm —— chết tiệt!

Bệnh ghét người khác chạm vào mình tự nhiên lại giảm bớt. Sao nó lại ko phát tác vậy ta?! Hình như có chỗ nào đó ko đúng lắm. Hấn cần phải tìm đại phu trị tận gốc mới được.

Lãnh Niệm Sinh quay gương mặt đang nóng bừng đi. Lúc này mới phát hiện mình đang ở 1 rừng cây, cách ngã tư đường cũng khá xa. Ánh mặt trời chiếu qua những tán lá xanh mướt, có 1 con đường mòn đi vào rừng, ít người lai vãng nên rất yên tĩnh.

“Đây là chỗ nào?” Hấn khẩu khí không tốt hỏi.

“Niệm Sinh, người chưa từng đến nơi này sao?” Không khỏi cảm thấy thất vọng. Hấn dù có ghét y cách mấy cũng ko nên thẳng thắn thừa nhận như vậy chứ.

“Chưa hề tới.” Lãnh Niệm Sinh có chết cũng ko nhận là hấn có dính dáng gì đến chỗ này.

Địch Dĩnh cũng không cãi lại nữa, mặc cho hắn muốn nói dối sao cũng được. Đã thấy dòng suối trước mắt, y thoáng chốc cho ngựa đi chậm lại, thúc ngựa đến dưới tán cây.

Lãnh Niệm Sinh nhanh chóng nhảy xuống ngựa, ngay lập tức vọt tới bên dòng suối mạnh mẽ vốc lên mặt, để cho khí nóng giảm xuống bớt. Mắt thoáng thấy 1 bóng áo trắng. Ngẩng đầu lên liền nhìn thẳng vào người nhả nhận. Ánh mắt kia thật ôn nhu, môi thấp thoáng nụ cười.

Y cười cái gì? Lãnh Niệm Sinh ngạc nhiên.

Địch Dĩnh nói: “Lần trước khi chúng ta đến dòng suối này, ngươi cũng chạy đến đó rửa mặt.” Địch Dĩnh như muốn ám chỉ là hắn đang giả ngu.

Hách! Lãnh Niệm Sinh nhất thời ngã ngồi trên cỏ. Mắt hơi lóe lên tia hoảng hồn, như bị người khác túm được đuôi rồi. Người nhả nhận đã phát hiện cái gì.....

Địch Dĩnh nói tiếp đi: “Nơi này là chỗ hai chúng ta lần đầu tiên ở cùng nhau.” Nó luôn nằm trong ký ức, giúp y vượt qua những đêm dài quạnh quẽ. Khi đó lòng của cả hai ko có khúc mắc. Tâm tình luôn hòa thuận. Địch Dĩnh cúi đầu chăm chú nhìn gương mặt thanh tú kia. Đôi mắt như đang mở to, lạnh lạnh như mặt nước, cái miệng mê người cứ hé ra hợp lại. Vươn đầu ngón tay viền theo đôi môi xinh đẹp đó. Ko khỏi nhớ nhưng “Nữ nhi hồng.....”

Hở! Chớp mắt 1 cái, hai tròng mắt của Lãnh Niệm Sinh tròn ko thể nào tròn hơn. Giọng trầm thấp nữ non bên tai đã tổ cáo hình ảnh còn đang mập mờ trong đầu. Một cảm giác ám áp xuất hiện ở môi. Giật nảy mình, khi lưỡi của mình cũng đang dây dưa. Lúc này mới phát hiện ảo giác kia chính là sự thật. Một ký hiệu làm say lòng người lại tái hiện.....

Hai tay áp vào đôi má đang nóng hổi hồi để nhớ lại tư vị của nữ nhi hồng. Lưỡi từng chút 1 ôn nhu thăm dò miệng hắn. Thiếu đi rượu xúc tác, nhưng lại tăng thêm lửa nóng ko ngừng. Y cứ làm càn mà nhắm nháp, biết rõ không thể làm thế được, nhưng tình cảm đã che giấu trong nhiều năm lại ko ngừng trỗi dậy....

Mắt mở to hết cỡ nhìn vào đôi mắt xéch kia. Đầu có ong ong ang ang cộng hưởng, răng lại run rẩy ko ngừng, nhưng lại do dự ko dám cắn xuống. Vẫn là để cho đôi môi kia tự do cư ngụ trên miệng mình.....

Cảm xúc xa lạ đánh sâu vào não. Tư vị ngọt ngào sau khi qua đi, còn lại chỉ là cảm giác ghê tởm mãnh liệt. Một luồng khí buồn bực tràn lên tận cổ họng, sau đó từ từ chuyển thành giận dữ vô cùng. Răng ko chút do dự mà cắn xuống. Khi nhận thấy mùi máu tươi cũng là lúc hắn vươn tay đẩy ra. “Buông ra!” Lãnh Niệm Sinh tức giận hét lên, khủy tay ko ngừng lau lau môi mình.

Thấy hắn ghét bỏ như vậy, nỗi đau do bị thương thoáng chốc biến mất. Địch Dĩnh trợn mắt nhìn chăm chăm vào sắc mặt trắng bệch đang chảy ra chút mồ hôi của hắn. Thái độ kia thật phức tạp, dường như ko đơn giản là cự tuyệt sự đụng chạm của y.

Lãnh Niệm Sinh lấy tay sờ soạn trên mặt đất, cố gắng kìm nén để ko rút chủ thủ ở lưng ra. Bỗng nhiên túm được 1 hòn đá vừa vừa, lòng bàn tay gắt gao nắm chặt, mồ hôi ko ngừng chảy xuống.

Giây lát, vươn tay dùng sức ném đi, Bốp! Hòn đá rơi vào dòng suối nhỏ, tạo nên vài gợn sóng.

Ko khí xung quanh như ngưng đọng lại. Lòng đầy ngạc nhiên, nặng nề và khó xử. Ko ai nói lời nào cả.

Trắng và đen lúc sinh ra vốn vậy rồi. Ko thể dung làm 1 mảng được.

Lãnh Niệm Sinh nhanh chóng cắn chặt môi, mày nhăn lại, ả chứa tức giận, hóa ra là.....

Xoay người sang chỗ khác, ko cho người ta biết hắn đang khó xử. Trong đầu cự tuyệt ý nghĩa hành động của người nhả nhận khi nãy. Trong lòng hắn trước sau vẫn giận dữ y, nhưng trên hết vẫn là giận mình nhiều nhất..... Hắn lần thứ hai gầm lên: “Ngươi cút!” Hắn vùi mặt vào 2 đầu gối, ko muốn đối mặt với sự thật.

Địch Dĩnh buồn bã nhìn hắn, vươn tay dài ra, xém chút nữa đã chạm vào bờ vai đang khẽ run lên kia, nhưng hắn nhanh chóng thu tay lại. Rất muốn hỏi hắn sao lại cự tuyệt? Cũng muốn hỏi hắn: y nên làm sao để hắn ko ghét mình nữa? Nội tâm dần co 1 lúc lâu, sau đó y liền đứng thẳng thân hình đầy kiêu hãnh lên. Mắt bình lặng như nước hồ ko gợn sóng, duy chỉ có miệng đầy chua xót mà thôi. Chẳng nên hỏi han gì nữa,

chuyện mình bị cự tuyệt đã là sự thật. Tỉnh mộng rồi, y cũng nên chấp nhận. Ko cần làm thêm mấy chuyện để tăng thêm sự ghét bỏ nữa: “Niệm sinh, ta sẽ không đi đâu.”

“Người muốn bị ăn đập có phải ko?” Lãnh Niệm Sinh xoay người lại trừng y, “Còn không mau cút đi!” Tâm hoảng ý loạn, không biết nên làm gì. Nhìn thử coi, y đã làm chuyện tốt gì?!

Địch Dĩnh nhìn chăm chú nhìn hấn đang nhe răng trợn mắt đầy giận dữ. Tim nhói đau. Hít sâu một hơi, len lén liếm liếm vết thương ở miệng, Y nói: “Ta có chuyện muốn hỏi người.”

“Để làm gì hả. Người muốn thẩm vấn ta phải ko? Là chuyện ta mới vừa làm 2 tên khốn khiếp kia bị thương, nên người muốn tìm nguyên nhân?”

“Người lại đả thương người?” Khó trách tên này thấy hấn là nghĩ ngay đến chuyện bị bắt đi phủ nha. Sắc mặt Địch Dĩnh trầm xuống, trách cứ: “Niệm Sinh àh, việc gì cũng đừng dùng vũ lực giải quyết được ko?”

“Người biết cái quái gì, haiz!” Lãnh Niệm Sinh vươn tay gom lại mấy hòn đá xung quanh mình Bộp, bộp! toàn bộ đều bị ném xuống nước.

Hấn khinh khỉnh hừ nhẹ: “Địch đại nhân, nếu người có bản lĩnh thì đi ngăn chặn mấy tên tội phạm đi. Bằng ko ta cũng phải đập cho vài tên ác nhân vài cái àh!”

Mày nhăn chặt lại, biết rất rõ có khuyên cũng như ko. Nhân thật cố chấp lại thô bạo mà.

Địch Dĩnh không khỏi lắc lắc đầu, ngồi xuống cạnh hấn.

Không hiểu sau tự nhiên gần bên mình lại có áp lực như vậy, Lãnh Niệm Sinh kêu lên: “Ê, người dựa vào ta làm gì vậy hả?!” Vội vàng đẩy đẩy hấn ra “Tránh xa chút coi. Nếu ko ta sẽ đánh cho người rụng răng đầy đất luôn bây giờ.”

Uy hiếp, đe dọa mọi thứ đều làm —— với mình. Địch Dĩnh bất động như núi, nhin không được liền trên chọc hấn: “Bộ người sợ ta lắm hả?”

“Sợ cái đầu người, ta sợ ta kềm ko được mà đánh người đó!” Lãnh Niệm Sinh không chút nghĩ ngợi mà thốt ra, ko biết rằng mình vừa lời đuôi cáo ra.

Địch Dĩnh thấy hấn miệng thì kêu lên như quỷ để che giấu lòng mình. Tính tình ngoài cứng trong mềm thật ko khác gì nường hết trơn. Đành phải vừa đấm vừa xoa dụ ngọt vậy, hấn liền dùng hết dụ dằng hỏi: “Sao lại làm người ta bị thương nữa vậy?”

Lãnh Niệm Sinh lòng cũng hơi dịu lại, trả lời: “Là đối phương bậy bạ, nên bị báo ứng.” Nói vậy cho rồi, hấn thật lười cùng người nhả nhặn kia nhiều lời.

“Chỉ cần ko ai đến phủ nha cáo trạng, ta cũng sẽ ko hỏi đến đâu.” Tha cho hấn một lần vì tâm tư đang rối rắm Không muốn làm cho hấn chán ghét mình thêm nữa.”Bất quá, ta cũng sẽ không cho người dính vào mấy chuyện như vậy nữa. Niệm sinh, người nên sửa đổi tính tình chút đi, để tránh gặp rắc rối nữa ah.”

Lãnh Niệm Sinh nhất thời vươn tay vỗ vỗ y bảu, muốn y biết cho rõ ràng chút: “Người là cái gì của ta hả? Ta làm gì cũng ko cần người quan tâm.”

Tính tình ngay thẳng kia thật thấy ghét mà. Bộ gặp quỷ áh?”

Đúng vậy, y là cái gì của hấn..... Địch Dĩnh suy nghĩ, bộ đáng liền đơ ra, đầu óc ko biết đang vọng tưởng đến cái gì.....

Lãnh Niệm Sinh thấy y ngẩn người, thật đúng chuẩn là con mọt sách mà “Ta phải đi.” Cùng hấn ở cùng 1 chỗ với y liền hít thở ko thông.

Vừa tính bước đi thì nghe tiếng: “Trở lại.”

Hấn quả thật quá đổi giật mình, liền quay lại rống lên: “Người – nói – cái – gì?”

Địch Dĩnh nhìn mặt hấn đờ đờ sát khí. Người này chắc là mắc bệnh thiếu hòa nhã bẩm sinh rồi.

Y lấy từ trong áo ra 1 tờ giấy, mệnh lệnh “Lại đây nhìn kỹ coi người này là ai?”

Lãnh Niệm Sinh hai tay chống nạnh, nghĩ thầm: y là cái quái gì, mà bảo đến thì hắn liền chạy lại ngay. Hắn mới ko thèm như vậy ah. “Sao người ko qua đây hả? Dựa vào cái gì mà muốn ta 1ua đó.”

Hả, Địch Dĩnh không khỏi nghiêng răng vài cái. Cái con người này muốn kiêu chiến tính nhẩn nại của y mà.”Vừa rồi là ai bảo ta cút xa chút hả?”

Lãnh Niệm Sinh nhất thời ghen hòng, trợn trắng mắt, ko kiên nhẫn hỏi: “Có chuyện gì mau nói?” Đi đến trước mặt y, thật muốn đẩy người xuống nước cho chết đuối luôn đi.

Không biết y có biết bơi hay ko? Lỡ như ko.....Hắn ko phải lại tốn công nhảy xuống nước cứu người nữa ah. (Em này mâu thuẫn khiếp ^.^)

“Ta đã làm gì mà người cứ dính lấy ta thế hả?.” Lãnh Niệm Sinh không khỏi oán giận sự kỳ quái của bản thân mình.

Địch Dĩnh mặt không chút thay đổi, chất vấn: “Nữ tử trong hình này, người có quen hay ko?”

Lãnh Niệm Sinh sắc mặt trầm xuống, lập tức chộp lấy mảnh giấy xé tan ra thành từng mảnh ——

Từng mảnh vụn bay lên theo gió, tất cả đều rơi xuống nước. Đường nét mơ hồ giống như 1 người.

“Người hỏi nữ tử này làm gì hả?”

Ngữ khí tràn ngập cảnh giác, hết thấy đều chứng tỏ hắn rất coi trọng nữ tử trong tranh. Lòng Địch Dĩnh run lên, cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Cổ ko để sự ghen tỵ lộ ra trên mặt, nhưng ánh mắt vẫn là đang nói rõ điều đó. Quá sức buồn cười, y lấy tư cách gì mà ghen chứ.”

“Cha của nữ tử này vừa mới mất.”

Lãnh Niệm Sinh chần động hỏi: “Người phái người đến nhà của ta dò la tung tích của Minh Nguyệt?”

“Ừh, Thiệu bộ đầu thấy nữ tử này ở nhà của người, định dẫn nàng đến phủ nha để nhận xác.”

“Hả!” Lãnh Niệm Sinh nhanh chóng chạy đến chỗ buộc ngựa, nhảy lên, ko thèm quay đầu lại dần dần chạy ra khỏi tầm mắt y. Đợi tiếng vó ngựa xa dần, Địch Dĩnh mới khép mắt, buồn bã cuối đầu thở dài —— quả nhiên, ko ngoài sự dự đoán của y.

12. Quyển 1 - Chương 11

Lòng sợ thân thể hiện giờ của Minh Nguyệt ko được tốt. Lỡ như bị xảy thai.....Hậu quả thật ko thể tưởng tượng nổi!

Lãnh Niệm Sinh quát roi ngựa, phi nhanh về nhà. Vừa đến nơi đã Rầm rầm rầm —— đập mạnh vào cánh cổng đỏ trước nhà.

“Nhị thiếu gia...” Cửa mở tạo thành 1 khe hở hẹp, Trầm nương còn chưa kịp nhìn rõ là người nào đã bị đẩy ra.

“Sao ko thấy Sinh thức ra mở cửa, Minh Nguyệt đâu?” Lãnh Niệm Sinh lòng nóng như lửa đốt, vội vã bước vào, sắc mặt lạnh lùng thật khó coi.

Trầm nương vội vàng chạy theo sau chủ tử, miệng nói ko ngừng: “Nhị thiếu gia, người ko biết đâu. Mới vừa rồi có người của phủ nha đến đây. Nói cái gì là điều tra đã nhiều ngày rồi, mới tìm ra tung tích của Trần Uyển Nhi. Còn nói cha của Trần Uyển Nhi đã chết. Nay thì có liên quan gì đến Minh Nguyệt ah? Cha của người khác mất, sao quan sai lại bảo Minh Nguyệt đi nhận xác. A Sinh cũng rất lo lắng, nên đã đi cùng Minh Nguyệt rồi.” Bà lo lắng Minh Nguyệt lần này ra ngoài lỡ như..... “Nữ nhân mang thai nhìn thấy thân thể là chuyện xui lắm. Lỡ như nhiễm phải tử khí.....thật đáng sợ ah.” Bà đang chờ cho tiểu thiếu gia hoặc tiểu thiên kim được sinh ra. Lúc đó, nói ko chừng nhị thiếu gia sẽ bằng lòng thú Minh Nguyệt, nguyện ý chịu trách nhiệm.

Lãnh Niệm Sinh sắc mặt liền trầm xuống, suy nghĩ: Sinh thúc và Trầm nương vẫn chưa biết xuất thân của Minh Nguyệt. Sau đó ko khỏi thở dài nhẹ nhõm. “Có A Sinh đi cùng, ta cùng an tâm hơn.”

Xem ra chủ tử vẫn rất quan tâm đến Minh Nguyệt đích ah..... Áh, hay là lúc trước và đã hiểu nhầm chủ tử? Có lẽ vì Minh Nguyệt mang thai, nên chủ tử mới cùng Minh Nguyệt phân phòng. Ah, Trầm nương mừng thầm, “Nhị thiếu gia muốn đi đón Minh Nguyệt về nhà hả?”

“Vì ta biết được chuyện này, nên mới trở về tìm nàng ta.” Hắc đón chùng, thân thể của Minh Nguyệt đã bị người nhả nhận điều tra sạch sẽ rồi.

Có ko ít người tận mắt thấy hắc dạy dỗ thuộc hạ của Phong Kỷ Duyên ngay giữa chợ. Người nhả nhân tra ra được cũng ko khó khăn gì. Hắc cũng nên cảnh cáo y, đừng đứng trước mặt người khác mà tung hô ra hết thân thể của Minh Nguyệt. Nếu ko, tuyệt ko tha cho y!

Lãnh Niệm Sinh lại quay đầu, nhảy lên ngựa. Quảng lại 1 câu: “Ta đến phủ nha 1 chuyến.”

Trầm nương đứng ngay cửa, thềm cảm thấy nên —— tẩy não của Minh Nguyệt thêm chút nữa, bảo nàng nên nắm thật chặt lòng của chủ tử.....

Ngổ tác giở tấm vải trắng đang trùm lấy thân thể lên. Hách! Minh Nguyệt chớp mắt 1 cái tay chân mềm nhũn, may mà có A Sinh đứng cạnh đỡ lấy.

“Đúng là cha rồi.....” Nàng quay mặt đi, thoáng chốc che lấy miệng, chạy ra cửa mà nôn.

“Minh Nguyệt tiểu thư...” A Sinh lập tức chạy đến, lộ ra vẻ mặt lo lắng hỏi: “Người ko sao chứ?”

“Tránh ra, đừng quan tâm đến ta.” Môi nhanh chóng trắng bệch, cả người ko kiềm được mà run rẩy. Oán hận vận chưa tan, nhưng người chết là hết rồi.....Ko thể nào. Vừa mới thấy được gì, người xác chết kia bốc mùi tanh tưởi, bộ dáng chết ko nhắm mắt thật đáng sợ.

“Nếu biết có hôm nay, thì lúc trước đừng làm.....” Mắt Minh Nguyệt bắt đầu đỏ hoe, nước mắt ko biết từ đâu chảy xuống. Là oán, là giận.....trước sau vẫn chỉ có hận mà thôi. Công ơn dưỡng dục 10 mấy năm trời đều bị hủy đi dưới thân của mẹ kế. Tại sao? Ko muốn người khác biết đến bí mật này. Kết cục phụ tử sinh ly tử biệt này, nàng cũng ko phải là ko có lường trước.

Nước mắt vẫn ko ngừng tuôn rơi, nàng ko cứ liên tục lẩm bẩm, “Sớm biết như thế, thì lúc trước đừng làm.....Ta hận người, chết rồi cũng thế.....” Thân thể bị ai, lòng đầy khổ sở, sao nàng lại gặp phải hoàn cảnh như thế này.

“Niệm Sinh ca...” Nàng la lên, muốn hắc đến cạnh bên mình, vứt bỏ hết những quan hệ rối rắm. Thoáng chốc quên mất thân thể đang yếu ớt, ko chịu nổi đã kích.

A Sinh ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói: “Minh Nguyệt tiểu thư, thỉnh nén bi thương.”

“Đừng chạm vào ta!” Minh Nguyệt thoáng chốc hất ta bàn tay kia. Bất kể kẻ nào chạm vào cũng cự tuyệt. Ngoài trừ Niệm Sinh ca ca.

Nhị thiếu gia không có ở đây. Y cũng nên có trách nhiệm chăm sóc cho Minh Nguyệt tiểu thư. A Sinh đứng dậy, quay đầu nói với bộ đầu cùng ngổ tác: “Tiểu thư nhà ta bởi vì bi thương quá độ, nên....”

“Ân.” Đây cũng là lẽ thường tình, Thiệu bộ đầu cũng có thể hiểu được. Nhưng, lòng vẫn còn nhiều nghi vấn. Theo kinh nghiệm tiếp xúc với thân nhân của nạn nhân tử vong nhiều lần trước. Phản ứng thật ko đồng nhất. Tuy có khóc, thương tâm, thậm chí ngất.....nhưng thật ra là ko quan tâm, trong lời nói còn phản phát vài phần hận thù.

Chẳng lẽ là vì..... Kỹ viện?

Nguyên nhân tử vong của Trần Tam Lang, nói ko chừng có liên quan đến chuyện bán nữ nhân này vào kỹ viện. Hắc với đại nhân cũng có nghi ngờ qua, nhưng ko thể kết luận rõ ràng được.

Ngổ tác dùng tấm vải trắng đắp lại tử thi. Người chết đã được xác định ko phải tự nhiên mà chết. Trên thân thể có dấu hiệu chứng tỏ lúc còn sống đã bị khống chế, trong móng tay còn lưu lại vết máu do cào cào.

Bất quá điểm làm người ta nghi ngờ là ko tìm ra nguyên nhân tử vong. Người cũng ko phải bị ngạt mà chết, trên người cũng ko có vết dao, thậm chí cũng ko phải trúng độc.....

Này thật làm khó mọi người. Nghĩ nát óc cũng ko biết hung thủ đã dùng cách nào để giết người.

A Sinh hướng ngổ tác và Thiệu bộ đầu hỏi han tình hình cụ thể. Mới biết lần này đến phủ nha, ngoại trừ xác nhận thân phận của người chết cùng Minh Nguyệt có quan hệ hay ko, Thiệu bộ đầu còn muốn hỏi thêm nàng ta vài câu như sinh phụ trước lúc chết có gây thù chốc oán gì với ai hay ko, hỏi nàng có biết tung tích của mẹ kế là Hoài Xuân, và vài câu hỏi linh *** khác.

Nhưng, trước sau đều ko thu được đáp án của câu nào cả.

Ba đại nam nhân thấy nàng hai mắt mờ mịt. Cả người như đại ra, mở miệng, khép miệng đều gọi Niệm Sinh ca ca.

“Minh Nguyệt tiểu thư, chúng ta có thể đi rồi.” Không dám đụng vào nàng, A Sinh đành phải khuyên nhủ: “Người chết ko thể sống lại. Thỉnh nén bi thương, chờ quan phủ tra ra được hung thủ, trả lại công lý, an ủi cho lệnh tôn ở trên trời.”

Minh Nguyệt làm ngơ, lắc đầu như điên. Giờ đây nàng chỉ muốn gặp 1 người. Chạy vội đến người trước mặt: “Người nói có phải hay ko? Cha ta đã chết, người đã chết rồi....”

Ngón tay nắm chặt vạt áo người trước mặt đã trở nên trắng bệch. Lãnh Niệm Sinh cúi đầu nhìn bộ dáng thống khổ, quả thật đáng thương. Hắn nhăn chặt mày, áp nàng vào ngực mình, vỗ về: “Đừng khóc.” Như vậy đối với thai nhi ko tốt. Những lời này tốt nhất là giữ trong lòng, đừng nói ra miệng.

A Sinh thoáng giật mình khi thấy nhị thiếu gia đến đây. Thoáng chốc hình ảnh trước mắt chạy thẳng vào đầu. Nhị thiếu gia thật sự đối với Minh Nguyệt tiểu thư....

“Sinh thúc.” Bỗng nhiên, lên tiếng gọi to kéo y về thực tại. A Sinh hít sâu một hơi, cố áp chế cảm xúc của mình. “Người còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Đang làm gì ah, y ko phải ko biết tình huống hiện tại Minh Nguyệt, nếu ko cần thiết thì ở lâu bên ngoài làm cái gì, còn ko mau rời khỏi.

A Sinh vội vàng bước đến. “Nhị thiếu gia có gì dặn dò ah?” Ngữ khí như nhấn mạnh, mình là hạ nhân đương nhiên phải nghe theo lời của chủ tử. Nhưng, y cũng ko thể xem nhẹ Minh Nguyệt tiểu thư đang ở trong lòng của thiếu gia.

Vạt áo trước của Lãnh Niệm Sinh bị ướt nên hơi lạnh lạnh. Hắn ko khỏi rửa thầm: Mẹ nó! Dính tới người nhà nhận là chết người mà. Đúng là ko muốn chết cũng phải chết mà, giờ còn phải lo ứng phó với nước mắt của nữ nhân nữa.....Hắn thật là quá phiền hà rồi, giờ đây mới nhớ lại là mình đã bỏ quên người nhà nhận ở bờ suối.

“Sinh thúc, con ngựa ô ngoài phủ nha là của Địch Dĩnh đó. Thúc hãy mang nó vào cánh rừng ở ngoài thành tây, tìm y, sau đó ngựa lại cho người ta nha.”

“Nhị thiếu gia, đó có phải là con suối nhỏ mà người thường hay đến ko?”

Nhị thiếu gia chỉ cần tâm tình không tốt, là chạy ngay đến con suối này. Chuyện này, Khuyết tam gia lúc trước có từng nhắc đến. Mà y cũng từng bị gia sai đi theo dõi hành tung của nhị thiếu gia. Kết quả là phát hiện, ngay cả đại thiếu gia thỉnh thoảng ngày nửa đêm cũng chạy đến con suối kia....

“Sao người biết ta thường xuyên đến đó?” Sắc mặt Lãnh Niệm Sinh tối sầm lại. Bị người ta nắm đuôi, phát hiện ra bí mật của mình rồi.

“Nhị thiếu gia, có vài chuyện, người ko qua mặt gia được đâu.”

Ngụ ý chính là cha rất quan tâm hắn —— Sao chẳng bao giờ nghe cha hỏi qua, hắn nửa đêm chạy ra suối làm gì?

Lãnh Niệm Sinh nhẹ nhàng vỗ vỗ người trong lòng, an ủi: “Bất luận cha mẹ vì sao mà chết, cũng không đáng để khóc đâu.” Mắt thấy thi thể đang nằm gần đó, hắn cũng không sợ kiêng kỵ. Hừ, hắn mới không tin là trên đời này có quỷ thần àh.

“Niệm sinh ca, đưa mẹ về có được không?”

“Hào.” Mắt hơi nhắm lại, nhìn quan cảnh xung quang, không khỏi thầm đoán là người nhà nhận hay ngủ ở chỗ này àh.

Lãnh Niệm Sinh bắt đầu tính toán. Nếu hắn lén lút đến phủ nha như ăn trộm, thì người nhà nhận có bắt hắn ngồi tù nữa hay không?

A Sinh theo chỉ dẫn mà tìm đến, quả nhiên ở ngay bìa rừng đã thấy được bóng dáng của đại thiếu gia.

Vài năm không gặp, dung mạo của đại thiếu gia có chút không giống như trong trí nhớ. Làm quan ba năm, thân thể tự toát ra khí thế nghiêm nghị khiến người khác phải cung kính.

“Sinh thúc, là người àh.” Ngữ khí lễ phép ân cần hỏi, mang theo trong đó là sự tôn kính. Dịch Dĩnh hỏi: “Niệm Sinh phải thúc đến àh?”

A Sinh lập tức xuống ngựa, cung kính nói: “Nhị thiếu gia bảo thuộc hạ đem ngựa đến trả cho người.”

Liếc qua con ngựa 1 chút, Dịch Dĩnh cười nhạt: “Niệm Sinh khách khí làm chi không biết. Nếu hắn muốn con ngựa đó, thì ta cho hắn.”

Tự đi bộ về phủ nha, dọc theo đường đi, điều duy nhất đọng lại trong suy nghĩ của Dịch Dĩnh là nên quay đầu thôi. Biết rõ không dễ dàng gì, nhưng cũng không nhịn được hỏi: “Sinh thúc, sao Niệm Sinh lại gọi Uyển Nhi là Minh Nguyệt. Quan hệ của bọn họ là.....”

A Sinh ngạc nhiên hỏi: “Nhị thiếu gia không nói chuyện này với người sao? Minh Nguyệt tiểu thư là mẹ ruột mà nhị thiếu gia nhận về. Việc này gia và phu nhân cũng biết.”

“Nguyên lai là nghĩa mẹ àh.....” Y cũng không nghe cha và nương nhắc đến.

Vào khoảng khắc này đây, lòng đang dậy sóng mãnh liệt. Tin mà A Sinh vừa nói đã thấp lên trong hắn 1 hy vọng mãnh liệt. Tay nắm chặt dây cương như muốn ôm lấy người trong lòng. Vẫn còn có cơ hội sao?

A Sinh đã ghen trong lòng hơn nửa tháng rồi. Cuối cùng cũng có thể kể ra chuyện của nhị thiếu gia mà không chịu trách nhiệm.

“Đại thiếu gia, người và gia cùng phu nhân đều không biết đâu. Nhị thiếu gia ngoài mặt là nhận Minh Nguyệt tiểu thư làm mẹ ruột. Thật ra quan hệ của bọn họ không đơn giản vậy đâu. Minh Nguyệt tiểu thư đang mang thai con của nhị thiếu gia đó àh. Đến nay cũng đã 4 tháng rồi, nhưng cũng không thấy nhị thiếu gia cho Minh Nguyệt tiểu thư danh phận gì. Ngài ý chỉ biết làm theo ý mình mà không quan tâm đến cảm xúc của cô nương này gì hết. Minh Nguyệt tiểu thư chỉ biết ôn nhu, nhẫn nhịn nghe theo sự an bài của nhị thiếu gia mà thôi.”

A Sinh không phải là có ác ý. Nhưng thật không thể chịu nổi Minh Nguyệt tiểu thư cứ phải sống cuộc sống trốn trốn tránh tránh. Nghĩ thầm nếu nàng ra đi mang theo bào thai kia, chắc sẽ bị người đời cười chê. Minh Nguyệt tiểu thư là bị oan!

Rầm! Như sét giữa trời trong. Hy vọng vừa dấy lên trong nháy mắt tan biến —— Đầu của Dịch Dĩnh giờ đây chỉ quanh quẩn, “Minh Nguyệt mang thai hài tử của Niệm Sinh.....Mang thai hài tử...” Chẳng trách hắn mạnh mẽ cự tuyệt y đứng chạp. Ra là chán ghét....

“Àh.” Dịch Dĩnh không khỏi cười khổ, vừa rồi suy nghĩ vẫn vợ. Hắn là 1 đại nam nhân cùng nữ nhân còn có thể làm chuyện gì nữa chứ. Ở gần nhau đương nhiên là mấy chuyện trời đất đảo lộn. Đã vậy, y còn vọng tưởng mấy chuyện hoang đường, khuấy động nước hồ xuân, còn vấn vương đa tình làm chi. Kết quả chỉ đổi lại được 1 chút mừng hụt mà thôi.

“Bọn họ đã có hài tử....” Lắm bảm tự nói với mình. Tất cả đã trễ rồi.

A Sinh tiếp tục nói: “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia chắc chắn sẽ vì xử lý chuyện cha của Minh Nguyệt mà tìm người. Thỉnh người nên khuyên nhị thiếu gia nhiều 1 chút. Về những chuyện đạo lý mà người nên làm Ạh.” Nam nữ tư tình, hôn nhân đại sự đâu phải là trò đùa. Nhị thiếu gia sao có thể qua loa đại khái cho xong việc. Nói ko chừng còn chưa biết làm cha người ta là như thế nào nữa kia.

Địch Dĩnh mặt mày u ám hỏi: “Sao thúc ko nói với cha và nương của ta?” Tên kia vốn dĩ là đầu nghe chịu nghe lời y chứ.

A Sinh luôn cẩn trọng tuân thủ bốn phận. Có nhiều chuyện tuy nhìn ko quen mắt, nhưng trên lập trường vẫn phải làm theo. “Thân là hạ nhân nào dám xen vào chuyện của chủ tử Ạh. Huống chi, nhị thiếu gia đã muốn che dấu. Thuộc hạ cũng ko biết tại sao cần phải dấu giếm như vậy. Việc này tạm thời thỉnh đại thiếu gia giữ bí mật giùm nhị thiếu gia Ạh.”

“Ta biết rồi” Tiểu tử kia rõ ràng là sĩ diện. Ko thú Minh Nguyệt chẳng qua là ngại xuất thân tầm thường của nàng đi. Sợ mất mặt chứ gì? Thật đáng giận mà, tên kia dám làm ko dám chịu. Đã gian dối với nhau rồi sao lại như rứt đầu vậy?! Nếu đã quan tâm đến miệng lưỡi thế gian thì đừng dây vào làm gì. Giận dữ tự nhiên bốc lên, tên kia thật là vô giáo dục mà!

“Sinh thúc, người có thể yên tâm. Ta sẽ che dấu việc này ko cho cha và nương hay đâu. Niệm Sinh nếu có đến tìm, ta nhất định sẽ khuyên hẩn.”

“Vậy thỉnh đại thiếu gia giúp đỡ. Nhị thiếu gia chẳng qua tuổi đời còn nhỏ nên mới như vậy thôi Ạh.”

“Ta biết rồi” Y cũng nên hoàn toàn dập tắt hy vọng... Địch Dĩnh ngồi thẳng lưng, mạnh mẽ cất bước, ánh mắt tràn trề chính khí, cố gắng áp chế tình cảm cùng lửa giận trong lòng. Quyết ko mất nhắm mắt mở, để tên ác nhân vô pháp vô thiên này muốn làm gì thì làm nữa.

“Có cần ta đưa thúc về hay ko, Sinh thúc?”

“Không cần phiền người, nhà cách đây cũng ko xa lắm. Ta tự có thể đi về được.”

“Vậy ta đi trước.” Y vẫn còn công việc quan trọng cần xử lý. Đã sắp truy ra được bức tranh giả bị mất cắp trước kia. Là đang ở trong tay 1 người thu mua tranh trong thành này Ạh.

Ông chủ của hiệu cầm đồ vẫn còn nhớ rõ. Người bán bức tranh là 1 hán tử khoảng chừng 30 tuổi.

13. Quyển 1 - Chương 12

Hai ngày sau.

Ngoài phủ nha, có 1 thân ảnh cứ quanh đi quẩn lại lưu luyến ko rời tường rào (^.^). Ngựa cũng đã buộc cách đó ko xa, nhưng lòng cứ mãi do dự không biết có nên leo tường mà vào ko....

Ko biết từ lúc nào lại làm việc lẻ mề như vậy. Lãnh Niệm Sinh thầm bực mình gõ Cốc cốc vào bức tường trước mặt. Thật muốn gặp nam nhân ở trong đó. Cùng hẩn hùng hổ đôi co 1 hồi ——

Lý trí điên cuồng giãy dụa, lòng tự hỏi: Lo lắng cái gì Ạh.....

Hẩn ngẩng đầu ngó ngó ánh trăng. Mặt u ám nên cũng ko rõ ràng cái thứ ánh sáng vàng nhạt đó. Hình như có 2 cái mặt trăng lặn..... (Em xin rồi Ạh =.=ll)

Mở miệng ko lên tiếng chửi 1 tiếng: Mẹ nó! Người nhả nhận rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì với hẩn?! Toàn đầu óc đều nghĩ đến cái mặt chết tiệt của y.....Đã vậy còn ko đẹp bằng mình, nghĩ làm gì ko biết Ạh!

Đầu cứ mơ màng lộn xộn, suy đi nghĩ lại, chẳng qua là muốn tìm cho mình 1 cái cớ tốt nhất ——

Hẩn muốn đến tìm người nhả nhận là vì chuyện trộm tranh. Ko biết là có bắt được thủ phạm chưa?

Cũng muốn hỏi rõ ràng, cha của Minh Nguyệt là chừng nào mới chôn?

Còn những chuyện khác, toàn bộ đều ko dính dáng đến mình. Chỉ cần giải quyết mấy chuyện đó thật tốt, thì oán thù cũng coi như chấm dứt cho rồi đi. Toàn bộ ân oán của hẩn với người nhả nhận cũng nên xóa bỏ là vừa.

Mấy chuyện đó cũng ko nên để trong lòng hoài —— Giận người nhả nhặn kia cũng đã 4 năm....

Hít sâu một hơi, Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái đã nhảy lên tường. Cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy một mảng cây cối đen thẫm thẫm. Nhất thời trọng tâm bất ổn, liền té xuống dưới, tạo nên tiếng vang Bịch! 1 cái.

“Mẹ nó! Tội nay uống nhiều quá, đều là tại tên nhả nhặn chết tiệt kia. Khiến cho tâm tình hẩn thật kém! Đồ hỗn trưởng.....” Lãnh Niệm Sinh đi ra ngoài lùm cây, miệng vẫn mắng chửi ko ngớt, vỗ vỗ đầu mấy cái, ko phát hiện trước mặt mình có 1 bóng người.

“Thì ra là người.” Thu đao, Thiệu Quân quay đầu lại ra hiệu cho hai gã thuộc hạ đang đứng sau lưng lui ra. Đây ko tính là trộm đao, đối phương là người thân của đại nhân. Người thấy trên người hẩn toát ra mùi rượu nồng đặc: “Người say hả?”

Lãnh Niệm Sinh híp mắt suy nghĩ, chỉ chỉ vào mũi đối phương, nói: “Thì ra là nanh vuốt của người nhả nhặn. Thật chán quá mà.”

“Tại hạ Thiệu Quân. Ta cũng đâu có ưa gì người ah.” Nếu tiểu tử này ko phải là thân nhân của đại nhân, thì y nhất định sẽ quăng nó vào địa lao nuôi chuột rồi.

“Người nhả nhặn đang ở đâu vậy? Ta có việc tìm y.” Lãnh Niệm Sinh quơ tay múa chân, bộ dáng như đang ra lệnh ko bằng. Mặc kệ đối phương là có thích hay ko.

Thiệu Quân quay đầu, nhìn sơ qua. Đại nhân vì đang suy nghĩ cho vụ án nên vẫn chưa ngủ. Y đang vì tiếng động của tiểu tử này gây ra mà đến đây. ——

“Xảy ra chuyện gì?”

“Có khách ko mời mà đến ạ. Nửa đêm còn đi tìm ngài nữa kìa.”

Địch Dĩnh từ từ tiến đến, chưa kịp nói gì đã thấy thân ảnh trước mặt loạng choạng ngã xuống. Y nhanh tay đỡ được, ngạc nhiên kêu lên: “Niệm Sinh.” Mùi rượu xông thẳng vào mũi, cúi đầu nhìn thấy trên trán của hẩn có 1 mảng bầm tím. Sao lại dễ bị thương như thế kia?

“Hẩn say rồi, đại nhân.”

Hai người này trong mắt lúc nào cũng có nhau. Đại nhân vì bắt hẩn ở tù mà chịu đủ sự vô lý của tiểu tử này. Giờ đây..... ko phải là đang bế hẩn lên sao. Bộ dáng rõ ràng là.....

Ko tiếp tục nhìn nữa. Thiệu Quân vờ như chuyện gì cũng chưa từng phát hiện.

“Thiệu Quân, đi ngủ sớm một chút. Đừng đến gần phòng ta nga.”

“Àn.” Nhanh chóng đáp lại. Y ko khỏi suy nghĩ, 3 năm nay, mình đã thấy đại nhân lãng phí ko ít thời gian, cự tuyệt vô số lời may mắn. Miệng lúc nào cũng thẳng thẳng thừa nhận nguyên nhân —— Ta đã có người trong lòng.

Tội nay rốt cục cũng biết được đối phương là ai.

Không phải chưa từng nghe qua nam nhân thích nam nhân. Gia cảnh của đại nhân còn có chỗ làm kinh hỷ thế tục. Chính là hai người “Cha và nương” kia.

“Đại nhân, ta thấy tiểu tử này đã say túy lúy rồi, ngài....”

“Không cần người nhắc nhở, ta biết rồi.” Tâm tư trước sau gì cũng sẽ bị người khác phát hiện thôi. Đã sớm để lại dấu vết như vậy, còn sợ gì lời ra tiếng vào.

Ôm ấp người mình thương, nhưng lòng lại nặng nề quá mức. Tình ý đã dâng trào ko gì ngăn được. Rất muốn mở miệng, nhưng quá trễ rồi.....

Mắt thấy thuộc hạ đã quay đầu rời đi, nhưng y vẫn chôn chân tại chỗ, lặng yên nhìn người trong lòng mình. Người ta vẫn còn đang say ngủ. Ánh trăng mờ nhạt chiếu vào hai bóng dáng người, kéo dài ra mặt đất. Dù cho người kia có nặng cách mấy, y vẫn luyến tiếc, ko nỡ buông tay.....

Ngồi ở mép giường chăm chú nhìn hình dáng kia. Ánh mắt tham luyến dờn vào bức tranh chữ trước tường. Năm tháng trôi qua, phải sau nó vẫn cất giữ 1 dung mao tuần rú ko hề thay đổi. Đôi môi xinh đẹp đang mỉm cười, lấp lánh như ánh dương, khiến cho mắt y cứ mãi dính chặt vào đó....

“Niệm Sinh...” Cánh tay thon dài thả tấm màn che xuống. Ẩn đằng sau đó là người khiến hấn vừa thương vừa giận. Dù gì Định Dĩnh cũng không muốn quay đầu rời đi.

Tay để cánh cửa, lòng chìm trong tâm sự. Có thật bỏ được hấn? Không định, ko nghĩ, càng ko muốn. Hình bóng có cứ quẩn quanh trong đầu y. Buồn bã cúi đầu, là tự mình làm vậy.....Biết rõ sẽ ko thể có chuyện gì vậy mà,.....Y quay trở lại mép giường, để lại là vô số tiếng thở dài.

Mãi thật lâu sau, Định Dĩnh mới cởi bỏ áo ngoài bị bẩn cho hấn, để lộ ra 1 chiếc áo trắng mỏng bên dưới. Dường như có thể thấy được da thịt của nam nhân. Này đã ôm qua nữ nhân, khiến nàng phải mang thai hài tử.....Hài tử.....Mây nhàn chặt lại. Tình ý trong lòng dần dần bốc lên tận đỉnh đầu. Dùng sức giật mạnh, kéo ra y bào dưới thân hấn, vo thành 1 khối, nắm chặt ở tay.

Người vẫn đang ngủ say kia theo đó mà nghiêng người, vừa đúng lúc cùng y mặt đối mặt kề sát vào nhau. Hơi rượu nồng đậm phả vào mũi, làm cho tình cảm trong lòng bộc phát ko cách gì ngăn được. Đau quá.

Thấy hấn say bí tỉ ko hề phòng bị. Đôi môi ko dày ko mỏng của Định Dĩnh chậm chậm hạ xuống, hôn lên làn môi xinh đẹp kia. Hơi thở ấm áp phả vào mặt, hơi thở mùi đàn hương từ chiếc miệng đang hé ra hợp lại kia thật mê người. Giây phút này đây y ko hề có lấy 1 chút dưng khí để lợi dụng người đang gặp khó khăn mà tiến tới. (lật bàn giờ phút này mà còn quân tử gì nữa hả trời, anh này có phải là công ko đó ồ.ó)

Môi cứ mãi do dự, bỗng nhiên áo bị kéo căng. Bốn cánh môi trong chớp mắt giăng co mảnh liệt. Răng bị chiếc lưỡi mềm mại tách ra, từ từ luồn vào trong.

Hương vị thanh thuần thoảng chốc tiến vào miệng. Một đôi cánh tay quàng qua cổ, tai nghe được tiếng Ừm ừm nỉ non trầm thấp, môi dây dưa ko dứt, người bị mảnh liệt thiêu đốt. Cuối cùng là ai đang hôn ai.....

Đầu óc trống rỗng, vẫn chưa tìm ra đáp án. Mắt từ từ khép lại, y bào trong tay rơi xuống đất. Định Dĩnh cầm lấy gương mặt nóng hổi của hấn, ôn lại ký hiệu làm sai lòng người kia.

Lưỡi tràn đầy tư vị ngọt ngào. Đôi môi 2 người tách ra, ánh vào đôi mắt hẹp dài hơi xéch lên kia là đôi lông mi dài rậm rạp đang run rẩy của hấn. Đôi mắt ướt át đã giăng đầy sương mù, mở miệng gọi: “Dĩnh.....”

Bỗng nhiên, Định Dĩnh chấn động, há miệng cắn cắn cổ họng hấn. Tên say hồ đồ này thật đáng giận mà.....Môi trượt dài xuống dưới, từng cái hôn tỷ mỹ lưu lại dấu vết. Tay bị hấn cầm lấy, hướng đến vuốt ve làn da trắng muốt, cảm nhận nó đang nóng dần lên. Lý trí trong nháy mắt đều bay tán loạn cả ——

“Niệm Sinh...” Y khẽ gọi, vội vàng cởi ra xiêm y của mình. Môi theo tay mà dao động, giống như giấc mộng đã có từ lâu. Tự mình ấn hạ ký hiệu thuộc về mình, rõ ràng —— ánh vào mắt là vết sẹo đánh thức lý trí của y. Nhìn chăm chăm vào làn da tuyết trắng là những vết sẹo, có nông có sâu. Là ai đã đánh hấn?

Ngẩng đầu cố chống lại ánh mắt đang dâng đầy men rượu kia. “Niệm...” vừa mới mở miệng chưa kịp nói gì đã thối lui hấn quát lên, thần sắc hoảng hồn như gặp phải quỷ.

Lãnh Niệm Sinh động thân, nhấc chân hướng người đang ở trên người hấn mà đá!

Hách! Định Dĩnh trong nháy mắt cầm lấy cổ chân hấn, giật mình hỏi: “Người đang làm gì hả?”

“Bỏ ra!” Hấn nhảy xuống giường, lập tức gôm lấy áo, nhanh như tên liền mặt vào, miệng thì ko ngừng mắng: “Thực con mẹ nó, *** tặc. Nhìn coi người đang làm chuyện tốt gì hả?”

Nghe vậy, Định Dĩnh nhất thời tức giận ghen ngào, muốn hấn hiểu cho rõ ràng chút, “Giữa chúng ta lúc này là ai câu dẫn ai? Là ai uống rượu? Ai chủ động hả?”

“Hở!” Lãnh Niệm Sinh hít sâu lấy vài cái, quay đầu lại trừng hấn, “Ta say, rồi người cũng xin theo luôn hả?”

Định Dĩnh nhất thời không nói gì, bởi y cũng say.....say vì hấn. Biết rõ hấn có nữ nhân rồi, còn muốn làm mấy chuyện hồ đồ với hấn. Vẫn là nên dừng bước trước vực thẳm.

Tạm bỏ qua vấn đề phiền não này qua 1 bên. Định Dĩnh nhìn thân hình của hấn, hỏi: “Niệm Sinh, mấy vết sẹo trên người người, làm sao mà có vậy?”

“Liên can gì đến người.” Lãnh Niệm Sinh không muốn kể lại quá khứ tàn nhẫn mà mình đã từng trải qua. Đồ ông cụ non....

Định Dĩnh cắn răng, Rầm 1 cái đập mạnh tay lên bàn, gầm lên: “Ta hỏi người cái gì, người liền thành thật trả lời cho ta cái đó đi!” Y chịu ko được sự dừng dừng kia. Đó là thái độ gì ah!

Lãnh Niệm Sinh vẫn tỉnh bơ “Người hung dữ cái gì hả? Bộ ta là phạm nhân của người àh?” Hừ một tiếng, “Ta cũng ko thêm người quan tâm ah!”

Tên kia thật có bản lĩnh chọc mình tức chết mà! Định Dĩnh nổi trận lôi đình, con ma men này thật phiền. Liền lần thứ hai đập Rầm! xuống bàn thêm cái nữa, lớn giọng: “Người qua đây uống trà cho ta!” Cũng nên thanh tỉnh đầu óc 1 chút.

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái ngạc nhiên. Cứ nghĩ y sẽ hung hăng mắng chửi người, nhưng sao lại ko có? Người nhả nhận ko phải đang chờ hấn đến gần, mới ra tay bất ngờ mà đánh người chớ?

Định Dĩnh đã ko còn kiên nhẫn mà chờ đợi nữa, liền thúc giục: “Còn không đến đây, đứng ngây ra đó làm gì?” Y thật ko còn nổi chút nhẫn nại nào mà. Hấn sao vẫn cứ ko nhúc nhích như thế. Cái con người này.....

Định Dĩnh quay mình, đi đến trước tủ áo, lấy ra 1 bộ y phục sạch sẽ. Đến trước mặt hấn, cúi đầu nhìn xuống thấy gương mặt kia đang ngơ ngẩn. Nghĩ mãi cũng ko ra sao hấn lại ko hung dữ như trước. Đầu óc lúc này cũng nên tỉnh táo lại mới được. “Ta bị người chọc cho tức chết ah.” Ngữ điệu thật giống như đang cưng chiều, ko có lấy 1 chút oán giận.

Trên người mặc y phục của người nhả nhận cảm thấy thật khoan khoái. Lãnh Niệm Sinh trừng mắt nhìn, gục đầu, để tựa vào người cứng rắn phía trước, gọi “Dĩnh...” Hấn không có say, căn bản không có say....

Nếu không giả say, hấn sẽ ko có dũng khí dò thử tâm ý của hai người. Giận y đã bốn năm, cũng ko hiểu vì sao?

Ngoại trừ phá hủy chuyện tốt của hấn ra, chắc người này cũng ko ghét hấn đến tận xương tủy đâu. Thật ra hấn có địa vị như thế nào trong lòng của ông cụ non chết tiệt này?

Không phải thân nhân, không phải bằng hữu. Chỉ là hấn ko dám thừa nhận là người yêu mà thôi.

Người nhả nhận có gì tốt chứ? Tại sao lại có thể thích hấn?

Hấn không có đáp án. Chuyện cứ tự nhiên mà xảy ra. Có rất nhiều điều thắc mắc nhưng vẫn cứ lặng lẽ cất sâu trong lòng.....

Lãnh Niệm Sinh lặng yên, tay nắm chặt lấy xiêm y. Ngón tay cũng theo sự bất an trong lòng mà lập cập run tấy. Người nhả nhận nhìn thấy vết thương trên người hấn, sẽ ko vì chuyện hấn đã gặp trong quá khứ mà chán ghét chứ? Ko dám hỏi, vì sợ nhìn thấy thái độ khinh ghét của y.

Lãnh Niệm Sinh mở miệng cầu y: “Đừng ghét bỏ ta...” Thầm cảm ơn rượu, nhờ nó, hấn mới có dũng khí nói lên cõi lòng của mình. Rất chờ mong được nghe câu trả lời.

Định Dĩnh giật mình, rất muốn ôm lấy người đang dựa vào lòng mình.....Nhưng, đã trễ 1 bước.

Quay đầu đã quá muộn rồi. Chuyện đã xảy ra, giữa bọn họ giờ ko chỉ có duy nhất chuyện thù oán của hấn mà thôi. Giờ tay, run run cùng xúc động là nên ôm chặt hay đẩy người đang ôm mình ra. Lúc này, phải lựa chọn thế nào đây?

Mây nhanh chóng nhả lại, tình cảm rối rắm lộn xộn. Vẫn là nên buông tay, sau 1 lúc lâu do dự, Định Dĩnh cắn răng nói: “Niệm sinh, người say rồi.” Tất cả ko phải vì ghét bỏ hấn mà là ko nên bị trầm mê nữa.

Hai người bọn họ nên tỉnh táo. Y sao lại có thể tranh giành với 1 nữ nhân đang mang thai!

Gỡ vòng tay đang ôm chặt thắt lưng mình ra. Khoảnh khắc —— cả người như rơi vào vũng lầy. Vũng lầy của ghen tuông đang cuộn cuộn, sôi trào tột độ. Định Dĩnh nhin không được nữa mà trách cứ: “Rốt cuộc

người đến đây là để làm cái gì hả? Hay là lần nào uống say đều như vậy hết? Đến nam hay nữ vẫn ko phân biệt cho rõ? Người đã đùa bốn bao nhiêu người rồi?”

Hở! Lành Niệm Sinh ngạc nhiên ko thôi. Hấn nào có.....

Nhưng, ngữ khí kia là nghiêm khắc trách mắng. Chỉ biết mắng hấn uống rượu, sao ko nghĩ là ai đã cho hấn cơ hội!

Tại sao mỗi khi hấn say rượu liền hôn trộm? Tại sao lại muốn khắc sâu trên cơ thể hấn ký hiệu của y?

Là ai gạt ai! Nhanh như chớp hấn cởi ra áo ngoài, vò thành 1 khối quăng xuống trước mặt y. Buồn bực, xấu hổ xen lẫn cùng giận dữ, hấn rống lên: “Mẹ nó! Ta mới không có đùa bốn ai hết!”

Địch Dĩnh nhìn xiêm y ở dưới đất. Nghe hấn thừa nhận cùng với nữ tử kia là thật tâm, đều không phải là vui đùa. Vậy thì mình còn ôm mộng làm quái gì?

Cái gì cũng không phải, thế mới thật đáng lo. Chẳng qua là đùa bốn y mà thôi....Lòng nhất thời lạnh hơn 1 nữa.

Lành Niệm Sinh nhặt lên y bào của mình, tay bỗng chạm đến chủ thủ. Thật muốn lập tức nhào đến chém chết người nhả nhận kia cho rồi. Giận điên người mà!

Hấn vội vàng khoác lại y bào. Thấy y vẫn ngu si xử sự như thế, liền cắn nhẹ môi, giận ghen hòng —— Oán y là tên xấu xa, dám khi hấn ko còn giữ được sự trong sạch.

Yêu, nhưng chỉ biết làm ra vẻ đạo mạo trách cứ.....Hốc mắt nóng lên, hấn lại rống: “Người cho rằng ta đối với người là như vậy sao. Nếu ko uống rượu, ta nào dám đến đây....”

Vung tay lên, đao cũng theo đó trượt qua đầu người nhả nhả. Hấn dùng chân đá ra cửa phòng. Ra đi cũng ko thèm quay đầu lại nhìn người. Hấn tối nay đến đây là để đã thương người.....Trong nháy mắt, lòng Địch Dĩnh chỉ còn lại con tim lạnh thấu xương.

14. Quyển 1 - Chương 13

“Thiệu Quân, việc truy nã bọn trộm tranh đã đến đâu rồi?”

“Hồi bẩm đại nhân, đã dán thông báo được 1 thời gian, hôm qua có 1 lão ông đặc biệt đến mật cáo. Nghi phạm họ Khương tên Ngân, 4 năm trước bỗng sau 1 đêm mà phát lên.”

“Sau đó?”

“Khương Ngân lấy việc cho vay nặng lãi trong thành này mà kiếm sống” Địch Dĩnh buồn bực hỏi: “Bức tranh mất trộm sao lại rơi vào tay của Khương Ngân? Là đồ giả thì sao lại có thể khiến người có thể giàu lên sau 1 đêm?” Dừng một lát, hấn cong môi cười nhạt. “Àh, vì thế mà ông chủ của hiệu cầm đồ sau nhiều năm như thế vẫn nhớ rõ tướng mạo người này.” Thiệu Quân tiếp tục báo cáo: “Mật báo chính là một gã tiểu phu, không cam lòng con gái mình bị cưỡng ép làm vợ hấn, ngày ngày chịu đủ mọi khổ sở. Khương Ngân cũng ko phải là người lương thiện gì đâu ăh.”

“Chùng nào thì bắt người về? Ta thật muốn hỏi y sao ko đem 1 bức họa khác ra bán, diễn lại trò cũ. Chuyện uy hiếp, lừa gạt tống tiền còn chưa đưa ra ánh sáng kia?”

“Đại nhân, Khương Ngân đã sớm giấu kín hành tung, bọn thuộc hạ đang cố sức truy lùng. Tin chắc chẳng bao lâu nữa sẽ bắt được người về quy án.”

“Ân, tốt nhất là như thế.” Bức họa này liên quan đến oan án của cha, còn có Niệm Sinh... Địch Dĩnh đưa tay vỗ về huyệt thái dương. Giận hờn trong lòng vẫn ko giảm mà chỉ có tăng, lại nhớ đến sự xâm nhập vào đêm đó, còn muốn gì nữa.....

Hai cái án tử làm đại nhân thật lo nghĩ. Xác của Trần Tam Lang đã hạ táng. Cái chết vẫn như 1 lời thách đố....

Gần đây, tới tận canh 3, ánh nến trong phòng đại nhân vẫn chưa chịu tắt. Người có vẻ suy yếu.

“Vụ án của Trần Tam Lang đến nay vẫn ko hề tiến triển. Những người có quan hệ vẫn ko cách nào tìm được. Nữ tử hoài xuân kia có bản lĩnh gì mà như tan biến vào hư không? Là ai tiếp ứng cho ả?”

Mày Địch Dĩnh nhăn chặt lại, hỏi: “Thiệu Quân, Trần Tam Lang khi còn sống làm nghề bán cá để kiếm sống qua ngày. Tiền lời dùng để nuôi sống 1 nhà ba người là ko thành vấn đề. Y vốn là người hiền lành tốt bụng, cũng ko có nợ nần với ai. Sao lại có thể bán con gái mình như thế? Người có nghĩ đến là có làm sao chưa?”

“Đại nhân, Ông chủ của kỹ viện kia nói Trần Tam Lang thiếu tiền ạh.”

“Người tin ko?”

“Không tin.”

“Đã nhiều ngày rồi, người sai đi dò xét đã có tin tức chưa?”

“Có rồi ạh.”

“Là như thế nào?”

“Ông chủ thật sự đằng sau kỹ viện kia tên là Phong Kỷ Duyên. Cha của hắn lúc trước là đại nhân trưởng lễ, hiện nay là tướng sĩ lang.”

“Việc quan nhân hạ nhưng tán cũng đủ lớn để che chắn cho đứa con mở kỹ viện. Che đây thật khéo, ngay cả thông phán đại nhân cũng ko biết. Chúng làm mưa làm gió 1 phương khó có thể quản nổi. Quan lại liên quan thì bao che nhau, nhận hối lộ làm ngơ như chẳng có gì xảy ra.”

Cơn giận nhất thời dâng đầy miệng, nhưng cũng chẳng buồn phát tát.

“Ta xuất môn một chuyến.”

Một lát sau, Địch Dĩnh dắt ngựa ra, sau lưng còn vang lên sự quan tâm của thuộc hạ: “Đại nhân, sao không ăn tối rồi hãy ra ngoài?”

“Không đâu.” Nhảy lên ngựa. Địch Dĩnh hướng cửa nhỏ mà rời đi.

Lần đầu đến nhà, lòng phiền vô tận. Địch Dĩnh hít sâu một hơi, cảm lấy khoen đồng gỗ mấy cái Rầm rầm rầm tiếng động cũng thật giống với tiếng tim đập liên hồi của hắn cùng vang lên.

Một lúc lâu sau, có 1 nữ nhân trung niên bước ra hỏi: “Xin hỏi ngài tìm ai?” Ngữ khí thật dè dặt, như đang giấu giếm gì đó ko muốn cho người khác biết được.

Bỗng nhiên, cánh cửa vừa mới mở được 1 khe hở bỗng được kéo rộng ra. A Sinh nhoài người ra nói: “Trầm nương, đây là đại thiếu gia.”

“Ah, vậy là huynh trưởng của chủ tử rồi.” Trầm nương kinh ngạc.”Thất lễ, thất lễ, đại thiếu gia mau mời vào trong.”

Bước vào đại sảnh, đôi đàn phượng tuần mâu đã nhìn xung quanh. Trước sân yên tĩnh phủ một sắc vàng ảm đạm, 1 đôi lệ nhân (người xinh đẹp) đứng cách đó ko xa. Dừng lại bước chân nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt, trong khoảnh khắc người kia liền dừng lại cuộc nói chuyện với nữ tử.

Địch Dĩnh cố áp chế sự ghen ngào đang hừng hực bốc lên, nắm chặt tay, đau nhói lòng bức mình phải tiếp nhận sự thật.

Lãnh Niệm Sinh mắt thấy người nhả nhặn đang nhìn mình, liền lúng ta lúng túng, lặp lại lời dặn dò đã nhai đi nhai lại như cơm bữa. Muốn Minh Nguyệt sau khi ăn cơm xong thì hãy uống thuốc bổ — Đừng phụ lòng của phu phụ Ngụy Thất.

Ngay cả mình cũng cảm thấy ngữ khí có phần gấp gáp. Lãnh Niệm Sinh vội giục: “.....Muội đi ăn cơm, đừng để bị đói.”

“Hảo.” Niệm Sinh ca đôi với nàng thật tốt. Ngày nào về nhà cũng dành thời gian hỏi han ân cần.

Mặt Minh Nguyệt ko khỏi tươi cười, nghe lời định rời đi. Bỗng giật mình khi thấy nam tử đứng cạnh bên. Nàng ngạc nhiên, người này là ai?

Thấy y quần áo chỉnh tề, ngũ quan nhả nhận anh tuấn, có dáng vẻ thật nghiêm túc cẩn thận. Cả người phát ra 1 khí thế vô hình, mãnh liệt áp bức người khác.

“Minh Nguyệt cô nương, vị này chính là đại thiếu gia.” A Sinh giới thiệu.

Địch Dĩnh cẩn thận đánh giá Minh Nguyệt. Thấy cái bụng kia của nàng chính là kết *** của hai người bọn họ. Đôi mắt phượng thoáng run lên. Ánh nắng chiều chiếu xuống ấm áp, nhưng nhiệt độ trong lòng trong nháy mắt lại đông cứng lại —— Y thậm chí còn đổ kị với tiểu sinh mệnh còn chưa chào đời kia!

Minh Nguyệt bị nhìn như vậy liền cảm thấy không được tự nhiên, hoảng sợ ấp úng: “Đại...ca...”

“Đừng gọi ta đại ca. Niệm Sinh cũng ko xem ta là anh nó kia mà.” Giọng nói thật lạnh lẽo đả trả lại sự ân cần chào hỏi của đối phương. Ngoại lệ, y cũng cũng ý thức được mình đối xử với nữ tử như vậy thật thất lễ.

Lòng bị trói chặt ko cách gì tháo ra được. Mắt tức tối hướng về phía người kia. Trong nháy mắt cũng nóng rực.

Không khí xung quanh thật ngưng đọng. Đại thiếu gia tự nhiên sao lại thay đổi tính tình thế kia?

Nhị thiếu gia cũng ko buồn lên tiếng. Minh Nguyệt tiểu thư thì cúi đầu lặng thinh. A Sinh vội phá đi tình cảnh bế tắc ——

“Để ta đi lấy thêm 1 bộ chén đĩa, đại thiếu gia cùng dùng bữa tối.”

“Không cần. Ta đến hỏi vài chuyện xong sẽ đi ngay.”

Minh Nguyệt cả người run lên, thì ra người này là...

“Địch đại nhân.” Nàng hành lễ xong thì ngay lập tức cùng A Sinh lui ra.

“Người có gì thì nói lẹ đi.....” Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái hỏi y. Không phải đến an ủi, không phải đến làm lành, đến ăn 1 bữa cơm cũng ko phải. Thật mập mờ rồi....

Y đến, chỉ làm mình thêm khó xử, Nhớ lại đêm đó, khi về nhà hắn đã làm cho mình say đến quên hết mọi sự....

Nếu không lòng đang rối bời, hắn cũng ko co đầu rút đuôi như vậy.

Người nhả nhận rõ ràng là đối với hắn..... Rốt cuộc là ai đang đùa bỡn ai?

Lãnh Niệm Sinh vừa giận xấu hổ giận, không khách khí hét lên: “Cha của Minh Nguyệt cũng đã chôn mắt xác rồi, người còn nhiều lời làm gì?”

Một đạo ánh mắt giết người quét lên thân. Hắn nữa điểm hòa nhả cũng ko có. Sắc mặt của Địch Dĩnh cũng theo đó mà trầm xuống. Vài ngày ko thấy, thái độ thích chọc tức chết người kia thật ko giảm đi chút nào!

Y cảnh cáo: “Niệm Sinh, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta.” Không ngừng áp lực, giận dữ, chướng khí mù mịt đã xông thẳng lên đầu.

“Người ko thích thì đừng đến.” Lãnh Niệm Sinh nổi giận dùng ngón lướt qua cạnh hắn. Bỗng nhiên khuỷa tay bị nắm chặt lấy. Hắn trừng mắt, “Người nắm ta làm gì?” Nếu ghét bỏ, thì đừng chạm vào.

Địch Dĩnh dễ dàng bỏ qua ngữ khí ngang ngược của hắn. “Hai chúng ta ko thể hảo hảo nói chút chuyện sao?”

“Nói cái gì, người chỉ biết dạy dỗ người ta.” Muốn giảng đạo thì xéo sang chỗ khác mà giảng. Hắn chẳng muốn nghe mấy lời này nọ đó.

Đôi mắt phượng bỗng hướng vào đại sảnh. Một đạo thân ảnh thướt tha đang nhắc nhở chính mình phải biết kiềm chế. Trong nháy mắt liền buông người ra. Nói mục đích mình đến đây “Ta đợi Minh Nguyệt ăn cơm xong, muốn hỏi nàng ta nguyên nhân bị bán.”

Hồ! Y đang khoét sâu vào vết sẹo của hắn sao. Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên hét lên: “Ta ko cho!”

Đẩy người có thân hình rộng lớn kia ra. Hấn ra lệnh đuổi khách: “Người xéo!” Ngón tay hướng ra đại môn, muốn y biến mất.

Địch Dĩnh cả người chấn động, run rẩy tựa hồ sắp ngã vào vực thẳm của ghentị. Hung hăng nắm chặt lấy cổ tay của người phía trước, trầm giọng cảnh cáo: “Niệm Sinh, người rốt cuộc đã nghĩ lệch đi đâu vậy hả? Nếu còn cản trở việc điều tra vụ án, đừng trách ta ko nương tình.”

“Thật giỏi! Người không mời mà tới, còn dám ăn to nói lớn với ta nữa hử?” Mắt nhìn người như muốn bốc hỏa. Mau chấy chết người nhả nhận cho rồi đi! “Chúng ta là có qua có lại. Ta cũng đâu có truy cứu chuyện người nữa đêm xông vào phủ nha.”

“Người lại muốn bắt ta ăn cơm tù?”

“Có ý định.” Nếu có thể đem hấn khóa lại bên người, y cũng không tiếc bắt giam hấn cả đời.

Thấy hấn đang nghiêng răng nghiêng lợi, Địch Dĩnh không khỏi tự giễu: “Ah, về chuyện này.....” Lòng buồn bực vì chính mình đến công hay tư cũng chẳng phân biệt được.

Lãnh Niệm Sinh gạt tay hấn ra. Trên cổ tay vẫn còn in lại vết hồng hồng. Thầm nghĩ, người nhả nhận sức lực cũng ko phải nhỏ. Ko cần y lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người. Tay bắt giắc xoa xoa yết hầu, hấn cũng lão đảo, ko tự đứng vững được. Lặng lẽ ko lên tiếng hồi lâu. Hấn cũng xuống giọng: “Người có nghi vấn gì, thì chờ ta bảo Sinh thúc và Trầm nương đi chỗ khác đã.” Hơi cúi đầu, là vì tự tôn của Minh Nguyệt “Ta sẽ cân nhắc cho đúng mực.” Hơi lui một chút, cũng là vì mặt mũi của y.

Đảo mắt, Địch Dĩnh mặc cho hấn rời đi, cả người cũng bước nhanh đến bên bên cạnh hấn. Y và hấn cùng đứng cạnh nhau trong đêm tối. Trong khoảng khắc ngắn ngủi mơ hồ lại ko rõ ràng đó hòa vào nhau thành 1 mảnh màu xám. Lưu lại vô số tiếng thở dài.....

Người nhả nhận quả nhiên giữ lời, cất bước rời đi.

Mẹ nó, mắt đúng là cao hơn đầu mà, giờ còn phải làm như thẩm vấn phạm nhân cũng ko bằng. Lãnh Niệm Sinh Rầm 1 cái đập mạnh bàn, thật bực mình! Người nhả nhận nếu dám bày ra bộ mặt chết tiệt với hấn thử xem. Hấn nhất định sẽ vạ lây ngay.

Lãnh Niệm Sinh sau khi phát tiết xong liền hỏi: “Minh Nguyệt, người thật sự hoàn toàn không biết tại sao mình bị bán đi?”

“Không... Không biết.” Nói ra chắc chắn sẽ có kết cục ko tốt. Nàng nhất định ko thể nói...

Thấy nàng ko ngừng lắc đầu. Sắc mặt phút chốc trắng bệch, Lãnh Niệm Sinh cũng ko đành lòng nữa. Dù biết nàng đang nói dối cũng ko muốn bức ép nữa. “Minh Nguyệt, ta rất ghét người khác gạt mình đó.” Hấn cũng sẽ có cách tra ra chân tướng.

Hách! Niệm sinh ca biết nàng đang nói dối... Minh Nguyệt buồn bã cúi đầu. Hai tay ko ngừng nắm chặt lấy váy. Cầu xin: “Đừng ghét muội.....Niệm sinh ca, đừng ghét muội.....”

Trong đại sảnh ko có tiếng đáp lại. Minh Nguyệt ngẩng mặt lên, mới biết Lãnh Niệm Sinh sớm đã chẳng thấy tăm hơi.

Trắng sáng sao thưa, có 1 người đang phóng ngựa xuyên qua bóng cây lên núi. Gió gào thét, trước mắt một mảng mơ hồ hồ hồ, trong lòng dâng tràn xúc động. Hấn đến nơi quen thuộc, xoay người nhảy xuống tuần mã. Tiếng bước chân vang lên sột soẹt rồi biến mất. Thoáng chốc lại nghe thấy tiếng máng: “Mẹ nó, người nhả nhận chết tiệt. Vì người, ta tự làm mình biến thành gà trợn nước sôi.”

Lãnh Niệm Sinh cố ức chế xúc động, để trách cho mình đi nhầm đường, nữa đêm lại xông vào phủ nha.

Hấn ngồi xuống bên bờ sỏi, cởi giày, tiện tay vứt sang 1 bên. Ánh trăng sáng tỏ làm bạn với người cô đơn tối nay. Trước đây, hấn đến nơi này là oán y, hiện tại, tới nơi này để nhớ y....

Lãnh Niệm Sinh không biết đã có người đến đây từ trước. Ánh trăng cũng chiếu lên thân người hình thành nên 1 chiếc bóng kéo dài. Trước kia, y vẫn đến nơi này để nhìn hấn. Giờ vẫn như trước, đứng xa xa mà ngắm nhìn.

15. Quyển 1 - Chương 14

Trải qua nhiều ngày truy bắt, nhóm quan sai đã đem Khương Ngân áp giải về. Giờ chỉ còn chọn ngày, quyết định thẩm án.

“Thăng đường.”

Ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt công đường xôn xao, mọi người xếp hàng đợi lệnh. Khương Nân cùng nguyên cáo được giải lên đợi xét xử.

Địch Dĩnh thấy phạm nhân này đã hai ngày chịu chút khổ ải trong nhà lao, Cuối cùng cũng nhận cúi đầu nhận tội. Lục soát vật chứng, hắn hỏi: “Chủ hiệu cầm đồ, lão hãy thật cẩn thận nhìn cho kỹ, người này có phải là 4 năm trước đã dùng tranh giả lừa gạt dọa dẫm, cướp đi 300 lượng?”

Ông chủ hiệu cầm đồ chỉ còn 1 chân, chống gậy đi đến phía trước, cẩn thận nhìn vào má bên trái có 1 nốt ruồi đen thật to. Tướng mạo này, dù có chút khác biệt so với năm đó, nhưng vẫn ko nhìn nhầm đâu. “Bẩm đại nhân, tiểu nhân nguyện lấy mạng ra đảm bảo, tuyệt không nhận sai.” Lão bị tên này chặt mất 1 chân, dù có hóa thành tro cũng nhận ra được.

“Nghị phạm Khương Ngân, người có thể nói được rồi.”

Khương Ngân cúi đầu, đã làm nhiều việc ác, thì còn sợ gì mà nói dối. “Tội dân nhận tội, lúc trước cùng đồng lõa với Ngô Quý đoạt được 2 bức tranh. Mỗi người chia nhau 1 bức, rồi đường ai nấy đi. Tối ngày hôm sau mới biết danh họa là giả. Vì thế nổi lên tính ác, bức ông chủ hiệu cầm đồ phải giao dịch.”

“Cho nên, người cướp tiền, còn chặt 1 chân của lão để uy hiếp ko cho chuyện này lộ ra. Có phải hay ko?” Ko nghe được câu trả lời, Địch Dĩnh trên tay cầm trường mộc Rầm 1 cái ngân vang cả công đường. Ngắc đầu thấy đường thượng đại nhân nghiêm nghị đầy chính khí, Khương Ngân cả người ko ngừng run rẩy, răng va vào nhau nói: “Đúng.....đúng vậy.....tội nhân đáng chết.”

“Người đúng là đáng chết. Hiện tại bản quan hỏi người. Ngô Quý giờ đang ở đâu? Còn có tung tích của bức tranh giả kia?”

“Ngô... Quý...” Miệng Khương Ngân vừa há ra liền khép ngay lại. Cả người đổ mồ hôi lạnh rùng rùng. Rầm cây gỗ lần thứ hai được đập xuống. Địch Dĩnh trầm giọng gầm lên: “Ngay trên công đường, ko chấp nhận phạm nhân ấp úng.” Khương Ngân tưởng chừng như sợ vỡ mật, lập tức quỳ mọp xuống đất, cúi đầu nói: “Bẩm đại nhân, Ngô Quý đã chết. Bức tranh giả kia cũng đã bị ủy rồi.”

“Là người giết Ngô Quý?”

“Đúng vậy.” Khương Ngân nhận tội: “Sau khi ta rời khỏi tiệm cầm đồ, lại muốn cướp luôn số tiền trong tay Ngô Quý, đoạt bức họa từ hắn vì thế đã giết người.”

“Người muốn sử dụng cùng 1 cách thứ để gạt tiền người khác. Kết quả là đã giết người, vậy sau khi thực hiện xong thì người giấu xác Ngô Quý ở đâu?” Tại sao ko có người nào báo quan là có xác người? Căn cứ vào những ghi chép từ trước giờ của phủ nha, cũng ko thấy có oan án của Ngô Quý. Nay chứng tỏ hung thủ đã sớm hủy thi diệt tích, làm cho thần ko biết quỷ ko hay.

“Thân thể của Ngô Quý đã bị quăng vào rừng sâu, chỉ sợ hiện giờ 1 mẫu xương cũng ko còn” Y đêm nào cũng mơ thấy Ngô Quý đến đòi mạng. Từ lúc đó đến nay, thời gian thật dài đằng đẳng. Tính tình cũng trở nên tàn khốc. Chỉ cần có chút ko vừa lòng sẽ đánh con đàn bà nhà mình để trút giận. “Bức tranh, do án mạng lúc đó bị dính rất nhiều máu đã bị ta đốt rụi rồi.”

Thì ra là thế, khó trách quan sai phải đi nhiều như vậy vẫn ko tìm ra tung tích của bức tranh giả thứ hai. Niệm Sinh ko biết chuyện này cũng phải thôi. Hơn nữa ông chủ của hiệu cầm đồ lại sợ sệt nếu nói ra chuyện này sẽ dẫn đến họa sát thân, nên đã nhanh chóng dán chặt miệng, khiến hắn dù có phải người đi dò hỏi, cũng không có thu hoạch gì.

“Bốn năm trước, người và Ngô Quý đã phạm tội cướp bóc như thế nào, mau thành thực khai ra.”

Thế là, Khương Ngân bắt đầu đem toàn bộ sự việc nói ra — Vào 1 đêm của 4 năm về trước, y và Ngô Quý vừa mới đi cướp bóc về, ngang qua 1 chiếc xe ngựa thấy 1 đôi nam nữ. Nữ tử tuổi chừng 20, nam tử

thì đã 30. Thế là bọn chúng liền chém bị thương nam tử, sau đó sinh lòng, gian *** nữ tử kia. Sau khi thực hiện xong, liền đoạt lấy xe ngựa, lục lọi xem trong đó có tài vật gì ko, thì phát hiện có 2 bức tranh trên đề lạc khoản là Thiết Sinh công tử danh họa.

“Toàn bộ chân tướng của sự việc là như thế” Dứt lời, Khương Ngân trong lòng biết rất rõ ràng, đã phạm nhiều tội ác, chắc chắn ko thoát khỏi cái chết. Nhưng, giờ đây tâm hồn lại thấy vô cùng bình tĩnh. Đã ở trong ngục nhiều ngày, oan hồn của Ngô Quý cũng ko thấy xuất hiện, y rốt cuộc cũng có thể ngủ yên được rồi.

“Người và Ngô Quý trước cướp của, sau gian ***. Ngô Quý giờ chết ko còn dấu vết, nhưng vì bức tranh mà người phạm tội cướp bóc, đe dọa và giết người. Tội ko thể tha.”

Địch Dĩnh vẫn chưa lập tức đưa ra hình phạt, hạ lệnh: “Thiệu Quân, đem hình đến cho y nhận dạng.”

“Vâng ah.” Thiệu Quân lĩnh mệnh, lập tức mang 1 bức tranh vẽ hình người đến trước mặt Khương Ngân.

Địch Dĩnh hỏi: “Đây chính là nữ tử mà người cùng Ngô Quý năm xưa đã gian *** phải ko?”

Khương Ngân cầm lấy bức họa. Nhất thời buông ra hai tay, trang giấy lập tức rơi xuống đất —— “Đại nhân, sao người biết chính là nữ tử này.....”

Địch Dĩnh lập tức cắt ngang nghi vấn của hắn nói: “Đây vẫn còn 1 vụ án khác. Khương Ngân, người có biết hiện giờ phạm nhân cũng sẽ là chứng nhân?”

“Tội..... Tội dân không biết.”

“Người đâu, cho Khương Ngân ký vào tờ nhận tội, sau đó giải vào nhà lao. Đợi phạm nhân có liên can khác sa lưới, sẽ xét xử sau.” Dứt lời, Địch Dĩnh cầm cây gậy trên tay vỗ vào bàn xử án, xong liền lui xuống.

Tân quan tiền nhiệm đã phá được một vụ cướp giết người. Chuyện này bắt đầu 1 đồn 10, 10. Mọi người cứ xôn xao bàn tán mãi, bọn làm xằng làm bậy cuối cùng cũng sa lưới pháp luật.

Trầm nương ngày nào đi chợ cũng nghe dì tám thím hai tán dương Địch đại nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vừa nhậm chức ko quá 3 tháng đã có chiến tích như thế. Mà, Địch đại nhân tính tình cương trực, ghét a dua xu nịnh, ko nhận hối lộ, ko như vị quan tiền nhiệm nhai xương ko chịu nhả, nhận ko biết bao nhiêu biếu xén, làm chuyện trái với pháp luật.

“Nhị thiếu gia, nguyên lai đại thiếu gia lợi hại như vậy ah.”

Mặt Lanh Niệm Sinh dần ra đôi chút, giờ đây tin tức của người nhà nhận kia ở đây ngoài luôn, dù ko muốn cũng nghe đặc lỗ tai. Khiến người ta hết hồn là từ bức tranh giả lại nhảy ra án mạng....Vậy thân nhân đâu?

“Nhị thiếu gia?” Trầm nương lần thứ hai gọi.

Lanh Niệm Sinh rốt cục cũng hoàn hồn, dặn dò: “Ta đi tìm Dĩnh, phiền người mua chút thuốc bổ về đây.” Hắn đưa cho Trầm nương mấy thỏi bạc rồi vội vàng rời đi.

Ách, Dĩnh là ai?

Trầm nương ở sau lưng chủ tử gọi to: “Nhị thiếu —— “

Thấy người đã đi xa, bà liền lẩm bẩm: “Sao nói đi là đi liền? Còn muốn dặn ngài ấy mua ít đồ cho Minh Nguyệt chuẩn bị sinh nữa. ” Gần đây thật khó thấy được bộ dáng sắp làm cha của nhị thiếu gia nha. Ngoại trừ chuyện chăm lo sự nghiệp cũng nên biết quan tâm đến gia đình chút chứ. Hôm nay còn quảng Minh Nguyệt sang một bên nữa. Ko phải làcó hồ ly *** câu dẫn.....Hách! Nhất thời, cảm thấy rung mình, Bà rất lo lắng cho Minh Nguyệt lần thứ hai bị vứt bỏ.

Trầm nương đếm đếm ngân lượng trong tay, cẩn thận tính toán còn có thể mua thêm vài thứ thuốc.

Lập tức, bà bước vào hiệu thuốc: “Tiểu tư ah, hôm nay ngoài thuốc an thai, ta còn muốn.....” Trầm nương dừng lại một chút, mắt liếc thấy xung quanh vắng vẻ, bà mới ngoắc ngoắc vị phụ việc kia đến kê tai nói nhỏ. Nhân là 1 người cầm ah, ko cần lo lắng chuyện sẽ bị lộ ra ngoài....

16. Quyển 1 - Chương 15

Lãnh Niệm Sinh đang đứng ở cửa bên hông của phủ nha. Liếc xéo bức tường cao 1 cái, bĩu nhẹ môi, “Haiz!” Trước lạ sau quen, hần vận khí nhảy lên, thoáng chốc đã yên ổn trên bức tường rồi xoay người nhảy xuống.

Đang cúi đầu phúi phúi y bào, bỗng bên tai truyền đến 1 giọng quen thuộc: “Sao lại là người?”

Thiệu Quân đang làm ra vẻ từ tốn. Hai tay hoàn trước ngực đợi kẻ trộm

Lãnh Niệm Sinh cũng giật mình, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, “Kêu cái gì, ta đến tìm Dĩnh, làm quái gì liên quan đến người” Hần chẳng thèm quan tâm đến cái người đến cái người tên Thiệu Quân này chút nào.

Hai người trừng mắt nhìn nhau 1 hồi lâu. Nếu ko phải nể mặt đại nhân và tiểu tử này có quan hệ ko phải là ít, thì y cũng thật muốn đập cho hần 1 trận “Sao người ko đi vào bằng cửa hả?”

“Ta sao dám làm phiền người cao quý như người mở cửa ah. Đợi ngày nào đó người và đồng bọn của mình đi khỏi nơi này, ta liền đi vào bằng cửa chính ngay.”

“Người...” Thiệu Quân khẽ cắn môi, “Ta ko hiểu nổi sao đại nhân có thể nhịn nổi người.” Nói chuyện với người này thật là tức chết người mà.

“Hừ, ta cũng đâu muốn vậy đâu.” Người nhã nhận là đang oán giận hần ah. Nếu đã ghét bỏ, sao còn lên hôn lên cái miệng của hần làm gì.....Xoa xoa đôi môi như cánh hoa, mặt Lãnh Niệm Sinh thoáng chốc mất tự nhiên đỏ bừng lên.

Sao im rồi? Y thấy tiểu tử này thường ngày nhanh mồm lẹ miệng hay khiêu khích lắm, sao không....?! Bỗng nhiên mắt dừng lại ở gương mặt đang đỏ ửng lên của người bên cạnh. Thiệu Quân rõ ràng cũng đã phát hiện.....Tiểu tử này biết e lệ sao?!

“Dĩnh ở đâu? Ta có chuyện quan trọng tìm y.”

“Ah,” Y nhớ lại đêm hôm đó. Tai nghe được tiếng động, có bóng người trèo tường đến rồi cũng từ cửa sổ mất hút trong đêm. Nhíu mày, y nghĩ thầm hay là tiểu tử này cùng đại nhân đã hảo hảo hòa thuận rồi.

“Lãnh Niệm Sinh, đại nhân đang ở trong phòng dùng bữa, chắc ko cần ta dẫn đường đâu hén!”

“Không cần.” Lãnh Niệm Sinh gờ gờ khựng nhắc nói.

Thiệu Quân bước ra phía trước phủ, bỗng quay đầu lại nhìn sơ qua. Vẫn ko khỏi lo lắng, tiểu tử này có hay ko làm đại nhân nuốt cơm ko trôi?”

Lãnh Niệm Sinh coi như đây là nhà mình, tự tiện nhìn khắp phủ nha tìm hướng. Trên đường gặp được vài vị quan sai, thấy mặt bọn họ ko giấu nổi sự kinh ngạc, nhưng ko hề có kẻ nào dám đứng ra cản trở.

Đến bên ngoài phòng của người nhã nhận, tay đặt ở cửa, dường như rất do dự —— Người ta ngầm đồng ý mình đến chơi, nhưng, quan trọng là lòng hần lại rất do dự. Sợ nhìn thấy người nhã nhận trương cái mặt thối ra, rồi đuổi hần đi....

Mẹ nó! Người nhã nhận hại hần thành 1 người nhác như cáy.

Rầm hần 1 cước đá ra cửa phòng, như chính mình là mình đang rất can đảm có thể đối diện hết thấy mọi chuyện.

Địch Dĩnh để công văn xuống. Liếc thấy người vừa xâm nhập, tâm trạng xen lẫn giữa kinh hỷ và kinh ngạc....

“Sao người lại đến đây?” Vẫn thô lỗ như cũ. Thật nhìn ko ra, hần bề ngoài tuần tú thế kia, nhưng bên trong lại tràn ngập thô bạo như vậy.

Mày Địch Dĩnh trong nháy mắt nhẩn lại. Thật ko quen nhìn người ta thô bạo đến khiêu chiến như vậy.

Đối mặt với người nhã nhận, tim chợt đập liên hồi. Lãnh Niệm Sinh hơi có vẻ buồn bực —— gấp gáp cái gì ko biết?

Mặt dày mày dạn, từ từ ngồi xuống ghế, trong khoảng thời gian ngắn ko biết nói gì “Ta đến ăn bữa cơm có được ko?” Lại nói 1 câu ngu xuẩn, giây tiếp theo thật muốn cắn đứt lưỡi mình! Quả thật là....

Địch Dĩnh ko buồn ko vui, nghĩ thầm người này muốn ăn thứ gì mà chẳng có. Nếu muốn cùng ăn y thì y cũng sẽ vui vẻ mà chịu theo. Rồi khỏi bàn, cảm thấy thật khéo, cổ nuốt xuống sự chua xót, “Để ta bảo người hâm lại thức ăn.”

Lãnh Niệm Sinh liền vội vàng nắm ống tay áo của hắn, ngăn cản: “Không cần phiền như thế.” Hắn sợ người nhà nhận nhân cơ hội này thoát khỏi hắn. Vậy thật khó xử hay sao?

Liếc thấy cơm canh trên bàn còn chưa động đến, kể bên còn 1 đôi bát đĩa sạch sẽ “Người còn chưa ăn cơm nữa hả?” Hắn ngạc nhiên người nhà nhận kia sao lại ăn cơm ko đúng bữa gì hết.

Lần đầu nghe thấy sự quan tâm của hắn, lòng bắt đầu cảm thấy vui mừng, Địch Dĩnh để mặc hắn nắm lấy, con tim si tình bắt đầu vọng tưởng. Hai người bọn họ có thể như vậy mà vượt qua sóng gió.

Ách, hắn vẫn còn nắm lấy người nhà nhận làm gì ko biết....

Lãnh Niệm Sinh hơi mất tự nhiên, buông tay, nhanh chóng cầm lấy bát, ăn như rồng cuốn.

Địch Dĩnh ngồi ở đối diện hắn, dặn dò: “Ăn chậm một chút, thế mới ko bị đau dạ dày.”

“Mấy chuyện nhỏ này người đừng nhiều chuyện như vậy.” Lãnh Niệm Sinh giờ mới hỏi: “Sao người ko lấy chén tới ăn cơm đi?”

“Ta không đói.” Y cười nhạt.

Sau một lúc lâu ——

Địch Dĩnh sai người dọn hết thức ăn thừa trên bàn. Người hầu sau đó cũng dâng trà lên.

Cả phủ này đều đã lén đồn đãi là đại nhân đã sớm có mối tình cất áo[1]. Việc này mọi người đều biết nhưng ko hề trách. Có nghe đến chuyện quan lớn hay thích nam nhân, thậm chí còn nuôi dưỡng nam sủng hay gia kỹ. Nhưng, đại nhân luôn giữ mình trong sạch, ko giống như các vị quan khác, thường hay ra vào nơi yên hoa. Với lại bọn họ còn biết đại nhân chỉ duy nhất chung thủy với người nào đó mà thôi.

Gã giúp việc lén liếc “chân mệnh thiên tử” trong truyền thuyết của đại nhân 1 cái. Đối phương trừng lại thật lợi hại —— Hở! lách cách lách cách.... Tay cầm mâm trà, ko ngừng run rẩy.

Lãnh Niệm Sinh giận dữ hỏi: “Sao hả, đến người cũng chưa ăn cơm nữa sao?” nên cầm có chút vật cũng ko xong.

“Ách.....ăn ...ăn rồi ạh”

“Ai thèm quan tâm xem người ăn rồi hay chưa?” Đồ nhiều chuyện. Lãnh Niệm Sinh quay lại hỏi người nhà nhận: “Người hầu trong phủ nha này làm việc ko gọn gàng gì hết trơn nha. Sao ko thay người mới cho rồi đi?” Mấy tên giúp việc này hầu hạ kiểu gì ko biết, làm người nhà nhận gầy hơn 1 chút rồi.

“...” Ai mới là chủ tử hả trời? Gã giúp việc có chỗ ko hiểu rõ cho lắm.

“Lui ra đi.” Địch Dĩnh cũng ko quan tâm đến hành động kia. Người giúp việc tuổi vẫn còn nhỏ, bởi nhà nghèo nên mới đến nơi này.

“Thưa vâng, đại nhân.”

Gã sai vật vừa đi ra, ko khí trong phòng cũng nhất thời theo hai người mà chìm lắng xuống.

Đôi mắt phượng xinh đẹp ánh lên vài phần khó xử. Chưa đựng trong đó là tình yêu say đắm cùng ghen tuôn mù quáng đã thay phiên nhau tra tấn y cả trăm ngàn lần rồi. Luôn lúc nào cũng nhưng nhớ tên ngay trước mắt này, nhưng lại ko thể chạm vào.

Địch Dĩnh lòng đầy u ám, cầm lên ly trà thơm ở trên bàn, chậm rãi xua xua lá trà bên trong, cảm thấy vô hạn chua xót.

Đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào đôi môi ko đầy ko mỏng kia. Bóng dáng xinh đẹp như đang nhàn nhật tỏa sáng. Làm người ta nhưng nhớ, luyến tiếc.... “Cầm lấy.”

Địch Dĩnh giật mình, không biết chuyện gì....

Lãnh Niệm Sinh dùng tay tiếp lấy ly trà của y. Ngón tay men men theo mấy bông hoa được vẽ viền ở chén. Dừng lại 1 chút, đặt môi ở chỗ người nhả nhận kia vừa mới thổi thổi cho nguội bớt —— Ánh mắt nóng bỏng giao nhau, rốt cuộc là ai đang câu dẫn ai....

“Ồ! Nóng quá hà....” Lãnh Niệm Sinh để ly xuống, trong nháy mắt lại phá hư bầu ko khí.

“Để ta xem xem.” Tự mình tiến đến, ngón tay xuyên qua tóc hắn, tay kia nâng lên gương mặt tuần tú. Thấy mặt hắn đang nhăn nhúm lại. Địch Dĩnh nhăn mày. “Đã mấy tuổi rồi, còn ko cẩn thận như vậy.”

Tử văn nhân, sao ko nghĩ là tại ai làm hại. Lòng thầm mắng, hắn há miệng cho người nhả nhận kiểm tra.

“Người sao đâu, cũng ko thấy bị phỏng.” Địch Dĩnh thổi nhẹ vài cái, như xua đi cảm giác ko khỏe cho hắn.

Hơi thở hai người hòa lẫn vào nhau. Môi cận môi trong thoáng chốc liền kề sát lại. Địch Dĩnh ngay lập tức thu lại côi lòng đầy đen tối của mình. Xém chút nữa ko khống chế được đã hôn lên đôi môi đỏ tươi kia rồi. Sao đến uống trà mà cũng say, đầu óc ko tỉnh táo gì hết....

Y hỏi: “Niệm sinh, người đến hỏi chuyện vụ án phải ko?”

Hai gương mặt anh tuần và thanh tú cùng trong 1 lúc quay sang hai hướng trái và phải. Bất đắc dĩ tránh đi đối phương, lòng ai cũng có tâm sự khó nói, ai cũng ko dám vượt qua bức tường vô hình giữa họ.

Lãnh Niệm Sinh cảm thấy buồn bực. “Người mau nói cho ta biết, đã tra ra được tung tích của đôi cầu nam nữ trộm tranh kia chưa?”

“Ko rõ tầm hơi.” Y hỏi, “Niệm Sinh, nói cho ta biết, trước kia sao người lại bị thương nhiều đến như thế?”

“...” Đầu mạnh mẽ quay đi, mặt trong nháy mắt đã trắng bệch ko còn hạt máu. Lãnh Niệm Sinh nắm chặt hai tay, cắn răng nói: “Đừng hỏi.”

Đôi mắt anh tuần nhíp lại, Địch Dĩnh truy nguyên. “Người và nam nhân kia rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì. Người chắc cũng biết tên của hắn chứ?”

Mắt của Lãnh Niệm Sinh trong chớp mắt lóe lên hận ý, sáng quất lên tia tàn độc. Hắn nhìn trừng trừng người nhả nhận, cảnh cáo: “Người đừng tự cho mình là đang thẩm vấn phạm nhân nga. Đây là việc riêng của ta, ko hề dính dáng gì đến án tử của người.”

Địch Dĩnh nghe xong, giận dữ xông thẳng lên đầu, “Sao lại ko quan hệ hả! Người có biết kẻ mẫu Minh Nguyệt, Hoài Xuân chính là My nương ko hả? Người đã chết là Trần Tam Lang kia cùng nữ nhân này cũng có qua ko ít quan hệ. Hung thủ chắc phải còn có 1 người nữa, ta ko tin với khả năng của 1 mình My nương có thể hại chết Trần Tam Lang được.”

“Khám nghiệm tử thi đã loại trừ Trần Tam Lang chết do trúng độc. Trên xác chết cũng ko có vết thương chí mạng. Vì thế có thể thấy hung thủ ra tay thật cao thâm.”

Bỗng nhiên, Lãnh Niệm Sinh nhớ đến ngày trước —— Cha của người nhả nhận có để lại 1 mẫu đơn kiên. Trong đó tố cáo du côn lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành.....Hả!

Sắc mặt trầm xuống, Lãnh Niệm Sinh đưa ra giả thiết: “Có phải là My nương vụng trộm cùng gian phu rồi giết chết cha của Minh Nguyệt?”

“Giống như với cha ta.” Địch Dĩnh đứng dậy, chậm chậm đến bên cửa sổ, thần sắc ảm đạm nói: “Niệm sinh, ta từng bắt được My nương vụng trộm ngay tại phòng ngủ của cha mình.”

Năm đó, cha đi tham gia văn nhân tụ hội. Y vô tình đến phòng cha định lấy đồ, thì thấy My nương quần áo không chỉnh tề, y còn để ý dưới giường có 1 đôi hài của nam nhân. Là ai đang trốn trong màn che? Mấy ngày sau thì tin tức du côn lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành được truyền ra ngoài. Rồi cha chết ko minh bạch.

“Niệm Sinh, ta nghi ngờ Minh Nguyệt cũng đã thấy qua cái gì rồi. Nguyên nhân nàng bị bán vào kỹ viện chắc chắn có liên quan đến án mạng. Ta muốn điều tra manh mối từ đó.”

Lãnh Niệm Sinh nhất thời giật mình hiểu được, “Nếu Minh Nguyệt có thấy qua Mỵ nương vụn trộm cùng hán tử, thì vụ án có thể tiến thêm 1 bước nữa, có phải ko?”

Địch Dĩnh gật đầu.

Lãnh Niệm Sinh nói ra: “Lúc người đến nhà ta lần trước, ta cũng có hỏi qua Minh Nguyệt. Kết quả thì cũng giống như người nghe được thôi.”

“Hết cách.” Y ko có cách gì hỏi ra vấn đề.”

Cần nhắc cần thận, Địch Dĩnh lại nhắc nhở: “Niệm Sinh, người tiếp quản sự nghiệp của cha, mấy chuyện thuộc lĩnh vực của mình muốn làm gì cũng được. Nhưng đừng qua lại cùng Phong Kỷ Duyên có được ko?”

Muốn hán rời xa chốn thị phi, đừng vì nữ nhân rước họa vào thân.

“Àn.” Tùy tiện đáp cho có lệ, Lãnh Niệm Sinh đứng dậy chậm chậm bước đến sau lưng người nhả nhận, vương tay dài ra, gương mặt thanh tú dựa vào lưng y, lòng ngổn ngang lo sợ bất an.

Địch Dĩnh cả người chấn động, nhưng nhanh như chớp trấn định lại. Không muốn tìm hiểu sâu hơn hành động của hán. Mơ ước thiết tha mong chờ nhiều năm rồi, giờ lại biến thành hiện thực đầy tàn khốc tra tấn người y.

Lãnh Niệm Sinh nhắm mắt lại, nghĩ mình và Minh Nguyệt đều là người cùng cảnh ngộ. Nhưng người nhả nhận giờ đã vinh hiển rồi. Tựa vào phía sau hán thì thầm: “Đừng ghét ta.....Đừng khinh thường Minh Nguyệt, Dĩnh...” Nhỏ giọng nỉ non, trong lời nói có hàm ý cầu xin.

Địch Dĩnh cảm nhận được đôi tay đang ôm thắt lưng mình run rẩy. Là hán vì nàng mà ăn nhẹ nói nhỏ. Một cổ giận dữ xông lên tận cổ họng. Địch Dĩnh rít qua kẽ răng: “Niệm sinh, người rốt cuộc cho ta là cái gì hả?”

Thứ y muốn ko phải là một chút tình cảm ko chính đáng nhỏ bé kia. Nếu chấp nhận, hai người về sau phải lén lút cả đời. Là đang tính toán gì? Là ai câu dẫn ai... ai thích ai... ai để ý ai.....Y rất hâm mộ cha và nương tình cảm dù chết cũng ko rời, bất kể ai cũng ko thể xen vào được. Nhưng, y cùng hán lại là thứ qua loa hời hợt ko công khai, ko cần chịu trách nhiệm.

Nhất thời, lý trí cùng dục niệm giằng co —— trong khoảng khắc cũng đã hao hết khí lực của y. Hắt ra đôi tay đang ôm ở thắt lưng. Thẳng thẳng với hán, cũng chính là cảnh báo chính mình: “Buông tay.”

Thật sâu vài hơi, Lãnh Niệm Sinh lại xác định, người nhả nhận căn bản là ko cần hán: “Vì sĩ diện?”

“Đúng vậy.” Nhân thật quan tâm đến mặt mũi của y. Đồ hồ đồ, đây đâu phải là thứ y muốn! Xoay người lại, Địch Dĩnh về mặt về giận dữ.

Lãnh Niệm Sinh đang nhìn y trừng trừng, cắn răng mắng: “Người ra về làm gì! Bộ tưởng làm quan là giỏi lắm sao.....” Sĩ diện chết tiệt.....Hán đã vứt bỏ mặt mũi để tiến tới rồi mà. Vứt đi tự tôn để làm điều mình mong muốn bấy lâu. Đây thật phải cần nhiều dũng khí.

“Ta biết rõ mình ko xứng với người.....” Hán không cam lòng bị người chà đạp..... Cả người tràn ngập oán niệm, Lãnh Niệm Sinh buồn bã tan nát cõi lòng mà gào lên: “Ta là bị bắt buộc mà!”

“Người bị bắt buộc?” Cùng nữ nhân làm đến nỗi có con là do bắt buộc? Thực cũng chỉ là nói như vậy thôi. Địch Dĩnh rốt cuộc ko giấu được oán khí trong lòng mình, Giơ tay chỉ trích, “Chuyện gì cũng đã xảy ra, sao người ko dám nhìn thẳng vào sự thật hả?”

Bốp —— Lãnh Niệm Sinh vương tay kéo đồ khăn trải bàn, những thứ trên đó cũng loảng xoảng loảng xoảng rơi xuống vớ vụn.

Lúc này, lòng thật sự đau đến thấu tim. Là ai trêu chọc ai....

“Niệm Sinh, người làm gì?” Địch Dĩnh giận dữ nhìn trừng trừng người đang vì xấu hổ mà gây chuyện âm ỉ trước mặt.

“Ta đúng là tự coi rẻ mình mới đến đây!” Hấn không ngừng lui lại phía sau. Nên đối mặt với sự thật, thân đầy dơ bẩn còn hy vọng hão huyền làm chi. Lãnh Niệm Sinh thoáng chốc hốc mắt đỏ lên, dùng sức toàn thân Rầm 1 tiếng, đá cái ghế ra xa, rồi chạy như bay ra khỏi nơi không xứng với thân phận mình.

“Lãnh Niệm Sinh ——” Địch Dĩnh đuổi theo sau hét lên. Quay đầu lại thấy trong phòng giờ đã thành 1 bãi hỗn độn. Đúng là 1 tên thô bạokovừa lòng liền quá hoại như vậy. Y bắt đầu mắng: “Là ai có nữ nhân, là ai coi thường ai....”

Biết rõ là ko thể nào được.....Nhưng tình cảm yêu thương cứ ngày 1 tăng lên. Máu nóng cũng theo đó mà dòn ngược về tim.....

Rắc! nắm chặt lấy bàn tay, các khớp ngón tay như bị bóp nát. Y đã nhẫn nại đến cùn cực. Cúi người, giờ chỉ muốn dừng lại cái bàn lên mà thôi.

Hở! Một bóng người nhảy từ trên tường xuống, xem chút nữa là té nhào lên mình. Mắt Thiệu Quân chợt lóe lên, ngạc nhiên ko thôi.

“Lại là người.” Y cúi đầu liếc tên kia 1 cái.

“Cút ngay!” Buồn bực hét lên, đẩy tên chặn đường ra, Lãnh Niệm Sinh vội vàng nhảy sang đường tắt ra ngoài phủ.

Thiệu Quân đứng bên này tường mà trợn mắt. Lúc vội vàng thoáng nhìn khi nãy, đầu vẫn còn nhớ được cái tên chọc tức chết người kia mang đôi mắt đỏ hoe.....

Thiệu Quân cũng leo tường mà vào, bước nhanh đến sương phòng của đại nhân. Vừa mới đến khoảng sân ngoài đó, đã thấy gã người hầu cầm 1 gói to, bên trong còn lộ ra mảnh vỡ của chén bát đi ra từ cửa phòng.

Thiệu Quân lập tức bước vào, gọi: “Đại nhân, vừa xảy ra chuyện gì?”

Địch Dĩnh giận dữ đầy áp lực, cắn răng nói: “Còn có thể xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tro mắt ra mà buông tay!” Không thể tiếp tục hồ đồ, trong đầu toàn bộ là hình ảnh của hấn. Chậm chậm bước đến trước bức tranh chữ, tình cảm dành cho người ở đằng sau nó chỉ có thể khóa kín mãi mãi.

Khéo lại đôi mắt phượng, y thần sắc ảm đạm, thở dài....”Đem bức tranh này đốt đi.” Nền vút bỏ.

Thiệu Quân cầm lấy bức tranh chữ. Đang êm đẹp, sao lại muốn đốt đi?

“Người ra ngoài đi.” Y muốn yên tĩnh 1 chút. Vết thương cũ nơi cánh tay lại bắt đầu đau. Năm đó đã ghi lại ký hiệu khắc cốt ghi tâm này. Vì sao cứ đau mãi đến hôm nay, ko thể tiêu tan.

Đội thuộc hạ lặng lẽ đem bức tranh ra ngoài. Địch Dĩnh mới trở lại bàn, cố vứt bỏ những suy nghĩ phiền muộn trong lòng. Với tay đề bút, nhanh chóng đề ra công ước với chúng dân thật trôi chảy —— Phàm là đạo xử thế ở ngoài. Láng giềng nên hòa thuận. Người người phải đảm bảo nộp đúng thuế, phòng thiên tai, trộm cắp, đánh nhau. Kinh doanh, cho vay, kiện tụng phải có giấy tờ ghi lại rõ ràng. Nên biết rõ cách hành xử, nếu cùng vi phạm cùng 1 hành vi, trách phạt nặng nhẹ sẽ phân biệt rõ. Dân chúng xem xong phải thực thi, tuân theo. Ngay hôm đó, liền bảo người dán thông cáo khắp nơi, tận tình làm việc, đồng thời cũng chính đốn lại địa phương mà mình quản hạt.

[1] Nguyên văn: Đoạn tụ chi phích (). Là 1 BL nổi tiếng trong lịch sử. Bạn nào có hứng thú thì có thể vào đây

17. Quyển 1 - Chương 16

“Lão đại, đừng uống nữa, sẽ say đó.” Khuyết Bất Bình giắt lại bình rượu, đưa cho tiểu nhị ở thực tứ, ngầm bảo là đừng đem rượu đến nữa.

Đến nửa đêm rồi, lão đại vẫn chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại. Sao lại ko biết kiềm chế như vậy?

“Tránh ra!” Lãnh Niệm Sinh đẩy Khuyết Bất Bình ra, “Đừng động ta.” Hấn muốn quên người nhả nhận, quên triệt để....

“Tại mình đưa hấn về.” Khuyết Bất Phàm tiến đến đề nghị.

“Lão đại hôm nay bị sao thế?” Ngoại trừ đám cưới ra, hấn sẽ ko bao giờ để cho mình say đến nỗi ko biết trời trăng gì cả. Vừa về đến đã uống rượu, đến người quen cũng ko cho đến gần. Hễ ai chạm vào liền dùng đũa rút đao đòi chém người ta. Sau đó, các huynh đệ mới nghe hấn nói là, hấn sẽ ko để cho mình say đến nỗi ko đề phòng gì cả.

Loảng xoảng ly rượu rơi xuống, đổ tràn ra đất. Lãnh Niệm Sinh gục xuống bàn, say túy lúy.

“Aiz, ta đưa hấn về nhà, thực tứ giao cho người nga.”

Khuyết Bất Bình nghe vậy, liền kêu lên sợ hãi: “Ta ko muốn đối chiếu sổ sách đâu. Tại sao cứ chuyện khổ sai là giao cho ta làm?”

Khuyết Bất Phàm nhướn mày liếc xéo nó, hỏi: “Liên Nhi đang ở nhà chờ ta về, người chỉ có 1 mình còn la hét cái quỷ gì?” Nói cách khác là hấn ko có tư cách hờn giận.

“Ta cũng muốn thú thê nữa!” Khuyết Bất Bình than thở.

“Người từ từ đi tìm đối tượng đi.” Khuyết Bất Phàm nói xong, liền vác Lãnh Niệm Sinh lên vai, ung dung rời khỏi thực tứ.

Khuyết Bất Bình ở sau lưng y mà dậm chân, “Ta là ko có thời gian tìm đối tượng ah!” Lão đại hể rảnh 1 chút là chạy đi mất tăm, quẳng hết mọi chuyện cho nó. Lão ca cũng thường xuyên về nhà sớm để chăm sóc cho Liên Nhi, cố gắng làm người. Xót lại còn mình nó....

“Bất Bình ca ca.” Hả! Mặt Khuyết Bất Bình thoáng chốc còn đen hơn đáy nồi, khi lại thấy A Hoa ở kế bên đến dây dưa mờ ám. Kia miệng thì như cái chén, quét hết cả cái tiệm bán sơn phấn lên mặt, khiến hấn nhìn thấy chỉ muốn kêu cha gọi mẹ — A Hoa này thật có bản lĩnh làm nam nhân vừa thấy đã bỏ chạy mất dạng. Vừa mới nghĩ đến là đã co chân, định chuẩn bị, nhưng giây tiếp theo đã bị A Hoa chặn giữa đường.

Một tay nắm chặt lấy y bào nó, tay kia cầm ít thức ăn khuya, A Hoa mỉm cười ngọt ngào nói: “Bất Bình ca ca, người ta hầm canh gà với nhân sâm cho huynh bồi bổ nè.” Thấy mặt nó thật kém, vị hôn phu này cũng nên đường cho khỏe mạnh chút, lỡ như đêm động phòng chưa động vào nàng đã lăn ra chết thì sao.

Khuyết Bất Bình nhìn gương mặt đầy sơn phấn đang rạn rở, sắc mặt nó cũng theo đó mà xanh mét, xém chút nữa đã quên, A Hoa là có bản lĩnh làm cho nam nhân có trốn cũng ko thoát.

“Sinh thúc, lão đại say rượu, thúc đem hấn về phòng đi.” A Sinh vác lên nhị thiếu gia đang say như chết, nói “Đa tạ Bất Phàm thiếu gia đã đưa người về.”

“Sinh thúc đừng khách khí, ta cáo từ trước.”

“Đi thông thả, trên đường cẩn thận.” Trầm Nương thấy Bất Phàm thiếu gia lên ngựa rồi đi, liền đóng cửa đại môn lại. A Sinh liền dặn dò: “Trầm nương, mau đi làm chút thuốc cổ truyền gì đó cho người say tỉnh lại đi. Bằng ko, say rượu qua đêm, nhị thiếu gia ko chịu nổi đâu.”

“Vâng ạ, tôi lập tức đi.”

Đợi có cơ hội, Trầm nương liền dặn dò: “Minh Nguyệt tiểu thư, nhị thiếu gia say rượu, phiền người chăm sóc nhị thiếu gia được ko?”

“Hảo.” Niệm sinh ca đối xử với nàng ko tệ, chăm sóc cũng là chuyện đương nhiên. Huống chi, nhà này cũng ko có ai là người ngoài. Nàng ko cần – phải ra về khách sáo. Trầm nương tiếp tục nói: “A Sinh cũng đã làm việc cả ngày bên ngoài rồi. Bảo hấn canh giữ bên người nhị thiếu gia cả đêm cũng ko tốt. Trên bàn còn có chén thuốc giúp giải rượu, cứ cho nhị thiếu gia uống là được.”

Bà thật lo lắng Minh Nguyệt lỡ uống nhầm thuốc. Nếu xảy ra vấn đề gì, thì bà chẳng phải là tội nhân hay sao

“Ta biết rồi.”

“Minh Nguyệt....”

Thấy Trầm nương do dự ko nói, Minh Nguyệt hỏi: “Còn muốn dẫn chuyện gì nữa sao?”

“Ta có chút chuyện muốn nói với cô. Cô nghe xong đừng giận nha.”

“Trầm nương có việc gì cứ nói. Ta với bà vốn đâu phải thân thiết bình thường. Có gì cần dạy dỗ hay khuyên răn, xin cứ thẳng thắn.”

“Ta đây xin nói thẳng.” Trầm nương ngồi ở ghế tựa bên cạnh Minh Nguyệt, nhỏ giọng: “Ta thấy được, cô thích nhị thiếu gia.”

“Bà....” Nàng cúi thấp đầu, xấu hổ mà xoắn xoắn lấy váy: “Thấy rõ như vậy ah....”

Trầm nương cười khê, đưa tay vuốt vuốt tóc của Minh Nguyệt, nàng tâm tư đơn thuần, lòng thích ai thì mắt cứ đau đầu nhìn về người đó. “Thấy người ngày nào cũng chờ nhị thiếu gia về nhà. Tâm tư này còn ko rõ sao.” Bà cũng là người từng trải, mấy chuyện này sao có thể giấu được chứ.

“Ta hy vọng cô có thể trói thật chặt lòng của nhị thiếu gia.” Trầm nương khéo léo nói: “Nhị thiếu gia tuổi trẻ đầy hứa hẹn, cả đời tuyệt đối sẽ ko lo cái ăn cái mặc. Về phương diện tình cảm, có thể chậm rãi bồi dưỡng. Nhị thiếu gia chính là còn quá trẻ, khó tránh khỏi bị người khác giới hấp dẫn. Bất quá, ta thấy người ngày thường cũng đối xử với cô thật tốt, ko giống như mấy nữ tử khác ah.”

Tuy bà chưa từng thấy qua nhị thiếu gia mang cô gái nào về nhà, nhưng ở vị trí của người rất dễ dẫn dụ mấy ả hồ ly ***. Nam nhân thôi mà, khó tránh khỏi gặp dịp thì chơi đùa.

“Trầm nương, ta không dám vọng tưởng Niệm Sinh ca sẽ thích ta.”

“Cô đừng có nói mấy lời ngốc nghếch như vậy. Trẻ đẹp chính là vốn tốt nhất, có thể trói chặt lòng của nam nhân, đừng bỏ lỡ cơ hội nha.” Chỉ cần nhị thiếu gia về nhà, bà sẽ ngày ngày cho nhị thiếu gia uống thuốc – Chẳng bao lâu nữa.....nhị thiếu gia tự nhiên sẽ muốn ở cùng 1 chỗ với Minh Nguyệt.

“Trầm nương, không cần nói nhiều nữa. Ta ko có phúc phận kia. Bà mau về phòng nghỉ đi.”

Mắt thấy A Sinh chậm chậm bước vào trong, Minh Nguyệt đứng dậy cầm lấy chén thuốc, đi đến mép giường, từ từ đổ vào miệng của Lãnh Niệm Sinh.

Lúc sau, A Sinh và Trầm nương như ngầm hiểu ý nhau mà lui ra. Còn lại chỉ có cô nam quả nữ sống chung 1 phòng.

Minh Nguyệt ôn nhu uyển chuyển ngồi bên cạnh giường mà chờ đợi. Bóng dáng mảnh khảnh dè dặt xuống thân hình nam tử đang say mèm kia. Mặt nàng ko khỏi đỏ lên, lúc này mới dám nhìn kỹ dung nhan tuần mỹ kia. Thiếu đi ánh mắt chứa đầy thô bạo, hấn bỗng trở thành 1 mỹ nam tử khiến người ta vừa gặp đã yêu. Nếu.....Thân thể có thể xứng đôi với hấn, thì tốt biết bao nhiêu.

Hy vọng hảo huyền, nhưng không cách nào có được. Hiện thực tàn khốc khiến nàng phải tuân thủ bốn phận làm muội muội hấn. Thấy hấn cứ lẩn qua lộn lại, môi mấp máy nói mấy lời vô nghĩa.

Minh Nguyệt cúi người lắng tai nghe, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, giọng hấn cứ nức nở nỉ non mà gọi: “Dĩnh....Dĩnh....”

Nàng buồn bực, hấn đang kêu tên ai?

“Làm quan là giỏi lắm sao....Liền ghét bỏ ta....”

Chớp mắt 1 cái. Minh Nguyệt ngây ngốc như tượng đá. Phát hiện hấn....

Trời đã sáng..... Minh Nguyệt đã thức trắng 1 đêm. Giọng hấn trầm thấp gọi tên người kia ko biết bao nhiêu lần. “Niệm Sinh ca, người say rượu liền thốt ra.....toàn lời hồ đồ....”

Ánh mắt oán hận nhìn người đang ngủ say như chết kia. Trong lòng tự nhiên sinh ra sự ghen tị. Đứng ngồi ko yên ——

Ai là người hấn quan tâm, ai có tư cách sánh đôi với hấn, ai có tư cách ngã vào lòng hấn.....Không phải là mỹ nhân, mà lại là một nam nhân mặt nghiêm như tượng thần kia! Đầu cứ quần quanh giọng nói ầm áp

của nam nhân kia: “Đừng gọi ta là đại ca, Niệm Sinh cũng đâu có coi ta là đại ca.” Này giống như đang tuyên bố y và người kia ko phải là người nhà. Họ chính là 1 cặp.

Không ngừng vò nát váy mình. Nàng nghĩ thầm, nếu có thể cũng muốn bóp nát hết thấy!

“Niệm Sinh ca, ngươi hồ đồ.....Y là quan.....bộ dáng cao cao tại thượng....Chẳng trách y thấy huynh hiếm lạ.”

Nàng không ngừng thì thảo tự nói, mắt ai oán nhìn thấy đôi mắt tiệp khê run lên. Thoáng chốc chậm rãi mở ra ——

Minh Nguyệt miễn cưỡng mỉm cười, gọi: “Niệm Sinh ca.....”

Hình ảnh mơ hồ đập vào trong mắt, Lãnh Niệm Sinh lấy tay sờ sờ thắt lưng, chớp mắt 1 cái liền giật mình vì ko thấy vũ khí phòng thân. Hắn lập tức đứng dậy, lắc lắc đầu, thấy rõ nơi này chính là phòng mình, ngạc nhiên kêu lên: “Minh Nguyệt, sao muội lại ở đây?”

Ngữ khí chào hỏi thật lạ lùng, giống như đang chỉ trích.

Vòng cung nơi miệng nàng cũng ko giảm, vờ như ko hề biết chuyện gì mà giải thích: “Niệm Sinh ca, đêm qua huynh uống say, muội đến chăm sóc huynh.”

Mây nhất thời gập sát lại với nhau, Lãnh Niệm Sinh vỗ vỗ trán thông thả bước xuống giường, bỗng thấy trời đất quay cuồng. Hắn lập tức nắm chặt lấy màn che giữ thăng bằng cho khỏi ngã.

Minh Nguyệt thấy thế, tiến đến quan tâm: “Niệm Sinh ca, huynh có sao ko?”

Lãnh Niệm Sinh dùng sức nhìn trừng trừng. Mắt từ từ híp lại thành 1 khe hở hẹp —— là Dĩnh..... Rõ ràng, hắn gầm lên: “Đi ra ngoài!”

Minh Nguyệt bị dọa lui lại mấy bước, rất ủy khuất hờn dỗi: “Niệm Sinh ca...” Giọng nói trong trẻo dần dần kéo lại lý trí. Lãnh Niệm Sinh thật buồn bã, khép hờ mắt, áy náy nói: “Minh Nguyệt, ta không phải cố ý dữ dần với ngươi. Nghe lời ta, mau về phòng đi.”

Hắn say quá rồi, nên sinh ra ảo giác, nghĩ đến người nhà nhận đến đây chê cười mình.

“Hảo, muội nghe huynh. Nhưng để muội đi bảo Trầm nương sắc cho huynh 1 chén thuốc giải rượu được ko?”

“Ân.” Đầu óc hắn giờ đang rất cần sự tỉnh táo.

Minh Nguyệt đi đến cạnh cửa, lo lắng quay đầu lại nhìn gương mặt tuần tú kia đang ửng đỏ. Hắn đang cắn răng như là chịu đựng cái gì. Say rượu chắc là khổ sở lắm.

Rầm

Đợi nàng đi khỏi, Lãnh Niệm Sinh mới mở miệng gọi: “Dĩnh...” Hắn thở loạn nhịp, cả người ko còn chút sức lực, ngồi xuống mép giường, ko khỏi cắn răng mắng: “Vấn nhân chết tiệt, ngươi hại ta nghĩ vớ quá quấy.....Mẹ nó!”

Một tháng sau.

Địch Dĩnh lần thứ hai đến hiện trường xảy ra vụ án, quan sát căn phòng giờ đây đã phủ đầy bụi. Hơi thở của y phả vào ko khí, cả căn nhà này thật cô quạnh.....Cẩn thận xem xét, y rất hy vọng có thể tìm ra được dấu vết gì đó.

Thiệu Quân nhìn quanh hiện trường, báo cáo: “Đại nhân, bọn thuộc hạ lúc trước đã lục soát gần như từng tấc đất của tòa nhà này, vẫn ko tìm ra chút manh mối nào cả. Hiện trường không hề để lại bất kỳ chứng cứ giết người nào cả.”

Địch Dĩnh chưa từ bỏ ý định, lần thứ hai tỷ mỉ kiểm tra lại lần nữa “Thiệu Quân, vụ án mờ ám, đến nay vẫn chưa chuyển biến gì. Nếu cứ chần chừ chắc chắn sẽ rơi vào quên lãng.” Y tuyệt không cho phép hung thủ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật. Trời xanh lúc nào cũng có đạo lý cả.

Không muốn bỏ qua bất cứ giả thuyết nào. Y cũng đã điều tra qua quan hệ của Phong Kỷ Duyên và Trần Tam Lang. Trải qua 1 quá trình dài xem xét, cuối cùng cũng chứng minh, quan hệ giữa bọn họ chẳng qua là mua bán, giao dịch mà thôi.

Cùng ngày đó, có khách mua vui thấy qua Trần Tam Lang dắt con gái mình đến kỹ viện. Trải qua 1 thời gian cũng khá lâu cũng chưa thấy qua hẳn đến đó thêm lần nào nữa. Đây chứng thật là Trần Tam Lang ko có tranh cãi với kỹ viện về mặt tiền tài. Phũ định khả năng hẳn bán con gái của mình rồi hối hận, mới xung đột với bọn người của kỹ viện dẫn đến sát thân.

Nhưng, như vậy ko có nghĩa là ko nghĩ đến. Người ta thường nói: Hồ dữ ko nỡ ăn thịt con. Trần Tam Lang sao lại có suy nghĩ muốn bán con gái ruột của mình? Là người ngoài xúc giục, nói ngọt lọt đến xương.....

Hoài nghi, Dịch Dĩnh hỏi rõ: “Hoài Xuân có gom theo đồ đạc gì ở nhà này ko?”

Dịch Dĩnh lập tức kiểm tra tủ áo, bàn trang điểm, những nơi có thể cất giữ đồ đạc. Còn lại chỉ có vài bộ quần áo của nữ nhân mà thôi. “Xem ra Hoài Xuân chắc là đã vợ vét hết những thứ quý giá rồi. Trong phòng này ko hề thấy 1 chút son phấn nào.”

Giống hệt thói quen trong quá khứ, mẹ kế của y từ trước đến nay đều quý gương mặt hơn mạng sống. Nếu ko to son trác phấn, trang điểm xinh đẹp. Mụ căn bản là ko bao giờ rời khỏi cửa. “Vật dụng bày trí rất chỉnh tề, ko giống như vợ vàng thu dọn, là có mưu đồ từ trước.”

Thiệu Quân nói: “Cũng có khả năng lắm.”

“Trên giường này vẫn còn để lại dấu vết lộn xộn.....” Dịch Dĩnh bạo gan đề ra giả thuyết Hoài Xuân là hung thủ duy nhất. Thịt nằm trong kẽ móng tay của Trần Tam Lang chính là của Hoài Xuân. Nhưng, với sức lực của nữ nhân sao có thể khống chế được nam nhân. Trừ khi..... “Thiệu Quân, người có phải người điều tra các hiệu thuốc chưa.”

“A, đại nhân, ngài nghi ngờ Hoài Xuân dùng độc hại chết chồng mình?” Thiệu quân nói xong liền lập tức phủ nhận.

“Không thể nào, nguyên nhân tử vong của Trần Tam Lang đã sớm loại trừ khả năng trúng độc” Dịch Dĩnh vẫn chưa vội giải thích nghi ngờ vô căn cứ của mình mà hạ lệnh: “Ta muốn người ngay lập tức phái người đến các hiệu thuốc tra xét xem Hoài Xuân có giao du với ai hay ko. Nếu là có, phải hỏi cho rõ ông chủ hoặc người phụ việc còn nhớ rõ là ả ta mua thuốc gì? Ta muốn biết có loại thuốc nào khiến người ta mất ki sức lực, thậm chí hôn mê hay ko?”

Thiệu Quân giật mình hiểu được, “Đã hiểu rồi. Thuốc hạ lập tức làm ngay.”

“Khoan đã!” Dịch Dĩnh chợt la lớn. Thiệu Quân sững sờ ngay cửa phòng, quay đầu lại hỏi: “Đại nhân còn có gì dặn dò?”. Lúc này, Dịch Dĩnh mới cầm lên từ khe hở của giường 1 cây đinh ài 3 tất dặn dò. “Phải người báo với người nhà của nạn nhân, ngày mai sẽ khai quan nghiệm thi.”

“Hở! Việc này không phải là nhỏ...” Thiệu Quân giật mình. Dịch Dĩnh đi đến bên cạnh, nhướn mày, ngữ khí cứng rắn. “Thế nào, người cho rằng ta khinh nhờn người chết.”

“Không ah, thuộc hạ....không dám.” Đại nhân là quan, làm việc luôn thận trọng, sao có thể hồ đồ được. Lát sau, hẳn đã theo sau đại nhân, trấn cứ liên tục đổ mồ hôi lạnh, ko khỏi suy nghĩ —— Mặt của đại nhân lạnh giá như băng hình như đã lâu lắm rồi....

Lãnh Niệm Sinh vừa về đến cửa liền biết đến tin khai quan nghiệm thi. Nhất thời, giận ghen hờn, hẳn rống lên: “Chết tiệt! Y dựa vào cái gì mà muốn khai quan nghiệm thi” Ngực lên xuống mạnh mẽ, nổi trận lôi đình nhưng không có chỗ phát tiết —— Hẳn lo lắng Minh Nguyệt đã mang thai được 6 tháng, ko nên ra ngoài. “Mẹ nó! Mọi người nói ngày mai. Y nói muốn nghiệm là nghiệm, thật khéo chọn thời gian mà.”

A Sinh giải thích: “Nhị thiếu gia, người lo lắng mọi người sẽ biết chuyện của Minh Nguyệt tiểu thư. Nhưng đây là bắt buộc phải làm mà.” Hẳn luôn hy vọng nhị thiếu gia đối mặt sự thật, Minh Nguyệt ko cần phải giấu giếm chuyện mình là người của nhị thiếu gia.

“Niệm Sinh ca, muội ko sao đâu. Dịch đại nhân muốn khai quan nghiệm thi vì án tử, muội ko cần ra ngoài để người ta chỉ trích.”

“Người ko quan tâm nhưng ta để ý.” Thật tức chết người mà! Hẳn hy vọng Minh Nguyệt sẽ có tương lai mỹ mãn. Nếu vì bất hạnh trong quá khứ mà hủy đi hạnh phúc của tương lai thì thật quá sức tàn nhẫn. Giống như tình cảnh của hẳn ở hiện tại....

Ban ngày, hấn luôn tìm việc để mình bận rộn mà dời đi tâm tư. Nhưng, mỗi kia đêm về, ko gian mênh mông, lòng đầy bi ai, là đang nhớ ai, là đang oán ai....

“Ta cho bất cứ ai coi rẽ muội.”

“Niệm sinh ca, huynh có lòng, muội thật cảm động. Nhưng muội ko ngại ánh mắt của người khác đâu” Nàng mãn nguyện với cuộc sống hiện tại. Ngày nào khi về nhà, huynh ấy cũng ân cần hỏi han, lo lắng đầy đủ, đây là phần thù lao quang vinh cho mong ước tha thiết của mình.

“Niệm Sinh ca, nếu huynh ko chê muội, muội muốn huynh cả đời chăm sóc cho mình được ko?”

Vẫn hiểu được hàm nghĩa trong lời nói kia, Lãnh Niệm Sinh thuận miệng mà nói: “Nói gì ngốc thế, nếu ta ghét bỏ, sao lại mang muội về nhà chứ.”

“Huynh thật tốt” Minh Nguyệt mỉm cười tươi tắn, mắt lóe lên sự đắc ý.

A Sinh nhất thời cảm thấy buồn bã. Cuối cùng cũng nghe được nhị thiếu gia hứa hẹn, nhưng hấn sao lại....

Ngây ra 1 lúc, ko hiểu sao khi thấy nụ cười kia của Minh Nguyệt hấn lại nhăn mày cười theo nhưng lòng đầy mất mát.

Lãnh Niệm Sinh nhìn trời thấy đã bắt đầu tối, liền dặn dò: “Ta đi tắm rửa, hai người nên về phòng nghỉ sớm 1 chút. Minh Nguyệt, ngày mai ta sẽ cùng muội đến mộ phần. Sinh thúc sẽ đánh xe cho muội.”

“Vâng ạh.” A Sinh đáp lại rồi bước về phòng.

Minh Nguyệt chỉ thức ăn trên bàn, dặn dò: “Niệm Sinh ca, huynh đừng vì chuyện của muội mà giận như thế. Muội và Trầm nương có chuẩn bị thức ăn khuya cho huynh, mau nhân lúc còn nóng mà ăn đi, sau đó cũng nghỉ sớm chút. Muội về phòng đây.”

“Ăn, muội đi cẩn thận.”

Một phòng thật lớn giờ chỉ còn 1 mình hấn, nhìn thức ăn trên bàn, ko đành lòng phá hư hảo ý của người ta, đành hình thành thêm thói quen ăn khuya, cũng hình thành thói quen nhớ đến người nhã nhặn.....nhớquá.....Làm người ta phiền muộn mà nhớ, phiền muộn mà thêm muốn.

Khói nhẹ mềm mại bốc lên như sương tràn ngập nhà tắm.

Bên trong bể nước tràn đầy dục tình[1], cuộn cuộn sôi trào thiêu đốt. Lãnh Niệm Sinh ý thức mơ hồ, ngón tay thon dài dao động dọc theo yết hầu xuống dưới. Dục vọng cứ dâng lên ko ngừng, nắm ở trong tay, cả người run lên. Dục niệm cứ nhảy nhót reo hò, xoáy sâu vào trong đầu hấn là bóng dáng một người với đôi mắt phượng oai nghiêm, là đang câu dẫn ai....

“Ah..... Dĩnh!” Môi cũng theo dục vọng đang phóng thích mà mấp máy gọi tên 1 người ko cần hấn.

Ồ, giờ y đang làm gì....

Lý trí trong nháy mắt đã trở lại, sự xấu hổ pha lẫn chán ghét thay thế cho cảm giác vui sướng ngẩn ngui. “Vô sĩ....vô sĩ...”

Mắt long lang ngân ngấn nước, cúi mặt, lệ nóng cũng theo đó mà rơi xuống, hình thành những vòng tròn gợn sóng trên bề mặt bể nước đã bắt đầu lạnh lẽo.

Hôm sau.

Không dám đối mặt, lại không thể không đứng thẳng thân mình. Gương mặt tuần tú ko hề có cảm xúc quay đi, cố tránh đi đôi mắt như nhút nhối xoáy sâu vào não mình. Tựa như ko cố ý, đến hấn cũng nguyện ý ko dám nhìn. Đôi mắt phượng anh tuần nhú lại, nóng ghê người nhìn về nữ tử nhu thuận dùng ống tay áo che mặt, thật khiến người ta đổ kị!

Địch Dĩnh bỗng nhiên giận dữ quát: “Khai quan.”

Nhóm quan sai tuân mệnh, vội vã khai ra phần mộ.

Địch Dĩnh thờ ơ lạnh nhạt. Sự ghen tị có tăng ko giảm tràn đầy trong lòng. Căn bản đã ko chịu nổi cơn khảo nghiệm này nữa rồi. Bất quá nhìn bọn họ ở cùng 1 chỗ là chuyện đương nhiên rồi. Chuyện đến non nước này, hẳn còn ghen tuông cái gì nữa!

Tên kia thật quan tâm chu đáo nói: “Minh Nguyệt, muội tạm thời lánh đi, ngừa tử khí.” Đúng là chọc tức chết người mà.

Lãnh Niệm Sinh dặn dò Trần nương điều này điều nọ, tránh cho thai nhi trong bụng có chuyện, sẽ ko thể ăn nói với phu phụ Ngụy Thất.

“Niệm Sinh ca, đi cùng muội được ko?” Minh Nguyệt bày ra bộ dáng yếu điệu yêu kiều của nữ nhân mà nài nỉ.

“Hảo.” Lãnh Niệm Sinh dẫn nàng vào trong bóng mát nghỉ tạm.

Địch Dĩnh thấy hai người bọn họ đi xa, thì cười khở. Y dựa vào cái gì mà tranh với người ta....

Hít sâu 1 hơi, Lãnh Niệm Sinh cố lấy lại dũng khí chậm rãi quay đầu, thấy người nhà nhận đang nói chuyện cùng ngọc tác ngay tại mộ phần. Hắn lén dán mắt vào người ta, rồi nhìn lên bầu trời xanh thăm thăm —

Góc cạnh đẹp nhất của gương mặt tuần tú đập ngay vào mắt. Từ từ tiến đến, gần 1 bước lại thấy khó một bước. Thực buồn cười, đã quyết tâm dứt bỏ tình cảm chưa bao giờ được đáp lại này rồi, nhưng sao yêu thương cứ mãi tích lũy theo từng ngày. Người ngay trước mặt, ko thể đến gần, cũng ko thể chạm được....

Địch Dĩnh khẽ gọi: “Niệm sinh — “

Bỗng nhiên giật mình, mặt chớp mắt 1 cái đã xanh mét, Lãnh Niệm Sinh kêu: “Gọi làm gì?!”

Cố giữ 1 khoảng cách nhất định. Y chỉ sợ đến gần thì chính mình cũng ko kiềm lòng được....

Tim Địch Dĩnh đập thật mạnh và loạn nhịp, bỗng nhiên giận dữ: “Người đến đây cho ta rồi nói sau! Ai cho trốn ở đằng đó hả?”

Bụng đầy ghen tức, oán giận người này đến cực điểm! Say cũng hồ đồ, tỉnh cũng hồ đồ, hiện tại càng hồ đồ hơn. Đến tôn ti cũng ko phân biệt được. Y tốt xấu gì cũng là huynh trưởng của hắn mà. Đây là địa bàn của ai ah.

Lãnh Niệm Sinh cũng không chịu yếu thế mà rống lên: “Mẹ nó! Người phô ra cái thói quan lại đó làm gì ah! Nhìn cái gì mà nhìn! Bộ ko tới gần người là phạm pháp hả? Dữ dần với ai hả? Đồ con rùa!”[2]

Hắn giận đến nổi nghĩ gì nói đó, nhất thời ko để ý là đang mắng ai.

Địch Dĩnh sững sốt trong giây lát. Sắc mặt thoáng chốc hết xanh rồi trắng.

Lãnh Niệm Sinh chống nạnh, bỗng ko thấy thứ đó. Lúc này mới nhớ là chủ thủ đã để ở chỗ của người nhà nhận rồi. Lúc này liền nhặt lấy cục đá, thở hổn hển mà ném về phía người kại. Đồng thời tiếp tục mắng: “Đừng đối xử với ta theo kiểu cách nhà quan, ta thấy giả dối lắm.”

Đến mắt cũng ko thêm chớp, để mặt hòn đá sượt qua mặt. Gương mặt anh tuấn của Địch Dĩnh càng lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào tên đang chọc tức chết người kia — dám khiêu chiến công quyền, bào mồn sự nhẫn nại của hắn. Dây thần kinh của y sắp sửa đứt rồi! Răng va vào nhau lộp cộp mà thốt lên 1 câu: “Niệm Sinh, ta đã ko thể nhìn nổi người nữa rồi.”

Tâm như bị bóp nát, thêm lần nữa nghe người ta nói ghét mình.

Lãnh Niệm Sinh ngênh lại đôi mắt phượng như muốn phun lửa kia, nói rõ ràng. “Vậy thì ko cần nhìn, ta biết người muốn cái gì mà.”

Hắn đúng là vô liêm sỉ, ko thể kiềm nổi ý niệm trong đầu mình. Toàn đầu óc chỉ có mình y, đến nỗi muốn vứt bỏ cũng ko được, muốn xé nát cũng ko xong. “Người chỉ biết ghét bỏ ta, nếu thấy ta ko vừa mắt thì đừng nhìn nữa.” Quay đầu đi, hẳn là sẽ dễ chịu 1 chút.

“Niệm Sinh, ta không hề ghét bỏ gì người hết.” Nếu ghét bỏ, y sẽ ko trở về, ko đến bên cạnh hắn, sẽ ko nhìn được thái độ bất kính cho đến bây giờ, lại càng ko đối kị với nữ tử kia!

Lãnh Niệm Sinh giật mình, người nhả nhận ko có ghét bỏ hấn.....Vậy thì, hấn ko cần phải trốn. Bọn họ cũng sẽ ko cãi nhau nữa chứ?

“Địch đại nhân, thỉnh ngài dừng tính toán thái độ của Niệm Sinh ca.....” Minh Nguyệt cảm thấy lời đầy chói tai. Hàm nghĩa ẩn trong lời nói của Niệm Sinh ca đã quá rõ ràng. Thật khó chịu.....hấn đến giờ vẫn còn hồ đồ.

Địch Dĩnh xoay người nhìn Minh Nguyệt nói: “Cha của cô chết là do bị cầm 1 cây đinh dài hai tấc ngay đỉnh đầu.” Đến gần đây là để báo cho người nhà, người chết là do bị giết. Rõ ràng sẽ ko để lại ngoại thương, cũng ko chảy máu, chứng cứ lại được tọc che lại. Hung thủ giết người thủ đoạn thật cao minh.

“Người nói gì?!” Lãnh Niệm Sinh và Minh Nguyệt hai miệng như một hỏi.

Địch Dĩnh giải thích. “Giờ đã xác định được hung khí sát hại Trần Tam Lang. Cuối cùng phủ nha cũng có thể nhân danh tội giết người mà truy bắt Hoài Xuân.”

“Minh Nguyệt, ta hỏi lại cô lần nữa. Nguyên nhân bị bán đi cùng Hoài Xuân có liên quan gì ko?”

“Không có.” Nàng cúi đầu, vẫn như trước ko chịu nói thật. Cha sống hay chết, hung phạm có bị bắt hay ko nàng cũng ko cần. Giờ chỉ một lòng nghĩ đến cuộc sống bình thường bên Niệm Sinh ca (Cũng ít khôn quá hén, sao ko nghĩ sống bên người nghèo nào đó đi. Hữu thật muốn đập vào mặt cô này quá hà!) Ngẩng mặt lên, Minh Nguyệt thật xảo ngôn nói: “Địch đại nhân, ta không ngại nói thẳng cho ngài biết. Ta bị như hôm nay là do cha ta tạo ra. Ta hận người!” Hừ! Nữ nhân trong nháy mắt thần sắc trở nên dữ tợn làm người ta giật mình. Nàng bình tĩnh bước qua người trước mặt, đến gần kẻ còn đang sững sờ kia nói: “Niệm sinh ca, chúng ta về nhà ngay bây giờ có được ko?”

“Hảo.” để mặc hậu sự cho người nhả nhận xử lý. Lãnh Niệm Sinh dẫn Minh Nguyệt rời đi.

Địch Dĩnh nhìn hai người bọn họ, mới phát giác, căn bản là ko nên công khai chuyện Minh Nguyệt bị bán đi. Vừa rồi, Sinh thúc đang canh giữ gần đây chắc là đã nghe được rồi. Thấy nàng ôm lấy tên kia, bộ dáng như chim nhỏ nép vào lồng cần được che chở. Nội tâm đầy xúc động của Địch Dĩnh sắp nhin không được nữa rồi, nghĩ thầm —— rất muốn chia rẽ!

[1] Nguyên văn là: Dục dũng tràn đầy dục tình (Là tác giả cố ý chơi chữ ạch)

[2] Hi hi tác giả lại chơi chữ. “đồ con rùa” là tiếng chửi ám chỉ mấy người có vợ ngoại tình nha.

18. Quyển 1 - Chương 17

Trên xe ngựa, lòng của Lãnh Niệm Sinh thật rối loạn. Ko cần biết cha của Minh Nguyệt chết ra sao, người nhả tâm bán đi thân nhân đều đáng chết! Về phần hung thủ, hấn tin chắc người nhả nhận sẽ bắt được, cũng sẽ mau chóng tìm ra tung tích của thân nhân.

Bỗng nhiên nhớ đến ước định lần trước giữa hai người. Người nhả nhận nếu thắng sẽ đòi cái gì? Còn hấn, chỉ muốn đem chính mình cho y.

Gương mặt tuần tú dần dần ửng đỏ. Ko gian trong xe ngựa chật hẹp, hình ảnh của ngã tư đường cứ lướt qua mắt, dần dần biến thành bóng dáng của người nhả nhận. Một đôi đan phượng tuần mâu cứ nhìn hấn chăm chú, như câu dẫn....

“Niệm Sinh ca.” giọng nói mềm mại nũng nịu khẽ gọi, Minh Nguyệt chạm vào cánh tay thon dài của hấn. “Huynh làm sao vậy?”

Giống như bị bóng, thoáng chốc giã ra ngay sự tiếp xúc kia. Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Minh Nguyệt giật mình. “Đừng chạm vào ta.”

Vừa mới thấy người nhả nhận ngay ngoài cửa xe....

“Niệm Sinh ca, muội thấy hình như huynh bị sốt rồi, mặt thật là đỏ.” Nàng chăm chú nhìn gương mặt làm người ta mê muội kia. Gần đây Niệm Sinh ca thường hay bị như thế. Đôi mắt thâm sâu của hấn giăng kín

sương mù, môi xinh đẹp như cánh hoa, hai má lại như phủ 1 lớp phấn hồng. Chưa bao giờ thấy qua nam tử có bộ dáng kiều mị như vậy. Nửa tỉnh nửa say như động lòng người....

Mắt Lãnh Niệm Sinh hơi nhú lại, nhìn ko rõ được Minh Nguyệt đang ngồi đối diện với hắn. Bỗng nhiên hình ảnh kia phút chốc lại biến thành 2Tại sao như vậy? Hắn mạnh mẽ khẳng định. “Người ko phải Đinh.”

Khí huyết trong cơ thể bốc lên, cả người khô nóng, hắn chỉ muốn gần gũi duy nhất 1 người.

Vì nhớ nhung quá độ mà sinh ra ảo giác. Chuyện này ko phải chỉ 1 hai lần. May mà hắn có lý trí khổng chế. Biết được người ta đang ở đâu, kế bên mình là ai, mới ko làm ra chuyện lộn xộn.

Trần định *** thần, hắn cố khắc chế cơn lòng đầy mong nhớ. Cẩn môi rửa thầm: tức chết người mà....Làm quái gì mà tới ngày cứ nghĩ đến người nhả nhặn, thật tự mình muốn tìm cái chết!

Hừ! Lãnh Niệm Sinh lắc lắc đầu, đem hình ảnh của người nhả nhặn đuổi ra khỏi đầu. Chỉ cần ko nghĩ đến, thân thể cũng sẽ ko sinh ra cảm giác khô nóng quái dị kia nữa.

“Niệm Sinh ca, huynh và Dịch đại nhân có phải là....” Minh Nguyệt lí nhí hỏi, ko ngừng xoắn lấy váy áo để giấu đi sự bất an. Nàng nghi ngờ bộ dáng mị hoặc này của hắn là bởi vì người kia mà có.

Lãnh Niệm Sinh quay mặt đi ko thèm trả lời, cứ chăm chú nhìn ra cửa xe. Toàn bộ suy nghĩ đều hướng về 1 người khác, vờ như ko phát hiện ánh mắt đầy oán giận của Minh Nguyệt.

Cho xe dừng lại ngay ngã tư đường, Lãnh Niệm Sinh bước xuống xe, quay lại dặn dò Minh Nguyệt: “Đêm nay đừng chờ ta về nhà.”

Nàng ta khấn trương, cứ gấp gấp hỏi: “Niệm Sinh ca, đêm nay huynh ở đâu?” Nàng đang sợ hắn sẽ dính chặt lấy nam nhân kia.

“Ta muốn đi tìm Đinh, ta nghĩ cũng nên hòa hoãn cùng y.” Nói như vậy, nhưng chính mình lại biết quá rõ rằng là đang muốn cái gì. Nếu người nhả nhặn ko ghét bỏ hắn. Hắn sẽ ko lui bước nữa, hắn tuyệt đối sẽ không giống như nương, chỉ biết hành hạ cha, xem chút nữa làm cha điên luôn rồi.

Lãnh Niệm Sinh cười mở tấm lòng, mặt cười rạng rỡ, ko ngại nói cho Minh Nguyệt biết. “Ta thích y.”

“A!” Mặt thoáng chốc trắng bệch. Minh Nguyệt che miệng, tránh cho mình phải hét lên thật chói tai.

Mắt Lãnh Niệm Sinh nhất thời trợn trắng, vẫn cười nói: “Này có gì đâu mà hoảng hồn? Muội ko phải đã gặp qua cha và nương của ta rồi sao. Ko cần để ý đến suy nghĩ của người ngoài.”

Nghe hắn nói tự nhiên như thường, ko thêm quan tâm người khác nghĩ gì. Mà nàng cũng đâu cần biết ngoại nhân có quan tâm đến cái bầu của mình ko. Chẳng thả vụn đắp danh dự, cố làm cho người ta nghĩ rằng thai nhi trong bụng là của hắn là được rồi.

Giả vờ bình tĩnh, Minh Nguyệt rút ra chiếc khăn thêu giả vờ quan tâm nói. “Niệm Sinh ca ca, huynh đổ nhiều mồ hôi quá.”

Nàng lao mồ hôi cho hắn, Lãnh Niệm Sinh vội cắt ngang sự săn sóc đó. Thúc giục: “Được rồi, muội về nhà nghĩ ngơi nhiều vào, ta sẽ mua chỉ thêu cho muội.”

Tiện tay nhét cái khăn thêu vào vạt áo trước ngực. Lãnh Niệm Sinh nhảy xuống xe, xoay người kêu lên. “Sinh thúc, đưa Minh Nguyệt về nhà.”

A Sinh nghe vậy, liền lập tức đánh xe ngựa rời đi.

Nhìn theo xe ngựa đang dần mất hút, Lãnh Niệm Sinh không khỏi mỉm cười. Hắn thích người nhả nhặn thì có gì ko tốt?!

Chả trách Khuyết tam thúc hề mở miệng ra là nói: Nữ nhân thôi mà, cứ hay làm quá lên.

Từ khi Dịch Đinh nhậm chức đến nay, thì trị an và không khí xã hội tại nơi quản lý bắt đầu được cải thiện.

Phàm là sông bạc hoặc nơi yên hoa, khu vực phức tạp, cũng bớt đi khách đến gây sự. Vụ án nào khi đã kiên cáo lên phủ nha đều được thẩm tra xử lý. Bất luận là lớn hay nhỏ, kẻ có tội luôn ko may mắn thoát

khỏi. Cũng chưa từng nhận của hối lộ, hay lời nhờ cậy của ai, nề nếp tác phong đó đã sớm dần dần trong dân chúng.

Lãnh Niệm Sinh cũng phần nào theo đó mà kiêng dè. Bất quá các tân khách đến sòng bạc hay tửu lâu, ko gây chuyện, hấn cũng sẽ ko có đánh người. Vì thế mấy chuyện như làm loạn, đánh nhau cũng giảm bớt 1 cách đáng kể. Mà y cũng chấn chỉnh lại các quan hệ chi tiêu của phủ nha, triệt hạ ko ít chuyện luồn cúi mờ ám, thu được được ko ít ngân lượng.

Y lệnh cho thuộc hạ, đem ngân lượng đó đi làm đường, bắt cầu, cúng đường, làm việc thiện.

Trước đó, hấn kế thừa sự nghiệp của cha 1 cách tự nhiên. Ngân lượng trắng bóng thu vào ko đếm xuể. Hấn cũng rộng rãi phân chia cho thuộc hạ, nhưng chưa từng làm việc thiện bao giờ cả. Trong lòng chỉ duy nhất 1 ý niệm là tìm được thân nhân mà thôi. Nội tâm ko ngừng chồng chất oán khí. Ngoài trừ chuyện đó ra, hấn như sống ko có mục tiêu.

Lại vui đầu vào công việc để cho mình được bận rộn. Lãnh Niệm Sinh đi ra bên ngoài, thuộc hạ lập tức dẫn ngựa đến, hấn liếc 1 cái rồi lập tức lắc đầu cự tuyệt.

Theo thói quen cũng ko quay đầu lại, hướng đường nhỏ mà đi. Một thân hắc y dần dần biến mất trong đêm tối ——

Lòng nghĩ đến cha và nương. Hấn rất hâm mộ cuộc sống của họ.

Đã từng lo lắng nương phụ bỏ cha, nhưng giờ đây hấn lại sợ họ ko cần hấn....

Đã đi được nửa đoạn đường đời rồi. Cũng phải có dừng khí mà bước tiếp, chỉ mong có được lương tình tương tuyệt.

Người trong lòng kia chỉ còn cách 1 khoảng nữa thôi. Lãnh Niệm Sinh ngẩng đầu lên, không hề do dự trèo tường mà vào. Tất cả vì 1 câu của người ta —— “Niệm Sinh, ta không hề ghét bỏ gì người hết.”

Thiệu Quân vờ như ko thấy kẻ xâm nhập, ko thém nói gì như ngầm đồng ý cho “tiểu nhân” trèo tường vào tìm người.

Nhóm quan sai đều được đại nhân giáo huấn nghiêm ngặt. Nói cười đều phải phép, ngày qua ngày luôn nơm nớp lo sợ, nếu mắc phải sai lầm sẽ bị khấu trừ lương tháng. Nếu chẳng may bị trừ hết tháng lương, còn ko nhanh chóng bị bà xã nhà mình đuổi ra khỏi nhà sao. Nhìn tới nhìn lui, so với mấy tên gác cổng thành còn ko có tiền đồ bằng.

Lãnh Niệm Sinh này lại như là kẻ trộm, chuyên đến trộm mất tim của đại nhân ah ——

“Còn có thể xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà buông tay mà thôi!”

Lời nói hãy còn vang lên bên tai, hấn còn chưa kịp làm gì đã đi tới cửa. Tại sao đại nhân lại muốn buông tay?

Thiệu Quân theo sau Lãnh Niệm Sinh, thấy hấn cứ đi tới đi lui trước phòng của đại nhân như do dự gì đó.

“Nếu đại nhân ngủ thì sẽ khóa cửa chính. Người đi vào bằng cửa sổ cũng được mà” Thiệu Quân chỉ vào 1 cái cửa nhỏ ở sương phòng. “Cánh cửa kia, ko có khóa đâu.”

Lãnh Niệm Sinh quay trở lại nói: “Cám ơn đã chỉ điểm.”

“Tiêu tử ngươi ko cần khách khí, vào rồi thì nhớ khóa luôn cánh cửa đó lại nga.”

Lát sau, Lãnh Niệm Sinh đã thuận lợi tiến vào trong phòng. Đưa đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn Thiệu Quân mà hỏi nhỏ: “Tại sao lại giúp ta?”

“Bởi vì, ta thấy được, toàn bộ lòng dạ của đại nhân đều đặt ở trên người ngươi.”

Lãnh Niệm Sinh cười thật tươi, đóng cửa sổ lại.

Bên trong tối tăm, hấn trong bóng đêm cứ ko ngừng sợ hãi, lo lắng ko biết người nhà nhận có làm cho mình là kẻ trộm ko. Vì thế, nên sờ soạng mép bàn gần đó, thấp nền lên. Trong nháy mắt cả phòng sáng lên màu vàng nhạt, mắt nhất thời cũng chưa quen được.

Nhắm mắt lại, trong phòng này vẫn phản phát hơi thở của người nhả nhận. Quay đầu lại, nhìn vào sa trường – Loáng thoáng thấy được hình ảnh của người trong lòng. Hít sâu 1 hơi, toàn thân bỗng cảm thấy khô nóng, khoảng cách chỉ có vài bước, liền cảm thấy rất khó thở.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vén lên tấm rèm mỏng, dung nhan anh tuấn đã mong nhớ ngày đêm. Người đang ngủ, ko hề phòng bị. Lãnh Niệm Sinh chậm rãi cúi đầu, hơi thở nhẹ nhàng phả vào người nhả nhận kia. Đôi môi xinh đẹp mở ra, gọi “Dĩnh...”

Y đối với mình có phản ứng, mắt tiếp chớp chớp. Thoáng chốc đôi đan phượng tuần mâu mở ra. Lãnh Niệm Sinh nói: “Ta thích ngươi.” Nói cho y biết tâm tình của mình. “Ta rất nhớ ngươi.”

Cứ ngỡ đang nằm mộng thấy người mình ngày đêm thương nhớ.....”Niệm sinh...” Địch Dĩnh liền cầm lấy khuôn mặt tuấn tú, ánh vào vào trong mắt là đôi môi đỏ mộng đang hé mở. Hơi thở ngọt ngào như thúc giục câu dẫn, “Nữ nhi hồng....”

Y vương cánh tay ôm lấy thắt lưng, kéo người sát vào lòng, 2 khuôn ngực kề sát vào nhau. Lập tức xoay người áp lên trên. Miệng hạ xuống đôi môi mềm mại của hần, từng phật hần cứ luôn mồm mép làm người ta tức chết, tư vị ngọt ngào đầy mê hoặc vẫn cứ vương vấn....

Ô, y bắt đầu hôn xuống, từ mắt mũi cho đến gương mặt đang đỏ bừng kia. Tiểu tử xinh đẹp thật ngoan ngoãn khiến người kìm lòng ko được mà gọi: “Niệm Sinh, Niệm Sinh....”

“Ân, Dĩnh...” Mười ngón tay của hai người giao nhau, môi cũng ko ngừng quần lấy nhau như ko thể tách rời.

Địch Dĩnh tham lam liếm từng chút một. Là mơ mà, trong mộng cứ mặc kệ đi, muốn làm gì thì làm. Liền thực hiện dục niệm trong đầu mình đã lâu....Hy vọng hảo huyền cũng đã lâu.....Môi bắt đầu trượt dài xuống. Hai tay cũng bắt đầu dao động trên cơ thể trong mộng kia. Ôm xiết lấy hần, hần là của y, là của y....

“Ân...” Lãnh Niệm Sinh cũng hiệt tình đáp lại. Muốn y đụng chạm cũng đã lâu rồi, nghĩ đến chuyện đó cũng rất lâu....

Đợi môi tách ra, mắt chậm rãi chăm chú nhìn cặp mắt phượng chân thành kia. Buông tay đang quần quít ra, hần nắm lấy tóc y, nhẹ nhàng quần quanh vào vòng, đặt lên đôi môi mềm mại mà rên rĩ: “Dĩnh, ta thích ngươi, đừng chán ghét ta...”

Tựa như ảo mộng, thân thể ngay dưới thân thật nóng....Hử! Địch Dĩnh thoáng chốc tỉnh táo lại.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt mù sương kia, chiếc miệng đỏ mông phả ra mùi đàn hương, gương mặt tuấn tú. Mắt liền dời xuống dấu hôn còn để lại trên cổ. Thật đúng là ...”Niệm Sinh?” Đột nhiên, y giật mình, từ khi nào đã áp xuống người dưới thân kia?

Lãnh Niệm Sinh mơ mơ màng màng đáp lại: “Ân, mau tiếp tục... Đừng dừng lại...”

Hần chỉ đồng ý với y mà thôi. Dục vọng thiêu đốt. “Dĩnh, ôm ta...” Sắp điên rồi, muốn hần, muốn sắp điên rồi....

Địch Dĩnh càng thêm kinh ngạc và sững sờ. Tên thích chọc tức chết người kia sao lại ma mị nhiệt tình như vậy?! Rốt cuộc là mộng hay thật....

Lãnh Niệm Sinh làm theo dục vọng của mình —— hần muốn người nhả nhận và hần. Bàn tay ko an phận nhẹ nhàng kéo ra chiếc áo duy nhất trên người y. Tiến vào da thịt đang nóng bừng kia, cảm thấy các đường cong có hơi dao động. Đầu ngón tay khẽ khích kéo dài xuống, nghe y thở mạnh 1 hơi, ngẩng mặt lên thấy người kia đang cắn chặt răng như rất nhẫn nại.

Ah, Lãnh Niệm Sinh cong môi. Bàn tay nắm lấy biểu tượng nam tính của y. Cảm thấy thật hài lòng khi phát hiện nó cũng có cảm xúc giống như mình.

Trời đất, tiểu tử này....Lý trí của Địch Dĩnh đã bay tán loạn ko thể nghĩ ngợi gì thêm được nữa. Bất quá hần cũng suy nghĩ rất nhanh —— Mặc kệ hần vào đây như thế nào, câu dẫn ra sao. Quan trọng là mình cũng muốn hần.....

Hai tay cởi ra áo, nhanh chóng cảm nhận da thịt nóng hổi. Y đã đợi 4 năm.... 4 năm....

“Xoạt ——” người dưới thân xiêm y đã rộng mở. Da thịt trắng ngần lộ ra hai điểm hồng hồng đã dựng thẳng lên. Y hạ môi, khẽ cắn, nhẹ nhàng ngấu nghiến. Hắn cũng hai tay ôm chặt lấy y, như muốn hòa lẫn vào nhau đến tận cùng xương tủy.

Địch Dĩnh thô lỗ giật ra xiêm y của người ta. Bỗng nhiên, một cái khăn tay màu đỏ đập vào mắt, hương thơm xộc ngay vào mũi, xoáy sâu vào não bộ. Trong nháy mắt liền nhớ đến sự tồn tại của 1 người khác

Hở! chớp mắt 1 cái đã gạt ra tay của người trước mặt. Y hoảng hồn nói: “Niệm Sinh, không thể!”

“Ân?” Lãnh Niệm Sinh vẫn chưa kịp phản ứng, mãi đến khi hai cổ tay bị nắm chặt có cảm giác hơi đau mới kéo về 1 chút lý trí. Hắn bực mình gọi: “Dĩnh...”

Bọn họ sao lại có thể còn câu nệ như vậy!

Nhịn ko được, xem chút nữa là phạm tội thông gian. Này rõ ràng là gian tình mà....Thế thì y và kẻ mẫu có khác biệt gì đâu?

“Vô sỉ, vô sỉ...” Địch Dĩnh thì thào nhắc lại cho thật kỹ. Y hối hận vì mình đã ko chịu nổi sức hấp dẫn, làm mất đi lý trí. Này có khác gì xúc vật đâu chứ...

“Sao vậy?” Mắt của Lãnh Niệm Sinh vẫn còn say mê, nhìn người kia gương mặt xanh mét đang cắn chặt răng.

Đúng lúc đó, Địch Dĩnh lại nhắc nhở: “Nếu chúng ta tiếp tục, chính là ko sạch sẽ” Bọn họ nên dừng cương trước bờ vực, quay đầu là bờ.

Như bị người ta tạt nguyên 1 thùng nước nước lạnh, Lãnh Niệm Sinh trừng mắt nhìn, hỏi: “Người vừa nói cái gì ko sạch sẽ?”

Sắc mặt hắn trầm xuống. Bắt đầu động đậy nữa người trên, thấy người nhả nhận như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Đợi một lúc lâu, Địch Dĩnh cuối cùng cũng nói: “Người mau trở về, say này cứ xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

Hắn không nên tới đây, mà y cũng ko nên mất đi sự khống chế như vậy.

Lãnh Niệm Sinh nắm chặt lấy vạt áo của y hỏi: “Người vừa nói cái gì không sạch sẽ?”

Đôi mắt phượng dừng ở chiếc khăn thêu. Thật sự vô cùng, vô cùng chói mắt!

“Người nên đi đi, đừng đến nữa” Quay đầu đi, Địch Dĩnh nhanh như chớp gạt ra tay hắn, ngay lập tức nhảy xuống giường, sửa lại quần áo thật chỉnh tề.

Thân ảnh ngạo nghễ kia đang cố giữ khoảng cách với mình, Lãnh Niệm Sinh vô cùng hoảng sợ hỏi: “Người..... Người có phải là biết gì đó rồi hay ko.....” Khổ sở nói ko nên lời. Này là do mình còn lưu lại dấu vết ko sạch sẽ.

Địch Dĩnh ko quay đầu lại mà thản nhiên thừa nhận, “Niệm sinh, ta biết hết rồi, người đừng vọng tưởng là có thể giấu giếm được gì...” A Sinh đã kể hết sự thật, quan hệ giữa hắn và Minh Nguyệt ko phải là nhỏ.

Mặt Lãnh Niệm Sinh thoáng chốc trắng bệch, lòng càng lúc càng dậy sóng, “Người đã nói sẽ không ghét bỏ ta mà, người đã nói.” Hắn hy vọng y đừng để ý...

“Ta không có ghét bỏ người, nhưng 2 người chúng ta ở cùng 1 chỗ chính là quan hệ ko sạch sẽ.”

Quan hệ ko sạch sẽ.....Nói thẳng ra là chê hắn ko thuần khiết, khi hắn không xứng, ngại hắn vô liêm sỉ mà vọng tưởng.....Vừa mới đảo mắt, hắn đã rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

“Ta hiểu rồi, ta đi.” Hắn nên tránh xa 1 chút. Lãnh Niệm Sinh mặc vào xiêm y, đi đến bên cửa. Nghĩ thầm, chỉ cần tách ra khỏi người này, thì từ bây giờ có thể đoạn tuyệt toàn bộ.

Địch Dĩnh nhìn mãi vào bóng lưng của hắn. Lòng dù ko muốn, nhưng lý trí đã trở về, ko cho phép mình làm chuyện ko nên làm. “Niệm Sinh, ko phải là ta ko cần người.”

“Ta biết. Là ta không xứng, là ta vô liêm sỉ. Ta không nên suy nghĩ vẩn vơ, ta ko nên đến làm nhhiễm bẩn người.” Hấn cao cao tại thượng, mà mình lại là 1 tên ko sạch sẽ!

Nhất quyết ko chịu quay đầu lại. Mắt hấn thoáng chốc đã đầy lệ, che mất đi hình ảnh của người nhã nhặn. Như vậy cũng tốt, y rõ ràng là đừng nên tồn tại trong đầu. Hấn cũng nên nhận rõ thân phận. “Ta ko xứng với người. Nhưng ta ko phải là tự nguyện, là bị bắt buộc mà. Sao người ko thể cho ta cơ hội?”

Địch Dĩnh trầm mặc một lúc mới nói: “Ván đã đóng thuyền.” Giờ đây còn tìm hiểu nguyên nhân là do hấn say rượu hay có nỗi khổ bất đắc dĩ gì cũng uống công mà thôi.

Lãnh Niệm Sinh cười lạnh. Còn mộng tưởng gì nữa?! Vậy mà cứ mãi dây dưa. Đôi lứa yêu nhau, là chính mình ko xứng!

Tay run rẩy nắm chặt then cửa, miễn cưỡng giữ vững thân mình. Mộng đẹp đã vỡ, nhưng hấn lại ko cam lòng!

Cắn chặt răng mở ra cửa phòng, bước ra phía trước. Hấn phẫn uất mà rống lên: “Ta ko thể thay đổi gì được. Chuyện bị người ta đùa bỡn chà đạp là thật. Người tưởng rằng ta muốn như vậy lắm sao. Nếu có thể ta cũng hy vọng mình sạch sẽ để xứng với người!”

Rầm —— tiếng đóng cửa ong ong đập vào màng nhĩ. Tim Địch Dĩnh loạn nhịp đập mạnh lên vài cái mới có phản ứng. Tên kia vừa nói gì? Lập tức rống lên: “Lãnh, Niệm, Sinh —— Người quay lại nói rõ ràng cho ta!”

Địch Dĩnh đuổi theo ra ngoài phủ nha. Nhìn vào con đường nhỏ, đến quỷ cũng ko thấy tăm hơi!

Sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng khó coi đến cực điểm. Tên hồ đồ kia làm người ta vừa giận vừa yêu. Cái gì mà chà đạp? Nghĩ đến thân hình kia phải nằm dưới thân người khác. Y liền.....giận run lên. Ghen tuông ko ngừng ở bên trong cơ thể mà thiêu đốt, sôi trào cuộn cuộn đánh bay mất lý trí. Nghĩ đến chuyện mới vừa rồi của hai người.....Thật là —— phóng dăng!

Lãnh Niệm Sinh trốn dưới tàn cây gần đó. Mắt cứ ko ngừng nhìn vào bóng dáng màu trắng giữa bóng đen đầy dặt kia. Khi huyết trong cơ thể bắt đầu bốc lên đến tận đầu. Thoáng chốc, mũi chảy xuống chất lỏng ẩm áp. Đưa tay lau đi, cúi đầu, đôi mắt buồn bã vẫn nhìn thấy tối đen....

“A —— Hoa —— cô cô cô....Buông ra —— “

Khuyết Bất Bình sợ hãi kêu lên, giọng lớn đến nỗi người qua kẻ lại ở ngã tư đường đều nghe thấy.

Lãnh Niệm Sinh như du hồn bước vào thực tứ. Thân hình lão đảo dựa vào ván cửa, đầu choáng mắt hoa, nghĩ thầm. Thân thể thật quá mức khác thường. Thể xác và *** thần đều bị tổn thương....

Khuyết Bất Bình không nhận thấy được sự lạ lùng của Lãnh Niệm Sinh. Vừa thấy cứu ***, nó đã vội vã hét lên như quỷ. “Ah, lão Đại, người đã đến rồi. Mau mau mau!” Không ngừng ngoắc ngoắc, “Mau đuổi bà tám này ra ngoài đi, sức lực thật lớn ah.”

Nó đã sớm bị bà tám A Hoa này làm cho đứt hơi rồi. Lờ ko muốn nói cũng nói ra, chẳng thềm quan tâm gì đến sĩ diện của nam nhân chi nữa.

Đôi mắt bị thương nhìn thấy Khuyết Bất Bình bị cô hàng xóm A Hoa bức đến chỗ rẽ. Nghe nàng cười cười nói nói, giọng nhào nhoẹt truyền vào tai của mọi người trong thực tứ —— “A, sao huynh cứ vài ngày là lần tránh muội. Đừng có mơ là muội sẽ buông tay.”

Nàng rất thích Bất Bình ca ca. Từ nhỏ thích đến giờ, vẫn chờ đợi Bất Bình ca ca đến cửa cầu thân. Nhưng hấn 1 chút động tác cũng ko có, thật quá xấu mà!

“Ah!” Khuyết Bất Bình co chân. “Mấy lời này mà cô cũng có thể nói ra sao? Thật ko phải nữ nhân mà.” Nàng thật ko biết xấu hổ. Nó còn muốn làm người mà!

Khuyết Bất Bình lại kêu lên: “Lão đại mau lên! Mạng của ta đều nằm trên tay A Hoa, mau cứu ta thoát khỏi biển khổ.” Nó mới ko cần nữ nhân ko biết xấu hổ này bò lên thân.

“Là chán ghét lắm chứ gì...” Lãnh Niệm Sinh lẩm bẩm, chăm chú nhìn ngoài cửa. nhớ lại xem mình đã về đây như thế nào, lòng đã sớm rơi lại bên đường rồi...

“Mau buông ra, ta thấy lão đại có chút ko ổn.” Khuyết Bất Bình híp mắt. Dù khoảng cách hơi xa, nhưng vẫn có thể thấy gương mặt tuần tú kia có vết máu.

“Hay là bị đánh?!” A Hoa nghe vậy, lập tức buông Khuyết Bất Bình ra, ba chân bốn cẳng chạy lại. Nàng cũng đã gặp qua Lãnh Niệm Sinh được vài lần, biết hẳn cùng Khuyết Bất Bình là hảo bằng hữu. Ngỡ khí quan tâm tự nhiên bật ra khỏi miệng: “Lãnh đại ca, huynh không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Chuyện gì cũng chưa xảy ra, là lừa mình dối người...

Mặt Khuyết Bất Bình trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, nhìn sơ qua, liền nắm lấy bả vai của Lãnh Niệm Sinh, giật mình hỏi: “Áh, người chảy máu mũi?! Là bị tên khốn nào đánh hả? Ta đi tìm hắn tính sổ!”

Lãnh Niệm Sinh gạt tay nó ra: “Đừng chạm vào ta. Người thấy ta giống bị người ta đánh lắm hả?” Đưa tay lau đi vết máu, buồn bã nói: “Người đừng ngạc nhiên, trên đường này có tên nào dám tùy tiện chọc vào ta.” Các trưởng bối vẫn là cái lòng bao bọc lấy bọn trẻ tuổi như hắn, có thể xảy ra chuyện gì được?”

“Thì đúng là như vậy, nhưng mà.....” Nó thận trọng nhìn vết máu đã ngả sang màu đen kia. Thật ko bình thường.

Khuyết Bất Bình quất mắt phát hiện ra trên gương mặt trắng trẻo kia có hơi ửng hồng, liền nhếch mép cười nói: “Ha hả... Lão đại, người đừng ăn đồ bổ nhiều quá, coi chừng bị phản tác dụng ah.” Nó nói thật uyển chuyển đi. Bên cạnh có nhiều nữ nhân thế kia, nói gì đi nữa thì vẫn là bất minh. Lão đại chắc là có đối tượng rồi, dù ko biết người ta hàng họ ra sao, nhưng để lại dấu vết như vậy, chắc là có nhu cầu cao lắm rồi ah. Thì ra.....lão đại cũng thích mấy chuyện này ah!

Khuyết Bất Bình đánh giá sơ qua toàn thân của Lãnh Niệm Sinh....ỪmLão đại thật quá sức tiêu tụy, ko khỏi lắc lắc đầu, cảm khái nói: “Thật vất vả cho người.”

Lãnh Niệm Sinh không đáp trả lại lời hắn, hỏi: “Bất Bình, tối nay ta qua đêm ở nhà của người được ko?”

Khuyết Bất Bình ngay lập tức trả lời liền hơi: “Đương nhiên được. Cha ta vẫn luôn miệng bảo phải giúp người đối chiếu sổ sách.” Nó chỉ cần dắt lão đại về nhà, liền ko cần lo lắng A Hoa quấy rối đòi về chung 1 con ngựa. Ha ha, lòng tính toán, hẳn căn bản ko lo lắng an nguy của A Hoa. Nữ nhân này mạnh mẽ như thế, nếu gặp chuyện gì sẽ đánh cho nam nhân rằng rụng đầy đất.

A Hoa sao lại ko biết Khuyết Bất Bình đang nghĩ cái quỷ gì. Thấy nó cười gian đầy đắc ý, nàng liền nghĩ cách đối phó. Đi đến cửa ngoài mới quay lại nói “Ta đi dẫn ngựa đến, Lãnh đại ca, ngựa của ta cho huynh cỡi nha.”

Lãnh Niệm Sinh nhìn nàng gật đầu nói: “Hảo.”

Ah! Khuyết Bất Bình chớp mắt 1 cái há to miệng, sắc mặt trở nên xanh mét.

Sau khi đẩy thiên hạ ra ngoài, Dịch Dĩnh vừa nôn nóng vừa tức giận đến độ ngủ ko được. Mắt cứ nhìn trừng trừng cái khăn thêu. Đôi mắt phượng như hai đóm lửa. Hận là ko thể đốt được tên kia mà ngược lại đang thêu đốt chính mình.

Nhẫn nại lên tới cực hạn. Nhiều năm chịu nỗi khổ tương tư, đổi lại là kết quả như vậy đây ——

Nên oán ai.....Vẫn là giận chính mình bị coi thường!

Tóc trên đầu Dịch Dĩnh dựng thẳng lên, cảm tức cực sống thối nát của tên kia. Bất kể là nam hay nữ cũng ko từ chối. Hẳn đến tội cùng là nhân dịp đêm khuya đã lên vào phòng bao nhiêu người rồi?

Ngẫm lại, mình ko phải là người đầu tiên bị hắn đối xử như thế. Lửa trong lòng cứ bốc lên ko ngừng, thiêu đốt ah.... Cả người sôi trào cuộn cuộn như muốn bùng nổ —— Y như vậy mà vẫn còn thương hắn. ‘Rầm’ tay mạnh mẽ đập mạnh lên bàn. Máu ghen cũng đã chảy khắp người rồi!

Oán tên kia hể cứ gặp là nhảy ngay vào lòng. Trong thành này rớt cuộc là có bao nhiêu người đã dính dáng với hắn.....Thật muốn bắt hắn nhốt vào trong tù, cho suốt đời này ko ra ngoài luôn! Còn muốn, muốn nghĩ đến bộ dáng kiều mị làm say đắm lòng người đi câu dẫn khắp nơi....

“Hở!” Giận nát tim, Địch Dĩnh một cước đá văng cái ghế —— ‘Bốp’ nó lăn đến cạnh cửa. ‘loảng xoảng, loảng xoảng’ toàn bộ vật dụng trên bàn đều rơi xuống đất.

“Đại nhân?” Thiệu Quân ở bên ngoài gọi. Lòng lo sợ bất an, hoảng sợ ko biết tại sao lại đổ vỡ như thế.

Rõ ràng là 1 người nhã nhặn cẩn trọng như thế. Sao lại....

Đột nhiên truyền ra tiếng gầm giận dữ, “Thiệu Quân!”

Hở! Thiệu Quân liền đứng nghiêm lại, trả lời: “Có ạ!” Mặt ko biến sắc, quả là biểu tượng cho sự huấn luyện kỹ càng.

Địch Dĩnh mở cửa phòng ra, thân đã mặc áo ngoài, nghiêm giọng nói. “Dem ngựa đến đây.”

“Đại nhân muốn đi...”

Địch Dĩnh không kiên nhẫn cắt ngang. “Bớt nhiều lời, ta muốn đi bắt người về.” Y tuyệt đối sẽ ko tiếp tục để tên chọc tức chết người kia ko biết thủ tiết muốn làm gì thì làm nữa. Thật là mơ tưởng mà!

Địch Dĩnh đến trước cửa nhà của Lãnh Niệm Sinh, gõ mạnh mẽ vào đại môn. Tiếng ‘rầm rầm rầm’ vang lên quấy nhiễu người đang ngủ mơ.

“Nửa đêm rồi là ai ah?” Trầm nương vẫn còn ngái ngủ, mở cửa thành 1 khe hở. Thấy đại thiau62 gia đang ở đằng trước ——

“Niệm Sinh đâu?” Ngữ khí cứng rắn làm người khác chớp mắt 1 cái là tỉnh người ngay.

Trầm nương mở miệng lắp bắp: “Nhị... Thiếu gia...”

“Nói mau, hắn ở đâu?”

Trầm nương biết rõ là chủ tử đã về chưa, nên ko biết trả lời như thế nào.

Địch Dĩnh ko kiên nhẫn đợi người trả lời, liền đẩy ra cửa lớn, tự làm theo ý mình nhắm thẳng đại sảnh mà đi vào.

Đèn vẫn chưa tắt. Tên chọc tức chết người kia chắc vẫn chưa ngủ.

Minh Nguyệt nghe thấy tiếng bước chân đến gần, lập tức để chiếc khăn đỏ đang thêu trên tay xuống, chạy ra ngoài gọi: “Niệm Sinh ca...” thoáng thấy người đến, nàng phút chốc ngưng ngay lại. Cảm thấy chấn động, không khỏi bực mình. Địch đại nhân sao lại đến đây?

“Niệm Sinh đâu? Gọi hắn ra gặp ta.” Địch Dĩnh không khách khí hỏi, đã quyết định bắt tên tức chết người kia về cạnh bên mình để trông giữ.

Bên ngoài, cách đó ko xa, A Sinh liền lên tiếng đón. “Đại thiếu gia.”

Địch Dĩnh hơi gật đầu, xong liền quay lại, đợi Minh Nguyệt gọi tên làm tức chết người kia ra.

“Niệm Sinh ca đã ngủ rồi.”

Địch Dĩnh không từ bỏ hy vọng, “Phòng của hắn ở đâu?” Cho dù đã ngủ rồi, y cũng phải bắt người về.

Minh Nguyệt mỉm cười yếu ớt, trả lời: “Niệm Sinh ca ngủ trong phòng ta chứ đâu, hay là.....” Cố ý dừng một lát, mới hỏi lại: “Địch đại nhân muốn vào xem?”

Chớp mắt 1 cái —— Rầm! Toàn bộ cơn giận trong đầu của Địch Dĩnh đều tiêu tan. Thân thể dần dần đông cứng lại. Lòng ko thể nào chấp nhận được tên kia vừa mới chạy đến câu dẫn, quay lưng đi đã về nhà ôm ấp người ta.

Minh Nguyệt cúi đầu, giống như then thùng đích: “Ta thương Niệm Sinh ca, hắn cũng thương ta nữa....”

Hở ——như bị sét đánh lần thứ hai! Dịch Dĩnh hít sâu 1 hơi. Đôi mắt anh tuần nhìn trừng trừng nữ tử đang thẹn thùng kia. Tay mềm mại như ko xương vồ về bụng, cả người ngập tràn ánh sáng bao la của tình mẫu tử. (Bạn Hữu: Trừng mắt Đồ ko biết nhục.)

“Ta vẫn muốn sinh con cho Niệm Sinh ca, dù ko có danh phận, cũng ko hề gì.”

Lời này giống như đang khoe khoang, cũng giống như đang nói ra nỗi lòng ủy khuất của nàng.

Dịch Dĩnh thu lại ánh mắt, lập tức quay đầu rời đi.

Phủ nha.

Dịch Dĩnh vui đầu vào công việc, sinh hoạt vẫn bình thường như trước. Nhưng dung nhan anh tuần giờ đây như phủ 1 lớp băng lạnh thấu xương. Ko nói ko cười, thái độ đúng là thối mặt. Bọn thuộc hạ ai nấy trốn được thì trốn. Nếu có thể, toàn bộ đều muốn ra khỏi phủ nha để tra án, dù có mệt mỏi cách mấy cũng chẳng sao.

Dịch Dĩnh đăng đường thẩm tra xử lý. Cho dù là mấy chuyện như trộm cắp, anh em vì tiền mà kiện cáo, nhà giàu cùng dân nghèo tranh chấp tố tụng,...Toàn bộ đều nguyên cáo cùng bị cáo đều được gọi đến ko sót 1 ai.

Dịch Dĩnh xét xử đầu vào đấy, mọi chuyện đều làm rất ổn thỏa. Ko chỉ làm người tâm phục khẩu phục, mà còn đem lại cho khổ chủ sự đền bù ổn thỏa.

Nhưng sau khi rời khỏi công đường, y lại mang tâm sự vô cùng buồn bực. Oan án chết người kia cũng chưa tra ra, chỉ cần nghĩ đến cái tên của người kia cũng đủ nổi giận! Chuyện của người đều xử lý rất êm đẹp, chỉ có tâm sự của mình là rối như tơ vò. Suy nghĩ lung tung, tự nhiên đã hình thành thói quen đến đêm lại nhìn ra cửa sổ. Nghĩ đến tên phiến lòng kia đang ở bên ngoài, đêm đêm lại vui vẻ. Y thì khuê phòng có cô đơn. Thực con mẹ nó, cực kỳ oán hận mà! (bé nói như bé là tiểu thụ ko bằng ^.^)

‘Rầm!’ Dịch Dĩnh thật buồn bực mà đập mạnh vào bàn. Cái gì mà tu dưỡng, độ lượng, toàn bộ nên quăng hết! Hắn nên phải sạch hết những thứ quỷ quái đó. Lưng đeo 1 đồng giới luật, ép đến nỗi ko thể thở được nữa. Rất muốn bắt cái tên vừa thương vừa giận kia đến bên người để an ủi phần nào tâm linh đang bị tổn thương kia. Vết thương này thật sâu, thật nặng nhưng lại ko thấy máu, ko thể hít thở được. Mối mở ra lại tràn đầy tiếng than thở, lòng đầy u sầu, mệnh mông ko thấy đáy.

Mãi đến chạng vạng, Dịch Dĩnh rời khỏi phủ nha, lòng nặng nề, đi theo đường nhỏ về Dịch viện. Ngang qua khu chợ náo nhiệt của kinh thành, cả người mê mụi như mất hồn, dừng lại ở con phố cách đó rất xa ——

Nhớ đến người ta giúp nữ tử yếu ớt xinh đẹp kia xuống xe, vừa săn sóc, vừa che chở cỡ nào.

Hắn nhăn chặt mày, lòng quặn thắt đau đớn, mãi cũng ko bước đi được. Trừ phi là y biến mất....

Lãnh Niệm Sinh dẫn Minh Nguyệt ra ngoài, đem xe ngựa đợi trước cửa, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc đôi mắt trong suốt nghênh đón đôi mắt nóng hừng hực kia. Hồn vía đều ngay tức khắc bay đến bên người nhả nhận.....

Tay tự nhiên mất đi độ ấm, Minh Nguyệt cũng nhìn theo tầm mắt của Lãnh Niệm Sinh. Lập tức giật mình, hai người bọn họ, ngoại trừ đối phương dường như ko hề biết đến sự tồn tại của người ngoài. Lòng dần dần hoảng sợ.

Không cho phép, tuyệt không cho phép.....Mây liễu đang nhăn chặt chớp mắt 1 cái liền giãn ra. Nàng vươn đôi tay nhỏ bé muốn nắm chặt lấy chỗ dựa này. Gương mặt tú lệ nhìn hắn mỉm cười như để đánh thức. “Niệm Sinh ca, sao tự nhiên huynh lại ngăn người ra thế?”

“Ngăn người...” Lãnh Niệm Sinh nghe được lời nói rất nhỏ của Minh Nguyệt. Ba hồn bảy vía đều trở về vị trí cũ. Sắc mặt hắn trắng bệch, tôn nghiêm đã sớm bị phá nát ra thành từng mảnh nhỏ ko còn sót lại gì cả. Đến tận cùng, còn hy vọng xa vời gì nữa....

Chân lão đảo, thoáng chốc bỏ lại qua gương mặt kia. Lòng bàn tay Lãnh Niệm Sinh bị Minh Nguyệt nắm chặt cảm thấy ko khỏe chút nào. Hắn như chạy trốn, đem người nhả nhận vứt lại phía sau.

Địch Dĩnh thấy hần mắt hút ở chỗ rẽ ngay ngã tư đường. Đôi mắt phượng anh tuấn chỉ còn lưu lại 1 thân ảnh hồng hồng.

Lúc này, lòng càng lúc càng nặng...

19. Quyển 2 - Chương 18: Văn Ân Quyển Hạ

Sau nhiều hiểu lầm liên tiếp, Địch Dĩnh và Lãnh Niệm Sinh cuối cùng cũng xác định được tình cảm của nhau.

Nhưng, yêu và hãm hại lại cách nhau 1 đường chỉ mảnh. Minh Nguyệt yêu Lãnh Niệm Sinh, sao có thể đối mặt được với mong ước của hần.

Với suy nghĩ ‘ngọc đá cùng nát’, xem chút nữa làm Địch Dĩnh và Lãnh Niệm Sinh vĩnh viễn âm dương cách biệt.

Khai Phong phủ nha rốt cuộc cũng đã tìm được manh mối của vụ án từ nhiều năm trước!

20. Quyển 2 - Chương 19

“Niệm Sinh ca!”

Âm thanh nũng nịu của nữ nhân chạy ngay vào đầu. Trong nháy mắt nhắc nhở hần đã đến bên ngoài lâu rồi.

Lãnh Niệm Sinh dừng lại đi tới đi lui. Thần trí u ám, quay đầu nhìn lại thấy Minh Nguyệt đang cắn môi khẽ khở –

“Niệm Sinh ca, đừng ko nói lời nào mà bỏ muội lại nữa, muội sẽ sợ lắm.....” Chạy đến bên cạnh, ko cho hần coi nhẹ mình, nàng chỉ sợ hần đi lại đi tìm nam nhân mặt nghiêm nghị đáng sợ kia, sợ hần lại ngu ngốc thêm lần nữa. Nam nhân kia có gì tốt đâu chứ.

“...” Lãnh Niệm Sinh lặng im ko nói gì.

Hần cũng ko đành lòng để nàng ngày ngày buồn bã đứng chờ nơi cửa thật đáng thương. Cũng luôn nhắc mình đừng quên mua chỉ thêu cho nàng.

“Minh Nguyệt, ta sẽ không bỏ lại muội” Hần chỉ đang mất hồn mất vía, lòng chỉ nghĩ về 1 người. Ngày lẫn đêm đều chiếm lấy lòng hần, nhớ nhung lúc nào cũng đè nặng *** thần ko cho kháng cự.

Không phải hần ko thử vứt bỏ hình ảnh của người nhả nhận ra khỏi đầu, nhưng nói thường dễ hơn làm. Nắm chặt tay mình, cố gắng kìm nén chính mình ko quay đầu lại nhìn hần. Thật là hết thuốc chữa rồi mà!

Giận dữ tự nhiên dâng lên nghẹn họng, vội vàng lấy tay áo che miệng và mũi lại, tránh cho Minh Nguyệt nhìn thấy mà sợ hãi.

Ổng tay áo nhẹ nhàng lau qua 1 cái. Xiêm y màu đen che đi màu máu đỏ đậm vừa ứa ra.

Mẹ nó! Muốn trút giận, nhưng ko hiểu sao cứ bị chảy máu mũi....

Lãnh Niệm Sinh nghiêng răng ken két. Buồn bực vì sức ảnh hưởng của người nhả nhận đối với hần thật lớn. Mặt bỗng nóng ran, ko hiểu sao vì người đó hần ko uống rượu mà cũng say.

Minh Nguyệt đứng bên cạnh ngây ngốc nhìn rất lâu. Mấy ngày nay, Niệm Sinh ca của nàng càng nhìn càng say lòng người....

Một chiếc xe ngựa từ xa đến gần, chậm chậm giảm lại tốc độ rồi dừng hần lại bên đường.

Người xuống xe dắt theo hai ngựa lưng hum vai gấu, dáng đi khệnh khạng bộ vệ, mắt ko coi ai ra gì.

“Chắc chắc sách...”

Phong Kỷ Duyên nhìn đôi nam nữ đang đứng bên đường bằng nửa con mắt, giả vờ ngạc nhiên kêu lên. “Đây ko phải là Lãnh nhị gia sao, còn có....kỹ nữ.”

Hở!

Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên hoàn hồn thấy Minh Nguyệt mặt mũi trắng bệch, hai tay nắm chặt lấy vạt áo của mình.

Sắc mặt trầm xuống, cảm nhận được cả người nàng ko ngừng run rẩy. Hắn ko nên đồng ý dắt nàng ra ngoài.

“Hôm nay ko biết là ngày gì mà lãnh nhị gia lại dắt con đàn bà *** đây xuất môn, chắc chắc.....” Phong Kỷ Duyên khiêu khích nói, lòng hận thấu xương cái người dám đánh bị thương thủ hạ còn cướp đi kỹ nữ của mình nữa.

Ngẩng cao mặt ngắm nghía. “Con kỹ nữ này đang mang thai, có phải hay ko của loại...”

“Áh – đừng nói nữa.” Minh Nguyệt hét lên thật chói tai, hai tay nắm chặt, đầu cự tuyệt chuyện ô nhục trước kia.

Lãnh Niệm Sinh lập tức đứng chắn trước người Minh Nguyệt, trấn an nàng đang thất kinh. Ngẩng đầu lên thấy A Sinh đã đánh xe đến chỗ rẽ, nhân lập tức chạy đến bên cạnh, mặt lo lắng hỏi:

“Nhị thiếu gia, Minh Nguyệt tiểu thư đã xảy ra chuyện gì” Y ở đằng xa nghe nàng hét lên thật chói tai, hồn phách đều bay hết 1 nửa.

“Không có việc gì, thúc mau dẫn người về nhà.”

Lãnh Niệm Sinh đem người giao lại cho A Sinh, lần thứ hai thúc giục: “Còn không mau đi!” Hắn ko thể ngăn được miệng chó của Phong Kỷ Duyên, còn có thể phun ra thêm thứ gì dơ bẩn xỉ nhục Minh Nguyệt. Lỡ như bị A Sinh nghe được, Minh Nguyệt sao còn có thể làm người.

“Nhị thiếu gia, người...”

Lãnh Niệm Sinh cắt ngang lời y, quát lên: “Đi mau!”

A Sinh không mở mắt lớn hết cỡ. Thái độ của nhị thiếu gia, trong chớp mắt bỗng trở nên lạnh như băng. Đây chính là dấu hiệu sắp sửa gây chuyện rồi.

Phong Kỷ Duyên khinh thường liếc chủ tớ bọn họ và con kỹ nữ kia 1 cái. Miệng hừ 1 tiếng: “Con đàn bà *** đây tư vị cũng được lắm. Đến nỗi các người đều xem là trân bảo.”

Rầm!

A Sinh cảm thấy thật ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Minh Nguyệt. Gương mặt tú lệ trong nháy mắt thật tàn tạ, mắt đã ngập tràn lệ. Tim bỗng nhói lên, đập mạnh 1 lúc, bình tĩnh lại thì thấy nàng đã chạy đến ngã tư đường.

A Sinh lập tức chạy theo. Lúc này, sắc mặt của Lãnh Niệm Sinh cũng phi thường biến đổi, lửa giận bốc lên ngàn ngút, quyết định đêm nay sẽ đi phá hủy kỹ viện của Phong Kỷ Duyên.

Lãnh Niệm Sinh mặt thật nặng nề, trở về sông bạc nơi địa bàn của mình, lập tức phái người đi tìm hai vị hảo huynh đệ về.

Khuyết Bất Bình là người đầu tiên kêu lên khi biết lão đại muốn đến kỹ viện. “Lão đại người, muốn đi tìm chỗ trúт giận à? Vậy cũng đâu cần đến chỗ của người khác tìm nữ nhân để phát tiết?”

Khuyết Bất Bình suy nghĩ: lão đại muốn tìm người giải quyết đâu phải là ko được, cô nương loại nào mà ko có kia chứ.

Lại nghe nói yến tiệc chỗ Phong Kỷ Duyên có thể đưa nam nhân đến thiên đường là chuyện ko cần nghi ngờ gì nữa. Khuyết Bất Bình tự cho mình thông minh hỏi: “Lão đại, người ko cần thể nghiệm mấy chuyện....Ừ thì sa đọa kia.”

Lãnh Niệm Sinh giận gần như muốn ngắt đi. Mắt trợn trắng đảo qua 1 lượt,.....sao đó tiến lên làm cho Khuyết Bất Bình tỉnh táo lại.

Khuyết Bất Phàm cũng phản đối: “Ta ko đến kỹ viện tầm hoa văn liễu đâu. Nếu Liên Nhi biết được, chắc sẽ đau lòng lắm nga.” Cục cưng nhỏ gần đây hay nôn lắm, cảm xúc ko ổn định, nếu như bị hoảng sợ thì thật ko hay ho gì hết.

Lãnh Niệm Sinh trợn mắt nhìn hai huynh đệ này trùng trùng. Muốn hai người bọn họ nghe thật rõ — “Ta có nói là đến kỹ viện để phiêu kỹ sao?”

Lãnh Niệm Sinh bĩu môi, “Hừ!” 1 tiếng. Có hai người kia muốn đi thôi.

“A, ta nghe rồi. Lão đại bức mình chuyện gì hả?” Khuyết Bất Bình hỏi.

Khuyết Bất Phàm cũng nói theo: “Vậy thì, người đến kỹ viện của Phong Kỳ Duyên làm gì hả? Sự việc lần trước đã qua lâu rồi, chúng ta cùng nó là nước sông ko phạm nước giếng mà.”

Lãnh Niệm Sinh ngữ khí mạnh mẽ nói: “Nó chọc đến ta.”

Không muốn kể lại chuyện Minh Nguyệt bị châm chọc là đàn bà *** đàng. Hiện thực này thật tàn khốc – Hắn vốn ko xứng với người nhả nhận kia.

Lòng co thắt đau đớn. Hắn thương xót Minh Nguyệt, nhưng ai thương cho hắn....

Lãnh Niệm Sinh nhanh chóng nhắm chặt lấy mép bàn, cố gắng kìm chế xúc động –

Rầm –

Hở!

Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm cùng phản ứng nhanh nhẹn nhảy sang chỗ khác, mở to mắt lú lười khi nhìn cái bàn đang ngã chổng vó.

Lãnh Niệm Sinh vẫn còn đang thịnh nộ, hai vai run rẩy, ánh mắt giận dữ thật đáng sợ, gân xanh nổi lên hết trên trán, lòng như có hàng vạn ngọn lửa đang thiêu đốt, “Chúng ta đi hủy kỹ viện của Phong Kỳ Duyên.”

Hai người kia nghe vậy, cuối cùng cũng bình tĩnh đại ngộ.

Khuyết Bất Bình kinh ngạc, “Thì ra là đánh nhau ah.”

Khuyết Bất Phàm cũng ngạc nhiên ko kém.

Từ trước đến giờ, lão đại ko khi nào vô duyên vô cớ mà gây chuyện. Hai người bọn họ đương nhiên cũng phải theo giúp sức rồi. “phụng bồi ah.”

Phong Kỳ Duyên nói tới nói lui thì cũng là nhân vật chẳng mấy ai biết đến. Bất quá dựa vào sự che chở của phụ thân, mở kỹ viện để thu gom ngân lượng.

Bọn thuộc hạ mà hắn thu dụng cùng lắm cũng chỉ biết đâm đá quơ quào như mèo ba chân. Lãnh Niệm Sinh thâm tính chỉ cần 3 người bọn họ vẫn dư sức san bằng nơi kia.

Nhảy lên ngựa, Lãnh Niệm Sinh và Khuyết Bất Phàm liền rời khỏi trước.

Khuyết Bất Bình sững sờ một lát, hoảng hồn khi thấy A Hoa mặt mày đánh phấn dày cộp đang đứng chắn trước ngựa.

“Huynh muốn đi đâu hả?!”

Đến là để tìm nó, A Hoa liền nói: “Muội hỏi bọn thuộc hạ mới biết huynh đang ở đây. Bất Bình ca ca, huynh muốn đi đâu? Muội cũng muốn theo ah!”

Này còn phải nói sao! Mặt Khuyết Bất Bình lập tức tối sầm lại, nhất quyết cự tuyệt. “Không được. Làm nữ nhân thì đừng quản chuyện của nam nhân.”

A Hoa nghe thấy ngữ khí nghiêm túc hơn hẳn ngày thường, liền ngược gương mặt nhỏ nhăn lên. Mắt tràn ngập ngập nghi ngờ mà nhìn. Bất Bình ca ca rốt cuộc là đang muốn làm chuyện tốt gì?

Nàng vẫn ko chịu tránh cho nó đi. Tiếp tục hỏi: “Huynh muốn đi đâu? Sao ko cho muội đi cùng.”

Khuyết Bất Bình không xem A Hoa ra gì, nó gọi với theo. “Áh, lão đại cùng lão huynh đều ko thấy bóng dáng nữa rồi. Muốn cùng bọn họ đến kỹ viện của Phong Kỳ Diên chứ gì. Ta giờ còn ở nơi này lắm nhằm cùng cô cái gì ko biết. Còn ko mau tránh ra đi.....” Nó đã lâu lắm ko có đánh người rồi, lần này đương nhiên ko muốn bỏ qua cơ hội ah.

Khuyết Bất Bình như đang đuổi ruồi bọ, ko kiên nhẫn mà phát tay. “Cô mau về đi, ta đây phải đến kỹ viện nga.”

Dứt lời, Khuyết Bất Bình giục ngựa lao đi. Hai chân kẹp chặt. Một người 1 ngựa thoảng chốc cũng ko thấy bóng dáng đâu luôn –

A Hoa ngạc nhiên há to mồm. Mắt nhanh chóng tụ nước, ko thể chấp nhận được Bất Bình ca ca vậy mà lại đi phiêu kỹ....

Thật xấu mà, đến giờ vẫn chưa chịu đến cửa cầu hôn. Hại nàng vẫn cứ đợi mãi....

A Hoa gơ tay gạt đi nước mắt, hanh hanh mũi, gương mặt bê bết phấn son giờ đây lẫn lộn ko biết bao nhiêu màu sắc. Hai mắt trong veo che kín tơ máu, đôi môi anh đào hơi chu chu, cái miệng nhỏ hé ra hợp lại mà mắng: “Nam nhân thối tha, trước mặt ta còn dám đi phiêu kỹ.....Giỏi lắm ah! Đợi rồi coi”

A Hoa thở hổn hển chạy đến bên ngoài phủ nha, hai tay cầm lấy dùi Thùng thùng thùng đánh trống kêu oan –

Giấy lát, đại môn của phủ nha mở ra. Thiệu Quân liền hỏi: “Thỉnh cô nương hãy xưng tên, vì sao nửa đêm lại đánh trống.” Đây là thủ tục. Vừa quay đầu lại cũng thấy đại nhân đã đến. Chuyện này thật ko giống bình thường.

“Ta họ Hoa, tên Nghiên Song. Nửa đêm giống trống vì muốn cáo trạng lòng người ruồng rẫy điều ngoa dối trá.”

Địch Dĩnh nghe xong, bỗng nhiên lửa nóng dâng lên tận miệng. Y hiện tại hận nhất là mấy tên vong tình, so với gian thương cướp giết còn đáng chết hơn. Liền lập tức quyết định thụ lý vụ án, lấy lại công đạo cho cô nương này. “Nàng có đem theo đơn kiện ko?”

“Có.”

A Hoa lập tức trình lên 1 mẫu đơn kiện, Thiệu Quân tiếp nhận, rồi chuyển cho đại nhân.

“Ta muốn kiện vị hôn phu – Khuyết Bất Bình vong tình phụ nghĩa.”

Địch nhìn vào đơn kiện, nội dung viết Khuyết Bất Bình từ hôn

Nhướng mày, đây bất quá chỉ là việc bé như hạt đậu, vì có gì lại nửa đêm giống trống kêu oan. Hiện tại, y ko khỏi nghi ngờ cô nương Nghiên Song này đầu óc có được bình thường hay ko?”

“Cô nương có biết là người bị kiện – Khuyết Bất Bình cùng bản quan có quen biết.”

“Biết chút ít.” Nàng có nghe các trưởng bối của Khuyết gia kể qua về chuyện của hậu bối. Trong đó có chuyện con trai lớn của Lãnh gia đang làm quan, rất có tương lai.

Hoa Nghiên Song mỉm cười thật ngọt ngào, kêu lên thật thân thiết: “Địch đại ca, nếu suy xét kỹ lại, nói ko chừng chúng ta cũng là thân thích đó.” Chờ sau khi nàng giá cho Khuyết Bất Bình, liền danh chính ngôn thuận là bà con của phủ nha đại nhân rồi.”

Địch Dĩnh đọc mẫu đơn kiện kể lẽ kia. Hoa cô nương là hàng xóm sát vách của Khuyết Bất Bình. Hai người trước đó có đính ước với nhau. Khuyết Bất Bình hứa hẹn đến năm tròn 18 tuổi sẽ nhờ người thú cô nương ta.....Giờ đã qua 18 vẫn chưa xuất giá.

Vì thế, nàng ta kiện Khuyết Bất Bình bội tình bạc nghĩa. Nhân phẩm bất lương, ham mê phiêu kỹ?!

Địch Dĩnh cảm thấy buồn cười –

Đoán là có chuyện hiểu nhầm gì rồi. Có lẽ Hoa cô nương này đầu óc thật có vấn đề đi.

“Ta không so đo với cô chuyện nửa đêm đánh trống làm phiền. Về chuyện hôn sự với Khuyết Bất Bình, cô nên nhờ trưởng bối làm chủ. Còn việc, nói Khuyết Bất Bình ham mê phiêu kỹ, là cô tận mắt thấy qua, hay là nghe người nào đó hồ đồ nói lại?” Theo y biết, nhân phẩm của Khuyết Bất Bình cũng ko tệ lắm ah.

Nghe đến việc này, A Hoa liền kêu lên bất mãn “Chính miệng Bất Bình ca ca thừa nhận với ta là muốn đến kỹ viện của Phong Kỷ Duyên. Nam nhân đến kỹ viện ko phải phiêu kỹ thì còn làm cái gì nữa ah?” Nàng vừa giận lại vừa thương tâm, không ngừng dậm chân, “Đến cả Bất Phàm ca cùng Lãnh đại ca cũng đến đó mà. Đồ nam nhân vô lương tâm....”

Rầm!

Địch Dĩnh nhất thời chóng mặt tưởng nhất đi được, miệng thì thảo xác nhận lại sự thật: “Người nói là Lãnh đại ca, có phải là Lãnh Niệm Sinh hay ko?”

A Hoa mặt đầy nước mắt nước mũi, oán giận “Trừ cái nhóm ba người hảo bằng hữu hay dính lại 1 chỗ của huynh ấy ra thì còn ai vào đây....”

Địch Dĩnh lần thứ hai như bị xé đánh trúng. Thân hình to lớn lảo đảo, đợi sau khi ổn định lại thì đã tức nghẹn họng, mắt bắt đầu phát ra tia tàn ác, vò nát đơn kiện trong tay, bụng nghẹn ngào, toan khí (chưa xốt), oán khí, diễu khí (đồ khốn), chướng khí mù mịt toàn bộ đều bùng nổ –

Quay đầu lại giận dữ rống lên – “Thiệu Quân, lập tức triệu tập mọi người, ngay tức khắc đến kỹ viện kia.”

“Vâng ah” Thiệu Quân tuân lệnh, ko dám kéo dài chậm trễ nữa khác. Nay thật chết đến nơi rồi. Đại nhân như đang phát điên....

Địch Dĩnh quyết định – bản quan muốn tự thân xuất mã bắt gian , thật hỏa đại ah!

Ba con tuần mã dừng lại bên ngoài kỹ viện của Phong Kỷ Duyên. Bọn người hầu vừa thấy khách quý đến cửa, liền ngay lập tức mặt ai nấy cũng đều tươi rói đến chào khách, thân thiết mà tiếp đón: “Ngọn gió nào đã thổi ba vị đến đây đêm nay thế. Lãnh nhị gia, hai vị Khuyết gia mời vào bên trong...”

Tên người hầu còn chưa kịp nói hết câu, Lãnh Niệm Sinh đã ko hề báo trước mà đánh ngay vào mũi y –

“A – “

Về mặt thảm thương kêu lên, tên người hầu như bao cát bay ngay vào trong, nằm trên đất mà “Ay da” rên rĩ. “Giết.... giết người....”

Khuyết Bất Phàm nhấc chân đá hấn ra xa, miệng cong lên hình vòng cung, lạnh lùng: “Tối nay bọn ta đến là để phá hoại, biết điều thì tránh xa chút đi.”

“Hừ! Đồ vô dụng, mới đánh có chút liền chịu ko được.” Lãnh Niệm Sinh vẩy vẩy tay, tùy tiện kéo áo 1 khách nhân trong kỹ viện, đem tay phải đang dính máu mà lau vào y bào của y.

Khách nhân sợ tới mức chết khiếp, hai chân mềm nhũn, liên tục van xin: “Đại....đại gia, tha tha mạng.... Tha mạng....”

Lãnh Niệm Sinh liếc xéo đối phương hừ 1 cái: “Người sợ cái gì?”

“Ta....”

“Cút ngay.” Dứt lời, Lãnh Niệm Sinh túm lấy người quăng ra xa.

Khách nhân như là vô cùng cảm tạ, nhanh chân chạy ra ngoài kêu cứu mạng.

Lãnh Niệm Sinh về mặt thật khó coi, đảo mắt nhìn xung quanh 1 lượt, rồi lên tiếng: “Hủy nơi này đi!” Hai huynh đệ kia ngay lập tức đá ngã bàn ghế, cầm lấy bình hoa, đồ đạc ra sức mà đập, thấy người nào ko vừa mắt liền đánh ngay –

“Ah ah ah....”

“Cứu mạng ah –”

Một lúc sau, kỹ viện bị ba người bọn họ làm cho gà bay chó sủa. Khách nhân cứ liên tục kêu thảm, thì nhau tháo chạy

“Thật.....thật đáng sợ.....” mấy xướng nhi dưới lầu đều nép vào nhau, có vài cô gái trốn ở góc tường nhìn ra sợ hãi.

Khách làng chơi ai nấy đều chạy được thì chạy, trốn được thì trốn, thật ko hiểu sao lại có chuyện tai bay họa gió như vậy.

Phong Kỷ Duyên đang ở trên lầu cùng xướng nhi. Các đại gia đến đây mua hoan đều lộ ra bộ mặt xấu xí vô cùng *** đang cả.

Trong yến thính, có bể rượu, cả nam lẫn nữ đều chuốc rượu cho nhau, gần như là trần như nhộng, *** tập thể, xướng nhi theo đó mà cung cấp các trò tiết ngoạn, hoan lạc *** đang đến tột cùng.

Đột nhiên, bên ngoài cửa truyền đến tiếng la khóc thất thanh. Liên sau đó cửa của phòng đang bày yến tiệc bung ra, hai mảnh ván cửa nhất thời Rầm! 1 tiếng, nằm yên trên mặt đất.

Hách!

Mọi người lập tức từ trong men say bừng tỉnh lại. Nam và nữ đều thần sắc tiêu điều, thân hình xơ xác tranh nhau chạy trốn –

Phong Kỷ Duyên vẫn đang phát tiết nhục dục trên người xướng nhi, ngẩng đầu lên, không khỏi ngạc nhiên. Lãnh Niệm Sinh trên đứng bên mép bồn rượu, trên cao nhìn xuống, cặp mắt lạnh thấu xương, liền tưởng đến Minh Nguyệt cũng từng bị chà đạp như thế này, liền nhắc chân hướng mặt Phong Kỷ Duyên mà đá tới

–

“Phù phù!”

Phong Kỷ Duyên chớp mắt 1 cái ngã ngay vào bể rượu, kêu lên oai oái, uống phải vài ngụm vào phổi rồi mới trỗi lên. Nhân thật khó khăn mới leo lên được thành bể.

Lãnh Niệm Sinh thấy hấn bò thật giống chó. “Không hổ là súc sinh mà. Chắc chắc, kỹ viện của ngươi trang hoàng đẹp mắt quá nga. Thật ko coi nữ tử là người mà.”

Phong Kỷ Duyên cắn răng, tiện tay níu lấy quần áo cạnh đó phủ lên người. Mắt đỏ đậm thấy yến tiệc trở thành 1 đồng bừa bãi. Cơn giận dữ cũng như hơi rượu nhất thời bùng nổ, gã rống lên: “Lãnh Niệm Sinh, tao với mày nước sông ko phạm nước giếng. Mày....”

“Tao thì sao hả?” Lãnh Niệm Sinh dè chặt lên chân gã, tay uy hiếp bóp chặt cằm Phong Kỷ Duyên, hơi dùng sức, ngay lập tức hải lòng khi thấy chất lỏng màu đỏ chảy xuống.

Phong Kỷ Duyên ko động đậy được, lòng vô cùng hoảng sợ. Cổ rất đau nhưng đến thở mánh còn ko dám, sợ Lãnh Niệm Sinh mất đi khổng chế.

Đôi mắt màu đồng lạnh như băng ko hề có cảm xúc, hấn nói vọt ra câu nói: “mày ko nên chọc đến tao” Hấn ko muốn sự lương thiện của mình đặt nhầm chỗ, hơn nữa, đối phó với súc sinh thì ko cần nương tay.

“Bất Bình, Bất Phàm, hai người các ngươi nghĩ cách nào đó tìm nước tiểu cho ta”

“Lão đại, để làm gì?” Nếu hấn muốn đi ngoài thì đến nhà vệ sinh, ko cần lão đại nhắc nhở.”

Khuyết Bất Phàm đứng kế bên cười cười, đoán ra được dự tính của lão đại. “Chút nữa bọn ta sẽ đem đến cho ngươi.”

Nhìn quanh, xướng nhi cùng khách làng chơi đều đứng mép sang 1 bên. Khuyết Bất Phàm liền đến trước mắt bọn họ, cúi người nhặt lên 1 cái chén ko, rồi bước vào nội thất trong chốc lát. Khi xuất hiện trước mắt mọi người lần nữa, trên tay y đã cầm 1 chén chứa trong đó là chất lỏng vàng vàng.

Khuyết Bất Bình nhìn thấy liền bừng tỉnh đại ngộ, kêu lên “Ah, lão huynh, hình như hơi ít nha, nữa chén ko đủ đâu. Các người chờ ta 1 chút ah.” Nó cũng đi chế tạo rượu vàng. Đợi thêm chút nữa trên tay đã là 1 chén vàng vàng đầy rượu .

“Lão đại, mới vừa chế tạo xong, còn nóng nha.” Nó đem rượu đặt trước mặt lão đại vờ giống như là vật quý hiếm lắm vậy.

Lãnh Niệm Sinh hơi nhú nhú mũi, “Người để xa chút đi, coi chừng văng trúng người ta bây giờ.”

Khuyết Bất Bình cũng bắt mẫn “Lão đại, không chế người đang đập dưới chân hạo chút đi. Thứ này xem chút nữa là đổ rồi đó.” May mắn nó cũng có chút công phu, nếu ko đã làm chất lỏng đổ ra ngoài rồi.

Phong Kỷ Duyên ngẩng đầu nhìn trừng trừng vào 2 người kia. Trong đầu ko ngừng dâng lên hận thù. Gã chưa từng bị người đập dưới chân như thế. Mấy tên này thật quá to gan mà.

Lãnh Niệm Sinh dấm nát lưng của Phong Kỷ Duyên. Cúi người liếc xéo gương mặt người đang giận dữ cực đại kia. Lòng cực kỳ sản khoái!

“Đem này chén rượu uống hết đi, rồi mọi ân oán của chúng ta coi như xóa bỏ.” Lãnh Niệm Sinh đưa ra điều kiện nhục nhã người khác.

Phong Kỷ Duyên nghe vậy, liền giận đến đỏ mặt tía tai, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Mày đừng được 1 thước lại muốn tiến lên 1 trượng. Lãnh Niệm Sinh! MàyMày đừng quên cha tao là ai.” Gã đưa thể lực của cha mình ra hăm dọa.

Lãnh Niệm Sinh “Hừ!” một tiếng.”Nếu tao sợ tên cẩu quan kia thì đến kỹ viện của mày đập phá làm gì hử. Mày hình như ko rõ ràng tình trạng hiện giờ lắm, àn?”

Lãnh Niệm Sinh vô cùng đắc ý nhướng mày. Cơ giận trong cơ thể đã tiêu bớt hơn phân nửa, giờ đây hẳn có ý định vũ nhục người khác làm vui.

Phong Kỷ Duyên thấy hẳn không nhận nợ, lập tức nhắc nhở “Lãnh Niệm Sinh, mày cũng đừng quên đại nhân của phủ nha hiện tại là ai. Nếu tao đi cáo trạng, thì mày sẽ ăn cơm tù đến rớt răng cho coi.”

Lãnh Niệm Sinh sao lại ko biết lòng dạ của Phong Kỷ Duyên. “Vậy hử, đừng tưởng là tao ko biết trong đầu mày đang tính cái gì nga. Muốn đi kiện cáo thì cứ đi đi. Tao ko sợ, dám chơi thì dám chịu. Đợi mày đem chén rượu này uống hết, tao sẽ vô cùng vui vẻ, dù có ngồi nhà đá 10 bữa nữa tháng cũng rất đáng giá ah.”

Lãnh Niệm Sinh ngàn vạn lần ko thể ngờ được mình vừa mới dứt lời, liền có người phụ họa theo –

“Nếu đáng giá thì người hiện tại nên theo ta về phủ nha.”

Hử!

Lãnh Niệm Sinh vừa quay đầu lại liền thấy Nguy rồi, người nhả nhận sao lại ở đây lúc này?!

Hắn có phải hay không vì tưởng niệm quá độ mà sinh ra ảo giác....

Lãnh Niệm Sinh chỉ ngây ngốc nhìn người nhả nhận từ từ tiến lại gần. Gương mặt tuấn tú ngẩng cao lên chống lại dung nhan nghiêm nghị. Đôi mắt phượng nóng bỏng ko giống với quá khứ. Hơi thở ám áp phả lên mặt, chứng minh người đang thật sự tồn tại.

Ngay lập tức buông tay Bóp 1 tiếng đập 1 cước vào đầu Phong Kỷ Duyên. Bất quá hẳn cũng ko rõ xung quanh mình đang xảy ra chuyện gì. Đôi mắt trong suốt chỉ có hình ảnh của người nhả nhận mà thôi, miệng liền mở ra hỏi: “Người cũng đến đây phiêu kỹ sao? Bất quá kỹ viện này bị ta đập nát hết rồi.”

“Àn, nhìn thấy rồi” Công phu phá hoại của tên thô bạo này thật cao nga. Cơ giận đang nghẹn đầy bụng của Địch Đình trong nháy mắt liền phát tát. Quay lại nhìn bọn thuộc hạ đang ở đối diện, ra lệnh: “Đem toàn bộ khách làng chơi, kỹ nữ, những kẻ gây chuyện và người có liên can về phủ nha chuẩn bị xử lý.”

“Áh, đêm nay chắc phải ngủ ở trong tù rồi.” Khuyết Bất Bình buông nhẹ tay, toàn bộ chén nước tiểu đều đổ lên người Phong Kỷ Duyên.

Nhóm quan sai tuân lệnh liền bắt đầu làm việc, trên lầu dưới đất có tất cả 52 người. Trong đó có ông chủ thật sự đứng sau màn – Phong Kỷ Duyên.

Lãnh Niệm Sinh ngoan ngoãn để cho Địch Đình dắt ra ngoài kỹ viện. Ko biết là sau khi đến phủ nha sẽ có 1 họa vô đơn chiếc tự nhiên rơi xuống đầu –

Phủ nha đèn đuốc sáng trưng, trên đại đường có vài can phạm đang chờ thẩm vấn. Dưới đại đường cũng tụ tập ko ít dân chúng tò mò đến xem. Phủ nha đại nhân nửa đêm xử kiện, trong nhà ngoài ngõ đều ồn nhanh như thổi, vô cùng náo nhiệt, có thể coi đó là kỳ quan.

Địch Dĩnh ngồi ở trên cao nhìn mấy gương mặt đang xanh mét ở dưới. Lòng ngẫm bực mình vì tên kia lại đi gây chuyện.

Lập tức đem toàn bộ hỏi qua 1 lượt. Từ miệng của khách làng chơi và kỹ nữ biết được sự việc. Lãnh Niệm Sinh dẫn người đến đập phá kỹ viện, trình độ hủy hoại của tên này đã tận mắt chứng kiến.

Địch Dĩnh trước mặt mọi người hỏi: “Lãnh Niệm Sinh, mau nói vì sao ngươi lại đến đập phá kỹ viện.”

Lãnh Niệm Sinh trả lời cũng như ko.”Bởi vì họ Phong đáng bị đánh.” Đôi mắt trong suốt cũng ko xem nhẹ người nhả nhận kia đang nén giận. Hung dữ cái gì ko biết.

Hắn đánh người cũng là chuyện nên làm mà. Phong Kỷ Duyên đáng lẽ bị đánh đến ko ra người luôn kìa.

Địch Dĩnh khẽ cắn môi, như là đang bắt đắc dĩ –

Lòng thật phiền muộn khi tưởng tên ko biết điều này đi phiêu kỹ. Nhưng khi dẫn người đến kỹ viện tróc nã người, thì lại dính vào sự việc cần phải điều tra này.

“Người rốt cuộc là tại sao lại phá hoại như thế, còn ko mau nói!” Y đã ko còn nhẫn nại với tên chuyên gây chuyện um sùm này.

Lãnh Niệm Sinh như tiểu hài tử biết sai cúi gằm đầu, trước sau ko nói gì cả. Do dự 1 lúc lâu, vì ko muốn người nhả nhận ghét hắn thêm nữa, liền thẳng thắn: “Vì Phong Kỷ Duyên nhục mạ Minh Nguyệt trên đường lớn, nói nàng ta là đàn bà *** đang...”

Tựa như người nhả nhận đang ghét bỏ hắn.

Lòng đầy đau xót, miệng vết thương xưa cũ như bị sát thêm muối.

Giận dữ thật khó chịu. Lãnh Niệm Sinh lúc này đang quỳ cách Phong Kỷ Duyên ko xa lắm, liền hùng hổ trừng mắt. Cả hai như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Nữ nhân kia vốn là con đàn bà *** đang!” Phong Kỷ Duyên nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt dữ tợn giả vờ đáng thương mà than thở, “Thỉnh đại nhân nắm cho rõ, là Lãnh Niệm Sinh thấy ta ko vừa mắt liền đến kỹ viện đe dọa, uy hiếp....Hắn...”

Địch Dĩnh cầm cây gậy trên công đường vỗ mạnh một cái. Quát lên: “Câm mồm!”

Phong Kỷ Duyên bị dọa giật nảy mình, vội vàng cầm miệng.

“Bản quan chưa hỏi đến ngươi. Ai cho phép ngươi nói leo vào hã.”

Lãnh Niệm Sinh thản nhiên cười lạnh – hắn mới ko hối hận đã xử đẹp Phong Kỷ Duyên. Là hắn tự đến chịu tội.

Địch Dĩnh bất mãn ra mặt, nghĩ thầm đã sớm cảnh báo tên kia đừng vì Minh Nguyệt mà đi gây chuyện với người khác. Lời nói của y từ lỗ tai bên trái chạy qua lỗ tai bên phải rồi quăng mắt tiêu luôn rồi!

Mắt bùng cháy lửa giận bắn về phía tên ko biết sống chết kia.”Lãnh Niệm Sinh, ngươi vì nhất thời xúc động mà gây tai họa, lấy việc vũ lực mà giải quyết vấn đề. Đây chính là sự thật. Người có thể nói lên suy nghĩ của mình.”

“Không cần.” Hắn dám chơi dám chịu. Cùng lắm thì ngồi tù vài ngày nữa thôi.

Địch Dĩnh lập tức tức chiến tức thắng, nói: “Người phụ trách kỹ viện – Chu Quyền Quý.”

Chu Quyền Quý liền đáp lại ngay: “Thưa, có tiểu dân.”

“Người chuyên doanh kỹ viện, bày yến tiệc, làm ra chuyện hết sức hoang đường. Đây chính là *** loạn ảnh hưởng đến phong tục, văn hóa. Chỗ ngươi sở hữu 20 nữ nhân thì đã có 15 người là dùng thủ đoạn bức họ phải tiếp khách. Người đầu, đánh 30 trượng xem như là khiển trách.”

Đại nhân nói đánh là đánh ngay – Chu Quyền Quý bị dọa cho hồn vía lên mây, lập tức khai ra ngay sự thật. “Chờ....chờ chút, đại nhân....”

“Hử” Đồi đàn phương tuần mâu tròng 1 cái. “Hay là người ko phục.”

Cổ Chu Quyền Quý liền rụt ngay lại, cả người run rẩy bầy nói: “Tiểu dân.... Tiểu dân không phải không phục. chỉ là ông chủ thật của kỹ viện này ko phải là ta.....Là Phong Kỹ Duyên mở ra, tiểu dân là chủ chỉ trên danh nghĩa mà thôi.” Giờ đối diện với bị bắt giam, đánh cho tan da nát thịt, gã liền ko tiếc quan hệ bán đứng Phong Kỹ Duyên.

“Người.... Người nói bậy, ta....chẳng qua là khách đến chơi thôi.” Phong Kỹ Duyên chết cũng ko nhận. “Đại nhân....ta bị vu oan ah. Ông chủ đó cơ bản là đang nói bậy.”

Khóe môi Địch Dĩnh cong lên 1 nụ cười nhạt nhìn hai người dưới công đường ko ngừng đùn đẩy trách nhiệm. Địch Dĩnh đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Phong Kỹ Duyên, bản quan hỏi người, kỹ viện là do người kinh doanh?”

“Không phải.”

Rầm! cây gỗ lại 1 lần nữa vỡ xuống bàn, kèm theo đó là ngữ khí vô cùng nghiêm khắc. “Trên công đường ko được phép nói dối. Người đâu, đánh 10 gậy, xem hắn có nhận hay ko.”

Phong Kỹ Duyên sắc mặt trắng nhợt, nhất thời bị hai gã quan sai đè xuống, đợi đại nhân hạ lệnh. “Đánh!”

“A –” Phong Kỹ Duyên kêu lên thật thảm thiết, đau tận xương tủy, xong được nhóm quan sai kéo về trước công đường, cuối cùng cũng thừa nhận: “Kỹ... Kỹ viện là ta mở.” Gã hận thù nhìn trừng trừng Lãnh Niệm Sinh. Tối nay đã chịu ko ít nhục nhã, lần khác nhất định phải đòi lại công đạo.

Địch Dĩnh tiếp tục nói: “Sự việc ngày hôm nay, toàn bộ kỹ nữ ở hiện trường đều được tự do. Còn nhóm khách làng chơi này, tất cả giải vào lao, đợi báo cho người nhà đến bảo lãnh mới được phóng thích.”

Sau khi phán quyết, nhóm quan sai lập tức dắt kỹ nữ ra ngoài phủ nha, để họ tự do rời đi. Còn các khách làng chơi toàn bộ đều bị bắt vào nhà giam.

Giờ phút này, trên công đường còn sót lại 4 người có can hệ với nhau, cùng với người kiện cáo Khuyết Bất Bình từ hôn là Hoa Nghiên Song.

A Hoa dù thế nào cũng ko thể tưởng tượng được là mình đã hiểu nhầm Bất Bình ca ca. Giờ cảm thấy lo lắng cho 3 người đến kỹ viện gây rối, ko biết sẽ bị xử ra sao.

Lãnh Niệm Sinh và Khuyết Bất Bình, Khuyết Bất Phàm thần nhiên đối mặt hết thấy, đã dám gây chuyện, thì còn sợ gì nữa.

Địch Dĩnh nhìn Phong Kỹ Duyên nói: “Căn cứ theo pháp luật đương triều người phải bị đánh 30 trượng, hoặc đem 5 cân đồng đến chuộc. Bản quan hỏi người, là muốn bị đánh 30 trượng hay là đem 5 cân đồng đến?” Y nhân dịp thẩm lý vụ án này, ngầm muốn dạy dỗ tên vô lại con nhà quan kia, ko cho cha của Phong Kỹ Duyên cậy thế che chở cho con mình làm càn mà trốn tránh hình phạt.

Phong Kỹ Duyên lòng biết rõ mình đã dây vào thứ gì, cũng quá mệt mỏi ko muốn dây dưa nữa. Đương nhiên là chọn thứ lời nhất đi. “Ta sẽ đem 5 cân đồng đến chuộc.”

“Vậy thì người có thể trở về. Trong vòng 3 ngày nếu ko đem 5 cân đồng đến đây, bản quan sẽ lại bắt người lại.”

“Tiểu dân đã biết.”

Biết rồi thì xéo đi. Địch Dĩnh cũng ko muốn giữ người ở phủ nha làm gì. Y còn muốn chỉnh sửa cái tên vừa ko nghe lời vừa thích chọc người ta tức chết kia.

Phong Kỹ Duyên cắn răng, cố nén đau đớn như thiêu như đốt, cầm gậy rời khỏi phủ nha.

Địch Dĩnh nhìn mấy người huynh ko huynh, đệ ko ra đệ dưới công đường, ko khỏi lắc đầu nói: “Khuyết Bất Bình, Khuyết Bất Phàm, ta niệm tình hai người là nghe theo mệnh lệnh của Lãnh Niệm Sinh đi đập phá kỹ

viện. Trong quá trình tiến hành ko có ý định đã thương người, ngoài ra cũng ko có ai cáo trạng hai người cả. Hiện tại có thể đi rồi.”

“Chúng ta đi rồi, thì lão đại phải làm sao đây?” Khuyết Bất Bình không chịu đi, thà chết cũng phải ở lại: “Nếu là huynh đệ, thì có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Ta ở lại cùng lão đại chịu tội.”

“Ta cũng vậy.” Khuyết Bất Phàm cũng ko chịu bỏ lại huynh đệ của mình.

Địch Dĩnh đã ko còn nhẫn nại. Rầm! 1 cái vỗ xuống bàn. “Nếu muốn cùng nhau chịu phạt, thì trong vòng 3 ngày, hai người có thể đem 1 cân đồng đến để chuộc.”

“Hảo.” Khuyết Bất Phàm đành phải chấp nhận đề nghị.

“Rồi sau đó?” Khuyết Bất Bình hỏi ngay vào trọng điểm. “Người sẽ xử lý lão đại ra sao hả?”

Địch Dĩnh mặt không chút thay đổi mà nói: “Hai người các người các giúp hắn chịu 5 gậy hình phạt, giờ còn 20 đại bản. Thiệu Quân mau đến thi hành.”

Hả!

Thiệu Quân nhất thời bị dọa cho giật mình hỏi lại: “Đại nhân thật sự muốn đánh sao?!” Người cũng đã bắt lại rồi, còn hành hạ nhau làm gì ko biết. Theo y biết, đại nhân và tiểu tử này luôn tan hợp ko vui. Đây ko phải là công bào tư thù chứ?

Người nhà nhận muốn đánh hắn, Lãnh Niệm Sinh ngạc nhiên mãi ko thôi hỏi. “Tại sao không thể lấy đồng chuộc tội hả?”

Khuyết Bất Phàm, Khuyết Bất Bình và A Hoa đều há hốc mồm. Nhưng thấy đường thượng đại nhân sắc mặt cực kỳ xấu, ai cũng ko có gan chọc vào. Vạn nhất nếu làm ko khéo, nói ko chừng còn bị đánh thêm vài trượng.

Lãnh Niệm Sinh bị nhóm quan sai áp chế trên băng ghế. Nhất thời giận sôi gan, quát: “Người là hôn quan, tại sao những người khác đều có thể còn ta thì ko được?”

Địch Dĩnh đứng lên chậm chậm bước xuống công đường, hai tay ung dung hoàn trước ngực, hỏi đến vấn đề ko liên quan gì cả. “Lần trước, sau khi từ chỗ ta về, rốt cuộc là người đã qua đêm ở đâu?”

“Liên can gì đến người. Mặc gì quần đến chỗ ngủ của ta.”

Đến chết còn mạnh miệng. Địch Dĩnh liền trầm giọng quát lên: “Thiệu quân, động thủ!”

Thiệu Quân do dự một chút, mắt thấy chuyện này đã hết phương cứu vãn, đành phải lên tiếng. “Ráng chịu 1 chút.” Y sẽ giờ cao đánh khẽ.”

Bốp!

Nghiêm nghị đánh vào đùi, Lãnh Niệm Sinh đến kêu cũng ko thém phát ra nửa tiếng. Cắn răng mà chịu 20 gậy, mắt ngập nước nhìn trừng trừng tên chết tiệt kia. Bụng đầy oán khí lại ko còn sức lực để nhảy lên bốp chết y cho rồi. Hắn thì thầm “Người đánh ta.... ghét người.... ghét người lắm....”

Hừ, y mới là người bị chọc cho tức chết mà, vậy mà cũng ko mảy may ghét hắn.”Người thật là muốn bị đánh lắm mà.”

Địch Dĩnh chậm rãi cúi người, thấy gương mặt tuần tú trắng bệch, mồ hôi ko ngừng chảy ra trên trán. Nhân đang cắn chặt răng để chịu đau.

Không thèm quan tâm xem mọi người đang đoán già đoán non cái gì, Địch Dĩnh vươn tay đem người ôm chặt vào lòng. Đôi mắt phượng thật âm trầm khi nhìn thấy người trong lòng khẽ giật mình 1 cái.

Địch Dĩnh thuận miệng thốt ra “Bãi đường” Liền sau đó ko hề quay đầu lại mà ôm người rời đi.

21. Quyển 2 - Chương 20

Lãnh Niệm Sinh mặc cho người ôm lấy. Tay nhanh chóng nắm chặt lấy vạt áo của người nhả nhận. Ngón tay trở nên trắng bệch vừa tiết lộ vừa thừa nhận mình rất đau đớn và nóng rất. Mặt vùi ở cổ người nhả nhận, một cơn hờn giận xâm nhập vào cơ thể, nhin ko được liền mở miệng mắng: “Người là hôn quan ko phân rõ đúng sai. Thấy ta ko vừa mắt là công báo tư thù. Ta ghét người...” Y hại hấn mất hết mặt mũi đến nhà cũng ko dám về nữa.

Cánh tay lặng lẽ quàng qua cổ người nhả nhận thật lâu, cho thấy mình đang nói 1 đằng mà làm 1 nẻo. Lãnh Niệm Sinh bực mình thầm mắng: mẹ nó, thật ko nên nết....

Địch Dĩnh mặt không chút thay đổi ôm người trở về phòng, nhắc chân đóng Rầm! cửa phòng sau lưng mình lại.

Nhìn quanh thấy bên trong thật tối tăm. Địch Dĩnh vội vàng bước đến mép giường, thật nhẹ nhàng cẩn thận từ từ để người ta lên giường

Mắc ói quá!

Lòng đầy giận dữ vì bị đối xử thô bạo như vậy. Chướng khí mù mịt, nhưng lại luyến tiếc ko nỡ thô lỗ với y.

Địch Dĩnh thấp nền lên, trong phòng nhất thời sáng hắt ra. Đôi đan phượng tuần mâu hơi nhú lại, bước đến khóa chặt cửa sổ. Mắt thấy tên thô bạo đang nằm trên giường, hôm nay dù có mọc cánh cũng ko thể bay được.

Địch Dĩnh cong lên nụ cười yếu ớt, ẩn đằng sau đó là nhiều loại cảm xúc ko thể lý giải được.

Lãnh Niệm Sinh sắp ở trên giường, ngẩng mặt lên, tim bỗng nhiên Bình bịch bình bịch Đập nhanh 1 cách dã man –

“Ách...” Miệng mở ra nhưng lại ko biết nên nói cái gì. Người nhả nhận thái độ thật kỳ quái làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

“Người... Muốn...”

Địch Dĩnh nhẹ “Hừ” 1 tiếng, lập tức xoay người rời đi, trước khi đóng cửa còn quay đầu lại cảnh cáo: “Niệm Sinh, người dám chạy thêm lần nữa thử xem, ta nhất định sẽ đánh cho người ko bước xuống giường nổi luôn” Đừng tưởng là y dễ chọc ghẹo. Khi đã hết kiên nhẫn, thì công hay tư cũng ko phân biệt được. Tất cả vì hấn mà thôi.

Luôn tự hỏi lòng, vậy đáng giá sao....

Tự mình từ trước đến giờ luôn biết là mình muốn cái gì. Vì hấn mà đánh mất lý trí, vứt bỏ đạo đức lương tâm, bằng mọi cách phải đem người ta đến bên cạnh mình.

Ah, Địch Dĩnh không khỏi tự giễu – cuối cùng cũng bỏ ko được.

Lãnh Niệm Sinh đột nhiên có dự cảm ko mấy tốt lắm. Lòng thật lo sợ, muốn chạy trốn....

Mạnh mẽ động dậy nửa người trên, miệng vết thương lập tức rách ra. “Mẹ nó! Đùi đau quá...” Cảm thấy xiêm y ướt dính chặt vào người. Đúng là bị đánh đến đùi nở hoa luôn rồi....

Lãnh Niệm Sinh vừa sợ lại vừa giận, đề khí gào thét: “Người nhả nhận chết tiệt....Người là con rùa. Ta....Ta sẽ nhớ.....sẽ đem người làm thịt!” Hấn chửi người còn lo lắng, tay nắm mạnh lên giường “Hừ” Thật ko có tiền đồ mà.

Càng nghĩ càng hỏa đại. Hai tay sờ khắp nơi trên giường, chỉ đụng mấy cái gối, chăn bông và vài cuốn sách. Dừng lại 1 chút, mới đem toàn bộ những thứ đó mà phát tiết tức giận.

Lãnh Niệm Sinh không chú ý là người nhả nhận đã trở lại. Giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên –

“Xem ra, người vẫn còn rất nhiều *** thần nga” Đôi mắt phượng hơi chớp chớp. Nói nhanh “Tốt lắm.”

Hả? Lãnh Niệm Sinh như bị người ta nắm được đuôi, chớp mắt 1 cái ghen hòng, ko trả lời được gì cả.

Địch Dĩnh đặt cái đĩa nhỏ đang cầm trên tay xuống bàn, rồi mới cúi người nhặt gối, chăn bông và sách từ dưới đất lên. Hừ, cái tên thô bạo này, thật ko có giáo dục gì hết trơn. Ko biết lễ phép lại ngang ngạnh, đụng đến thứ gì cũng muốn phá hỏng hết.

Không sao cả, y sẽ hảo hảo thu thập!

Địch Dĩnh lạnh lùng nhìn hắn đang kinh ngạc há to mồm. Gương mặt tuần tú ứng đỏ như đang giận dữ lắm.

Đến gần mép giường, Địch Dĩnh ko nói tiếng nào, cúi người đặt lại gối và chăn bông lên đầu giường. Mắt như dán chặt vào dung nhan xinh đẹp kia, thật khiến người ta muốn âu yếm. Sáp lại gần cảnh cáo: “Niệm sinh, người xong rồi.”

Môi khẽ chạm vào chiếc miệng hồng hồng kia, răng cắn nhẹ 1 cái –

Rầm!

Lãnh Niệm Sinh từ đang ngây ngốc bỗng khôi phục lại trạng thái bình thường. Thái độ xen lẫn xấu hổ và kinh ngạc.

Người nhả nhận rốt cuộc là muốn gì....

Địch Dĩnh lập tức ra tay, lật thân thể hắn lại, ko ngại người ngoài nghe thấy mà mắng. “Ah, lần này người chết chắc rồi! Hừ...”

Lãnh Niệm Sinh nhe răng trợn mắt, dùi dấn vào mặt giường càng đau thêm, mặt đã nhẵn lại thành trái khoả qua.

Bỗng nhiên Xoẹt! – Chớp mắt 1 cái vang lên tiếng xé vải. Cảm thấy phía trước hơi lạnh lạnh, Lãnh Niệm Sinh nháy nháy mắt mấy cái. Ko hiểu rõ cho lắm tại sao người nhả nhận lại điên lên như thế?

“Người làm gì?!” Hắn có vẻ gấp gáp hỏi.

Địch Dĩnh ko nói lời nào, chớp lấy cổ tay của hắn, đem y bào vừa xé được, quấn quanh vài vòng rồi buộc chặt vào thành giường.

Lãnh Niệm Sinh mở to mắt ko thể nào tin được hỏi: “Người muốn làm gì? Thả ra!”

Địch Dĩnh lơ đãng, ko quan tâm đến sự giãy giụa của hắn, nhanh chóng buộc luôn cổ tay kia cũng chặt y như vậy.

Lãnh Niệm Sinh nắm chặt tay, thật muốn đánh tên nhả nhận này mà. “Thả ra!” Hắn rống lên.

“Đừng hòng!”

Địch Dĩnh dường như ko giống thường ngày. Nhướng cao mày, nhìn trừng trừng vào tên ko an phận kia. Một tay nhắc chân hắn lên, tay kia nắm lấy quần, dùng sức kéo xuống, trong nháy mắt đã cởi ra được.

“Ah!” Lãnh Niệm Sinh giật mình kêu lên, thở hổn hển hỏi “Chết tiệt, người thô lỗ như vậy làm gì ah, mẹ nó!” Vải ma sát vào vết thương ở đùi của hắn, đau quá....

Địch Dĩnh vươn tay vứt bỏ cái quần đang bê bết máu. Đến liếc mắt nhìn hắn 1 cái cũng ko thèm nữa.

Chầm chậm đến bên tủ, lấy ra 1 tấm vải trắng ***. Sau đó tới bên bàn, tiện tay cầm lấy mấy vật phẩm tiến lại giường. Miệng vẫn ko nói lời nào cả.

Lãnh Niệm Sinh bắt giắc đổ mồ hôi lạnh toàn thân. Một cơn ớn lạnh nhanh chóng chạy từ chân lên đến đầu. Người nhả nhận hình như ko được bình thường cho lắm?!

Trông mắt lạnh như băng từ từ trở nên nóng rực. Ánh mắt say đắm như muốn xuyên thủng người đang bị bức ép nằm trên giường kia. Gương mặt thanh tú, cùng toàn bộ cơ thể như toát ra mị lực khiến người ta say mê. Vô hình câu dẫn.....

Chết tiệt..... Người nhả nhận lại lộ ra ánh mắt thế kia. Lãnh Niệm Sinh vô lực phản kháng. Ko hiểu sau người mình lại mềm nhũn ra 1 cách kỳ diệu.

Cứ mãi nhìn nhau như vậy, dần dần rơi vào mê đắm –

Lãnh Niệm Sinh hoảng hồn, lòng mơ hồ, ko biết người nhả nhận kia nhân lúc đó đã đặt mình vào giữa hai chân hắn, hạ thân phủ 1 lớp vải trắng. Chân cũng lỏng lẻo tách ra hai bên thất lưng của y từ lúc nào.

Thoáng chốc, bụng dưới bỗng nhiên truyền đến cảm giác đau đớn. Lãnh Niệm Sinh trợn trừng mắt khi thấy người nhả nhận đang cầm 1 cây châm, bên giường còn có 1 ít phẩm màu đỏ. Cả người ko khỏi rùng mình, long mọc trên mình đều dựng thẳng lên, Hắc kêu lên. “Áh, đồ chết tiệt, người đang làm chuyện hỗn trướng gì đó?! Mau thả ta ra – “

Địch Dĩnh trấn an nói: “Niệm Sinh, đừng động đây.”

“Ko động đây con mẹ nhà ngươi!” Lãnh Niệm Sinh giật mạnh hai tay “Áh” Kêu lên như quỷ: “Đau quá....Hơ!”

Thở gấp vài hơi, “Ngươi... Ngươi...” Hắc giận đến độ đầu choáng mắt hoa, muốn học máu ra luôn....

“Nhấn nài chút” Địch Dĩnh vỗ về, cúi đầu hôn lên nơi đã chuẩn bị trước, sau đó từng kim từng kim 1 đâm vào, để lại ký hiệu của chính mình.

“Ồ... Hồn trướng!” Lời mắng người nhanh chóng biến mất ở đôi môi như cánh hoa. Mày của Lãnh Niệm Sinh nhanh chóng nhăn chặt lại, mồ hôi từ trán ko ngừng theo thời gian chảy xuống mãi.

Người nhả nhận rốt cuộc là đã xăm hình quái quỷ gì lên người hắn. Lãnh Niệm Sinh giận run người. Ngạc nhiên khi thấy mình bị chà đạp như vậy, không ngừng vặn vẹo hai tay để thoát ra khỏi sự kiềm chế. Để cho người ta muốn làm gì thì làm, thật ko cam lòng....

“Dĩnh, đừng ép ta ghét ngươi.....” Mắt ngân ngấn lệ, giận dữ hét lên. “Đừng, ép, buộc, ta – ” Hắc hận mình ko thể thoát ra được.

Địch Dĩnh vờ như ko có chuyện gì, ko thêm quan tâm đến hắn đang kêu gào như quỷ. Bàn tay thon dài giữ chặt thất lưng, ko cho hắn giãy giụa.

Cơn ghen nồng đậm được tích tụ đã lâu giờ đây cũng từ từ bốc hơi. Bất kể tên dưới thân này đã từng phóng đảng hoang đường đến đâu thì từ giờ trở đi, hắn chỉ có thể là của y mà thôi.

Kim châm mạnh mẽ đâm lên người hắn. Từng châm từng châm như chứa đựng tình cảm mà xuyên qua, lưu lại dấu vết, hiện lên ký hiệu chỉ thuộc về y....

Sau một lúc lâu –

Địch Dĩnh cuối cùng cũng mỉm cười thỏa mãn, lấy 1 miếng băng gạc thật cẩn thận lau sạch, khử trùng vết thương. Ngẩng đầu lên, ánh vào trong đôi mắt phượng là từng giọt lệ đang lăn chã tuông rơi – Rõ ràng là đang khóc, đôi mắt ướt đầm chứa đầy oán hờn, mắng: “Ngươi chà đạp ta đủ chưa, thả ra.”

Lãnh Niệm Sinh khinh thường cố lắc lắc gương mặt, để cho nước mắt dừng lại trên đó ko quá lâu. Giận y cùng bọn người đã từng chà đạp hắn trong quá khứ ko có gì khác biệt. Mũi đau xót, ngũ khí nghẹn ngào mà mắng: “Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Ngươi... Ngươi và bọn hỗn trướng đã từng làm nhục ta có gì khác nhau đâu. Ta ko muốn thấy ngươi nữa. Ngươi cút ngay....”

“Ta sẽ không đi đâu hết. Niệm Sinh đây là sương phòng của ta.” Y nhắc nhở hắn hiện đang ở địa bàn của ai.

“Ngươi đi chết đi, lập tức biến khỏi mắt ta!”

“Niệm Sinh.”

Địch Dĩnh động thân tiến lên, tay xoa xoa đôi má trắng trẻo của hắn, ko thêm quan tâm đến ánh mắt đang tức giận đến độ có thể giết người kia.

Y cong môi cười nhạt. “Niệm sinh, ngươi từ bỏ hy vọng đi. Ta sẽ ko thả ngươi ra nữa đâu. Bất kể trước kia ngươi đã làm gì, hiện cũng không thay đổi được tình cảm của ta đối với ngươi.”

Đôi mắt xéch hơi khép hờ lại, miệng nhẹ nhàng liếm đi nước mắt của hắn, nhỏ giọng nói: “Giờ đây người chỉ có thể là của ta. Đã mang lấy ký hiệu của ta rồi thì cả đời này đừng có mơ rời khỏi ta. Ta cũng sẽ ko bỏ qua cho người nữa.”

Lãnh Niệm Sinh thoáng chốc ngậy ngốc ra. Đầu cũng chưa thể tiêu hóa hoàn toàn những lời người nhả nhận vừa nói. Miệng mở ra dán chặt vào môi y, cả người mềm mại dây dưa ko dứt. Ý thức đều bị hút cạn, chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể dần dần dựa vào lồng ngực rộng lớn của người trước mặt....

Bốn cánh môi sao khi dính lấy nhau liền tách ra. Ánh vào trong đôi mắt màu đồng là dung nhan anh tuấn của người nhả nhận. Lãnh Niệm Sinh kêu nhỏ: “Buông....”

“Ấn.” Địch Dĩnh cẩn thận ko áp đến vết thương của hắn. Lập tức kiểm chế mà buông ra, thấy cổ tay hắn bị hằn lên vài vết hồng nhạt....

Đôi đan Phượng tuấn mâu nhìn chăm chăm vào gương mặt đang đỏ bừng kia, hỏi “Còn giận sao?”

“...” Lãnh Niệm Sinh quay đầu sang chỗ khác, hắn ghét nhìn vẻ mặt như cười như ko của người nhả nhận, cảm thấy hơi hoảng sợ. “Khi dễ ta bộ vui lắm phải ko?” Muốnlàm thịt y, nhưng mắt lại liếc xéo y 1 cái. “Người 1 chút hối hận cũng ko có. Rốt cuộc đã vẽ cái quỷ gì lên người của ta?” Dù gì cũng đừng là con rùa hay đóa hoa gì đó thật khó coi đi!

Địch Dĩnh cười nhạt không nói, bàn tay thon dài hướng ra sau đầu hắn, gỡ bỏ buộc tóc. Môi tỷ mỹ hôn lên trán. Từng nụ hôn nhỏ vun đón lấy mồ hôi đang ứa ra từ đó. Cảm thấy mặt hắn nóng lên. Miệng lại bên tai ngọt ngào thì thầm “Niệm Sinh, người là của ta, là của ta....”

Lãnh Niệm Sinh nháy nháy mắt tiếp, thoáng chốc liền trở nên choáng váng, người nhả nhận nói lời ngon tiếng ngọt làm người ta ko uống rượu cũng say....

“Ấn, ta là của người.....” Thuận theo lời y mà đáp lại. Cánh tay cũng quàng qua cổ y. Hắn là cam tâm tình nguyện.

Địch Dĩnh không khỏi thở nhẹ ra.

Chịu đựng đã lâu, thật sự đã nhịn không nổi mà muốn hắn. Biết rõ thân thể hắn không khỏe, nhưng lý trí cứ ko ngừng bay mất từng chút 1.....Ánh mắt tham luyến cũng dao động theo tay, dần dần đi xuống, ngón tay lướt nhẹ qua dấu vết nơi da thịt, đột nhiên –

Giống năng bản năng mà rút tay về. Ý thức bắt đầu nhận thức sự ngạc nhiên – Ko đúng!

Bình tĩnh suy nghĩ, nhớ lại lúc trước hắn từng nói – Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Người..... Người cùng lũ hồn trưởng đã từng làm nhục ta có gì khác nhau đâu. Ta ko muốn thấy người nữa. Người cút!

Hở!

Thở rút vài cái, nhưng thanh âm rất nhỏ nên ko thể nghe thấy. Địch Dĩnh đứng dậy, híp mắt kiểm tra từng chút 1 –

Bàn tay sờ soạn, thân thể kia có rất nhiều vết thương. Thoáng chốc nhìn xuống hạ phúc cách 1 lớp khăn của hắn, phát hiện ngay cả sườn và đùi cũng ko may mắn thoát khỏi.

Mày nhăn chặt lại, lòng lên cơn giận dữ cực đại — “Nói mau! Rốt cuộc là ai đã đánh người?”

“Ách?” Lãnh Niệm Sinh cũng giật mình, người đang ngu ngơ cũng trở nên tỉnh táo.

Sửng sốt 1 lúc, mới đáp lại: “Chính người đánh chứ ai, hỏi nhầm ko ah.” Nhớ đến vừa mới bị đánh. Cơn giận liền nhanh chóng bốc lên tận đầu. Tình nồng ý mật trong nháy mắt đã biến mất.

Mẹ nó, người nhả nhận trên người hắn sờ đã rồi, còn trưng cái mặt thối ra làm gì nữa.

Lãnh Niệm Sinh quá bất mãn kêu lên. “Đánh thì cũng đã đánh rồi. Người giờ mới tính toán có phải là quá muộn ko. Đùi ta đau lắm đó.” Hắn tiện tay chộp lấy 1 cái gối quăng vào người y. “Còn giận ngơ cái gì nữa, mau sờ tiếp đi.” Tay dờ đi trên người lại đau..... (=.=ll)

Địch Dĩnh vẫn còn đặt mình ở giữ hần, như bị sét đánh trúng, đầu choáng mắt hoa. Cuối cùng cũng phát hiện ra hai người bọn họ là ông nói gà, bà nói vịt –

Tự nhiên bị cái gối quăng trúng đầu, lực tuy nhẹ nhưng vẫn có thể làm người nội thương. (Bạn Hữu ko còn lời nào nói về hai bé này luôn.)

Bỗng nhớ đến chuyện trọng yếu, Địch Dĩnh hỏi: “Niệm Sinh, nói cho ta biết, lúc người rời khỏi đây lần trước, rốt cuộc có về nhà ngủ ko?”

Lãnh Niệm Sinh thấy thái độ của y thật nghiêm túc giống như đang thẩm vấn phạm nhân vậy. Này giống như bắt hần hẹn hò với y ko bằng. Muốn làm gì vậy ko biết....

Cảm thấy bức mình, Lãnh Niệm Sinh quay mặt sang chỗ khác, hơi thẹn thùng nói: “Người nghe ko hiểu hả. Ta thấy giờ nói nhiều về chuyện này cũng ko có gì đâu” Nói vậy đã đủ rõ ràng rồi chứ. Là hần muốn y chạm vào mình....

Địch Dĩnh đầu óc đang lơ lửng cũng khôi phục lại bình thường, giật mình hiểu ra 1 chuyện.

Lãnh Niệm Sinh chịu đựng đau đớn động đây nữa người trên, gờ tay ôm chặt lấy thắt lưng của người nhả nhận. Hai má nóng lên cọ cọ vào khuôn ngực rộng lớn. Giọng nói lí nhí lộ rõ sự bất an: “Dĩnh, đừng đuổi ta đi nữa. Đừng để ý đến chuyện trước kia ta bị xâm phạm ra sao. Những lời người nói với ta lúc trước coi như là chưa nói” Thật sự rất sợ người nhả nhận lại hối hận ko chịu nhận nợ. Mà hần còn muốn làm thịt y nữa mà.

Địch Dĩnh cúi đầu, hứa hẹn: “ta nói chuyện đương nhiên sẽ giữ lấy lời.” Ngón tay thon dài vuốt vuốt tóc người trong lòng ngực. Bỗng lòng bàn tay nắm chặt, ngữ khí mệnh lệnh: “Nói mau, đêm hôm đó, rốt cuộc là người đã qua đêm ở đâu?”

Lãnh Niệm Sinh bức mình: “Nhiều chuyện quá. Mấy chuyện như vậy cũng phải truy ra ngọn ngành sao. Ta ban đêm đi đâu đều phải do người quản lý àh.”

“Người biết như vậy là tốt rồi, còn ko mau nói.” Y đã sắp mất hết sự nhẫn nại rồi. Tên thô bạo này thật ko biết thành thật nghe hay nói cho hết lời gì cả, hại y cứ phải suy nghĩ vẩn vơ – Minh, trước kia đã vì cái gì mà ghen tuông như thế?!

Địch Dĩnh nghiêng răng cảm cập – Thật là....mắc ói chết người mà!

Lãnh Niệm Sinh lặng lẽ vén lên xiêm y của y, môi đặt ở thân thể lỏa lồ 1 căn 1 cái, như để đòi lại bất mãn. “Ta đến chỗ Khuyết tứ thúc qua đêm.”

Địch Dĩnh khê hôn lên đỉnh đầu của hần, lập tức nhịn không được mà mắng: “Sau này chỉ cho đến nơi này ngủ với ta thôi. Nghe thấy ko?”

“Nghe rồi.”

Gương mặt ửng đỏ của Lãnh Niệm Sinh mỉm cười. Cuối cùng cũng yên tâm là người nhả nhận ko hề ghét bỏ hần.

“Mau nằm xuống, ta giúp người bôi thuốc.” Địch Dĩnh đẩy người ta ngã xuống. Muốn hần. “Ngoan ngoan nằm sắp xuống giường, đừng lộn xộn.”

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái há to miệng. Còn chưa kịp hỏi đã thấy y đi ra ngoài phòng.

Mẹ nó, người nhả nhận muốn trốn đi đâu?

Lãnh Niệm Sinh nhìn ra cửa. Ko thể tin được, chẳng lẽ người nhả nhận ko phát hiện trên người của hần có phản ứng!

Vậy hần phải dài cổ ra mà đợi ah!

Lãnh Niệm Sinh mặt nhần như trái khổ qua – Bất mãn mắng: “Bôi thuốc cái gì ko biết, bị đánh vài cái cũng đâu có chết được. Văn nhân chết tiết.....Người có biết là thứ ta muốn ko phải là xoa thuốc hay ko!”

22. Quyển 2 - Chương 21

Địch Dĩnh bê 1 chậu nước về lại phòng. Đầu thầm nghĩ giờ này đã là nửa đêm, nếu theo thường lệ thì đêm nào y cũng canh cửa sổ xem hắc có đến ko.

Bây giờ, hắc đã ở trong tay mình, cái miệng nhỏ nhắn mở ra khép lại đều là chữ mắng, ko có câu nào nghe lọt tai cả.

“Niệm Sinh.” Địch Dĩnh nhắc nhở hắc nên khép miệng mình lại 1 chút.

Chậm chậm bước tới mép giường. Đôi mắt phượng tuần mâu nhìn trừng trừng vào mảnh vải trắng bị nhiễm đỏ.

“Ách... Dĩnh, về rồi hử.” Lãnh Niệm Sinh hơi có vẻ ngây ngô nói mấy lời vô nghĩa.

Thấy y kéo ghế ra, đem chậu nước đặt lên đó. Thật bực mình mà, ko biết là đang muốn....

Địch Dĩnh cúi người nhún ướm cái khăn, ngồi ở mép giường nói: “Niệm sinh, an phận chút.”

Lưng cảm thấy lạnh lạnh, ngay lập tức cả người Lãnh Niệm Sinh liền run lên, hít sâu một hơi, mặt dán chặt vào giường, Mắt nữa khép nữa mở, hưởng thụ cảm giác khoan khoái khi khăn lau quét qua.

Địch Dĩnh lật người hắc lại, lau qua những chỗ ko bị dính máu, thật cẩn thận tránh đi vết thương do ký hiệu đem lại ở bụng dưới.

Giờ này khắc này, môi y cong lên nụ cười sung sướng. Ko khỏi cảm thấy vô cùng ngớ ngẩn. Sao mình lại ghen tuông nghĩ là hắc vì say rượu mà làm ra chuyện hoang đường, để người chà đạp....

Đầu vẫn quần quanh lời nói của hắc – Là bị ép buộc....

Đôi mắt phượng anh tuần chợt lóe lên vài suy nghĩ khi nhìn thấy dấu vết kia. Lòng đầy nghi vấn và hờn dỗi. Y có thể phái người tìm hiểu xem tên thô bạo này đã gặp chuyện gì trong quá khứ.

Thả lại chiếc khăn vào trong nước, đôi mắt anh tuần của Địch Dĩnh hơi híp lại, chậm chậm cúi đầu dí sát vào gương mặt đang ửng đỏ của hắc. Trần đầy dục vọng và thì thầm. “Niệm Sinh, ngươi là của ta, là của ta.....Bất kể là ai cũng ko tranh được với ta.”

“Ân.” Người nhả nhận nói chuyện thật nhảm nhí. Ngoại trừ y ra, thì ai hắc cũng ko cần....

Địch Dĩnh rất hài lòng với đáp án này. Ngón tay thon dài như vừa cố ý vừa vô tình mà chạm nhẹ vào cơ thể hắc. Dục vọng đã trướng cứng 1 cách lộ liễu, nhưng lại gây cảm giác non mềm khiến người ta yêu thích ko muốn buông tay. Nắm chặt, vuốt ve, khơi gợi khiến hắc càng thêm phản ứng mãnh liệt.

“Ôh...” Lãnh Niệm Sinh mơ mơ màng màng nghĩ thầm: Người nhả nhận cuối cùng cũng thông suốt rồi, cái đầu ko còn ngốc như khúc cây nữa..... (Hữu sự bé này ghê, háo sắc khiếp)

Môi Địch Dĩnh cong lên nụ cười nhạt ko hề có chút tốt đẹp nào hết. Ngón tay tạm thời rời khỏi thân thể mẫn cảm của hắc, vờ như có việc sắp phải rời đi.

Hở, lại ngừng.... Các giác quan của Lãnh Niệm Sinh đang chìm trong cảm giác sung sướng dần dần khôi phục lại thần khí. Ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, nhìn trái nhìn phải – Sao ko thấy người nhả nhận?!

Mới vừa rồi, rõ ràng còn....

Lãnh Niệm Sinh dường như bị rơi vào sa mạc hoang vu. Thân thể nóng gần chết, nhưng lại ko muốn uống nước.

Giận dữ bốc lên tận đầu, cắn nhẹ môi, bắt đầu mắng: “Tử văn nhân.... Mẹ nó, sờ người của ta cả buổi, đến thuốc cũng ko bôi. Càng bôi càng khiến thân thể phát hỏa mà....Không.... Thật là khó chịu....” Tiện tay chộp lấy khăn trải giường che mũi lại. Lãnh Niệm Sinh nhất thời cảm thấy mình thật uất ức, muốn đòi lại công bằng vậy mà lại chảy máu mũi....

Bực mình nhăn mày mà mắng: “Mẹ nó, tử văn nhân, ngươi rốt cuộc có phải là người hay không?! Ta ko tin đã nằm yên như vậy mà ngươi lại ko muốn....”

“Không muốn cái gì?”

Hả!

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái liền ngây ngốc ra.

Chỉ lo mắng chửi người, mà ko để ý người nhả nhận đã trở lại phòng từ lúc nào?!

Mặt Lãnh Niệm Sinh nóng hổi ghé sát vào gương mặt anh tuần kia, mũi từ từ lần xuống lớp vải bông ấm áp làm nó hơi ươn ướt, ngăn lại máu mũi ko cho tiếp tục chảy nữa....

Địch Dĩnh cảm thấy người trong lòng ko được bình thường cho lắm, dùng tay đẩy hấn ra, ánh vào trong mắt là màu máu đỏ tươi. Thoáng chốc vô cùng ngạc nhiên, nhân sao lại chảy máu mũi?!

“Không cho ta hả!” Lãnh Niệm Sinh vừa xấu hổ vừa bực mình nói.

“Ta bôi thuốc giúp người trước.” Địch Dĩnh xoa nhẹ cơ thể hấn, liền thấy được cái mông đang sưng đỏ, có hai ba chỗ bị tróc da, tuy nhiên vết thương cũng ko lớn lắm, trong khả năng của hấn vẫn có thể chịu được.

Y muốn Thiệu Quân chấp pháp, vì biết hấn chắc chắn sẽ giơ cao đánh khề, “Niệm sinh, người ngoan ngoãn nằm ở đây dưỡng bữa nữa tháng cho ta. Đợi miệng vết thương phục hồi như cũ, ta sẽ cho người ra ngoài phủ nha.”

Lãnh Niệm Sinh giật mình hỏi: “Còn....công việc của ta thì ai sẽ làm đây?”

“Người nuôi 1 đồng người để làm cái gì hả? Bọn họ ko giúp người giải quyết công việc sao?” Y thả Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm về cũng vì mục đích này.

“Người...” Lãnh Niệm Sinh nhất thời nghẹn họng, cúi đầu ko thềm nhìn y nữa.

Hừ!

Người nhả nhận thật khéo tính toán cho hấn. Bất quá hấn cũng ko muốn về. Chỉ muốn....

Địch Dĩnh dùng tay lau đi vệt máu còn đọng lại, ko kiềm chế được mà dặn dò. “Sau này, không được tiếp tục xúc động rồi gây chuyện sinh sự nữa, có nghe thấy ko?”

“Ân.” Lãnh Niệm Sinh gật gật đầu, tránh cho người nhả nhận sẽ huyền thuyên ko dứt.

Thuốc cao mát lạnh, sau xoa vào thì ko thấy đau nữa, cảm giác khó chịu cũng từ từ biến mất. Lãnh Niệm Sinh tán dương: “Thuốc này là gì vậy? Sau khi lau xong liền thấy thoải mái.”

“Vậy là tốt rồi. Thuốc này là ngọc tác – Lão Phủ Sở đặc chế. Lão đã từng học qua y thuật, thuốc này đối với vết thương do đao kiếm chém rất có công hiệu. Vết thương chẳng bao lâu là khép miệng ngay. Lúc này ta đến chỗ Thiệu Quân lấy nó.”

“Ân...”

Lãnh Niệm Sinh sắp trên giường mặc cho y rút ra khăn trải giường dưới thân, sau đó thu thập lại xiêm y đã rách nát. Thấy hấn chậm chậm bước ra khỏi phòng, bê theo 1 chậu máu loãng.

Địch Dĩnh bước ra khoản sân ngoài sương phòng, tiện tay hất chậu máu loãng vào bụi hoa gần đó. Sau đó liền đi tắm nước lạnh, làm nguội đi lửa tình đang bốc lên trong người.

Y không phải Liễu Hạ Huệ[1], đối mặt với người mình thương, trong đầu đương nhiên là có ý nghĩ muốn thân mật rồi.

Thiên hạ tươi sống ngon miệng đang nằm ngay trong phòng, có trời mới biết y thềm khát biết bao....

Địch Dĩnh trở lại phòng, cởi ra xiêm y, chỉ còn duy nhất 1 kiện trường khổ, thối tất nển trong phòng, nhẹ nhàng bước lên giường bầu bạn.

Ánh trăng vàng nhạt chiếu vào phòng, loáng thoáng có thể thấy được hình dáng của người ta. Lặng yên nằm bên cạnh, tay vén lên những loạn tóc rối. Thiên hạ ngẩng mặt lên, đôi mắt trong suốt dường như sáng ngời trong bóng đêm. Ngón tay vuốt nhẹ gương mặt hấn, khẽ gọi “Niệm Sinh...”

Chớp mắt 1 cái liền nắm lấy cằm hắn, miệng giam giữ đôi môi xinh đẹp kia, lưỡi mềm mại chui vào dây dây, dịu dàng liếm mát, hưởng thụ tư vị ngọt ngào....

“Ân...” tiếng rên khẽ phát ra từ cổ họng, Lãnh Niệm Sinh nhắm mắt lại, nhiệt liệt đáp lại. Hai người càng lúc càng dồn dập làm cho hô hấp của bản thân thật khó khăn. Thân hình mềm mại khuất phục trong vòng tay mạnh mẽ, cả người nóng rực dán vào thân thể y. (Nếu vậy rồi mà hai người này ko làm gì nữa, Hữu drop bộ này luôn. Dè dặt hoài mệt quá =.=ll)

Địch Dĩnh khởi động thân mình dựa vào thành giường, nâng cao thắt lưng Niệm Sinh, cho hắn bắt ngang trên người. Môi nóng ẩm trượt xuống cổ họng, từ từ mất dần sự khống chế mà liếm mát ở những chỗ mẫn cảm, môi lưỡi cũng bắt đầu miết cắn....

Ngọn lửa *** dần dần thiêu đốt, cuộn cuộn sôi trào. Địch Dĩnh cẩn thận tránh đi những chỗ bị thương của hắn. Môi hôn đến đỉnh điểm của dục vọng, chớp mắt liền nhét ngay vào miệng, linh hoạt âu yếm, liếm hút lấy lòng –

“Ân a...” Khoái cảm mãnh liệt xua đuổi đi cảm giác đau đớn trên người, “Ồ...” Lãnh Niệm Sinh hai tay chống tường, hạ thân ko tự chủ mà lay động theo động tác của y.

Đôi mắt giăng đầy sương mù mơ hồ nhìn thân ảnh kia. “Người....” Hắn mím môi kinh ngạc hòa cùng khoái cảm mà rên rỉ. Người nhà nhận không hề nhà nhận, gương mặt nghiêm nghị bị gỡ bỏ, giờ chỉ còn gian tà.

Môi Địch Dĩnh hút mạnh, dự định trêu cho thiên hạ điên lên. Cúi đầu khẽ rên lên, nhìn về tấm màn che mỏng đang bao phủ bên ngoài. Nghe hắn phát ra tiếng ưm ưm mặc cho y muốn làm gì thì làm.

Thoáng chốc, cảm nhận được thiên hạ rừng mình mạnh mẽ, tiếng rên rỉ mị hoặc phát ra từ cổ họng. Dục vọng trong miệng liền phóng thích –

Địch Dĩnh chậm chậm tận hưởng dịch mật ấm áp, xong mới buông tha hắn.

Lưỡi liếm liếm hương vị nam tính còn lưu lại trên môi. Lòng đầy yêu thương hôn lên trán hắn. Tay nhẹ nhẹ xoa xoa lên thân thể của người trong lòng. Địch Dĩnh ngừng khí đầy quan tâm hỏi: “Miệng vết thương bị áp có đau ko?”

Lãnh Niệm Sinh dày mặt đáp lại: “Ân..... Đừng đẩy ta ra. Ta muốn dựa vào người người.”

“Ân. Niệm Sinh?”

“Ân?”

“Mau phục hồi như cũ.”

“Hảo.”

“Đến lúc đó người liền xong rồi.” Y bắt đầu cảnh cáo: “Ta sẽ không để người xuống giường luôn.”

“Hử!” Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái từ trong biển tình bơi về hiện thực. Giọng điệu của hắn thật ko tốt hỏi: “Người lại muốn đánh ta nữa hả?” Người nhà nhận còn đánh hắn lần nữa thử xem, hắn nhất định sẽ bóp chết y.

Trong bóng tối, môi Địch Dĩnh cong lên, ngón tay thon dài vuốt ve đùi hắn, nghe hắn gấp gấp thở mạnh 1 cái. “Sau này, người phải thỏa mãn ta nga. Giờ cho người nợ lại đó.” Y sẽ kiên nhẫn chờ.

Ách, giật mình hiểu ý, mặt Lãnh Niệm Sinh đỏ tới mang tai, lí nhí trả lời: “Tùy người.”

Lúc trước, hắn còn bắt mãn cho người nhà nhận là đồ đầu gối. Trải qua hành động thân mật vừa rồi, liền tự mình thể nghiệm là đã suy nghĩ quá sức sai lầm.

“Dĩnh, ta chỉ cho mình người chạm vào thôi....” Lãnh Niệm Sinh gác đầu lên người hắn, tai dán tại vị trí tim đập. Âm thanh thật vững chãi rõ ràng. Nhắm mắt lại, hơi thở mùi đàn hương cùng lời nói phát ra từ miệng: “Ta thương người....Chỉ thương mình người....”

“Ta cũng vậy.”

Lòng bàn tay khê vuốt thân thể lỏa lồ, di chuyển tới tới lui lui truyền đạt lại tâm ý của mình. Mãi đến khi hai người chìm vào giấc ngủ ngọt ngào....

[1] Nếu bạn nào chưa biết ông này thì có thể vào đây nha

23. Quyển 2 - Chương 22

Sáng sớm *** mơ, Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm vội vàng đến nhà, thông báo chuyện đã xảy ra đêm qua –

Người trông coi nhà cửa là A Thanh vừa nghe chuyện nhị thiếu gia gặp chuyện ko may, liền vừa chạy vừa gào lên đến khàn cả giọng: “Gia, phu nhân, nhị thiếu gia đang ngồi tù. Sau khi bị đại thiếu gia đánh xong thì bị bắt giam rồi.”

“Hử, Niệm Sinh xảy ra chuyện.”

Dưỡng Huyền Niệm chớp mắt 1 cái đẩy nam nhân đang áp lên người mình ra. Vội vàng nhảy lên, đem vật áo đang mở rộng mặc lại cho chỉnh tề, quay lại nhìn biểu tình kinh ngạc của nam nhân nói. “Đi, chúng ta đến phủ nha mang Niệm Sinh về.”

“Huyền Niệm, hay là hiểu nhầm gì đó. Địch Dĩnh sao lại đánh Niệm Sinh?”

“Ta muốn đến hỏi cho rõ ràng, người nhanh đi chuẩn bị xe, ta bế con.” Tiểu nhi tử của hắn — Lãnh Huyền Thiết khi tỉnh dậy sẽ tìm nương. Xuất môn giờ này đương nhiên phải bế theo bên người.

Lãnh Thiết Sinh đầu óc choáng váng. “Ta nói thẳng bé Dĩnh kia, sẽ ko vô duyên vô cớ mà đánh Niệm Sinh. Đây nhất định là hiểu nhầm rồi. Nếu đã như vậy, Địch Dĩnh cũng biết lẽ phải, người gấp cái gì?”

“Bớt nói chút đi. Ai khi ức hiếp con ta, ta liền ko để yên cho hắn.”

Dưỡng Huyền Niệm ôm lấy tiểu nhi tử vẫn còn đang ngủ say trong nôi, bỏ ra khỏi phòng trước, mặc kệ nam nhân còn đang nghẹn ngào vì chưa được giải tỏa sau lưng mình. Hắn muốn đi cứu hài tử về trước, rồi sẽ ứng phó tướng công sau.

Lãnh Thiết Sinh cũng tuân mệnh nhảy xuống giường. Y cũng muốn đi hỏi hỏi tử cho rõ, rồi giải quyết nương tử sau.

Thế là, bốn nam nhân mang theo hài tử vừa tròn 1 tuổi đến phủ nha thăm tù.

Thiệu Quân cuối cùng cũng thấy được phụ mẫu của đại nhân. Một người toàn thân phát ra khí thể lạnh lùng, người còn lại chính là đại mỹ nhân xinh đẹp vô cùng.

Chỉ nghe hai người bọn họ cùng lúc ra lệnh.

“Nhanh đi thỉnh Địch Dĩnh ra.”

“Nhanh đi thả Niệm Sinh ra.”

Thiệu Quân kinh ngạc trong chốc lát, mới tìm về được ý thức mà báo cáo: “Hai vị lệnh lang đều ở trong phòng ạh.”

“Trong phòng?” Dưỡng Huyền Niệm rất bức mình. “Niệm Sinh ko ở trong lao sao?”

“Hắn và đại nhân đều ở trong phòng ạh.”

“Phủ nha không phải thiếu phòng đến vậy chứ?” Nếu ko sao Niệm Sinh lại ở cùng Địch Dĩnh như vậy?

“Bẩm...” Thiệu Quân dừng lại 1 chút, trong khoảng thời gian nhất định ko biết nên nói gì mới được. Nghĩ thầm, nếu đại nhân gọi nam nhân này là nương, thì y cần gì phải để ý đến mấy chuyện xưng hô nam nữ khác thường nữa.

Mở miệng gọi: “Phu nhân.” Xong liền nói. “Thỉnh các vị chờ ở đây 1 chút. Ta lập tức đi mời đại nhân ra.”

“Không cần, người lập tức dẫn chúng ta đến phòng của Dịch Dĩnh. Ta muốn xem thử Niệm Sinh bị nó đánh thành bộ dạng gì?” Duẩn Huyền Niệm nói xong liền quay đầu bước đi.

Lãnh Thiết Sinh ở sau lưng hắn gọi: “Huyền Niệm, người đi nhầm hướng rồi.” Tên kia thật hồ đồ mà. Vậy mà trước giờ vẫn thích làm theo ý mình.

Ách, Duẩn Huyền Niệm quay đầu lại, thấy mọi người đang đi trên 1 hành lang dài, mà tướng công thì vẫn còn đứng chờ hắn. Kia sắc mặt thực kém, “Người kêu cái gì...” Duẩn Huyền Niệm hơi xấu hổ cúi đầu.

Lãnh Thiết Sinh tròng cái đầu ngu xuẩn với mái tóc đen nhánh kia 1 cái rồi nói: “Ta biết người đang lo lắng, nhưng đừng nghĩ lung tung. Thăng bé Dịch Dĩnh này trước giờ luôn làm việc có chừng mực. Ta cam đoan với người, nó sẽ ko bạc đãi Niệm Sinh.” Y cũng ko tin đưa bé đến nửa đêm đều lên theo Niệm Sinh ra dòng suối nhỏ kia, lại có thể vứt bỏ được mà đánh người.

Nằm úp lên người thiên hạ, cảm thấy nhiệt độ hơi cao, giống như đang bị sốt....

“Niệm Sinh, Niệm Sinh...” Dịch Dĩnh nhỏ tiếng gọi. Hốt hoảng nắm bả vai hắn mà lay: “Có phải cảm thấy khó chịu chỗ nào ko?”

Lãnh Niệm Sinh miễn cưỡng mở mắt ra, nhưng ngay lập tức nhắm lại. Đầu óc mơ màng, xin y: “Đừng ồn....”

Dịch Dĩnh hơi nghiêng người 1 chút. Thấy hắn mềm nhũn nằm sấp trên giường, cả sức sống và *** thần phần chần đều mất đi – Hắn sao lại ko chịu nổi chút thương tích như thế?

Rùng mình, Dịch Dĩnh nhú mày lại, nhìn thấy trên tấm lưng trần kia là dấu vết hồng hồng..... Đột nhiên hoảng sợ, y nhanh chóng giở tấm phủ dưới thắt lưng ra. Liền phát hiện miệng vết thương ở mông vẫn còn rơm rớm máu....Sao có thể?!

Chẳng qua là chút vết thương nhỏ trên da. Đêm qua đã xoa thuốc rất kỹ rồi mà. Dù ko phải là thần dược, nhưng chỉ ít miệng vết thương cũng phải khép miệng lại chứ, tệ lắm là cầm máu.

Trong lúc lòng Dịch Dĩnh vẫn còn đang nghi ngờ, thì cửa phòng đột nhiên Rầm! 1 cái bị đá văng. Y liền gào lên: “Là ai to gan như vậy!”

Xoat! màn che được vén lên. Đứng kề bên giường là 4 đại nam nhân. Tám đôi mắt đồng thời mở to hết cỡ, chỉ có duy nhất sắc mặt của cha là ko hề thay đổi.

Nương hơi có vẻ ngốc nghếch, lấp ba lấp bắp, dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình “Các người... Các người...”

“Áh, hai người các người...” Khuyết Bất Bình như nhìn thấy quỷ kêu lên: “Hai người các người ko phải cũng –” Miệng ko nói được gì thì đã ngậm lại. Nó ko dám nói năng lung tung, tránh cho bị cốc đầu.

Khuyết Bất Phàm trấn định *** thần. Ko thể làm ngơ người đang nằm sấp trên giường. Thân thể xích lô thật khiến người khác liên tưởng đến quan hệ mờ ám.

Dịch Dĩnh làm như ko có việc gì, chậm chậm bước xuống giường, cẩn thận buông màn che lại cảnh xuân trên giường kia.

Mọi người nghe y kêu lên 1 tiếng: “Cha, nương.” Sau đó, tự mình mặc vào xiêm y, ko hề giải thích gì cả.

Dịch Dĩnh toàn bộ *** thần đều quan tâm đến hiện tượng kỳ lạ của thiên hạ. Ko phát hiện là đang có người khởi binh vấn tội. Y nói: “Niệm Sinh còn đang ngủ. Chắc hắn đang bị sốt, con sẽ bảo người thỉnh đại phu đến.”

“Sao thế này?” Khuyết Bất Bình nhìn y bước ra bên ngoài phòng.

Khuyết Bất Phàm nói: “Xem ra, chúng ta đã hiểu nhầm rồi đâm ra lo lắng.”

Duẩn Huyền Niệm giật mình hiểu được quan hệ của 2 đứa con này ko hề đơn giản. Sau khi đưa bảo bối trong lòng cho tướng công bế, hắn mới chậm chậm bước đến mép giường, vén lên màn che. Nhìn đứa con thứ hai, xem trên người có hay ko....

Lãnh Thiết Sinh vươn tay, kéo nường tử đến gần mình, thúc giục “Chúng ta nên ra ngoài thôi, đừng phi lễ như vậy.”

“Chính là....”

Đuẩn Huyền Niệm bị tướng công kéo đi, cứ liên tiếp quay đầu lại, hỏi: “Có phải người đã biết từ trước rồi ko?”

“Ân. Người đừng xen vào việc riêng của hai đứa nó. Giờ chúng ta ra ngoài chờ nghe thôi.”

Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm cũng theo phía sau. Cùng nghĩ thầm: Cuối cùng cũng biết được người trong lòng mà lão đại đến chết cũng ko chịu tiết lộ là ai.

Rầm!

Trong thư phòng, Phong lão gia đang nổi cơn lôi đình, giận dữ mắng tên bại gia tử kia. “Kỹ viện đang êm đẹp lại lại bị hủy như thế. Tên ngu ngốc này, sao khi ko lại chọc vào tiểu tử họ Lãnh kia chứ?”

Lão chắt chiu ngân lượng, nịnh nọt quyền quý, thượng đội hạ đạp, vất vả lắm mới mua quan bán chức êm xuôi, có thành quả như ngày hôm nay.

Trăm phương ngàn kế hơn nửa đời người, chẳng qua là để giữa vạ nhất.

Ngân lượng bỏ ra, lão có thể trong vòng 1 đêm kiếm về gấp vài lần như vậy. Nhưng, kỹ viện bị đóng cửa, công cụ phát tài cũng mất....

Phong lão gia lần thứ hai đánh Rầm! lên mặt bàn, giận dữ mắng: “Xảy ra chuyện rồi, liền tìm lão tử nói tốt cho người. Tiểu tử họ Dịch kia ko nhận ngân lượng của bất cứ ai. Chúng ta dù có đem kim ngân châu báu chất thành đồng chỉ sợ y còn khinh thường ko thèm liếc mắt đến.”

Phong Kỷ Duyên hận đến nỗi run cầm cập: “Thật đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt[1] mà. Ngừ khí kia thật muốn ăn tươi nuốt sống người ta.” Nhanh chóng nắm chặt tay lại, Phong Kỷ Duyên nghiêng răng nghiêng lợi, “Cha, con ko cam lòng nuốt trôi cơn giận này, chẳng lẽ ko còn cách nào khác sao?”

“Còn muốn cách nào nữa hả?” Phong lão gia giận đến nỗi mồm lệch sang 1 bên, phân tích: “Luận thế lực, chúng ta không thể trêu vào họ Lãnh được. Còn quyền lực, càng ko thể sánh bằng họ Dịch.”

Dừng một lát, Phong lão gia ngồi xuống uống một ngụm trà, thở dài: “Con của ta ơi.... Người nên biết rõ chuyện này chút đi” Lão làm sao ko sợ, trăm phương ngàn kế để phòng tiểu tử họ Dịch kia....

“Hừ, thực mụ nội nó mà. Lãnh Niệm Sinh vì một con đàn bà *** đăng mà đến phá kỹ viện của ta.....” Phong Kỷ Duyên đá văng cái ghế, độc ác nguyên rủa “Nha đầu chết tiệt kia... Lúc trước nên giết nó cho bớt việc 1 chút!”

“Hiện tại, nói lời này vẫn còn kịp mà” Mỹ Nường lười biếng động đậy nửa người, vươn tay lấy 1 trái nho trên bàn cho vào miệng.

Trên thân ả chỉ có cái yếm màu đỏ, váy vén cao hơn cả đùi, tiết khố, áo khoác rơi rải rác xung quanh. Hai bả vai lỏa lồ mang đầy dấu vết ***. Ko muốn thấy hai cha con này vì chuyện kỹ viện mà ko vui.” Hai người các người sao không bỏ đi rồi làm lại từ đầu. Chỉ cần có tiền, còn sợ ko thể khai trương kỹ viện khác sao. Dù sao chỉ cần đổi người đứng tên, tiểu tử kia còn làm khó dễ được gì. Còn có, người không phải nói nha đầu chết tiệt kia đang mang thai?”

“Mang thai tạp chủng, mà cũng dám sinh.” Phong Kỷ Duyên xì một tiếng khinh miệt.

Mỹ Nường cười lạnh 1 cái. “Nó có sinh con hay ko với chúng ta cũng chẳng quan hệ gì. Trọng điểm là nó có thể ôm trong lòng chuyện của chúng ta bao lâu rồi mới lộ ra. Giờ đây....chúng ta ko nên để người còn sống.”

“Nàng nói rằng ta và nàng nên khiến nó mất mạng ah?”

Nếu làm ko khéo, Lãnh Niệm Sinh vẫn có thể nhún tay can thiệp, Trần Uyển Nhi giờ vẫn còn trong tay hân, nếu lộ ra, sợ rằng ngược lại bị họa ah.

Phong Kỷ Duyên vừa giận vừa bực nói: “Thật là phiền toái!”

“A, đừng phiền mà, ta tự có cách đối phó nó” Mỹ Nương muốn tiếp tục hưởng thụ ngày tháng an nhàn, một chút cũng ko lo lắng chuyện gian trá bị lộ ra ánh sáng chứ.

Ả hiện tại mang thân phận là tiểu thiếp của sĩ lang đại nhân. Cả ngày đều náo mình trong phủ, xung quanh toàn là người nhà, ko cần lo lắng bị bán đứng.

“Nàng làm như thế nào để diệt trừ cái gai trong mắt này?” Phong Kỷ Duyên thật ko tin Trần Uyển Nhi dưới sự bảo hộ của Lãnh Niệm Sinh, có thể lơ là mà bị giết chết.

Mỹ Nương 10 phần đều nắm chắc. “Trong phủ ta gần đây ko phải mua được nha đầu tên Hoài An sao. Nó trước kia làm người hầu cho nhà của Lãnh Niệm Sinh. Nghe nói nhà của hắn giờ chỉ còn có 2 người giúp việc, 1 là thủ hạ của Lãnh gia trước kia tên A Sinh, còn lại là trù nương.”

“Vậy thì làm sao?”

“Thì chỉ có 1 người đảm đương cơm nước ngày 3 bữa. Chúng ta phái người theo dõi, còn sợ ko tìm thấy cơ hội sao.”

“Nói cũng đúng.” Phong Kỷ Duyên tới gần Mỹ nương, biết nữ nhân này lợi hại, “Nàng có dự tính gì?”

“A... Nữ nhân sẩy thai là nguy hiểm lắm nha, lỡ như rong huyết....”

Mỹ Nương tách ra hai chân, hình ảnh dưới váy có thể thoáng thấy được, câu dẫn hai cha con bọn họ nhào đến.

Địch Dĩnh chậm chậm bước đến phòng khách, lòng đã chuẩn bị nói rõ chuyện của mình.

Duẩn Huyền Niệm đứng ngồi không yên, cứ đi tới đi lui trong phòng khách. Lòng cứ lo lắng ko yên. Ko ngờ rằng hai đứa con trai trước giờ ko hợp tính, giờ lại ở cùng 1 chỗ mà dính lấy nhau.

Hắn lo lắng Niệm Sinh bị Địch Dĩnh bắt buộc, hoặc là Địch Dĩnh bị Niệm Sinh dụ dỗ. Lỡ như thế thật, thì lòng bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, hắn nên làm sao bây giờ?

“Huyền Niệm, đừng đi lòng vòng như vậy. Ngồi xuống đây đi.” Tiểu nhi tử được đưa qua cho y, tỉnh lại liền khóc nháo lên.

“Ngươi...” Mày của Duẩn Huyền Niệm nhanh chóng dựng thẳng, hắn sấn giọng: “Ngươi còn có tâm tình uống trà nữa hả. Sao ko trông nom mấy đứa nhỏ?!”

Trông nom gì ah?!

Lãnh Thiết Sinh xem chút nữa là bị lên tới não. Thuận khí, thật ko chịu nổi nương tử kia đầu óc vẫn ngốc như cũ ko chút tiến bộ nào.”Hai đứa con trai đều lớn hết rồi, cần gì phải trông nom.” Bọn chúng so với cái người làm nương kia còn ngoan hơn ah.

Địch Dĩnh lúc nhỏ đã cẩn trọng. Niệm Sinh lại linh lợi. Đây đều là tri kỷ đi. Còn đứa con nhỏ xíu này, tối ngày chỉ biết giành nương tử với lão tử....aiz

Đôi mắt sắt bén nhìn chằm chằm nương tử đang hôn vào má nhi tử. Mẹ nó,...đại gia ngồi như 1 pho tượng ở đây. Mục tiêu rõ ràng, bộ mù sao ko chủ động đến gần ah!

Lãnh Thiết Sinh lòng đầy ghen ngào, càng uống trà càng dâng lên tức giận.

Địch Dĩnh bước vào phòng khách, khề khề “Cha, nương.” Lập tức hỏi ngay: “Sao ko thấy Bất Bình và Bất Phàm?”

“Bất Bình và Bất Phàm có việc quan trọng cần làm. Bọn nó đều đã rời khỏi phủ nha. Chúng có nhắn lại với ngươi là: sẽ xử lý hết các công việc linh ***. Thỉnh Niệm Sinh ko cần lo nghĩ, mau chóng hồi phục.”

“Bọn họ thật là hảo huynh đệ.” Địch Dĩnh mỉm cười yếu ớt. Có tình huynh nghĩa đệ như bây giờ là do phúc khí của kiếp trước.

“Vậy thì ngươi và Niệm Sinh thì sao hả?” Lãnh Thiết Sinh hỏi thật rõ. “Nương của các ngươi lo rằng hai đứa sẽ xảy ra chuyện.”

Dẫn Huyền Niệm gấp như sắp đi đầu thai.”Người và Niệm Sinh có phải là do bị bắt buộc hoặc nhất thời hồ đồ ko?” Hấn mở lớn mắt nhìn trừng trừng. “Nói mau.”

“Nương, người ngồi xuống đi.”

Duẩn Huyền Niệm lúc này mới quay lại bên cạnh người tướng công mặt lạnh kia.

Địch Dĩnh thuận tay lật 1 cái ly trên bàn, rót trà, cung kính dâng lên. “Cha, nương, con và Niệm Sinh đều ko phải miễn cưỡng lẫn nhau, kính xin hai người đừng quá lo lắng.”

“Ân.” Con mình đã chính miệng chứng thật, Duẩn Huyền Niệm cuối cùng cũng bỏ được tảng đá lớn đang đè nặng lòng.

“Bất quá, con lại muốn biết trước kia Niệm Sinh đã xảy ra chuyện gì. Rốt cuộc là ai đã đánh hấn?” Đây là chuyện riêng tư, nên Địch Dĩnh quay lại bảo với thuộc hạ ngoài cửa: “Đều lui xuống đi.”

Trong phòng khách nhất thời lặng yên.

Duẩn Huyền Niệm đứng dậy, “Ta mang hài tử ra ngoài tản bộ, hít chút ko khí trong lành. Cha người sẽ nói cho người biết Niệm Sinh trong quá khứ đã gặp phải chuyện gì.” Hấn tránh phải nhớ lại – Lúc nhìn thấy khoảnh khắc khủng khiếp đáng sợ của đứa bé kia

Khi ấy đã bị người chà đạp tàn phá....

Tiểu oa nhi mở mắt ra. Đôi mắt vẫn còn kèm nhèm muốn ngủ tiếp. Nó ko cao hứng mà vịn vẹo thân thể nhỏ bé, giờ giờ cánh tay trắng nõn mềm mại, lập tức “Oa oa...” khóc thút thít –

“Ngoan ngoan...” Duẩn Huyền Niệm vỗ vỗ lưng bé, “Có nương ở đây...” Hấn nhẹ giọng vỗ về.

Bỗng nhiên, thất lưng hơi căng cứng, cả người nam nhân đều dán lên thân. Hơi thở lạnh lùng vây quanh hấn, lòng bàn tay ấm áp vuốt nhẹ sau đầu. Tai vang lên giọng nói trầm thấp cùng cứng chiu, “Nhìn người kia, gấp gấp xuất môn đến trâm cài cũng quên mang.”

Lãnh Thiết Sinh nhẹ nhàng gỡ từng loạn tóc, tham luyến đặt ở chóp mũi mà ngủ, truyền đạt lại tâm tình yêu thương của mình dành cho hấn.

Địch Dĩnh chậm chậm bước ra ngoài. Đôi mắt phượng anh tuần nhìn thấy cha và nương đang ở cùng 1 chỗ cùng với hài tử. Giữa hai người họ như có 1 sợi dây tình cảm ràng buộc vô cùng chắc chắn – Đây gọi là tình yêu....

[1] Nguyên văn (Ách ba cật hoàng liên) Người cầm ăn hoàng liên. Hoàng liên là vị thuốc rất đắng, người cầm dù có ăn phải cũng ko kêu lên được. Nó tương tự như câu trên nên Hữu dùng luôn.

24. Quyển 2 - Chương 23

Gã người hầu cẩn thận nghe theo lời dặn dò của đại nhân, ra ngoài mời lão đại phu về phủ nha.

Lão đại phu cùng Lãnh gia là chỗ quen biết, tuổi đã 60 nhưng vẫn nhớ rõ Địch Dĩnh. Lão mặt mày hớn hở nói:

“4 năm không thấy, người đã cá chép hóa rồng rồi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.” Lão đại phu cúi người chào, tỏ vẻ kính trọng.

“Lão đại phu đừng khách sáo với ta mấy thứ lễ nghi phiền phức kia. Ta giờ đang lo lắng Niệm Sinh đang sốt, hấn có chút ko bình thường.”

“Niệm Sinh sốt....” Lão đại phu kinh ngạc. Trong ấn tượng của lão, đứa bé kia thật linh lợi khỏe mạnh, đến trời đánh còn ko chết nữa ah.”Niệm Sinh sao lại ở phủ nha thế? Hấn ko phải đã kế thừa sự nghiệp của Lãnh gia rồi sao?”

“Vốn là như vậy, nhưng đêm qua gặp phải thị phi bị ta đánh 20 gậy. Miệng vết thương cũng đã xử lý rất kỹ ngay sau đó, nhưng sáng nay vẫn còn chảy máu.”

Lão Đại được Dịch Dĩnh dắt vào phòng, để tránh cho lão cảm thấy kinh ngạc, thế là y liền thông báo trước: “Lão đại phu, Niệm Sinh là người của ta.”

Lão Đại phu lập tức hoảng hồn, ngón tay chỉ Dịch Dĩnh, lắp bắp: “Người người... Cũng...”

Dịch Dĩnh cười nói: “Quan hệ giữa ta và Niệm Sinh cũng giống như cha và nường ta. Bọn họ vừa mới đi khỏi ko bao lâu.”

Rút ngón tay về, lão Đại phu không khỏi mỉm cười nói: “Bắt quá lại có thêm 1 đôi hữu tình nhân thôi.” Không cần ngạc nhiên thái quá. Lão đã sớm biết tình cảm giữa hai nam nhân thâm sâu ra sao, còn để ý chi đến ánh mắt thế tục.

Vén lên màn che, lão đại phu thấy người trên giường bất động, vội vàng để hòm thuốc xuống, lấy từ trong ống tay áo ra cái khăn trắng, lau chút máu trên người Lân Niệm Sinh. “Sắc mặt thật tối tăm....” Lão đại phu lập tức bắt mạch, mặt thoáng chỗ trở nên nghiêm túc, hỏi: “Niệm Sinh ở cùng 1 chỗ với người đã bao lâu rồi?”

Dịch Dĩnh ngạc nhiên, “Lão đại phu sao lại hỏi như thế?”

“Để biết rõ hơn tình hình của Niệm Sinh, càng chi tiết càng tốt.”

“Là có ý gì?”

Lão đại phu và Dịch Dĩnh cùng rời khỏi giường, mới tiếp tục nói: Người có biết hãn thường ngày đều uống thuốc tráng dương ko?”

Hử, Dịch Dĩnh lần thứ hai sững sờ, ko thể tin vào điều mình vừa nghe thấy.”Niệm Sinh không trước giờ ko ở chung với ta. Ta và hãn mới bắt đầu vào tối qua. Này.... Có liên quan gì?”

Lão đại phu lập tức giải thích: “Người trẻ tuổi huyết khí cường tráng, nếu do cơ quan sinh lý khiếm khuyết mà uống thuốc tráng dương trong thời gian dài, ngược lại sẽ phản tác dụng. Nghiêm trọng hơn có thể làm tổn thương nội tạng, thậm chí làm hỏng chức năng sinh lý.”

Lão đại phu liền lấy ra 1 cây ngân châm quẹt vào vết máu trên khăn, “Người xem này, ngân châm đều biến thành màu đen” Lão lắc lắc đầu, kết luận: “Dịch đại nhân, Niệm Sinh trúng độc.”

Hử!

Như bị sét đánh giữa trời quang, Dịch Dĩnh cả người run rẩy, bác bỏ: “Lão nói vậy.....nói vậy....Niệm Sinh sao có thể...”

Lão đại nói ra sự thật tàn nhẫn.”Độc tố trong cơ thể hãn tích tụ đã lâu, theo như vết máu chảy ra từ miệng vết thương mà đoán, khả năng kháng cự của hãn cũng thật phi thường, nếu ko muốn nói là kinh người. Một ngày trôi qua là thêm 1 ngày hãn có thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào mà ko hề báo trước. Có thể thấy người hạ độc này là muốn chậm rãi dồn đối phương vào cái chết, bên ngoài ko hề phát hiện sự khác thường nào, nhìn thoáng qua thì rất tự nhiên. Thật là quá nhẫn tâm vô tình mà.”

Rầm!

Mặt của Dịch Dĩnh ko còn chút máu nào, làm gì cũng ko thể bình tĩnh lại được, toàn thân Bịch! 1 cái ngồi xuống mạn giường. Cúi người nhìn người đang mê man kia, ko thể tưởng tượng được hãn như thế mà bị trúng độc.”

Một cơn giận dữ bốc lên tận đầu, tạm thời bỏ qua sự ngờ vực, giọng nặng nề ra lệnh. “Cứu hãn!”

“Đây là đương nhiên. Tình trạng của hãn vẫn có thể cứu được. Chỉ cần làm tan hết độc tố, hãn sẽ lại khỏe mạnh như trước.” Lão đại phu thu dọn hòm thuốc, quay đầu lại dặn dò: “Cho hãn uống nhiều nước vào. Còn nữa phải nhanh chóng điều tra xem hãn đã uống phải loại thuốc nào, tránh cho tiếp tục bị độc hại.”

“Việc này ko cần lão dặn dò. Ta sẽ phái người điều tra xem rốt cuộc là ai muốn dồn hãn vào chỗ chết.”

Dịch Dĩnh nổi giận đùng đùng bước ra khỏi phòng, rống lên. “Phú Quý –”

Tiểu tư tên Phú Quý lập tức chạy đến trước mặt đại nhân, “Đại nhân có gì dặn dò?”

“Mau đưa lão đại phu về nhà, sau đó lấy thuốc về đây.”

“Vâng ạ.”

Trước khi đi, lão đại phu còn dặn dò: “Địch Dĩnh nhân, Niệm Sinh đã là người của người. Phương thuốc này...”

“Ta hiểu ý của lão.” Nghĩa là, có khả năng cũng bị trúng độc.

Nhìn theo lão đại phu đang rời đi, Địch Dĩnh suy nghĩ – Hừ, chỉ lo hão.

Lãnh Niệm Sinh mơ mơ màng màng trong mấy ngày trời. Trong thời gian này, Địch Dĩnh chỉ cần có chút việc vặt cùng phái Phú Quý chăm lo, một lòng đợi thiên hạ tĩnh lại.

Địch Dĩnh cũng phái Thiệu Quân lên đi dò hỏi cuộc sống thường ngày của Lãnh Niệm Sinh như thế nào. Để tránh tai mắt của người khác, liền dặn dò hẳn ko được lộ ra ngoài.

Thiệu Quân được sự phối hợp của A Sinh cũng đã thuận lợi biết được tin tức, thế là hồi phủ bẩm báo –

“Đại nhân, thuộc hạ đã điều tra người hầu trong phủ của Lãnh Niệm Sinh. Giờ chỉ còn sót lại 2 người mà thôi. A Sinh cho biết, Lãnh Niệm Sinh đã sớm giải tán hết người giúp việc. Giờ cuộc sống hằng ngày của hắn có thể tạm coi là bình thường. Toàn bộ nấu nướng, quét dọn đều do một tay trù nương lo liệu. Chủ tớ trong nhà cùng nhau dùng bữa, Lãnh Niệm Sinh không câu nệ tiểu tiết, đối người làm rất tốt. Cả Minh Nguyệt cô nương cũng thế.”

“Àn, này cũng thật lạ đi.” Địch Dĩnh nói: “Hai ngày nay Bất Bình và Bất Phàm cũng có đến thăm hỏi. Ta đã ngầm dò xét hai người bọn họ. Niệm Sinh nếu như có ăn uống bên ngoài thì cũng là với bọn họ tại thực tứ của Khuyết Tứ Thúc, này đã thành thói quen. Theo lý mà nói, nếu Niệm Sinh bị người hạ độc bên ngoài, thì Bất Bình và Bất Phàm sao lại ko có việc gì chứ. Với lại trong thực tứ chưa bao giờ có tin khách nhân ngộ độc thức ăn truyền ra ngoài.”

“Việc này thật kỳ quái.” Thiệu Quân cũng nghĩ mãi ko ra nguyên nhân.

Địch Dĩnh trầm tư một lát, hỏi: “Có điều tra lai lịch của trù nương chưa?”

“Đã rồi ạ. Bà ta bất quá cũng chỉ là thiếu phụ thôi chồng. Qua sự giới thiệu của hàng xóm mới đến làm người hầu cho nhà Lãnh Niệm Sinh. Theo A Sinh nói, bà ta vẫn chưa ký hạ khế ước bán mình, mỗi tháng chỉ lãnh lương đơn thuần thôi. Lãnh Niệm Sinh biết cuộc sống của bà cũng túng thiếu, ko nơi nương tựa, nên cũng ko keo kiệt ngân lượng làm gì.”

“Trù nương lai lịch đơn thuần, Niệm Sinh lại đối đãi bà ta ko tệ. Chủ tớ cũng ko có hiềm khích, nên chắc cũng ko thể độc hại hẳn đâu. Từ miệng của Bất Bình cũng biết được, Niệm Sinh gần đây ở bên ngoài có kết oán với thủ hạ của Phong Kỷ Duyên. Này cũng ko tính là đắc tội người khác, cùng lắm là thấy chuyện bất bình, đánh cho bọn du côn bất lương 1 trận thôi.” Địch Dĩnh nghĩ mãi cũng ko ra. “Chuyện này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu ạ?”

Thiệu Quân còn nói: “Trong nhà, cũng chỉ có Minh Nguyệt là uống thuốc thôi. Có 1 ít thuốc bổ là Ngụy Thất cho, sau đó thì Lãnh Niệm Sinh bảo trù nương mua về cho nàng ta dưỡng thai.”

“Người có đến tiệm thuốc điều tra chưa?”

“Có ạ.”

“Lão đại phu nói ra sao?”

“Bẩm đại nhân, là thuốc dưỡng thai ạ.”

“Không phải độc.....” Địch Dĩnh suy nghĩ: một chén nước, một món điểm tâm cũng có thể bị hạ độc, “Thuốc...”

“Đại nhân, thuốc đã được lấy về rồi ạ?”

Gã người hầu Phú Quý chạy đến cắt ngang suy nghĩ của Dịch Dĩnh. Gã nói: “Lão đại phu đã theo ý của đại nhân chế xong thuốc viên rồi. Mỗi ngày uống 3 lần, sau khi ăn cơm xong thì uống là tốt nhất.” Vậy thì gã cũng đỡ mắc công sắc thuốc.

“Ân, ” Dịch Dĩnh cầm lấy lọ thuốc, nói: “Ko còn chuyện nữa, người lui xuống đi.”

“Ách, đại nhân ngài muốn nghỉ xóm 1 chút sao?” Đại nhân so với gã còn mệt hơn. Ngày đêm đều chăm sóc người trong lòng đang ngủ mê kia. Ngày thật vất vả nha.

Thiệu Quân thấy gã người hầu rời đi, mới hỏi đến nguyên nhân khiến tâm tình ko tốt của đại nhân “Đại nhân, Lân Niệm Sinh đã sao rồi?”

Mày của Dịch Dĩnh vẫn nhăn chặt lại, vẫn còn rất nhiều nỗi lo chưa bỏ được “Miệng vết thương của Niệm Sinh đã dần khép lại, cũng ko còn sốt cao nữa, người chỉ còn chút mơ màng thôi.” Nửa đêm còn nằm mơ muốn đánh người, tên kia....

“Hắn không có việc gì, còn dư sức đánh người nữa kia.”

“Vậy là tốt rồi.” Hắn cũng ko hy vọng Lân Niệm Sinh gặp chuyện không may. Nếu ko mọi người trong phủ nha chắc là phải gặp tai họa rồi.

Đôi mắt phượng lơ đãng nhìn vào bụi hoa góc sân, “Thiệu Quân, ngày mai sai người nhổ hết chỗ hoa tàn úa này đi, cả đất cũng xới lên đổi thứ khác nữa.”

Thiệu Quân cảm thấy bức mình, “Đám hoa này sao lại héo rũ 1 cách kỳ quái như vậy?”

Dịch Dĩnh không kể ra là mình đã tưới máu loãng cho hoa dẫn đến héo rũ như vậy.

Y bức bối, “Nếu ko điều tra được chứng cứ, thì chúng ta cũng chẳng làm được chuyện gì cả” Dịch Dĩnh căng thẳng. “Giờ người đang ở cạnh ta, kẻ xấu có muốn cũng ko hại được. Thật giống như đợi chuột tự chạy vào bẫy.

Dịch Dĩnh phát tay áo rời đi, quanh đi quẩn lại chỉ có buồn bức mà bước vào trong phòng....

Loáng thoáng cảm nhận được ngón tay mình dao động, đặc biệt còn có hơi thở của người nhả nhận ở quanh mình. Lân Niệm Sinh hơi mở mắt hỏi: “Dĩnh, ta rốt cuộc đã sốt mấy ngày rồi?”

“Gần bảy ngày.”

Lân Niệm Sinh nháy mắt mấy cái, ko ngừng tìm về trí nhớ –

Mấy ngày nay hắn như người dần, dường như là bị người đặt đầu thì nằm đó, cứ trà đến thì uống, cơm đến thì ăn, thật giống như du hồn. Thậm chí là giải quyết sinh lý đến tắm rửa đều có người nhả nhận dính tại bên người mà làm giúp.

“Người hầu của ngươi có thường xuyên ở trong phòng ko?” Có phải lúc mơ mơ màng màng, hắn đã thấy ảo ảnh ko?

“Là ta bảo gã đến giúp đỡ. Ta lo cho ngươi lắm”

“Có gì phải lo đâu?” Lân Niệm Sinh ngẫm thâm đây là lần đầu tiên mình yếu đến như vậy “Ta cũng không phải là ông lão 80 tuổi đâu” Hắn rất bất mãn, ko muốn thừa nhận chuyện mình sốt đến hôn mê, thế là trách cứ: “Đều do ngươi hại, ko nên đánh ta mới phải.”

Dịch Dĩnh không lên tiếng, cứ ở bên cạnh bầu bạn. Mặc kệ, hắn mắng sao cũng chẳng hề gì....

Chỉ cần hắn bình an, sinh long hoạt hổ, cho dù thô bạo hay cấu gắt cũng ko sao cả.

Môi kẻ cắn cắn vào cái cổ trắng nõn của hắn. Biết hắn bề ngoài khỏe mạnh hoàn hảo, nhưng bên trong cơ thể lại đầu độc tố, chắc hẳn là cảm thấy khô nóng đi.

“Sao lại ngủ lâu thế kia. Thật là....” Lân Niệm Sinh bức mình chống tay ngồi dậy –

Rầm!

“Thật ko hiểu nổi mà, tự nhiên lại phí hết 7 ngày vô ích! Ta sao lại vô dụng như thế. Bất quá chỉ bị đánh vài cái thôi mà..... Đang êm đẹp, tự nhiên lại sinh bệnh....”

Địch Dĩnh nghe hần thì thầm tự mắng, ko khỏi cong môi lên 1 chút. Hỏi: “Bực mình gì thế, Niệm Sinh....”

Hở, hai má của Lãnh Niệm Sinh bị người nhả nhận đung vào, hô hấp liền nhất thời cứng lại, “Ồ.....” Khẽ nhếch chiếc miệng nhỏ nhắn, không biết nên nói gì.

Địch Dĩnh hơi khép đôi mắt phượng, nhìn vào vai hần, môi nhẹ nhàng hạ xuống cắn nhẹ. “Niệm Sinh, người khỏe hơn nhiều rồi.”

Phút chốc xoay người hần ra phía trước, tay cởi ra những gì trói buộc ở hạ thân hần. Ý đồ thật rõ ràng rồi.

Lãnh Niệm Sinh cả người run rẩy, gương mặt ửng đỏ càng trở nên tuyệt đẹp. Người cũng thuận theo mà nằm sấp xuống, cảm nhận được sức nặng đang kề sát phía sau mình. Từng nụ hôn nhẹ nhàng như lông chim phớt qua bắt đầu từ xương cổ lan dần ra....Người nhả nhận nói làm là làm, y chắc đã ko kiên nhẫn được nữa rồi.

Địch Dĩnh lật thân thể hần lại, ko ngần ngại mà xoa nắn vào những chỗ mẫn cảm của người trước mặt, cười nói. “Sao ko lải nhải nữa, ta muốn nghe ah.”

“Nói nhảm nhí. Người....đừng....có chừng.” Đầu óc lại bỗng nhiên mơ màng, mắt nửa nhắm nửa mở, hưởng thụ sự đụng chạm của y.

“Ta cũng không muốn dừng.”

Y đã nhường nhịn từ lâu lắm rồi. Muốn hần là ý định chưa bao giờ dứt được trong đầu. Ngẩng đầu chăm chú nhìn gương mặt tuần tú đang giăng kín sóng thần kia. Đẹp đến câu hồn....

Tay cầm lấy dục vọng mẫn cảm của hần. Ngón tay ma sát ở đỉnh, chất lỏng dính dính màu bạc liền chảy ra, ko chút do dự mà cúi đầu liếm hôn, sau đó nhét vào miệng vỗ về –

“Ah!” Toàn thân bắt đầu run rẩy, Lãnh Niệm Sinh nắm lấy tay y mà kêu lên: “Dĩnh, người... Ah....” Mím môi ko cho phát ra tiếng rên rỉ, ý thức dần dần bị hút cạn, đã quên mình vừa định nói gì....

Địch Dĩnh dùng ngón tay tiến vào cơ thể hần, hai vai y nhanh chóng bị 10 ngón tay nắm lấy. Miệng ko nói gì cả, cho thấy hần đang rất khẩn trương.

Môi lập tức hút mạnh, trong nháy mắt cướp đi hô hấp của hần. Ngón tiếp theo cũng đồng thời nhanh chóng tiến vào, cho hần làm quen dần với cảm giác ko thoải mái khi bị dị vật xâm nhập.

“Ấn ah....”

Lãnh Niệm Sinh mở miệng, mắt đã mù mịt nhìn vào người nhả nhận, mặc cho hần muốn làm gì trên người mình cũng được. Hai chân càng lúc càng mở rộng, chớp mắt 1 cái toàn thân từ mặt cho đến ngón chân đều ửng đỏ “Người mau thả ra, ta sẽ....”

Môi bao phủ lấy hần, trong nháy mắt nuốt vào dục vọng âm áp vừa được phóng thích. Địch Dĩnh rút ra ngón tay, lập tức ở trước mắt hần mà cởi áo tháo đai –

Thân hình cao lớn cùng hần có chút chênh lệch. Tầm mắt của Lãnh Niệm Sinh thuận theo quần áo vừa rơi xuống mà nhìn ngắm. Ngạc nhiên khi thấy người nhả nhận toàn thân rắn chắc, da thịt màu đồng cổ như tỏa sáng trong ánh sáng màu vàng nhạt. Tiếp tục nhìn đến dục vọng đang kêu gào, Lãnh Niệm Sinh then thùng quay mặt đi, hỏi: “Rốt cuộc người đã ăn gì mà lớn như thế?” Y rõ ràng là không luyện qua võ công. Đáng người kia từ đâu mà có ah! (Hừ thể với các bạn là tác giả viết vậy ah, tùy mọi người muốn hiểu sao cũng được cười gian)

Địch Dĩnh không trả lời hần, ánh vào trong mắt là con người đang mê đắm trước mặt. Sao lại có bản lĩnh hỏi mấy chuyện ngốc nghếch này chứ?

Bỗng nhiên –

“A!” Lãnh Niệm Sinh giật mình kêu lên. Thân thể ko khỏe đang bị dị vật xâm chiếm khiến hần phải há miệng thở gấp vào vài cái –

“Người....” Mắt lúng túng nhìn người nhả nhận, cúi đầu mà sẵn giọng: “Người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nga.”

Địch Dĩnh cười nhẹ, nắm lấy hai tay hắn hoàn lên cổ, mệnh lệnh: “nắm chắc vào!” Kéo hắn cả người ngồi trên đùi, nhanh chóng ôm chặt thắt lưng, vừa khống chế hắn vừa khẽ lay động.

“Hở, đau....” Lãnh Niệm Sinh ôm chặt lấy người trước mặt, há miệng cắn vào cổ người nhả nhận như để diễn tả sự đau đớn của hắn.

“Đợi lát nữa sẽ không đau đâu.” Địch Dĩnh khẽ hôn vào mặt hắn, dụ dỗ: “Ta sẽ cho người thoải mái.”

“Ừh....”

Lãnh Niệm Sinh khép hờ mắt, cam tâm tình nguyện đáp lại y, để cho y chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể mang theo ngọt ngào cùng đau đớn....

Cả người tựa vào lồng ngực của người nhả nhận, đầu lâng lâng nghĩ thầm – người nhả nhận trên giường lại chẳng hề nhả nhận gì hết. Nhưng ko thành vấn đề –

Lời lẽ dịu dàng cứ mãi thì thầm bên tai. Ko ngừng lặp lại –

“Niệm sinh, người là của ta, là của ta...”

25. Quyển 2 - Chương 24

“Lão đại, người đứng ở hành lang ngơ ngẩn nhìn ra ngoài làm gì. Ko phải là để hóng lưu manh ức hiếp người lành chứ?”

Nói xong rồi, mãi 1 lúc lâu sau cũng ko nghe đáp lại. Khuyết Bất Bình nghĩ thầm, thật quái lạ, lão đại bị bệnh sao ko thấy tiêu tụy mà lại càng xinh đẹp hơn?

Trước kia, hắn luôn mặc hắc y, giờ toàn thân trắng ***, cả người thoáng nhìn thật sạch sẽ thanh tú, có điểm nào giống lưu manh đầu đường đầu. Đây cho thấy, lực ảnh hưởng của Địch Dĩnh đối hắn thật ko nhỏ ah.

“Kỳ quái... Sao còn chưa tới. Hay là bị công sự nếu kéo nữa rồi? Thời gian ước hẹn đã qua rồi, còn chưa thấy bóng người.....” Lãnh Niệm Sinh lẩm bẩm, ko thêm quan tâm xem người ta có nghe thấy ko.

Khuyết Bất Bình để tay trước mắt hắn quơ quơ vài cái., “Lão đại, người giờ ko phải ở lại phủ nha để người ta trong giữ sao. Chừng nào mới khôi phục được tự do của bản thân?” Hắn nhất định là ko quen với phép tất thâm nghiêm của phủ nha, chạng vạng nào cũng phải về báo danh ah!

Nó hiện tại cũng ko hảo chút nào. Lần trước bị A Hoa làm náo loạn, nó mới biết rõ ràng nguyên nhân tại sao nàng ta cứ bám riết ko buông. Giờ còn phải mang trọng trách thực hiện lời hứa đó nữa.

Hừ! Nửa đời sau của nó đều bị mất trong tay A Hoa. Thật là tự mình cắt đứt đường sống của mình rồi!

Đã nói là ngàn vạn lần ko thể nói bậy. Vậy mà vẫn đâm đầu vào....

A Hoa kia cũng quy định nó phải về nhà trước nửa đêm. Đây là đạo lý gì?! Khuyết Bất Bình nghĩ nát óc cả buổi cũng ko thông.

Lãnh Niệm Sinh khôi phục *** thần kêu lên: “Trông giữ cái gì?” Trùng mắt liếc Khuyết Bất Bình một cái, hắn dùng thìa gấp 1 miếng thịt nhét vào miệng. Vừa nhai vừa nói: “Dĩnh mới là kẻ ko dám quản thúc ta nga. Ta cao hứng muốn đi hưởng đông, y tuyệt đối ko dám bảo ta qua hướng tây ah.”

“Vậy thì, thuốc uống của người phải làm sao đây?”

Hả!

Lãnh Niệm Sinh xém chút nữa là nghẹn chết, vội vàng quơ đại 1 chén nước trên bàn mà uống. mắt nhìn trừng trừng người nhả nhận giờ đang đứng trong lầu. Chưa kịp phản ứng, nhân đã bước đến khẽ vuốt lưng hắn.

Bóp, quăng chén trà ra xa, Lãnh Niệm Sinh lí nhí: “Thuốc đã uống từ lâu rồi. Người đừng có đột ngột xuất hiện dọa người như vậy ah!”

Địch Dĩnh yếu ớt mỉm cười. “Người luôn bị ta nắm lấy đuôi.”

Thoáng chốc, mặt bỗng nóng lên, Lãnh Niệm Sinh ậm ừ ko biết nói gì, xấu hổ quay mặt đi.....Tay lén lút để xuống dưới bàn, nắm lấy tay của người nhả nhận.

Địch Dĩnh nhìn sơ qua thức ăn trên bàn, biết là hai người họ đang dùng bữa tối, y nói: “Bất Bình, ta và Niệm Sinh có chuyện đi trước.”

“Hảo, đi thông thả.” Nó cũng ko dám nói gì cả. Lão đại là tù phạm của phủ nha đại nhân. Đây cũng tạm coi là bị tù chung thân đi. Khuyết Bất Bình chỉ có thể trở mặt quay đầu lại nhìn lão đại ngoan ngoãn để người ta dắt đi. Rồi mới...Hả!

A Hoa cũng xuất hiện, muốn tới dẫn nó đi....

Mặt Khuyết Bất Bình tối sầm lại, ngẫm than trời là nó thật quá bất hạnh rồi....

Hai người cùng cỡi 1 con ngựa, đi qua ngã tư đường náo nhiệt. Địch Dĩnh dừng lại trước 1 cửa hiệu.....Là tiệm bán đồ cổ.

Hai người nhảy xuống ngựa, bước vào trong, Lãnh Niệm Sinh lên tiếng hỏi: “Người muốn mua gì?”

“Mua bình nhỏ.”

“Để làm gì ah?”

“Cho người mang theo bên người, ở trong đựng thuốc. Rất tiện cho người uống ngay lúc ăn cơm xong.”

Mắt của Lãnh Niệm Sinh nhất thời trợn trắng, nhìn người nhả nhận ko có gì là nói chơi cả. Hình như trong đầu toàn muốn hấn uống thuốc ko hà?!

“Người chăm sóc thật phiền mà. Bất quá là vài viên thuốc bổ, uống ít 1 chút cũng ko chết ai ah.” Hừ. Hấn rất bất mãn người nhả nhận vẫn khi hấn là người bệnh. Cái gì mà thể chất kém, ko được uống rượu, cử ăn cay, cũng ko cho ra ngoài ăn bậy.

Địch Dĩnh chỉ nghĩ cho hấn nên mới cẩn thận che giấu. Ko để cho hấn phát hiện tình trạng thật của thân thể. Ko cho hấn biết bản thân đã bị hạ độc. Chỉ sợ hấn rời khỏi mình, cũng sợ hấn xúc động làm việc nông nổi, ngược lại còn dă thảo kinh xà.

Y muốn tìm ra người hạ độc, nhốt vào nhà lao vĩnh viễn để phòng vạn nhất.

“Niệm Sinh, người đã hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, vậy thì đừng ngại uống thuốc chứ” Y dùng lời hứa để trối buột hấn.

“Người... Ta biết mà.” Người nhả nhận thừa dịp hấn đang mơ màng, liền ra ngay yêu cầu. Hấn hiện tại thật muốn chặt đầu mình xuống cho rồi đi.

Mặt ko ngừng nóng lên. Đầu cứ hiện ra lúc hai người đang thân mật mị hoặc, bị người nhả nhận lừa mình nói hảo .

“Ta đi chọn bình.”

“Ân. Ta nhìn xung quanh đây chút.”

Lãnh Niệm Sinh nhìn quanh cửa hàng. Món đồ cổ, long lanh *** té gì cũng có cả. Bỗng nhiên 1 sợi dây trang sức lấp lánh thu hút sự chú ý của hấn. Tay bất giác cầm lấy, mặt ngoài còn treo 1 viên hổ phách.

Lãnh Niệm Sinh nghĩ thầm, hổ phách này nếu mang bên thân thì có thể mang lại cát tường, cũng có tác dụng trừ tà, ngăn tai họa, ổn định hỗn phách. Liền ngay lập tức mang nó đi tính tiền.

Cùng lúc, Địch Dĩnh cũng chọn được 1 cái bình con có nắp đầy bằng ngọc màu xanh. Tuy chỉ có vài phân, nhưng để chứa vài viên thuốc cũng ko thành vấn đề.

Nhờ uống thuốc này sau bữa cơm mà độc tố trong người của Lãnh Niệm Sinh đã giảm hơn phân nửa. Lão đại phu nói chỉ cần điều dưỡng 1 hai tháng là hẳn có thể khỏe mạnh lại như trước.

Địch Dĩnh vì muốn cơ thể hẳn có thêm sức đề kháng, đã dặn riêng lão đại phu làm ít thuốc bổ. Theo lời lão thì mỗi ngày nên uống 1 lần.

Hai người đều đã tính xong tiền. Ông chủ tiệm mặt mày tươi rói đến gần khách quý, là khom lưng uống gỏi liên tục nịnh bợ. Tự thân cung kính tiễn hai người ra cửa rồi mới quay lại bắt đầu khoe khoang với khách hàng khác, mồn năm miệng mồm nói như pháo nổ về độ nổi tiếng của cửa hàng.

Địch Dĩnh vẫn chưa dẫn Lãnh Niệm Sinh về phủ, mà phi tuần mã đến 1 con đường nhỏ quen thuộc. Bóng đêm tối tăm, ko làm ảnh hưởng đến tốc độ của họ. Giây lát, đã đến nơi –

“Sao lại là dòng suối này?” Lãnh Niệm Sinh hơi cảm thấy ngoài ý muốn. Hẳn đang nghĩ là người nhả nhận sẽ dẫn hẳn về phủ nha. Đã quen với sự chăm sóc của hẳn, quen với sự nhắc nhở từng chút trong cuộc sống, cũng quen ở bên cạnh, nhìn y xử lý công sự. Thậm chí cũng ko ngại ngùng khi Thiệu Quân vào phòng, ba người cùng bàn luận mấy vụ án linh ***.

“Ta muốn tạm thời bỏ qua mấy việc linh ***, ở 1 mình cùng người.”

Thấy đôi đan phượng tuần mâu nhìn mình chăm chăm. Lãnh Niệm Sinh đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, cúi gầm mặt. Ko khỏi bực mình, người nhả nhận rõ ràng đứng đắn như thế, vậy mà mình lại đỏ mặt....

Địch Dĩnh buộc ngựa dưới tán cây, xong đến bên bờ suối, ngồi xuống cạnh thiên hạ. Y phát hiện, lúc hẳn lặng yên ko nói lời nào, thì tám chín phần là đang thẹn thùng.

Không khỏi cong môi cười nhạt, nâng gương mặt của người ta lên, ngón tay khẽ viền theo bờ môi non nớt kia, khẽ gọi: “Niệm Sinh...”

“Àn...” Chưa kịp trả lời đã rơi vào cái hôn của người nhả nhận. Vương tay ôm lấy thất lưng y, cả người dần trở nên mềm nhũn trong lòng ngực của người trước mặt.

Bốn phiến môi cánh hoa tách ra, hòa lẫn vào đối phương. Tình ý nồng đậm ko ngôn ngữ nào diễn tả hết. Lãnh Niệm Sinh lặng lẽ cho tay vào áo, lấy ra dây đeo, lập tức đeo vào cho y.

“Đây là tâm ý của ta, không cho người từ chối.” Hẳn liền cảnh cáo người nhả nhận, “Khi tẩm cũng ko được tháo xuống nga.” Trên người của hẳn có ký hiệu mà người nhả nhận tự tay xăm cho, mà hẳn cũng đã đeo cho người nhả nhận vật tùy thân. Lén để trái tim mình vào viên hổ phách, ko cho người nhả nhận muốn bỏ là bỏ.

Cúi đầu thấy mặt hẳn đỏ bừng, toàn tâm toàn ý nhận lời cảnh cáo căn bản là quá mức kia. “Ta mới lo người lại muốn đòi về nga” Có trời mới biết tên thô bạo này có bao nhiêu quái gỡ. Nói ko chừng muốn bóp chết y, cướp lại dây đeo rồi phá hư đồ trang sức trên đó.

Lãnh Niệm Sinh nhẹ giọng cười nói: “Ko đâu.” Giờ đầu óc hẳn thật tỉnh táo có thể hiểu được lời hứa hẹn: “Ta muốn sống cùng người cả đời. Đeo vòng trang sức, liền giống như chúng ta từng giờ từng khắc đều ở cùng 1 chỗ.”

“Đây là đương nhiên.”

Vương tay kéo gương mặt tuần tú dựa vào vị trí trái tim mình, cúi đầu hôn lên tóc hẳn, thì thâm bên tai: “Ta đã nói rồi, người chỉ có thể là của ta. Bất luận là thể xác hay linh hồn đều là của ta.”

“Nhắm nhí.”

Lãnh Niệm Sinh tựa vào người nhả nhận, cười trộm.

Lãnh Niệm Sinh ở tại phủ nha cũng đã 1 thời gian. Khó tránh khỏi lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Minh Nguyệt. Thấy người nhả nhận đang duyệt qua thuế thu nhập hàng năm, Lãnh Niệm Sinh liền nhắc 1 cái ghế ngồi bên cạnh làm bạn.

Đợi 1 lúc lâu, hẳn mới mở miệng: “Dĩnh, đêm nay cùng ta về nhà có được ko?”

Địch Dĩnh chậm chậm dọn dẹp sổ sách, nói: “Hảo.” Lòng thầm lo lắng mấy chuyện mờ ám liền hỏi: “Người ở đây, ta có chỗ nào đối xử ko tốt?”

“Không phải. Ta muốn về xem Minh Nguyệt ra sao mà thôi.”

“Niệm Sinh, người đối xử với Minh Nguyệt và Liên Nhi ko giống nhau. Sao ta chẳng bao giờ nghe người nói muốn về xem Liên Nhi?” Thật muốn tìm hiểu, có phải là như suy nghĩ của y, tên thô bạo này nhất thời sinh ra tình cảm với Minh Nguyệt hay ko?

Lãnh Niệm Sinh lặng yên một lát, rồi cố lấy dũng khí mà trả lời: “Người cũng biết chuyện của Minh Nguyệt thật đáng thương. Nàng ta bị thân nhân bán vào kỹ viện..... Người có biết ta trước kia cũng.....Người đừng suy nghĩ bậy bạ là ta cùng nàng ấy có gì đó nga.”

“Ko đâu” Địch Dĩnh kéo người vào lòng. Tay cởi ra y khẩu của hắn. Thân thể trần trụi dần trở nên ửng đỏ. Ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa lấy vết thương. “Dấu vết để lại làm người ta thật yêu thương. Người cũng hy vọng Minh Nguyệt cũng có người yêu thương phải ko?”

“Ân...”

Điểm nổi lên bị y véo nhẹ 1 cái, cảm giác tê dại cắt ngang dòng suy nghĩ. Đôi mắt mờ mịt hơi khéo hờ đón nhận ánh nhìn của đôi mắt phượng kia. “Ah, ” phút chốc cổ họng căng thẳng, gương mặt tuần tú càng trở nên đỏ gay, thở nhẹ ra. “Đau....”

“Ân.” Môi di chuyển xuống yết hầu, thật hài lòng khi thấy hiện lên vài vết đỏ. Tay trượt dài từ đường cong nơi cổ xuống da bụng trơn láng. Ngón tay men theo ký hiệu đỏ tươi, ngẩng đầu, đôi môi xinh đẹp cong lên mỉm cười: “Niệm Sinh, ta thích nghe người gọi tên ta.”

“Ân... Người chỉ muốn bị mắng” Lãnh Niệm Sinh mơ mơ màng màng nói.

Gương mặt anh tuần cọ cọ vào má hắn, Địch Dĩnh ngọt ngào thì thầm hỏi: “Cho người mắng cả đời luôn, được ko?”

“Hảo.”

Hai tay Lãnh Niệm Sinh quàng qua cổ người nhả nhận. Hơi thở hai người giao nhau, nồng đậm ý vị ***.

Địch Dĩnh rời môi khỏi chiếc miệng ngọt ngào kia, chủ động sửa xiêm y của hắn về nguyên trạng, không vội vã hưởng thụ thân thể mật ngọt này.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Ách, Lãnh Niệm Sinh như bị dội cả thùng nước lạnh. “Sao ko tiếp tục?” (=.=ll)

Địch Dĩnh lòng đầy toan tính nhưng bề ngoài cười thật yếu ớt nói, nói: “Đêm, còn rất dài.” Đẩy thiên hạ rời khỏi đùi mình. Bảo: “Chúng ta đi.”

Lãnh Niệm Sinh mặc cho y dẫn ra ngoài phòng, dọc đường ko ngừng lải nhải. “Muốn làm là làm, nói đừng là đừng. Thật đúng là biết khổng chế....Người rốt cuộc có phải là người ko hả?!”

“Là ta. Niệm Sinh, người cũng thật là....”

“Ah, nhầm nhí!” Lãnh Niệm Sinh khẽ cắn môi, thật chịu hết nổi với người nhả nhận mà – Nghiến răng nghiến lợi!

26. Quyển 2 - Chương 25

“Nhị thiếu gia, cuối cùng người cũng về rồi.” Hơn một tháng không thấy nhị thiếu gia về nhà. Giờ thấy bóng người, A Sinh vô cùng mừng rỡ liền hỏi ngay: “Đại thiếu gia không làm khó người chứ?”

Y biết nhị thiếu gia vì Minh Nguyệt mà tìm Phong Kỷ Duyên gây chuyện. Nhưng lại ko ngờ là người lại bị đại thiếu gia phạt đánh 20 trượng.

“Niệm Sinh không sao cả. Ta ko có làm khó hấn.” Địch Dĩnh từ phía sau bước vào cửa, trả lời câu hỏi của A Sinh.

A Sinh ngạc nhiên, liền kêu lên: “Áh, đại thiếu gia cũng đến đây àh.”

“Ân. Ta giữ Niệm Sinh ở cùng mình tại phủ nha. Hôm nay đưa hấn về thăm nhà thôi.” Y cũng giấu A Sinh chuyện hấn ta bị bệnh. Đồng thời cũng thông báo, quan hệ giữa hai người họ là vô cùng ko bình thường.

“Áh....Như vậy ah.”

Lãnh Niệm Sinh cũng không muốn đem chuyện mình bị bệnh gần chết nói ra. Đây chẳng phải là mất mặt lắm sao.

“Sinh thúc, lúc ta ko có ở đây, thật cảm ơn thúc đã chăm sóc cho Minh Nguyệt và xử lý giúp mọi chuyện nhỏ lớn trong nhà.”

A Sinh luôn kiệm lời, đáp “Nên như vậy mà.” Rồi cũng chẳng nói thêm gì.

Có một số việc, y cũng dần hiểu được –

Thì ra, nhị thiếu gia và Minh Nguyệt là trong sạch. Nhưng, nhị thiếu gia và đại thiếu gia lại có vấn đề....

Ánh đèn ***g trong tay chiếu vào vệt màu hồng hồng nơi yết hầu của nhị thiếu gia. Rõ ràng là trong thời gian qua giữa nhị thiếu gia và đại thiếu gia đã xảy ra chuyện gì rồi.

A Sinh thần sắc u ám, thở dài một hơi. Đóng đại môn lại, lòng hy vọng Minh Nguyệt tiểu thư cũng sẽ biết được lòng dạ của nhị thiếu gia ra sao.

Lãnh Niệm Sinh và Địch Dĩnh cùng bước vào đại sảnh. Trên đường đi, hấn ta gọi to: “Minh Nguyệt — “

Thoáng chốc, phía trước có 1 bóng người chạy đến. Lãnh Niệm Sinh hoảng sợ, nhanh chóng bước lên phía trước đỡ lấy thân hình cùng cái bụng tròn vo.

“Muội muốn hù chết người phải ko. Chẳng bao lâu nữa là sinh rồi, ko cho chạy lung tung như vậy.” Lỡ như bị té hay có vấn đề gì, hấn biết ăn nói thế nào với phụ phụ Ngụy Thất đây.

Minh Nguyệt không ngừng gạt đầu, “Muội sẽ thật nghe lời. Niệm sinh ca, cuối cùng thì huynh cũng bình an trở về. Địch đại nhân có đối xử tệ bạc với huynh hay ko? A Sinh nói huynh bị đánh, muội thật lo lắng.....” Thoáng thấy Niệm Sinh ca ca nàng thật là vui nha. Nhìn sơ qua thì *** thần của huynh ấy tốt lắm, bộ dáng ko giống như vừa mới ở tù ra.

“Muội đừng lo lắng. Ta sao lại để hấn cực khổ được chứ. Chẳng qua là giáo huấn chút sai lầm của hấn thôi” Địch Dĩnh ẩn trong câu trả lời đầy sự cảnh cáo cùng ý muốn độc chiếm.

Hả!

Minh Nguyệt khinh ngạc mà thở hắt ra, Thái độ vui sướng khi gặp Lãnh Niệm Sinh vì người trước mặt mà đông cứng lại. Môi run run khẽ gọi: “Địch....đại nhân.”

“Ân.” một tiếng, Địch Dĩnh sửa lại cho đúng: “Có thể gọi ta là đại ca.” Bất kệ nàng từng gạt y ra sao. Phụ nữ có lòng dạ ghen tuông nhỏ nhen cũng thường thôi, chính yếu là làm cho nàng vứt bỏ ý niệm trong đầu.

“Có chuyện gì sao? Thần sắc của muội ko tốt lắm, hay là khó chịu chỗ nào rồi?” Lãnh Niệm Sinh buông người ra, nhìn tổng thể Minh Nguyệt 1 lượt, thấy nàng cúi đầu trầm mặc thật lâu.

“Muội không sao.” Là trong lòng không thoải mái. Nam nhân mặt nghiêm nghị này sao lại theo Niệm Sinh ca về nhà. Sao còn muốn dây dưa với Niệm Sinh ca, khó trách huynh ấy hồ đồ như vậy!

“Niệm Sinh ca, người có biết là muội lo cho huynh lắm ko.”

Àh, Lãnh Niệm Sinh vỗ về: “Ta ko có việc gì, muội đừng nghĩ ngợi lung tung.” Hấn hiện tại không phải là đang rất khỏe mạnh đứng trước mặt nàng hay sao. Phụ nữ thường lo hão.

“Niệm Sinh, người làm người ta lo lắng đó ah.” Địch Dĩnh cố ý ám chỉ. Chuyện hấn trúng độc. Ngoại trừ A Sinh trung thành và tận tâm ra. Người bên cạnh đều ko tránh khỏi nghi ngờ.

Đôi mắt phượng nhìn vào người của Minh Nguyệt. Nghĩ thầm, nàng ta thích Niệm Sinh, nên chắc sẽ ko cho Niệm Sinh uống thứ thuốc trắng dương quỹ quái kia hằng ngày.

Lãnh Niệm Sinh ngẩng đầu trừng người nhả nhặn 1 cái, “Người nói cái gì thế ko biết. Ta giờ ko phải đang ngoan ngoãn nghe lời sao. Người muốn ta về phủ nha sớm, ta có lần nào đợi đến tối mới về ko hả. Vì người, ta thấy điều muốn quên luôn là mình có nhà nữa đó.” Mẹ nó, người nhả nhặn muốn làm hấn mất mặt chứ gì. Trước mặt người khác cũng ko biết lựa lời mà nói gì cả.

Địch Dĩnh thấy hấn giận đến độ mặt đỏ cả lên. Mối ko khỏi cong lên cười nhạt 1 cái mà nói: “Tốt lắm. Người muốn đi hướng đông, ta cũng tuyệt đối ko ngăn cản mà bảo người sang hướng tây đâu.”

Hử, “Ta không muốn đi....” Nói chưa hết câu, Lãnh Niệm Sinh liền trong chớp mắt biết được người nhả nhặn đang trêu đùa hấn.

Hứ! Hấn từ khi thân thiết với người nhả nhặn, liền biết được trong đầu y ko có chỗ nào là tốt hết. Tối ngày cứ bị áp đến gần chết.

“Hừ, đêm nay, ta nhất định phải ở trên nga.” Lãnh Niệm Sinh mạnh mẽ nói xong liền bước đi. Hoàn toàn không biết được những lời này thật có sức tác động đến người xung quanh –

Minh Nguyệt đứng ở xa xa nhìn hai người bọn họ ở cùng nhau, nàng đã bị đá ra ngoài lều. Niệm Sinh ca có nam nhân khác liền quên ngay sự tồn tại của nàng....

Vị trí bên cạnh Niệm Sinh ca phải là nàng. Thời gian ở gần nhau của hai người bọn họ đã ít đến đáng thương. Tên mặt nghiêm kia sao còn đến giành với nàng....

Y có quan chức, có thế lực, muốn nữ nhân nào mà lại ko có. Sao lại đến dụ dỗ Niệm Sinh ca của nàng....

Thì ra, Niệm Sinh ca lâu như thế ko về nhà, là vì ở cùng với tên nam nhân kia. Niệm Sinh ca căn bản là ko phải ngồi tù....

Y có phải hay ko ở phủ nha nhân cơ hội này mà đùa bỡn, chà đạp Niệm Sinh ca.”

Giống như nàng trước kia....Cũng bị cường bạo, thậm chí bị người ta bắt uống mị dược, từng chút từng chút một mất đi tôn nghiêm.

“Áh....” Minh Nguyệt vội vàng che miệng lại không để cho mình thét ra tiếng chói tai. Đôi mắt ảm đạm đầy ủy khuất và nước mắt, Ngón tay trở nên trắng bệch nhanh chóng nắm chặt bụng mình. Hận thù tràn đầy cõi lòng. Nàng hận toàn bộ nam nhân trên đời này đều ko phải là thứ tốt!

Chỉ có Niệm Sinh ca là ngoại lệ....

Cảm thấy da bụng dinh dính trong lòng bàn tay, mắt đỏ hoe nhìn xuống. “Đồ dơ bẩn....” Nàng muốn đi giúp Trầm nương chuẩn bị thức ăn khuya.

“Trầm nương, thức ăn khuya của Niệm Sinh ca ca hãy để ta mang vào phòng. Chờ huynh ấy tắm xong, trước khi ngủ liền có thể ăn.”

Trầm nương mặt mày hớn hử nói: “Hảo. Ta đi dọn sạch trừu phòng.” Nghĩ thầm, nhị thiếu gia vừa mới ra tù trở về. Nam nhân thôi mà....

Trầm nương tiện tay vứt bỏ túi thuốc cuối cùng. Thấy đã hết rồi, thậm tính ngày mai sẽ mua tiếp.

Minh Nguyệt đem thức ăn khuya vào căn phòng ko thể nào quen thuộc hơn. Nhưng nàng chân chur ko đi ra ngoài như thường lệ.

Tay phải phải giường, tự nói: “Tối nay, nam nhân kia sẽ ngủ ở đây để nhiệm bản Niệm Sinh ca....Vô sỉ!”

Minh Nguyệt nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Chậm chậm bước đến ko gian phía sau tủ áo, từ từ ngồi xuống, thu mình lại. (Chị này biến thái thật ==)

“A, Minh Nguyệt hiểu chuyện, vẫn ko quên trước khi ngủ chuẩn bị thức ăn khuya cho ta.” Lãnh Niệm Sinh tâm tình vui vẻ nói.

Địch Dĩnh híp mắt nhìn, thức ăn đã để sẵn trên bàn lâu rồi, liền nhắc nhở hần: “Niệm Sinh, đêm nay người còn chưa uống thuốc nga.” Vừa mới chờ hần ở ngoài phòng tắm, thấy hần trước khi bước vào bồn tắm đã gỡ cái bình ngọc xuống, bên trong còn có 5 viên thuốc.

Lãnh Niệm Sinh cầm lấy viên thuốc trên tay y, bỏ ngay vào miệng. Bất mãn mà sảng giọng: “Người suốt ngày bức ta uống thuốc ko hà. Người có biết là uống nhiều quá khiến ta thấy thuốc là ghét hay ko?”

Địch Dĩnh đưa cho hần một chén nước, đợi uống thấy đầy rồi mới thu cái chén về. Bên tai hần mà mệnh lệnh. “Người lên giường chờ ta đi.”

Rầm!

Lãnh Niệm Sinh thoáng chốc ko biết nên làm thế nào. Toàn thân nhanh chóng ửng hồng rồi nóng lên. Đầu óc choáng váng nghĩ thầm người nhả nhận muốn người ta mà nói thật nghiêm túc, rõ ràng như vậy....

Địch Dĩnh thấy hần vẫn còn ngẩn ngơ liền hỏi: “Sao vậy, hay là muốn ta bế lên giường?”

“Ta..... tự ta có chân.” Lãnh Niệm Sinh xoay người nằm sấp lên giường, ôm lấy gối rồi kêu lên: “Người còn ko mau qua đây.”

“Ta ăn khuya đã.”

Địch Dĩnh chậm rãi gấp lên 1 miếng thịt, ngửi được mùi nồng nặc liền nhăn mặt lại. Đây chỉ là thức ăn khuya bình thường thôi, sau lại có mùi thuốc nồng như thế....

Cái tên trên giường thường rất dễ ăn. Hễ tới bữa là ăn như hổ đói, đến nỗi thức ăn có vấn đề cũng ko phát hiện ra sao?!

Lãnh Niệm Sinh ngẩng lên nhìn trừng trừng bóng dáng của người nhả nhận. Cái đầu đang đặt trên gối nghĩ thầm, thật muốn nhảy lên bóp chết y cho rồi. “Người chỉ lo ăn, ở phủ nha cũng ăn, về nhà cũng ăn, giờ lại ăn khuya. Người muốn ta chờ bao lâu nữa đây?”

Địch Dĩnh trả lời: “Niệm sinh, đáng người của ta chính nhờ như vậy mà có ah.”

Ah! Bậy bạ! Lãnh Niệm Sinh rất muốn đem cái gối đang cầm trong tay mà đập vào đầu người nhả nhận. Y ta căn bản là không ăn khuya, nhưng thỉnh thoảng nửa đêm lại hỏi hần có đói ko, còn tự mình xuống bếp làm chút thức ăn để hần lót dạ nữa.

Cơn giận bốc lên tận họng, Địch Dĩnh bực mình chuột cửa nhà này, sao lại quay ra cắn chủ nhân?!

Nghĩ mãi ko ra – Trong nhà này, chỉ có Minh Nguyệt là uống thuốc. Có thể là Trầm nương sau khi sắc thuốc xong đã đem nước thuốc trộn với nước mì?!

Sự hoài nghi cuối cùng cũng đã có căn cứ. Địch Dĩnh thở dài một hơi, đứng dậy bắt đầu tự cởi ra xiêm y.

Nằm áp ở sau lưng thiên hạ. Mấy chuyện nghi ngờ vừa rồi đều ném lên tận trời mây. Mặt mỉm cười trên tước: “Niệm Sinh người chỉ biết giục, đến xiêm y cũng chưa có cởi ra kìa.”

“Ách, người.....Mấy chuyện này cũng nói ra được sao” Người nhả nhận làm như là chuyện gấp lắm ko bằng....”Haiz!” Lãnh Niệm Sinh hơi xấu hổ chộp lấy chăn bông che mặt lại. Thái độ thẳng thắn như vậy thật ko thể nào thừa nhận được mà.

Địch Dĩnh dùng tay vén tóc hần qua 1 bên, miệng kề sát bên tai mà thì thầm. Bàn tay ko an phận mà tiến vào trong áo, lòng bàn tay dao động trên da thịt nóng bỏng mà trượt dài xuống. Chớp mắt 1 cái liền nắm ngay dục vọng xinh đẹp kia, thích thú đùa giỡn ko chịu rời ra. Miệng khẽ gọi: “Niệm Sinh....”

“Àn...” Lãnh Niệm Sinh bắt đầu thở rút, cả người ko kiềm được mà run rẩy. Thân mình dán chặt vào lòng ngực rộng lớn, cam tâm tình nguyện để người nhả nhận khêu gợi dục vọng nơi hần –

Hần thích cảm giác này. Bản thân cũng là 1 người can đảm, khi hai người đã quấn lấy nhau hần cũng ko hề có chút ngưng ngừng gì. Địch Dĩnh xấu xa hỏi: “Niệm Sinh, đêm nay ko phải người nói là muốn ở trên sao?”

Lòng bàn tay nắm chặt lại, nghe hần khẽ kêu lên: “Ah....”

Thân hình rắn chắc lập tức chuyển hướng đặt hẳn lên trên. Để thiên hạ ở vị trí mặt đối mặt. Hai đầu gối dần tách hai chân hẳn ra. Tay nâng lên chân trái của hắn, chớp mắt 1 cái đem dục vọng của mình thật chuẩn xác mà tiến vào cơ thể kia. Cả hai người như hợp lại làm một.

“Ah –” Lãnh Niệm Sinh cố kiềm xuống cảm giác khó chịu lúc đầu. Mười ngón tay nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay của người nhả nhận. Mồ hôi cũng theo động tác của y mà tuôn ra.

Đôi đan phượng tuần mâu hơi khép hờ lại. Mồ lộ ra vẻ thỏa mãn mà kêu lên: “Niệm Sinh, người chặt quá...”

“Ân... Ah....” Lãnh Niệm Sinh trong lòng ngực của y run rẩy. Tiếng rên rỉ đầy hoan ái ko ngừng phát ra miệng. Ý thức mê mẫn, thoáng chốc đã quên người nhả nhận vừa nói cái gì.

Dung nhan tuần mỹ trở nên đỏ bừng, nơi sâu nhất ở hạ thân được dục vọng rút ra chạm vào nhiều lần, chuyên chế nhưng lại rất ôn nhu mà va chạm, “Niệm Sinh, người là của ta...”

Ngón tay thon dài vỗ về dục vọng của hắn, ma sát nơi đỉnh mẫn cảm. Trêu chọc để hắn phải quát to: “Ân.....ah....Nhanh 1 chút...”

“Ồ...” Thân thể Lãnh Niệm Sinh cong lên, ngửa đầu ra sau, ko ngừng rên rỉ “Ân.....ah...”

Địch Dĩnh chợt xoay người, tư thế của hai người bỗng nhiên thay đổi...

“A!” Lãnh Niệm Sinh nhất thời ko thích ứng được, nên liên tục thở gấp “Ồ... Người...”

Khóa ngồi trên thân của người nhả nhận. Lực chống đỡ đã lên đến cực hạn. Thắt lưng bị khống chế, cả người được nâng lên rồi buông xuống, buông xuống rồi lại nâng lên, khiến cho hít thở có chút khó khăn.

Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh run run, chìm đắm trong khoái cảm và ngọt ngào. Tiếng rên rỉ mị nhân ko ngừng truyền vào tai. Tình dục ko ngừng lên cao, tuông trào....

Đôi mắt phượng mê đắm nhìn người kiều mị đang ngồi trên thân mình. Thật câu hồn đoạt phách. Dục vọng thiếu chút nữa mất khống chế mà tiết ra.

Dừng lại 1 chút, Địch Dĩnh kéo thân hình của hắn xuống. Dụ dỗ: “Tự mình đến đi.”

Lãnh Niệm Sinh đôi mắt đầy sương mù, thoáng chốc ngây ngốc chưa biết phản ứng ra sao.

Bỗng nhiên, đôi môi đỏ tươi ướt át dần dần dán vào, Địch Dĩnh chớp mắt bị hôn lấy. Môi hai người cứ dày dáp dính chặt vào nhau. Hạ thân Địch Dĩnh trong chớp mắt tiến nhập sâu vào đánh thức ý thức của Lãnh Niệm Sinh. Thân thể cứ ruối rong nương theo mà đông đưa.

“Dừng....Giọng nói nhỏ nhẹ trầm thấp phát ra từ miệng đối phương. Hai thân hình lửa nóng quấn lấy nhau, thân mật cọ xát. Hai trái tim ngoài người người kia ra thì ai cũng ko thể tiến vào –

Canh ba –

Địch Dĩnh biết thiên hạ đã mệt mỏi mà ngủ say, gương mặt tuần tú vì sóng tình chưa dứt nên hai má vẫn còn ửng đỏ. Môi liền lên hôn lên đó. Sau đó lặng yên rời giường. Thân thể cũng đã mặc quần áo thật tề chỉnh.

Đôi đan phượng tuần mâu đã dù đã quen với bóng tối, nhưng vẫn cẩn thận ko một tiếng vang mà thay đi cây nến sắp tắt, tránh cho thiên hạ đang ngủ say phải giật mình tỉnh dậy. Ánh sáng vàng nhạt ánh lên 1 dung nhan vô cùng nghiêm nghị. Y dứt khoát ra khỏi phòng, điều tra vẫn là trọng yếu hơn –

Lặng lẽ vén lên màn che ở cái giường khắc hoa. Đôi mắt đỏ đậm ánh vào thân thể đầy dấu vết đỏ tươi của Niệm Sinh ca. Hắn rút cuộc đã uống mị dược được bao lâu rồi, nên mới có thể nói thích nam nhân thể kia. Thân thể để người ta chà đạp còn khoái hoạt....

Vừa rồi, dù có bịt kín hai lỗ tai cũng nghe được âm thanh rên rỉ vì sung sướng chui vào đầu. Niệm Sinh ca cứ mơ hồ để mặc người ta muốn làm gì thì làm....

Nam nhân thật xấu xa. Dám cho Niệm Sinh uống mị dược.....để hắn đồng ý cho y chà đạp thân thể....

Hai hàng lệ nóng cứ chảy dài xuống má. Gương mặt tú lệ trở nên nhợt nhạt méo mó mỉm cười. Tay ôm chặt lấy lồng ngực đang đau đớn, mắt mở to, môi ko 1 tiếng động mà thì thầm: “Niệm Sinh ca.....Chúng ta đều đáng thương giống nhau. Thật buồn thay...”

Trầm nương vẽ mặt hỉ hả đang muốn ra ngoài. Chủ tử lúc trước có dặn bà phải mua thuốc bồi bổ cho Minh Nguyệt. Nói cái gì mà sắc mặt Minh Nguyệt tái nhợt, không hồng hào như trước kia. Bất quá, Minh Nguyệt cứ ngây ngốc ở nhà làm gì ko biết?!

“Niệm Sinh ca đã cùng với nam nhân kia rời khỏi đây từ sớm rồi...” Còn nàng, cứ đứng mãi chỗ này.

“Ha hả...” Thì ra.....Nữ nhân lưu luyến nam nhân ko nở rời, thật là....Trầm nương đến bên cạnh Minh Nguyệt, khuyên bảo: “Cô hãy vào nhà nghỉ tạm đi. Đừng đứng bên ngoài nhiều gió, tránh cho bị cảm lạnh thật phiền nha.” Qua hai tháng nữa, hài tử sẽ chào đời. Đến lúc đó, bà tin tưởng chủ tử sẽ thường xuyên ở nhà bầu bạn cùng Minh Nguyệt.

Đêm qua bọn họ chắc là vợ chồng ân ái dữ lắm. Sáng ra thấy chủ tử như cây đón gió xuân, *** thần dồi dào. Còn nữ nhân thì cái mặt như có tang, lưu luyến ko rời ah. (Có bầu 7 tháng, bộ làm được chuyện đó sao o.O. Các bạn thứ lỗi, Hữu hơi bức xúc chút)

“Nghe lời ta đi mà. Ta ra ngoài mua chút thức ăn, sẵn tiện mua thuốc bổ cho cô luôn.”

“Hảo.”

Trầm nương bước chân ra khỏi cửa. Không biết là Minh Nguyệt đứng bên ngoài đợi 1 chút, cũng ra ngoài theo –

Tiệm thuốc.

Người phụ việc thấy khách quen đi vào liền lập tức mỉm cười. Môi cong lên làm gương mặt càng trở nên méo mó.

Một thỏi ngân lượng được đẩy đến trước mặt. Người phụ việc ko cần đắn đo, đã lập tức xoay người mở hòm thuốc ra. Do dù gã nhắm mắt lại cũng biết khách nhân muốn gì.

Chỉ chốc lát sau, gã đã gói lại kỹ càng mấy phương thuốc, đưa cho khách nhân.

Trước khi đi, Trầm nương dúi vào tay người phụ việc ít ngân lượng. “Tiền dư này là thưởng cho người đó.”

Gã lại cười cười, trước sau ko gây nên tiếng động gì cả.

Bước ra khỏi tiệm thuốc, Trầm nương vô tình lướt sát qua 1 người, bà khịt khịt mũi, quay đầu lại nhìn khách hàng vừa bước vào. Thật ko chịu nổi nữ nhân mang hương vị son phấn nồng đậm như vậy. Thật giống hồ ly *** mà....

Một lớp sa mỏng che lại gương mặt, Mỵ nương nhẹ nhàng bước đến trước quầy thuốc, giọng chanh chua nhưng có làm ra vẻ yếu đuối: “Người là người phụ việc của hiệu thuốc hả?”

Người phụ việc nghe xong như bị sét đánh trúng, tim đập loạn nhịp, người ngây ngốc như trời trồng.

“Sao vậy, chưa thấy qua nữ nhân àh?” Tên phụ việc này quá xấu. Hứ “Ta muốn mua mấy thang thuốc phá thai.” Mị Nương không khách khí vênh mặt, hất hàm sai khiến. “Còn ngu ngốc cái gì nữa? Mau gói thuốc lại cho ta. Ta ko có thời gian đứng chơi ở đây đâu.” Xe ngựa đang chờ ở ngoài, nha đầu Hoài An cũng đang ở trên xe. Ắ ko thể để cho nó biết mình đã mua cái gì.

Người phụ việc cúi đầu xuống, mắt hơi nhú lại, lóe lên tia nguy hiểm –

27. Quyển 2 - Chương 26

Giữa trưa.

Lãnh Niệm Sinh và các huynh đệ như thường lệ đến thực tứ dùng bữa.

Khuyết Bất Bình liền nói ngay vào chuyện trọng yếu: “Cái cô A Hoa kia, đi xem bát tự cùng với nương của ta rồi. Ba tháng sau sẽ tổ chức đính hôn. Xem ra nửa đời sau của Bất Bình này thật ko soon yên nổi ah.”

“Sao vậy, Người ghét A Hoa lắm àh?” Lãnh Niệm Sinh hỏi.

“Aiz –” Khuyết Bất Bình ngửa mặt lên trời thở dài.”Cũng ko đến nỗi như thế. Nữ nhân tên A Hoa kia trên mặt quét đầy son phấn, suốt ngày cứ đến tìm ta. Dù có muốn ghét bỏ cũng ko được ah.”

Lời vừa nói xong A Hoa liền giẫy nảy lên –

“Hảo ah. Thì ra huynh vẫn muốn quỵt nợ” Nàng định làm Bất Bình ca ca ngạc nhiên. Nếu ko phải huynh ấy đã hứa là sẽ kết thân với nàng, thì nàng cũng đâu cần phùng mang trợn má, diễn trò dọa người xung quanh – Làm lỡ đi rất nhiều cơ hội cầu hôn đến cửa.

Nàng cả đời này ngoài hấn ra sẽ ko lấy ai. Ấy thế mà cái tên nam nhân thối tha này thật quá mức. Chỉ biết ghét nàng.

Trong cơn tức giận, A Hoa giằng lấy mâm thức ăn mà tiểu nhị đang mang lên vứt ngay xuống đất Loảng xoảng! mọi thứ rơi vãi tạo ra tiếng vang thật lớn.

“Ta cũng không cần nữa. Người dù có cho ta cũng ko thêm. Nam nhân thối!” Mất nàng rưng rưng, xoay người bỏ chạy. Mặc kệ mình bị người xung quanh chê cười. Một cô nương luôn lấy lòng thành đi gặp người mình thích, ngược lại còn bị khinh thường.

Khuyết Bất Bình ngồi sững sờ. Về mặt ngây ngốc ta hẳn nhìn lão đại và lão ca bên cạnh hỏi “Vị cô nương xinh đẹp vừa rồi là ai?” Rốt cuộc có phải là người muốn giá cho nó hay ko?

“Kia ko phải là A Hoa sao. Ngoại trừ cô ta ra còn ai vào đây nữa.” Lãnh Niệm Sinh cũng trợn trắng mắt. Thật chịu hết nổi khi thấy Khuyết Bất Bình ko biết phân nặng nhẹ, đi phụ lòng của A Hoa.

“Người còn không mau đi tìm người trở về.” Tiểu tử ngốc này, có người chịu giá cho, còn ngây ngốc cái gì nữa. Khuyết Bất Phàm cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Ah! Thì ra A Hoa có bộ dáng xinh đẹp như thế àh. Thế thì trước kia sao lại trét cả đồng gấm ghiếc lên mặt làm chi?”

Lãnh Niệm Sinh nhắc chân đạp 1 cái, xem thử người có thể tỉnh lại hay ko. “Người còn ko mau đi tìm người trở về, rồi hỏi rõ ràng ah?”

“Ai da....” Xương chân bị đau, Khuyết Bất Bình lập tức bật dậy. “Ta phải đi tìm.”

Dứt lời, nó ko kịp làm gì cả, trực tiếp nhảy xuống từ lan can của lầu hai luôn.

Lãnh Niệm Sinh đưa đầu ra, thấy Khuyết Bất Bình quả là có công phu rất cao. Cả người trong chớp mắt đã yên ổn đáp xuống đất, lập tức chạy theo người đã đi mất từ lâu.

Khuyết Bất Phàm dựa vào lan can, hỏi: “Lão đại, người nói thử xem. Bất Bình có đi nhầm hướng ko?”

“Ta cũng không biết.” Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh mỉm cười. “Để coi vận khí của nó ra sao đã.”

Lúc này, A Sinh cũng gấp gấp chạy lên lầu, thấy Lãnh Niệm Sinh liền gọi: “Nhị thiếu gia, ko thấy Minh Nguyệt tiểu thư đâu cả.

Hả!

Lãnh Niệm Sinh ngay lập tức quay đầu lại, sắc mặt biến đổi. “Sao lại ko thấy người?”

“Không biết nữa, Trầm nương chuẩn bị cơm trưa xong thì mang vào phòng mới phát hiện ko thấy người đâu. Thuộc hạ tìm khắp nhà cùng với hàng xóm xung quanh cũng ko thấy gì cả.”

“Đi, chúng ta cùng nhau đi tìm. Nếu đến tối vẫn chưa thấy người về nhà, ta sẽ nhờ Dĩnh phái người tìm hộ.” Lãnh Niệm Sinh quay đầu lại dặn dò: “Bất Phàm, chuyện ở đây làm phiền người vậy.”

“Không thành vấn đề. Nhanh đi tìm người quan trọng hơn.”

Minh Nguyệt đến chạng vạng thì đã về nhà. Trầm nương vừa thấy nàng bình an về nhà, thì bao nhiêu lo lắng đều tiêu tan. Nhưng ngoài miệng vẫn ko nhin được mà trách cứ. “Minh Nguyệt, cô đi đâu vậy? Cô có biết là A Sinh cùng nhị thiếu gia tìm cô vất vả lắm ko. Tại sao khi ra ngoài ko nói với A Sinh 1 tiếng. Dù gì cũng để y dẫn cô xuất môn. Có nhiều người lo cho cô lắm đó.”

“Thực xin lỗi...” Minh Nguyệt cúi thấp đầu, tay cầm 1 gói gì đó, giấu sau lưng ko cho Trầm nương biết. “Ta chỉ đến phần mộ của cha...”

“Ah, cô đi đến đó làm gì ah?! Ko sợ chương khí hay sao?” Mặt Trầm nương nhanh như chớp liền trắng bệch.

“Ta...” Minh Nguyệt ngáp ngừng, mặt lộ ra dáng vẻ đáng thương. Lí nhí “Trầm nương, ta vừa mệt vừa đói, phiền bà có thể làm chút thức ăn cho ta ko.” Phòng cho bà ta hỏi tiếp sẽ lộ ra được những dự tính trong lòng mình.

“Hảo, chỉ cần cô bình an vô sự là tốt rồi. Ta đây phải đi làm chút thức ăn mới được. Thấy cô cả người bần hết trơn rồi. Là đi nhỏ cỏ ở mộ phần chứ gì. Ta sẵn tiện nấu cho cô ấm nước để tắm luôn.”

Minh Nguyệt nghe xong liền gật gật đầu.”Làm phiền bà rồi.”

Trầm nương còn nói: “Hôm nay ta ra chợ có gặp được Hoài An. Là nha đầu lúc trước hầu hạ cô đó.”

“Ta vẫn còn nhớ.”

Trầm nương cười tủm tỉm nói: “Cô ko biết nha đầu kia có lòng thế nào đâu. Nó hỏi ta tình hình của cô gần đây. Biết cô đang mang thai, đã bảo ta chờ 1 chút. Sau đó liền chạy đến tiệm thuốc gần đó mua thuốc an thai cho cô. Nói muốn cảm ơn cô lúc trước đã đối xử rất tốt với nó. Xem nó như là em gái mà chăm sóc. Còn dặn kỹ ta đêm nay nhất định phải sát cho cô uống, để cô đổi khẩu vị, cũng như đừng phụ ý tốt của nó.”

Minh Nguyệt liền nói: “Hảo.” Lập tức vòng qua người Trầm nương, trở về phòng.

1 canh giờ sau, Lãnh Niệm Sinh và A Sinh cũng về lại nhà. Biết được Minh Nguyệt đã về, hai người bọn họ cuối cùng cũng thở nhẹ ra, bỏ được sự lo lắng.

Trong chuyện vừa qua Lãnh Niệm Sinh cũng ko trách móc nặng nề gì Minh Nguyệt cho lắm. Nhân bình an vô sự là tốt rồi. Hắn cũng dặn A Sinh chú ý nhà cửa hơn, tránh cho chuyện này lại lặp lại.

Vào lúc ăn tối, Minh Nguyệt đi qua đi lại thật vui vẻ. Nàng ta như thế vì Niệm Sinh ca ca đã về nhà rồi. Giống như lúc trước luôn ân cần hỏi han, chuyện gì cũng quan tâm đến nàng.

Nhưng, chuyên vui như phù dung sớm nở tối tàn. Lúc thấy nam nhân mặt nghiêm kia bước vào, liền thất thần trong nháy mắt đánh rơi chén cơm trong tay –

Lãnh Niệm Sinh nhanh tay liền tiếp được. Để lại chén vào tay nàng. Thấy người rất căng thẳng, trên tay còn có vài vết cắt. Hắn lập tức gọi: “Trầm nương, mau đi lấy thuốc mỡ đến cho Minh Nguyệt bôi lên vết thương.”

“Không cần đâu, ta có mang theo đây.” Dịch Dĩnh lấy từ trong tay áo ra 1 cái bình nhỏ đựng thuốc mỡ đặt lên bàn. “Đây là thuốc thoa của lão đại phu đặc chế riêng cho Niệm Sinh.” Bên trong còn có thành phần giải độc.

Mặt Lãnh Niệm Sinh bỗng đỏ lên, thuốc mỡ kia thật quen thuộc mà. Đêm nào hắn cũng bị bôi lên vài lần ah.

“Ách, người... đến rồi hả!” Người nhả nhận thật xuất quỷ nhập thần mà. Đến ngay cửa rồi mà hắn cũng ko biết.

“Vừa đúng lúc cùng người ăn cơm!” Hừ định lên y mèo mã gà đồng hả.

Dịch Dĩnh vừa mới trưng cái mặt ra. A Sinh lập tức chạy đi nhắc ghế. “Đại thiếu gia, mời ngồi.”

Trầm nương cũng đứng lên lấy ra 1 bộ chén đĩa, cung kính nói: “Đại thiếu gia, thỉnh dùng.”

Này cũng được đi. Đôi mắt phượng lóe lên nhìn tên kia dò hỏi. “Sao vậy, người quên ta đã dặn gì rồi hả?”

“Không....Quên.” Người nhả nhận muốn hắt lúc chạng vạng phải về phủ nha dùng bữa tối. “Ta còn nhớ uống thuốc nữa đó.”

“Vây àh.”

“Ừh, người thật phiền hà.” Lãnh Niệm Sinh bĩu môi hờn dỗi.

Địch Dĩnh gấp vào chén y 1 cái chân gà, hồi thúc. “Ăn mau đi.”

Thật ra y là khách mà. Rốt cuộc đây là địa bàn của ai ah?!

Lãnh Niệm Sinh ko kìm được mà tưởng tượng. Minh là người của người nhả nhận, nên nhà này đương nhiên hẳn cũng có quyền lên tiếng rồi. Nghĩ vậy, liền liếc xéo y 1 cái – Haiz! Ăn thì ăn.

“Người đến làm gì?” Đợi chút nữa hẳn cũng sẽ về phủ nha, cần gì phải lách đến đây chứ. Lãnh Niệm Sinh thực chờ mong suy nghĩ của người nhả nhận cùng ý tưởng trong đầu của mình giống nhau.

“Ta tới dùng cơm. Trừ nường nhà người nấu ăn ngon hơn đầu bếp của phủ nha.” Cơm canh đều khéo, thật sự rất ngon!

Lãnh Niệm Sinh nhìn bộ dáng nhàn nhã của người nhả nhận. Mẹ nó! Y nói như là chuyện đương nhiên mà. “Vây có muốn đổi đầu bếp với ta ko?”

“Hảo.” Địch Dĩnh cười nhạt, thăm âm hiểm đích tính toán –

Khi y nắm được chứng cứ, thì trừ nường kia chỉ còn nước chết già trong ngục luôn.

Lãnh Niệm Sinh nhướng mày, ngữ khí khiêu khích hỏi: “Người còn muốn đổi thứ gì nữa, ta đều đổi hết cho luôn nga.” Hừ! Y ko phải vì 1 bữa cơm mà xem trọng trừ nường đến vậy chứ. Tử văn nhân.....Thật muốn đập cho 1 trận mà!

Địch Dĩnh buông chén xuống. Đôi mắt phượng nhìn hẳn đang nhăn chặt mày mà nén giận, liền dùng ngón trỏ day day cái trán đang bực mình kia.

“Niệm Sinh, ta chỉ muốn đổi người đến ở cùng ta đến già.”

Dứt lời, Trầm nường liền lú lưỡi trợn tròn mắt. Vẫn còn đang ngậm 1 miếng thức ăn, ko biết nên nuốt vào hay nhả ra.

Minh Nguyệt buồn bã cúi đầu, thực không nuốt nổi. Tay nhanh chóng run rẩy ko cầm nổi chén nữa. Một cơn giận dữ bùng phát trong người. Nàng hận –

Nam nhân này thật không biết xấu hổ!

A Sinh vờ như chuyện gì cũng ko thấy. Lòng cũng thăm đau buồn. Y biết Minh Nguyệt tiểu thư không thể chấp nhận mối quan hệ của đại thiếu gia và nhị thiếu gia.

Lãnh Niệm Sinh cong môi cười tươi chưa từng có, hỏi: “ “Đêm nay, muốn ngủ ở đây hay là về phủ nha?”

“Ta ở lại.” Y cần phải đợi bắt chuột.

“Minh Nguyệt, mau ăn hết chung thuốc bổ này đi. Để lâu đã nguội hết rồi.” Trầm nường lựa lời khuyên bảo. Bà vào phòng bầu bạn với Minh Nguyệt đã 2 canh giờ.

“Trầm nường, ta không ăn.”

Dưới ánh nến mờ ảo ánh lên khuôn mặt tú lệ nhưng mang dáng vẻ nhợt nhạt tùy tiện. Đôi mắt trong suốt ko ngừng tuông nước mắt “Bà cũng nghe rồi đó. Địch đại nhân và Niệm Sinh ca....”

Đây là nguyên nhân chính yếu mà bà vào bầu bạn cùng Minh Nguyệt. Nhắc đến chuyện này, Trầm nường thật nổi nóng!

“Nhị thiếu gia thật hồ đồ, sao lại nổi hứng mê đắm thứ đó?” Chẳng lẽ đã cùng mấy nữ nhân lãng lơ ở ngoài đùa vui chán rồi sao?

“Mà đại thiếu gia cũng thật là....Là quan hảo hảo như vậy còn ko chịu, lại đua đòi đi ngoạn nam xướng. Nếu ko sao có thể đối xử với nhị thiếu gia..... Phi!” Mụ nghĩ mãi cũng ko ra nam nhân cùng nam nhân còn có thể làm gì được!

Minh Nguyệt âm thầm cúi đầu, vẫn chưa kể ra chuyện Niệm Sinh ca bị ép uống mị dược. Ngàn vạn lần sai đều do nam nhân kia.

“Chúng ta kiếp này làm nữ nhân thật đáng thương....” Trầm nương bắt đầu nhai đi nhai lại luận điệu củ rích kia. Bà cũng ngàn vạn lần cảm cảnh –

“Đó lấy chồng chẳng qua là muốn có chỗ dựa suốt đời. Thật ko thể lường trước mà – Tục ngữ nói: Hoa nhà ko bằng hoa dại. Nam nhân a, mười thì có tám chín người ko chịu nổi sức cám dỗ của hồ ly bên ngoài. Nay vốn thói đời là vậy, giờ đến nam kỹ cũng học nữ nhân câu dẫn nam nhân. Ta thường nghe thiếu hai dì tám ngoài chợ kể mà. Trước giờ cũng ko quá tin chuyện này. Ko ngờ chủ tử nhà mình cũng cùng 1 giuộc, còn ko biết là mình bị lừa gạt nữa ah.....” Bà ko hề phủ nhận, đại thiếu gia là người trong trong mơ của nhiều nữ nhân. Nhưng, sao y ko thú thê mà sống đến hết đời, lại dây dưa với nhị thiếu gia làm gì....

Trầm nương ngoài lắc đầu ra thì ko còn biết làm gì nữa. Nói năng lộn xộn, sau đó tự rút cho mình 1 chung nước. Bỗng –

Loảng xoảng!

Trầm nương cả kinh kêu lên: “Minh Nguyệt... cô....”

“Đừng nói nữa!”

Nàng ko thể nghe lọt lỗ tai những lời phê phán Niệm Sinh ca của nàng. “Niệm Sinh ca là bất đắc dĩ thôi....Đều là nam kia nhân làm hại... Niệm sinh ca là thân bất do kỷ.... Thân bất do kỷ....” Minh Nguyệt không ngừng lẩm bẩm. Đường như là để thuyết phục người khác cũng là tự lừa gạt chính mình.

Gương mặt tú lệ bỗng cười thật kỳ quái. Vô cùng chắc chắn nói: “Cứ yên tâm đi. Niệm Sinh ca nhất định sẽ sạch sẽ vô ngần.....Ta muốn cứu hắn, cũng giống như hắn đã cứu ta...”

Trầm nương trợn mắt lú lười, cả buổi cũng ko thể loại bỏ âm thanh ghê sợ kia ra khỏi đầu mình. Mặt Minh Nguyệt trong nháy mắt trở nên thật dữ tợn. Là bị đã kích quá lớn sao....

Mất thấy tâm ý của Hoài An đích bị đập nát, trong phòng bữa bãi lộn xộn. Trầm nương ngáp ngừng mở miệng gọi: “Minh Nguyệt....”

“Trầm nương...” Minh Nguyệt dường như ko nghe thấy gì cả nói: “Ta đi chổi đến quét, bà về phòng nghỉ tạm đi.”

Trầm nương thấy nàng mở cửa bước ra ngoài, hình như đã trở lại bình thường. Lúc này mới yên tâm dặn dò. “Cô cũng nên ngủ sớm chút đi....Nghe lời ta, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

“Ân, ta sẽ nghe lời.” Như vậy Niệm Sinh ca mới ko ghét bỏ nàng.

28. Quyển 2 - Chương 27

Nửa đêm canh ba.

Một bóng người nhảy vào nhà, lập tức đi theo hướng đại nhân đã chỉ, đến khoảng sân trước sương phòng xa lả. Quả nhiên, đại nhân đã đứng đó chờ y từ trước.

“Thiệu Quân, lão đại phu kết luận ra sao?”

Thiệu Quân đến gần bên Địch đại nhân báo cáo: “Đại nhân, lão đại phu đã kiểm nghiệm qua thuốc mà ngài giao cho lão. Ngoài những loại thuốc bổ thông thường, và nhân sâm ra thì có 1 thứ rất đặc biệt đó là mộc miết tử (hạt gấc).”

“Ah, đó là thuốc gì?”

“Lão đại phu nói nó chính có công hiệu tráng dương, cần phải cẩn thận khi dùng. Ngoài ra hạt gạo còn chứa 1 lượng độc nhỏ nhỏ, dùng để thuốc chó. Loại này có thể làm cho chó tê liệt trong 1 thời gian. Nếu người ăn phải thì hậu quả thật ko thể tưởng tượng nổi. Đại nhân, này đã rõ ràng nguyên nhân Lãnh Niệm Sinh bị đầu độc. Tám chín phần là do loại thuốc này gây nên.”[1]

Hả!

Địch Dĩnh thở gấp vài cái. “Hạt gạo....Người bình thường có thể biết được tác hại của nó ko?”

Y lập tức giao cho Thiệu Quân vật đang cầm trong tay. Dặn dò: “Đây là phương thuốc ta tìm được ở trù phòng. Sáng sớm mai, người nhanh chóng đem cho lão đại phu kiểm tra. Nhân tiện, phái người theo sát Trâm nương, rốt cuộc là đã mua thuốc ở đâu?”

“Đại nhân, có thể nào là do trù nương độc hại Lãnh Niệm Sinh?”

Địch Dĩnh không loại trừ khả năng này. “Nhưng, cũng có thể là, ngay đến trù nương cũng ko hiểu hết độc tính này.... Bất quá người giúp việc của hiệu thuốc chắc chắn biết. Có thể ngầm độc hại người trong thời gian lâu như vậy, cho thấy người liên can.....ko chỉ có một mình trù nương mà thôi.”

Dừng một lát, Địch Dĩnh lại hạ lệnh: “Thiệu Quân, nếu ngày mai mà lão đại phu vẫn chứng thực phương thuốc này có vấn đề, thì ngay lập tức bắt toàn bộ người có liên quan về phủ nha chờ xét xử.”

“Vâng ạ” Thiệu Quân lại hỏi tiếp: “Đại nhân, sao ngài lại ko cho Lãnh Niệm Sinh biết chuyện này?”

Địch Dĩnh lắc lắc đầu, “Tên kia thiện phân minh. Ta sợ một khi hắn biết sẽ làm ra chuyện ăn miếng trả miếng ngay.”

“Ra là vậy, thuộc hạ cáo từ.” Thiệu Quân dứt lời, liền giống như lúc đến, lặng lẽ biến mất trong đêm.

Địch Dĩnh lòng ghen đầy lửa giận. Nghĩ mãi ko ra, rốt cuộc là tại sao?

Vì bất chuột, y ko chỉ tự mình thử độc, mà còn trộm vật nữa. Bỗng nhiên, ko khỏi cảm thấy buồn cười –

Nhớ lại trước kia – Cũng vì 1 câu nói của tên kia, y cũng nguyện làm trộm đi tráo đổi tranh.

Tay vô thức mà xoa xoa lên vai trái. Nơi đó vẫn còn 1 ký hiệu được khắc ghi từ máu và nước mắt của y. Đã gần như hiểu được, năm đó rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà hắn oán giận mình như thế.

Chính thân nhân đã đẩy hắn vào hố lửa....

Địch Dĩnh ngửa đầu nhìn ánh trăng tàn nơi cuối trời. Đêm cuối tháng, mây đen dày đặc, dần dần che lấp đi ánh sáng đẹp đẽ. Bỗng nhiên, cảm thấy rùng mình – Y nhớ đến cái đêm trước khi cha tử vong, ánh trăng trên bầu trời cũng thật giống như tối nay....

Nỗi bất an tràn ngập trong lòng. Đến tột cùng là đang lo sợ điều gì....

Không rõ nguyên nhân, Địch Dĩnh cuối đầu về phòng, nhẹ nhàng bước lên nằm kế bên thiên hạ. Thoáng chốc, thất lực hơi căng cứng, là hắn đang dính lấy bên thân. Ôm thật lâu, gương mặt tuần tú cũng gác lên phía trước, mơ mơ màng màng lẩm bẩm. “Người....vừa đi....đâu?”

“Ta ở ngoài kia nói chuyện với Thiệu Quân 1 chút.”

Lãnh Niệm Sinh cố mở ra đôi mắt đang nặng trĩu, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không đâu, chỉ là vụ án có chút manh mối thôi.”

“Ừm...”

“Niệm Sinh?”

“Dừng... ờn...”

Địch Dĩnh cười nhạt, hơi nghiêng người, tên thô bạo liền lọt thỏm vào lòng, nơi trái tim đang đập. Hôn nhẹ lên tóc hắn, thì thầm: “Niệm Sinh, nhất định phải ở cùng ta đến già nha.”

Lời yêu cầu trầm ấm nhỏ nhẹ bên tai. Lãnh Niệm Sinh theo bản năng đáp lại: “Được...”

Biết hẳn từ trước đến nay đều hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Tảng đá lớn đang đè nặng lòng Địch Dĩnh đã được vứt bỏ. Tâm tình bất an dần dần ổn định. Đôi đan phượng tuần mâu cũng dần khép lại, ôm người vào lòng, từ từ chìm vào mộng đẹp....

Hôm sau.

“Dĩnh, hôm nay ta sẽ ko về sớm như thường lệ được. Người đừng chờ ta dùng bữa nga.”

Địch Dĩnh nhớ đến cuối tháng, tên này phải tính toán, xử lý chuyện làm ăn rất bận rộn. Bất luận chuyện nhỏ chuyện lớn, từ trên xuống dưới đều phải qua tay hắn mới được. “Làm xong việc thì nhớ về ngay, ta sẽ chờ người.”

Lãnh Niệm Sinh như hổ đói ăn xong chén cháo. Nói: “Ta sẽ cố gắng về sớm.” Bất Bình và Bất Phàm cũng có chuyện bận rộn của riêng mình, để các huynh đệ làm giúp mình nhiều chuyện mãi như vậy, hắn cũng thật ngại ngùng.

“Ta nghe Bất Phàm nói, Liên Nhi đã có mang rồi đó. Hôm nào chúng ta đi thăm nó đi. Được ko?”

“Ừh.”

Địch Dĩnh cũng để chén xuống. Tự tay kiểm tra cái bình ngọc trước mặt hắn, trong đó còn vài viên thuốc. “Còn thuốc thoa ta sẽ phái người đưa đến cho người sau.”

Lãnh Niệm Sinh bực mình, “Người thực nhiều lời nha. Ta thấy ngay cả cha cũng ko trông nom nương như vậy. Người làm gì phiền nhiễu như vậy.” Hắn đứng dậy ra khỏi phòng, quay đầu lại nói: “Ta đi dắt ngựa, rồi chờ người trước cửa.”

“Ừh.”

Địch Dĩnh chậm rãi ăn tiếp bữa sáng còn dang dở. Đôi mắt phượng nhìn chăm chú nữ tử trước mặt. “Minh Nguyệt, Hoài Xuân chính là mẹ kế của ta. Á vốn có tên là Mỵ Nương, giá cho cha ta cũng được 2 ba năm. Lúc trước, người có thấy qua ả ta bất thường gì ko?”

Bỗng nhiên bị hỏi bất ngờ, nhân liền thở rút 1 cái rất nhỏ nhưng vẫn truyền vào tai A Sinh đang ngồi cạnh đó và Địch Dĩnh.

A Sinh khuyên nhủ: “Minh Nguyệt, nếu muốn rửa sạch oan khuất cho cha thì nàng có manh mối gì cũng nên thẳng thắn nói cho đại thiếu gia biết.”

Hai vai Minh Nguyệt run rẩy, đôi môi cánh hoa cũng tái lại, ko muốn trả lời gì cả.

Địch Dĩnh cũng không bức nàng, chỉ dặn dò: “A Sinh, phiền thúc tạm tránh ra, cũng đừng cho Trầm nương vào phòng. Ta có chuyện muốn hỏi Minh Nguyệt.”

“Vâng ạh.”

Gặp A Sinh lập tức đứng dậy bước ra ngoài, Minh Nguyệt cảm thấy vô cùng bất mãn –

Nam nhân này dựa vào gì mà ra lệnh trong nhà này. Y ko chỉ đến đây quấy nhiễu cuộc sống bình yên, mê hoặc Niệm Sinh ca, còn dám nhắc đến người cha đáng chết kia....

Ko khí trong căn phòng thật lớn nhất thời trở nên nặng nề. Địch Dĩnh mặc kệ Minh Nguyệt có thừa nhận hay ko, y ko tin nàng ta cái gì cũng ko biết.

Hai người lặng yên trong giây lát, Địch Dĩnh mới nói: “Bản chất của Mỵ Nương ra sao, ta và cô đều biết rõ ràng. Minh Nguyệt, cha ta và cha cô cùng bị chết oan giống như như nhau. Một mình ả ta đã làm ra 2 mạng người. Nếu cô biết chuyện gì, hoặc là thấy ai đã từng qua lại, đều có thể giúp tra ra manh mối. Ta hy vọng cô có thể giúp đỡ.”

Minh Nguyệt thẳng thừng đáp trả ngay. “Ta đã nói là mình ko biết gì hết từ lâu rồi mà. Địch đại nhân muốn tra án tử thì nghĩ cách bắt hung thủ đi. Đây ko phải là nghĩa vụ của ngài sao?”

Trong nháy mắt đã bình tĩnh đối đầu như vậy. Vẫn là thái độ ko chịu hợp tác, còn dám hỏi vặn lại. Địch Dĩnh ko hề nóng giận, mà chỉ cảnh cáo: “Minh Nguyệt, biết mà ko báo, vẫn là có tội. Trên đời này không

có bí mật nào là vĩnh viễn, giấy không gói được lửa. Đợi đến lúc ta tra ra manh mối của án tử. Chứng thật cô đúng là có chuyện giấu giếm. Chắc chắn sẽ làm theo phép công mà ko thiên vị. Dù cho Niệm Sinh có muốn bảo vệ cô cũng vô dụng thôi.”

Dứt lời, Địch Dĩnh đứng dậy, rời khỏi phòng.

Minh Nguyệt cũng chậm chậm bước đến cửa, nhìn theo bóng dáng Địch Dĩnh đang rời đi. Đôi môi như cánh hoa cười thật thống khổ. “Ha ha.....Ta đã chuẩn bị sẵn *** thần ngồi tù rồi.....”

Bên ngoài nhà –

Lãnh Niệm Sinh đợi mãi thì cuối cùng cũng thấy người nhả nhặn lếch xác ra. Nhịn ko được mà mặt nặng mày nhẹ. “Người tìm xương trong trứng có phải ko hả? Ăn uống gì chậm chạp quá sức. Ta thật muốn bỏ người lại đi trước cho rồi.” Hắn nói mấy lời ko giống với lòng.

Địch Dĩnh cúi đầu nhìn hắn đang ngẩng mặt lên. Cái miệng nhỏ nhắn cứ liên tục nói ko kéo da non –

“Mẹ nó, ta thật ko hiểu nổi, ăn có 2 ba chén cháo, làm gì mà ở trong phòng lâu đến như vậy. Thật chẳng ra sao cả mà.....”

“Niệm Sinh, người có muốn theo ta về phủ nha trước ko?”

“Hử!”

Bị người nhả nhặn chặn miệng lại. Lãnh Niệm Sinh phút chốc ngưng nói, quay mặt đi.....Hai má đã nhanh chóng ửng đỏ lên.

“Ta muốn người về phủ nha lấy thuốc. Đợi bảo người đưa đến thì thật lo là ko biết có gặp người ko nữa.”

“Chúng ta đi thôi.”

Địch Dĩnh tự nhảy lên ngựa trước, rồi chờ hắn lên sau.

Hay tay của Lãnh Niệm Sinh ôm lấy thắt lưng của người nhả nhặn. Gương mặt tuấn tú tựa vào vai y. Mắt hơi khép hờ, môi cong lên mỉm cười. Đầu thầm nghĩ: Hai người bọn họ cứ ở chung với nhau như vậy mãi thì tốt biết bao.

Một chiếc xe ngựa dừng trước sông bạc của Lãnh Niệm Sinh –

A Sinh không thay đổi được thỉnh cầu của Minh Nguyệt tiểu thư, nên đồng ý nửa đêm đưa người ra ngoài – Vì đêm thức ăn cho nhị thiếu gia.

Minh Nguyệt tiểu thư thật là dụng tâm săn sóc. Chỉ tiếc, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Nhị thiếu gia đối với nàng ta chỉ là loại tình cảm huynh muội thông thường. Y hy vọng Minh Nguyệt tiểu thư có thể thẳng thắn nhận ra sự thật này.

A Sinh sau khi giúp Minh Nguyệt xuống ngựa, liền nói: “Minh Nguyệt tiểu thư, ta dắt người lên lầu tìm nhị thiếu gia, rồi ra xe chờ người nha.”

“Hảo, ta muốn chờ Niệm Sinh ca uống xong canh rồi mới đi.” Minh Nguyệt mang tâm ý của mình lên lầu hai, đưa cho Niệm Sinh ca cửa nàng –

Lãnh Niệm Sinh đang tính sổ sách trên bàn, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói: “Minh Nguyệt, sao muội đến đây thế?”

“Niệm Sinh ca, cảm thấy bất ngờ sao?” Minh Nguyệt khéo léo dụ dàng nói “Muội xin A Sinh dẫn đến đó. Có bữa tối đặc biệt làm cho huynh nè. Là Địch đại ca sáng nay dặn dò đó. Huynh đừng trách muội nha.”

“Àh.”

Người nhả nhặn sợ hắn nhin đói, cũng ko nên bảo Minh Nguyệt đem thức ăn đến chứ. Lãnh Niệm Sinh không những ko cảm động mà còn bĩu môi mắng: “Thật là, ko hiểu đầu óc của y đang nghĩ gì nữa? Nếu lo cho ta sao ko tự mình lếch xác đến đây. Cũng ko nhớ là muội đã mang thai mấy tháng rồi sao. Vài ngày nữa là sinh rồi còn gì.....”

Lãnh Niệm Sinh vừa nói vừa dọn bát chỗ trên bàn, hối thúc: “Mau để đó rồi về đi.”

Minh Nguyệt vẫn ko động đậy, ngồi xuống trước mặt hắn. “Niệm Sinh ca, muội muốn nhìn huynh ăn xong rồi mới có thể yên tâm.”

Lãnh Niệm Sinh nhất trợn trắng mắt, thật không chịu nổi Minh Nguyệt cũng trở nên nhiều lời như vậy. Hắn tự thân đỡ lấy thức ăn trong tay của Minh Nguyệt. Hương thơm của 1 chung canh nấm hương xông vào mũi.

Cầm lấy muỗng từ tay Minh Nguyệt, Lãnh Niệm Sinh múc 2 ba cái đã ăn gần nửa chung. “Được rồi, ta ăn ko vô. Muội mau về nghỉ ngơi sớm chút đi. Đêm nay ta ko về nhà đâu.”

“Muội biết mà, Niệm sinh ca. Để muội nhìn huynh thêm chút nữa, đừng đuổi muội đi.” Minh Nguyệt cúi đầu, hai tay xoắn lấy váy. Lòng đầy bất an.

Lãnh Niệm Sinh thấy bộ dáng nàng thật đáng thương. Nghĩ thầm, cứ để nàng ta ở đây 1 chút nữa cũng ko sao. Nên cũng ko phản đối gì thêm.

“Chừng nào buồn ngủ cứ nói với ta. Ta sẽ dẫn muội xuống lầu tìm A Sinh.”

“Àn, Niệm Sinh ca, muội ko muốn ngủ. Muội muốn ở cùng huynh, Nếu muội ko phải đang đợi sinh tạt chũng này, thì chúng ta đã cùng đi rồi.”

Lãnh Niệm Sinh cứ luôn tay luôn chân, lòng cứ muốn chạy nhanh về bên cạnh người nhả nhặn, vốn dĩ là ko nghe kĩ những Minh Nguyệt vừa nói.

Thời gian từng chút trôi qua, Lãnh Niệm Sinh toàn thân bắt đầu đổ mồ hôi, từng cơn buồn nôn dâng lên cổ họng. Hắn gờ tay che miệng, tay kia cũng ko cầm nổi sổ sách nữa — Bộp!

Quyển sổ rơi xuống đất, Lãnh Niệm Sinh cùng lúc cũng cúi người xuống bắt đầu nôn....

“Niệm Sinh ca.....ráng chịu 1 chút là tốt rồi. Qua đêm nay, huynh sẽ ko bao giờ....bị người khác chà đạp nữa. Từ nay về sau, sẽ thoát khỏi bể khổ rồi.”

“Muội vừa nói gì, Minh Nguyệt....” Lãnh Niệm Sinh dùng tay áo lau đi khòe miệng đang nhiễm bẩn. Ngẩng đầu lên, bỗng cảm thấy choáng váng vô cùng. Hình ảnh đập vào mắt cũng trở nên mơ hồ mờ nhạt. Trọng tâm cơ thể ko ổn, liền gờ tay muốn bắt lấy thứ gì đó để đỡ thân mình, lại rơi vào khoảng ko. Thoáng chốc

Cả người hắn té ra sau, cắn răng rên rĩ: “Áh..... Đau quá...” Bụng đau như cào xé, Lãnh Niệm Sinh quỳ rạp trên mặt đất vận vẹo thân mình đau đớn vô cùng, cố lê đến dựa vào bức tường trước mặt.

Giờ phút này, trán ko ngừng đổ mồ hôi. Hắn khó chịu cúi người ráng dần xuống đau đớn. Ko ngừng nôn ra....

Ý thức càng lúc càng hôn mê, mắt cũng thấy đầy bóng tối. Liền hỏi ra nghi ngờ trong đầu mình: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì....”

“Niệm Sinh ca...” Minh Nguyệt vẫn còn đang ngồi đợi ở vị trí cũ. Nàng không đành lòng thấy bộ dáng vạn lần thống khổ của Niệm Sinh ca. Chậm chậm quay mặt đi, vỗ về: “Niệm Sinh ca, chỉ cần ráng chịu 1 chút là được rồi, đau đớn sẽ qua rất nhanh thôi.”

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt 1 cái liền hiểu ngay. Đau đến run rẩy, hai cánh môi khó khăn lắm mới mở ra được hỏi: “Minh Nguyệt....Rốt cuộc.....Người đã cho.....taăn Cái gì?”

Minh Nguyệt vẫn chưa trả lời, đợi thêm chút nữa, mới chậm chậm đứng dậy đến gần người đang run rẩy kia. Gương mặt tuần tú giờ đang trắng như tờ giấy, môi cũng dần chuyển sang đen, cả người dựa vào bức tường trước mắt, dường như đang rất chống đỡ lại vậy.

Minh Nguyệt lập tức che miệng lại không cho môi phát ra âm thanh. Lệ đã sớm chảy đầy hai má. Ngồi xuống trước mặt Lãnh Niệm Sinh, tay run rẩy cầm lấy cái bình ngọc. Nàng nghẹn ngào: “Thứ này ko thể mang bên người.”

Dùng sức giật đứt ra đoạn dây màu xanh buộc bình.

Lãnh Niệm Sinh bỗng có sức lực rống lên “Trả lại cho ta!” Tay quơ loạn trước mặt, may mắn nắm được đoạn dây trang sức mắc trên bình.

Minh Nguyệt cũng dùng sức kéo về, cắn răng nói: “Muội ko trả cho huynh đâu. Trên người của huynh ko thể mang bất cứ thứ gì của nam nhân kia. Muội muốn giúp huynh thoát khỏi nam nhân kia....Như vậy huynh mới sạch sẽ *** khiết được.”

Một cơn giận nhất thời bốc lên. Cố dùng chút lý trí còn sót lại chống đỡ cơ thể, Lãnh Niệm Sinh dường như đã dùng hết sức lực còn lại hét lên: “Người rốt cuộc đang nói bậy bạ gì đó....Trả đồ lại cho ta....Buông ra.....”

“Không, ” Minh Nguyệt thấy miệng hắn vẫn nôn ko ngừng, nhưng tay vẫn nắm chặt dây trang sức. Sắp chết rồi, còn nghĩ đến nam nhân kia làm gì nữa....

“Niệm Sinh ca, buông tay!” Nàng mở miệng van xin hắn.

“Không” Lãnh Niệm Sinh hơi thở càng lúc càng mỏng: “Ta chết cũng không buông....Ko buông....”

Bỗng nhiên, Minh Nguyệt như phát điên hét lên — “Ta không trả! Niệm sinh ca đã sắp chết đến nơi rồi mà còn mê đắm như vậy. Vật này ta ko trả, ko cho người mang đi —”

Nửa khắc sau, Minh Nguyệt nhìn trừng trừng thân thể đổ gục xuống của Lãnh Niệm Sinh, nàng ko nghe thấy gì nữa. Buông nhẹ tay, thì thảo tự nói với mình: “Niệm Sinh ca....Kiếp này, muội tự biết là ko xứng với huynh. Nhưng muội ko thể trơ mắt ra nhìn huynh hồ đồ như vậy....Chúng ta kiếp sau sẽ ở cùng 1 chỗ. Huynh đi trước đi, chờ muội sinh xong sẽ cùng đi với huynh.”

Lãnh Niệm Sinh không hề đáp lại, thân hình đã ngã hẳn xuống đất, người dần dần ko còn run rẩy, đến nôn cũng đã ngừng lại, chỉ có tay vẫn nắm chặt dây đeo ko chịu buông.

Tim bỗng dưng nhói lên, cả người Địch Dĩnh bỗng hơi lão đảo, lập tức trấn định *** thần, giữ bình tĩnh lấy lại thăng bằng trên lưng tuần mã.

Không hiểu sao –

Càng đến gần chỗ của hắn, lòng càng nặng nề.

Tối nay, đã từ miệng của đại phu xác định, trong thức ăn đêm qua có độc. Nó hỗn loạn gồm thuốc bổ, thuốc an thai, tráng dương còn có cả mấy phương thuốc xảy thai nữa. Kỳ lạ ở trong thuốc xảy thai còn có độc thạch tín.

Đã phái Thiệu Quân dắt người đi bắt Trần nương cùng người bán thuốc về phủ nha đợi xét xử rồi.

Vậy là y cũng ko cần phải lo cho hắn bị tiếp tục đầu độc nữa. Giờ chỉ còn tra ra nguyên nhân rõ ràng là được. Nhất định có thể sẽ biết thêm manh mối.

Nhưng, y vẫn – bất an như vậy?

Thoáng chốc, cảm dây đeo ở cổ trượt ra. Nháy mắt liền rơi xuống –

Địch Dĩnh nhảy xuống ngựa, cúi người nhặt dây đeo hổ phách vàng. Lúc ngẩng đầu lên đã thấy A Sinh hốt ha hốt hải chạy đến.

A Sinh hai mắt đỏ hoe nhìn người vừa đến, lập tức mở miệng kêu lớn: “Đại thiếu gia, nhị thiếu gia xảy ra chuyện rồi! Người.....sắp chết rồi....”

Rầm!

Đời đan Phượng tuần mâu nhìn chăm chăm vào người A Sinh đang ôm. Gương mặt tuần tú kia chỉ còn 1 mảnh tro tàn. Toàn thân Địch Dĩnh nhất thời lạnh thấu xương –

[1] Hữu cảm thấy hơi lạ nha. Hữu thấy bên mình vẫn hay lấy hạt gấc ngâm rượu mà. Các bạn có thể xem tác dụng ở đây

29. Quyển 2 - Chương 28

A Sinh gõ mạnh ‘Rầm rầm rầm –’ tạo nên tiếng động vang vọng trong đêm. Miệng thì gọi to “Lão đại phu, lão đại phu... Mau cứu mạng...”

“Ai đó?” Lão đại phu mơ mơ màng màng mở cửa. Thoáng chốc 1 bóng người quen thuộc như 1 trận gió ào vào trong. Nghe tiếng thấy người, vô cùng lo lắng cầu xin: “Lão đại phu, xin lão hãy nhanh chóng cứu chữa cho Niệm Sinh. Hắn sắp chết rồi.”

Hả!

Lão đại phu chớp mắt 1 cái liền tỉnh táo ngay, ngạc nhiên nói: “Mau để người xuống, ta xem xem.”

Địch Dĩnh không dám dừng lại đến nữa khấc. Ngay lập tức ôm người vào trong phòng. A Sinh cũng vội vội vàng vàng thấp thêm vài cây nến. Lão đại phu ngồi ở mép giường bắt mạch cho Lãnh Niệm Sinh, sau đó kêu lên 1 tiếng: “Hồng!”

Địch Dĩnh và A Sinh cùng nhìn thoáng qua nhau. Sắc mặt trắng bệch.

“Nhị thiếu gia rốt cuộc có cứu được hay ko?”

“Tình trạng hiện giờ của Niệm Sinh ra sao? Mau nói cho ta biết?”

Lão đại phu lắc lắc đầu, “Hắn trúng độc rất nặng, người đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê. Người phải có dự tính cho chuyện ko may. Ta lập tức đi làm thuốc giải độc, chỉ có thể nghe theo ý trời mà thôi.” Lão đại phu vẫn chưa nói hết là nếu ko phải trong cơ thể của Lãnh Niệm Sinh đã có kháng thể với độc dược, nói ko chừng đã sớm về với tổ tiên rồi chứ ko chống đỡ được tới giờ đâu.

Rầm!

Địch Dĩnh chấn động, ko ngừng run rẩy lui về sau vài bước. Ko thể nào chấp nhận, buổi sáng rõ ràng là hắn khỏe mạnh đến từng sợi tóc, thậm chí y còn cùng hắn về phủ nha nửa kìa. Thật ko ngờ, chỉ vón vện vài canh giờ, hắn lại trở nên như thế....

Bất an cả ngày giờ đột nhiên bị đã kích lớn như vậy. Địch Dĩnh trong chớp mắt liền bùng nổ –

Y giận dữ rống lên: “A Sinh! Mau nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao Niệm Sinh lại trở nên như thế?”

A Sinh lòng đầy đau khổ, bất chợt quỳ xuống. Thỉnh tội: “Điều tại tiểu nhân ko tốt. Là tiểu nhân ko nên dắt Minh Nguyệt đi tìm nhị thiếu gia.”

“Bớt nói nhảm lại đi, người sao lại ra nông nổi này?”

“Minh Nguyệt, nàng ta.....Đem thức ăn tối cho nhị thiếu gia, còn tiểu nhân chờ bên ngoài. Qua 1 lúc lâu, tiểu nhân trước sau vẫn ko thấy Minh Nguyệt xuống lầu. Thế là tiểu nhân liền lên lầu tìm người, mới phát hiện nhị thiếu gia đang nằm bất động trên đất. Còn Minh Nguyệt đã ko còn biết gì, ngồi ngây dại bên cạnh.”

“Sao lại phát hiện chuyện của Niệm Sinh trễ như vậy?”

“Đại thiếu gia, vì trong sông bạc lúc nào cũng âm ỉ cả nên mới kéo dài đến giờ.”

“Minh Nguyệt đâu?”

“Tiểu nhân đã phái người giám sát nàng ta chặt chẽ rồi ạ.”

Địch Dĩnh nghe xong cũng ko nói thêm gì nữa, mà bước vào được đường của lão đại phu.

A Sinh hãy còn quỳ gối như cũ. Lòng nghĩ thầm, nếu nhị thiếu gia chết, thì thật ko còn mặt mũi nào mà gặp lão gia và phu nhân.

A Sinh ngẩng đầu lên thấy lão đại phu đang đến bên giường. tim y như thắt lại, ko đành lòng nhìn nhị thiếu gia hấp hối, nói: “đại phu, van cầu lão hãy dùng hết sức mà cứu lấy nhị thiếu gia. Ta phải đi báo cho lão gia và phu nhân mới được.”

“Hào. Người mau đi đi.”

Địch Dĩnh mạnh mẽ bước vào, gương mặt anh tuấn khiến người khác phải run lấy bầy. Đêm nay đã xảy ra chuyện quá sức nghiêm trọng rồi. Y nhất quyết truy cứu đến cùng, bất cứ ai có liên quan nhất định phải trả giá.

Lòng nặng nề, cả người ko một tiếng động bước lên lầu, vừa đến cửa phòng đã nghe Minh Nguyệt ko ngừng lẩm bẩm –

“Niệm Sinh ca... Ha ha... ko thuốc nào cứu nổi đâu.”

Đôi mắt anh tuấn thấy nữ tử đáng căm hận kia đang ngồi trên đất, cách đó ko xa còn có 1 đồng ô uest. Địch Dĩnh chậm chậm ko 1 tiếng động mà đến gần Minh Nguyệt, thô lỗ nắm lấy nàng, ngữ khí mạnh mẽ, đầy lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc người đã cho Niệm Sinh uống thứ gì?”

Minh Nguyệt hai mắt vô thần nhìn nam nhân, môi cong lên hả hê cười: “Àh, đừng hỏi mất công, ta ko cho người biết đâu.”

Địch Dĩnh nhìn nữ nhân này trừng trừng tiếp tục hỏi: “Tại sao người phải độc chết Niệm Sinh?”

“Vì ta ko muốn thấy Niệm Sinh bị người chà đạp. Niệm sinh đã chết rồi, chết lâu rồi.....hắn chết rồi....ha ha.”

Địch Dĩnh vùng tay lên, ‘bốp!’ 1 cái tát ngay vào mặt Minh Nguyệt. “Cái tát này là đánh thay cho Niệm Sinh. Người ko nên hại chết người luôn thương tiếc người. Đến tột cùng là người đang nghĩ gì hả!”

Minh Nguyệt xoa xoa hai má, mắt oán hận nhìn về phía Địch Dĩnh, phẫn nộ mà lên án: “Nếu không phải vì người, Niệm Sinh ca cũng sẽ không có kết thúc như thế này. Người là chính là nguyên nhân, người làm vậy bản hân.”

Địch Dĩnh bỗng giật mình. Đến giờ mới hiểu được suy nghĩ và hành động của nữ nhân này. Y liền buông ngay tay ra. Chạm vào nàng thêm giây nào chính là tự hạ nhục mình thêm giây đó.

“Minh Nguyệt, ta đối với hân là hữu tình. Còn người lại xem hân là thứ gì? Nhấn tâm xuống tay dồn ân nhân của mình vào chỗ chết. Nợ này, chúng ta sẽ từ từ tính!”

Địch Dĩnh đến đây để lấy đi thức ăn thừa còn để lại. Nếu tìm ra là loại độc gì, thì có thể hốt đúng thuốc chạy chữa rồi.

Trước khi xuống lầu, y đã dặn dò hai gã giúp việc, đem Minh Nguyệt áp giải đến phủ nha, giao cho quan sai xử lý.

Sau này, y đối với nàng sẽ tuyệt không nương tay!

Địch Dĩnh nhanh thật nhanh trở lại được đường, vẫn chưa kịp hỏi gì cả, đã thấy lão đại phu lắc lắc đầu: “Niệm Sinh, sắp tắt thở rồi.”

“loảng xoảng!” Chung thức ăn trong tay rơi xuống đất. Địch Dĩnh cả người run rẩy chậm chậm bước đến bên giường, tự mình đưa tay kiểm tra hơi thở của hân – “Không”

Tiếng hét bi thương vang vọng, cả thân hình đổ ập xuống người tiên hạ. Thân thể dần dần trở nên lạnh căm. Bàn tay to lớn nắm lấy tay hân, ngón tay chạm vào 1 vật lạnh lẽo. “Đến chết vẫn còn nắm chặt dây đeo kia. Vậy sao đành lòng bỏ lại ta....”

“Niệm Sinh... Người không giữ lời hứa, người ko giữ lời.....” Khẽ hôn lên mặt hân, môi chỉ cảm thấy cơ thể đang lạnh dần. Mắt mờ mịt nhìn gương mặt tuấn tú, mắt hân vẫn khép chặt, nhưng dường như có nước mắt đang chảy xuống....

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho hân. Môi nghẹn ngào, vô vè: “Niệm sinh... Đừng khóc...”

Tại sao lão thiên gia lại tàn nhẫn như thế. Vào buổi tối mấy năm về trước lấy đi người y chí thân. Vài năm sau, cũng vào ban đêm lại làm y mất đi người mình yêu thương nhất.

Địch Dĩnh ôm lấy hân, ôm thật chặt vào lòng, khẽ hôn lên tóc, chậm chậm bước ra ngoài –

Nhìn lên bầu trời, một vầng trăng sáng đang ở cao cao. Ánh trăng vàng nhạt óng ánh trên người thiên hạ, như trung hòa đi khuôn mặt trắng bệch và làn môi đã bắt đầu tím tái. Địch Dĩnh tựa đầu chôn ở người hần, quỳ trên mặt đất, ko nói lời nào, chỉ khóc thảm thiết – (Bạn Hữu cũng khóc nữa, cầm khăn giấy, hix hix.....)

Mãi thật lâu sau, y hoảng hốt khi ko còn nghe gì nữa từ ngực hần. Nghẹn ngào hỏi: “Nếu có thể đổi.....Ta lấy phân nữa thọ mệnh của mình đổi với người được ko? Tuy hai người chúng ta ko thể sống đến bạc đầu....Nhưng có thể sống cùng với nhau, dù ngắn ngủi cũng ko sao.....Được ko?”

“Niệm Sinh... Nói cho ta biết... Được không?”

“Được không...”

Địch Dĩnh vẫn ko hề nghe được tiếng đáp lại. Y cứ mãi quỳ trên đất, miệng ko ngừng lập đi lập lại. Vẫn chưa chịu bỏ hy vọng –

Lão đại phu lặng lẽ đứng ở cửa được đường, buông ra vô số tiếng thở dài.

Lúc A Sinh dẫn lão gia và phu nhân đến được đường của lão đại phu thì đã trễ rồi. Ba người đều dừng bước khi thấy bóng người trước cửa.

Tiếng rên rĩ đứt quãng truyền vào tai của mọi người. Đây chính là đau đớn tận tâm can Niệm Sinh..... Được không tất cả đều biến mất vào ko trung, trước sau vẫn ko có hồi đáp.

Lão đại phu bước đến trước mặt 3 người, sau khi nói mấy câu thì cúi đầu đầy đau buồn bước vào trong.

Duẩn Huyền Niệm liền đỏ hoe đôi mắt, cả thân người run rẩy, dựa vào nam nhân phía sau. Tay nắm chặt lấy vạt áo của hần, thì thào: “Niệm Sinh... Niệm Sinh... Nó...”

Tim của Lãnh Thiết Sinh nhảy mạnh lên, đập loạn nhịp. Ko thể tin được những điều lão đại phu vừa mới nói: “Niệm Sinh chết rồi...”

Rầm!

A Sinh chớp mắt 1 cái như rơi xuống địa ngục. Nghĩ mình đã gián tiếp hại chết chủ tử. Thân hình đang đứng bỗng mềm nhũn ra, lập tức quỳ xuống trước mặt gia và phu nhân thỉnh tội: “Là tiểu nhân đáng chết, đáng chết, đáng chết...”

Y thật ko còn gì để nói. Nếu biết trước như vậy thì đã ko dắt Minh Nguyệt đi tìm nhị thiếu gia. Như vậy thì chuyện gì cũng sẽ chưa bao giờ xảy ra.

“Tội của tiểu nhân đáng chết vạn lần!” A Sinh không ngừng dập đầu thỉnh cầu gia và phu nhân tha thứ. “Là tiểu nhân ko bảo vệ nhị thiếu gia thật tốt. Đều là tiểu nhân hại nhị thiếu gia. Nếu ko dẫn Minh Nguyệt đi tìm nhị thiếu gia...”

“Được rồi! Mặc kệ chuyện của người.” Đã hiểu hết toàn bộ sự việc. “Niệm Sinh bị nữ nhân kia hại chết. Ở đâu rồi?” Lãnh Thiết Sinh giận nát tim, ko thể nào ko giết nữ nhân kia.

Việc đã đến nước này, A Sinh vô lực bảo toàn cho Minh Nguyệt, cảm thấy sau khi nàng sinh xong, chắc chắn phải trả lại công bằng cho chủ tự mình. “Minh Nguyệt phải chết ngay lập tức.”

Lãnh Thiết Sinh trong cơn nóng giận, mặc kệ đứa con lớn của y đang làm gì. Bất kể kẻ nào dám động đến 1 cái lông tơ của đứa con nhỏ đều đáng chết. Huống chi là hại chết nó như hiện tại.

Y mệnh lệnh: “A Ssinh, người đưa Huyền Niệm về nhà.”

Duẩn Huyền Niệm vội vàng lên tiếng, ngăn lại cơn xúc động của tướng công, “Không cần. Nếu người báo tư thù, chỉ làm thằng bé Địch Dĩnh này thêm khó xử mà thôi.”

Địch Dĩnh thì thầm: “Cha, nữ nhân kia đã bị đưa về phủ nha. Xử lý ả là chuyện của con. Cầu người đừng can thiệp. Còn nữa, Niệm Sinh ko có chết, hần chỉ đang ngủ thôi. Hần đã hứa là sẽ cùng con đến bạc đầu. Hần luôn tuân thủ hứa hẹn. Chắc chắn sẽ tỉnh lại thôi...”

Địch Dĩnh yêu thương vỗ về gương mặt người trong lòng, dịu dàng nói: “Niệm Sinh, ta sẽ mang người về phủ nha ngay. Chỉ cần người ở bên cạnh ta, sẽ ko ai dám hại người. Chúng ta trở về, giống như lúc trước ở cùng với nhau.” Hai tay ôm thật chặt, y ko tin hẳn đã chết rồi.

Cứ một mực ôm lấy thân thể đã lạnh như băng, Địch Dĩnh chậm rãi đứng dậy, cúi đầu thân thiết cọ cọ hai má thiên hạ. Hẳn là của y, là người y muốn che chở cả đời.

“Người giờ có nói chuyện với ta ko cũng chẳng sao cả. Ta chờ người tỉnh dậy, chờ nghe người lải nhải, chờ nghe người mắng ta, Niệm Sinh...”

“Địch Dĩnh...”

“Đại thiếu gia...”

Địch Dĩnh như ko hề nghe thấy tiếng của nương và A Sinh đang hét lớn. Thần thờ lướt qua bọn họ. Trong đôi mắt đỏ hoe, chỉ còn duy nhất sự tồn tại của hắn. Ôm chặt trước ngực, ai cũng ko thể giành với y....

Lãnh Thiết Sinh sững sốt như bị sét đánh trúng. Buồn thương dần thay thế cho giận dữ, nhìn theo bóng dáng của đứa con lớn đang ngày càng xa, y hỏi: “Huyền Niệm, Địch Dĩnh có phải là điên rồi ko?!”

Trước mặt Duẫn Huyền Niệm tối sầm lại, tay đang nắm vạt áo bỗng buông ra, thân thể theo người của nam nhân mà trượt xuống –

Lãnh Thiết Sinh phản ứng nhanh lẹ đỡ lấy hắn, cúi đầu nhìn xem, liền phát hiện nương tử đã ko thể chịu nổi hai sự đã kích quá lớn này.... Hở –

30. Quyển 2 - Chương 29

“Đại phu — “

Lãnh Thiết Sinh bế người chạy nhanh vào được đường, đặt lên 1 cái ghế. Lòng y nóng như lửa đốt mà giục: “Lão đại phu, nương tử của ta ngất rồi. Mau qua đây xem giúp đi.”

“Đợi 1 chút....” Lão đại phu ngồi xổm dọn dẹp đồng hồ trên mặt đất. Lão nhú mày nhìn kỹ chút cận còn sót lại của món ăn. Tay cầm lấy nửa cái nắm hương: “Ha, thì ra là thứ này....”

“Đứng lên đi!”

Lãnh Thiết Sinh mặt mày xanh mét, kéo lấy lão đại phu. Ngữ khí mạnh mẽ thập phần uy hiếp: “Mẹ nó, có người ngất, lão còn cầm mấy thứ đó làm gì. Định chê là nhà ta mất một mạng người còn chưa đủ sao. Tính đem mạng mình chôn theo chung luôn phải ko?”

Thoáng chốc, hai hàm răng của lão đại phu lộn cộc va vào nhau. Mũi ko ngừng run rẩy nói: “Niệm... Niệm Sinh... Chưa chết.”

“Lão nói cái gì?!” Lãnh Thiết Sinh lập tức buông áo của lão đại phu ra. Ngạc nhiên nói: “Mấy lời này có nghĩa gì?”

Lão đại phu bung bung thứ gì đó đang cầm trên tay ra. Kiểm tra nó thêm lần nữa, khẳng định: “Là.....là có liên quan đến loại nắm này.”

Hai mắt của Lãnh Thiết Sinh nhú lại, thấy hình dáng của cây nắm kia thật giống như thường, ko có gì khác lạ. Chỉ hơi lạ là bên ngoài nó thì màu trắng, khi bị bung ra trước ánh sáng thì ngả sang vàng. Y liền cảnh cáo: “Lão mau nói cho rõ ràng. Nếu ko...”

Lão đại phu sợ tới mức rụt cổ lại, lập tức giải thích: “Lúc Địch đại nhân làm rơi chung canh này. Ta đoán là hắn vội vã chạy tới chạy lui như vậy chắc cũng là để kiểm tra xem Niệm Sinh đã ăn cái gì. Giờ thì đã tìm ra được độc gì rồi.”

“Ý của lão là... Nắm độc?”

Lão đại phu gật gật đầu.

“Loại nấm này mọc nhiều trong rừng trên núi. Nó có chứa độc tố, nếu người ko cẩn thận ăn nhầm sẽ gây ra nôn mửa, dạ dày co thắt đau đớn, toàn thân ko ngừng run rẩy. Thậm chí dẫn đến trạng thái chết giả. Nếu ko điều trị kịp thời, chắc phải theo ông theo bà rồi. Chỉ là có ko ít người nhầm lẫn ăn phải loại nấm độc này, cuối cùng lại chết do bị chôn sống hoặc đóng nắp quan tài.” Lão liền nhớ lại vài vụ án đặc biệt lúc xưa. Người nhà của người bị nạn thường kiểm tra qua quýt rồi hạ táng, dẫn đến sai lầm ko thể cứu chữa được.

Hở! Lãnh Thiết Sinh hít sâu vài hơi, nghe lão đại phu nói tiếp.

“Vì người thường ko biết trong loại nấm độc này có chất gây tê liệt thần kinh. Nên trước mắt Niệm Sinh vẫn là đang chết giả thôi.”

“Lão đại phu có chắc như thế ko?”

“Trong cơ thể của Niệm Sinh vốn có kháng thể giải độc, vì lúc trước, ta có chế thuốc giải độc cho hắn uống mỗi ngày. Dương nhiên là có thể hóa giải được mấy loại độc thông thường rồi. Ha ha...” Lão đại phu mặt mày hớn hở nói: “Lãnh gia, người có thể yên tâm, Niệm Sinh ko chết được đâu nga.”

Lãnh Thiết Sinh một chút cũng ko cười nổi. Y nhắc lão đại phu “Niệm Sinh không chết, nhưng Dịch Dĩnh lại điên rồi.”

Lão đại phu lại tiếp tục cười nói: “Chứng điên của Dịch đại nhân chỉ tạm thời thôi mà. Thuốc đặc trị ko phải ở ngay bên cạnh y rồi sao”

“Nó vừa mới ôm Niệm Sinh đi mất tiêu rồi.”

“Chỉ cần người không bị y đem đi chôn. Ta dám chắc bệnh điên của Dịch Đại nhân trong vòng 3 ngày có thể khỏi hẳn.”

“Nếu nói như vậy, thì đối nay đã mất công sợ hãi hết 1 phen. Niệm Sinh ba ngày sau liền có thể tỉnh lại?”

“Đúng vậy.”

Được lão đại phu đảm bảo, Lãnh Thiết Sinh đã bỏ đi được sự lo lắng trong lòng: “Phiền alô cứu tinh nương tử của ta. Ta phải dẫn hắn đi nhìn Niệm Sinh sống lại. Dịch Dĩnh cũng sẽ trở lại bình thường.”

Y thích nhất là làm cho nương tử ngạc nhiên đến vui mừng. Lãnh Thiết Sinh quỳ dị cười –

“Ha ha...” Sau đó, nương tử sẽ thương y thêm chút nữa. Thậm chí, có thể mơ đến cảnh để cho Xuân Hoa, Thu Nguyệt chăm sóc tiểu nhi tử...Ha! Muốn giành nương tử với lão tử. Tiểu quỷ này đạo hạnh còn chưa cao thâm đâu. Cứ từ từ mà khóc cho đã đi!

A Sinh này giờ vẫn đứng chờ ngoài được đường, toàn bộ lời nói của lão đại phu đều nghe ko sót chữ nào. Ko khỏi tạ ơn trời đất, may là nhị thiếu gia phúc lớn mạng lớn, được bình yên vô sự. Nếu không, y chỉ còn biết lấy cái chết để tạ tội.

Phủ nha.

Tin tức Lãnh Niệm Sinh tử vong được đại nhân mang về bắt đầu truyền ra khắp nơi –

Gã sai vặt Phú Quý sợ đến mức hai chân nhũn cả ra, đang kể lại chuyện mình vừa nhìn thấy sáng nay cho vài viên quan sai nghe. “Dịch đại... nhân điên rồi... ngài, ngài ấy.... Đem thi thể của....Lãnh Niệm Sinh.....để.... để ở trong phòng. Còn bảobảo ta....ko được làm ồn.....quấy rầy.... Lãnh Niệm Sinh ngủ... ngủ.” Gã lắp ba lắp bắp, cuối cùng cũng nói hết câu.

Mặt của mấy viên quan sai nhất thời đông cứng lại. Sau đó tất cả đều rơi vào yên lặng, ko nói lời nào.

Qua 1 lúc lâu, có 1 người tên Vương Sâm là quan sai trong nhóm mở miệng nói trước: “hèn chi, ta thấy song thân của Dịch đại nhân đều đang ở phủ nha. Chắc bọn họ sẽ ở đây vài ngày nữa ah.”

“Đừng nói là phải chờ án tử kết thúc thì bọn họ mới có thể rời khỏi nha?”

“Hay là khuyên đại nhân đem thi thể của Lãnh Niệm Sinh an táng đi?”

“Hoặc có thể đợi *** thân của đại nhân khôi phục lại như cũ, rồi xử lý thi thể của Lãnh Niệm Sinh luôn cũng ko muộn.”

Vài tên quan sai trong nhóm bắt đầu đoán già đoán non. Trong đó có 1 gã thấy Thiệu bộ đầu đang đi đến, liền chạy lên phí trước hỏi: “Có thật là đại nhân của chúng ta đã bị...điên rồi hay ko?” Nếu đúng như thế, thì con đường công danh của đại nhân ắt hẳn cũng bị tắt động theo....

Thiệu Quân liền nổi giận quát: “Thật ă nói nhảm nhí. Ai dám nghi ngờ *** thần của đại nhân có vấn đề, ta sẽ là người đầu tiên ko tha cho hắn!” Y phải ngăn chặn những đồn đãi bất lợi cho đại nhân lan ra ngoài phủ nha. Tránh đánh động lòng người mà đồn đại oái á, khi đó rất có thể con đường làm quan của đại nhân sẽ bị ứ....

Gã sai vật Phú Quý há miệng trợn mắt, sau 1 lúc lâu mới nói: “Nhưng....rõ ràng là....chính đại nhân đã....”

Thiệu Quân không đợi gã lắp bắp xong đã mệnh lệnh cắt ngang: “Câm miệng!”

“Đại nhân chỉ là thương tâm quá độ, đợi người chấp nhận cái chết của Lãnh Niệm Sinh là thật, thì sẽ nhanh chóng xử lý thôi. Kể từ bây giờ, ta muốn các người mắt nhắm mắt mở, ai dám đem chuyện của phủ nha tiết lộ ra ngoài, lập tức sẽ bị điều đi ngay.”

Mấy tên quan sai cùng nhau gật đầu, bọn họ sao lại ko hiểu rõ đạo lý thay chủ lo toan. Đều nhất trí nói:

“Đã biết rõ, người cứ yên tâm. Những chuyện xảy ra ở phủ nha, chúng ta nữa chữ cũng sẽ ko lộ ra ngoài.”

Thiệu Quân thật hài lòng mà mỉm cười. Bỗng mặt liền làm ra vẻ nghiêm trọng, nhìn gã sai vật nhất như cáy kia.

“Phú Quý, thái độ làm người của đại nhân như thế nào. Bình thường đối đãi người ra sao, chắc người là người hiểu rõ ràng nhất. Nếu muốn yên yên ổn ổn sống qua ngày, thì tốt nhất là làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

Gã sai vật Phú Quý liền thông suốt, lập tức gật đầu lia lịa “Vâng ạ,...phải như thế ạ.”

“Hiểu là tốt rồi.” Thiệu Quân lại dặn dò: “Mấy ngày nay, người cần đi chuẩn bị, hầu hạ sinh hoạt cho phụ mẫu của đại nhân. Còn về chuyện của đại nhân....Nếu người ko sai bảo thì người đừng đến gần.”

“Tiểu nhân biết rồi.”

Thiệu Quân đứng tại chỗ đợi ai nấy đều đã đi làm việc mình dặn dò xong, mới lộ ra vẻ mặt lo lắng cùng bi thương.

Tiểu tử kia bỗng nhiên bị giết chết thật oan uổng....

Độc nhất là lòng người. Những lời ngày tuyệt ko sai bao giờ.

Hai ngày sau.

Trong đại đường vang lên tiếng kêu ko ngừng. Hai gã nha sai phụng lệnh đại nhân đang thực hiện hình phạt kẹp tay[1] –

Người ở một bên chờ phán xét, Duẩn Huyền Niệm nhắm mắt lại, nắm chặt lấy tay của Lãnh Thiết Sinh. Hình phạt này thật ghê sợ.

Mây liễu nhăn chặt lại, tai nghe thấy tiếng hét đầy sợ hãi và thảm thiết, lòng càng lúc càng nặng –

Hài tử của hắn đã điên rồi....

Không chỉ cấm cản mọi người đến gần phòng ngủ của nó, mà còn phái thuộc hạ canh gác ở ngoài.

Bất luận hắn đã khuyên bảo như thế nào, thì lòng của đứa con này vẫn không thể chấp nhận được cái chết kia.

Ban ngày, nó suy ngẫm, tìm tòi chân tướng của vụ kiện. Đến đêm lại ở trong phòng làm bạn cùng thi thể kia.

Chiều nay, nó thẳng đường thăm án, hỏi chưa được 3 câu đã ban cho phạm nhân 1 hình phạt thật đau đớn.

Duẩn Huyền Niệm cúi đầu lặng lẽ lau đi những giọt lệ đang tràn ra mắt. Lòng đau như cắt, hai đứa con trai của hắn: một chết, một điên.

Lãnh Thiết Sinh liếc nhìn nương tử 1 cái. Lòng dạ đen tối đã ko nói sự thật cho hắn biết. Thật ra y cũng đã suy tính rất nhiều. Lo sợ nếu lời nói của lão đại phu ko đúng như vậy, thì nương tử sẽ từ lòng đầy hy vọng rơi xuống vực thẳm tuyệt vọng. Đứa con lớn cũng sẽ vì đó mà gục ngã theo....

Cho nên, y thà ghen hòng mà giấu nhem luôn tình trạng của Niệm Sinh. Tính lại đương nhiên là tốt lành rồi.

Đại phu của Tế Thiện được đường chưa từng thấy qua khổ hình, nên ko đành lòng mà nhìn người giúp việc của mình bị đối xử tàn nhẫn như thế.

Hắn nghĩ thầm, chắc gã đã hốt nhầm thuốc, chứ ko có lòng hại người đâu.

Nhưng, thượng đường đại nhân lại ko phân tốt xấu, dùng nghiêm hình tra tấn. Căn bản là đã sai lệch rất lớn so với lời đồn thổi trong dân chúng. Y như lòng sông so với mặt biển vậy.

Địch Dĩnh vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn trừng trừng người giúp việc của tiệm thuốc vừa mới được dẫn đến – Đinh Giác Thiện.

Người dường như đã rơi vào hôn mê, liền bị nha sai tạt cho 1 thùng nước lạnh. Đinh Giác Thiện liền từ từ tỉnh lại. Mắt run run, chớp chớp vài cái, liền ngay lập tức bị nha sai kéo lê trên mặt đất về lại công đường đối mặt với đại nhân oai nghiêm của phủ nha.

“Ta thật muốn nhìn xem miệng của ngươi có thể cứng đến đâu. Còn ko mau nói tại sao lại bỏ độc vào thuốc tráng dương mà Trầm nương đã mua. Nhất định dồn ngươi vào chỗ chết?”

Trầm nương đang run rẩy bên cạnh. Bà ko hiểu tại sao mình lại bị bắt ngồi tù, nghĩ mãi ko ra rốt cuộc là mình đã phạm tội gì. Giờ cuối cùng đã hiểu được, hành động lén lút của mình đã độc hại chủ tử....

Mà Minh Nguyệt, cũng đã bị bỏ tù. Nàng ta sao lại làm ra chuyện độc chết nhị thiếu gia. Người như thế kia nhưng thật ko ngờ lại độc ác như vậy.

Nhưng, bà cũng hồ đồ!

Trầm nương giờ hối đã ko kịp. Ko mặt mũi nào dám nhìn đại thiếu gia đang ngồi cao cao trên công đường, càng không dám nhìn sắc mặt của gia và phu nhân. Hiện tại chỉ biết cúi đầu, lặng im chờ chịu phạt.

Người bị tra tấn, Đinh Giác Thiện trăm vạn lần ko thể ngờ được là mình lại có tình cảnh như ngày hôm nay – rơi vào tay của Địch Dĩnh. Năm đó, gã đến cái tên của hắn cũng ko thêm gọi, chỉ kêu hai tiếng tiểu tử mà thôi.

“Sao hả, còn chưa chịu nói?”

Đôi đan phượng tuần mâu sắc lại, giọng nói ko chút ấm áp lạnh như băng. Địch Dĩnh cười lạnh 1 cái, bảo Thiệu Quân đứng đứng bên cạnh. “Vào lao giải Khương Ngân đến đây.”

Thiệu Quân lập tức lĩnh mệnh bước đi. Chỉ chốc lát sau, Khương Ngân chân mang xích, từ từ tiến vào quỳ dưới công đường.

Mọi người ở đây đều ko biết tên phạm nhân Khương Ngân này cùng án tử kia có quan hệ gì. Chỉ thấy Địch Dĩnh lấy giấy viết ra, múa bút. Một lúc sau, y giơ cao tranh vẽ, nghiêm khắc mệnh lệnh –

“Khương Ngân, ngươi nhìn cho thật kỹ. Người trong tranh này có phải là rất giống với người người đã đánh cướp 4 năm trước ở ngoại ô ko?”

Khương Ngân ngẩng đầu nhìn kỹ, thành thành thật thật trả lời: “Năm đó, chuyện xảy ra vào lúc nửa đêm. Nam tử kia bị ta và Ngô Quý chém bị thương. Chuyện xảy ra cũng lâu rồi, tội nhân ko dám khẳng định.”

Địch Dĩnh cũng đoán được Khương Ngân sẽ nói như thế. “Ngươi ko dám khẳng định thì để bản quan nói cho ngươi biết. Người trong bức họa này chính là nam tử năm đó bị người đánh cướp. Bản quan đã phái người truy tìm tội phạm trộm tranh này được 1 thời gian. Đợi mãi cũng ko có tung tích, thật ko ngờ do ngươi và Ngô Quý thủ đoạn tàn độc, chém người bị thương....”

Địch Dĩnh không thêm nói tiếp mà đặt bức tranh lại trên bàn. Lần thứ hai cầm lấy bút, vẽ thêm vài nét, một thời gian ngắn sau, trong tranh đã hiện ra gương mặt nam nhân bị hủy dung.

Địch Dĩnh buông bút, tiếp tục nói: “Đây là báo ứng!” Vương tay ném đi. Trang giấy nhẹ nhàng chao đảo vài cái trong ko trung rồi rơi xuống nền đất của công đường.

Mọi người đều chăm chú nhìn bức họa vừa rơi xuống. Lập tức trong không khí truyền đến tiếng thở gấp biểu hiện rõ ràng của sự vô cùng kinh ngạc –

Hả!

Sắc mặt của Đinh Giác Thiện trong chớp mắt liền trắng bệch, gương mặt xấu xí vặn vẹo vì bị sốc trần –

Địch Dĩnh nói: “Năm đó, người trộm tranh, lại ngàn vạn lần ko thể đoán trước được nửa đêm gặp cướp. Ko chỉ bị chém trọng thương, còn bị hủy dung. Nếu không đại phu của tiệm thuốc Tế Thiện sáng sớm trên đường ra ngoại thành đã hảo tâm cứu người một mạng, thì giờ đã sớm thành thầy ma ven đường rồi.”

“Áh!” Đại phu của tiệm thuốc Tế Thiện giật mình, dùng ngón tay chỉ chỉ người phụ việc, “Người người người...” Hắn lúc trước chỉ có tâm niệm duy nhất là cứu người. Nhưng ko ngờ lại cứu nhầm 1 kẻ trộm.

Hắn hảo tâm trị liệu cùng thu nhận, thậm chí truyền thụ y lý cho khóa kế, là muốn hắn học tập y thuật, tương lai có thể dùng đó mà cứu người.

Kết quả là tên học việc này lại làm ra chuyện hại người. Chẳng lẽ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời sao.

Đinh Giác Thiện cắn răng: “Coi như người lợi hại, Địch Dĩnh.”

“Là người ko biết cảm kích ân cứu mạng của đại phu. Ko biết làm lại cuộc đời cho đảng hoàng. Không nên có lòng hại người, nếu không, ta ắt hẳn là còn lâu lắm mới bắt được người.”

Địch Dĩnh nhớ đến chuyện vừa mới xảy ra, lửa giận bốc lên. Cầm cây gỗ trong tay, đập ‘rầm’ xuống 1 cái, giận dữ hỏi: “Tại sao muốn độc hại Lân Niệm Sinh? Người và hắn rốt cuộc có ân oán gì? Còn ko thành thật khai ra!”

Đinh Giác Thiện hơi do dự đôi chút, Địch Dĩnh đột nhiên rống lên: “Người đâu, tiếp tục đem hắn ra ngoài đánh 30 côn.”

Hả!

Đinh Giác Thiện hai tay trái phải đều bị quan sai nắm lấy. Nhất thời, hồn vía lên mây, mới kéo đi được nửa đường, đã quay đầu lại van xin: “Đại nhân, ta bằng lòng khai, bằng lòng khai.....” Bị hành hạ hồi lâu, gã cho dù có ngang ngạnh mấy cũng ko dám lảo xược nữa.

[1] Nguyên văn là “giáp côn chi hình” () là hình phạt dùng kẹp 1 bộ phận nào đó của cơ thể (có thể là chân, tay, lưng,...) ra cho thật đau nhưng ko chết được, chứ ko hẳn là tay đâu. Nhưng Hữu thấy trong phim hay kẹp tay nên dịch là kẹp tay luôn (Hữu lại chém xin các bạn thứ lỗi nha.) Do tính chất ghê rợn quá nên Hữu ko dẫn hình minh họa. Các bạn thông cảm nha ^.^

31. Quyển 2 - Chương 30

Đinh Giác Thiện hai tay trái phải đều bị quan sai nắm lấy. Nhất thời, hồn vía lên mây, mới kéo đi được nửa đường, đã quay đầu lại van xin: “Đại nhân, ta bằng lòng khai, bằng lòng khai.....” Bị hành hạ hồi lâu, gã cho dù có ngang ngạnh mấy cũng ko dám lảo xược nữa.

Lời vừa nói xong, đã ko còn dịp để dây dưa nữa. Địch Dĩnh nhướng mày, lạnh lùng: “Cuối cùng vẫn là muốn trêu ghẹo bản quan sao. Vậy thì nhớ để dành ít hơi để trả lời câu hỏi của ta ah.”

Cây gỗ dài lần thứ hai ‘rầm’ 1 cái, giọng nói cũng theo đó mà thốt ra: “Đem hắn ra ngoài, đánh!”

Ngay sau đó, trên công đường truyền đến tiếng kêu vang thảm thiết. Địch Dĩnh dường như vẫn giữ thái độ như cũ, lãnh khốc vô tình.

Nhóm quan sai trước giờ chưa từng thấy qua đại nhân thảm án kỳ quái như vậy. Ko coi trọng mạng người, đem phạm nhân chính cho đến nửa sống nửa chết.

Lãnh Thiết Sinh và Duẩn Huyền Niệm cũng chưa từng thấy qua đứa con lớn của mình tàn nhẫn như vậy. Thật ko biết làm sao.

Một lúc sau, nữa người dưới của Đình Giác Thiện đã bê bết máu, bị kéo lê về lại công đường để trước mặt Trầm nương và Minh Nguyệt. Hai nữ nhân này sợ đến xém chút nữa là ngất đi rồi.

Đôi đan phượng tuần mâu hồ hững quét qua người đang rên hừ hừ dưới đất kia. Bộ dáng thật muốn chết đi cho rồi. Địch Dĩnh đã mất đi lòng thương hại, nhân từ với người khác là tàn nhẫn với chính mình –

Nhìn lại bộ dáng hiện tại của mình, cũng đáng thương làm sao....

Lòng cũng biết thiên hạ sẽ ngủ mãi ko thể tỉnh lại được. Y vốn dĩ cũng ko muốn tốn nhiều thời gian với mấy tên tội phạm ác độc này. Chính nghĩa, công lý là cái chó gì, đều ko đáng 1 xu! (Là tác giả viết vậy ah ==)

Giác mộng vỡ tan. Tên đáng ghét kia ko có chết, hẳn chỉ bị người khác hãm hại, giờ đang ở trong phòng của y mà thôi....

Rầm! cây gỗ lại 1 lần nữa gây chấn động. Địch Dĩnh tự nhắc chính mình vẫn còn có tâm nguyện chưa hoàn thành. “Nói mau!”

Đình Giác Thiện sợ lại phải chịu khổ hình, nên thành thành thật thật khai ra: “Lãnh... Niệm Sinh... Là cháu của.....ta.”

Lời vừa nói ra, Duẩn Huyền Niệm vội vàng che miệng lại, ngăn ko cho mình kêu lên sợ hãi.

Lãnh Thiết Sinh nhú lại mắt, hừ lạnh: “Người thực ác độc, ngay cả đứa con mồ côi của huynh trưởng mình mà cũng nỡ bán.”

Địch Dĩnh nghe xong, không khỏi thì thầm: “Lúc trước, ta không nên ngăn cản Niệm Sinh, cái gì quân tử báo thù, ba năm chưa muộn... Mẹ nó!”

Nhất thời, mặt của toàn bộ sai nha ở đó đều lúc xanh lúc trắng. Đường thượng đại nhân chửi thề, đường hạ nha sai vờ như mất mù tai điếc.

Thẩm vấn án tử cứ tiếp tục tiến hành –

Địch Dĩnh nổi giận dùng dùng nhìn trừng tên chết tiệt Đình Giác Thiện. Nghe gã tiếp tục nói: “Ta bán nó lúc mới 11 tuổi, thằng nhỏ kia cũng hận ta thấu xương.....” Đầu thoáng chốc nhớ lại chuyện xưa. Năm đó, lúc thằng bé kia bị người của kỹ viện bán đi, đã hét lên thật thê lương: ta hận người..... Thúc thúc... Ta hận người –

Gã cũng ko mấy day dứt. Lòng đã sớm bị nữ nhân cùng tiền tài làm cho mờ mắt. Gã lúc đó thật giống như ma đưa lối, quỷ dẫn đường, mới để nữ nhân xúi bẩy, đem đứa cháu ruột thịt duy nhất của mình mà đẩy vào hố lửa....

“Ta biết sau này nó được Lãnh gia nuôi dưỡng. Trải qua nhiều năm rồi, ta vẫn lo sợ nó báo oán trả thù.” Gã ko thể nào ngờ được thằng nhóc ngày trước bị người chà đạp, giờ đây lại có khả năng truy tìm tung tích của mình.

Lời đồn về thằng nhỏ kia, phổ lớn ngõ nhỏ đều nghe. Nó căm ghét cái ác, thường hay kiếm chuyện với mấy tên ác ôn “Khoảng 2 ba tháng trước, ta thấy nó dán hình thông báo khắp nơi. Trong đó vẽ dung mạo của ta năm xưa. Lần thứ hai ta gặp lại nó cũng là lúc đang nói chuyện gì đó trước tiệm thuốc với Trầm nương, đưa bạc cho bà ta, rồi rời đi.”

Địch Dĩnh giúp gã nói tiếp: “Nên người chờ cho Trầm nương vào tiệm mua thuốc, rồi mới cho hạt gấc vào mấy thang thuốc đồn người vào chỗ chết. Lòng dạ người thật độc ác, biết rõ hạt gấc có tác dụng tráng dương, nhưng lại chứa độc. Người chậm rãi cho kê đơn, người bị trúng độc chết là chuyện sớm muộn mà thôi. Phải ko?”

Đình Giác Thiện gật gật đầu.

Áh!

Trầm Nương đang ở bên cạnh há miệng la to. Lúc trước bà còn tưởng tên phụ việc này là người câm, nên ko phải lo chuyện lên cho nhị thiếu gia uống thuốc tráng dương có nửa phần lộ ra. Ko ngờ, bà lại tạo cơ hội cho người ta độc hại chủ tử.

“Người ác lắm! Rốt cuộc người có phải là người hay ko? Người....” Báo hại bà cũng phạm pháp theo. Giờ thì thôi rồi, nửa đời sau của bà phải chết rục trong lao rồi còn gì.

Địch Dĩnh ra dấu bảo Thiệu Quân đem tất cả thuốc trình lên. Sau đó, y hỏi: “Trầm nương, người thường đi hiệu thuốc Tế Thiện để mua thuốc. Nhưng ta tìm được trong trù phòng được ba loại dược liệu có công dụng ko đồng nhất. Qua sự chứng thực của đại phu khác, có thuốc tráng dương, bổ thai, còn có mấy thang thuốc sẩy thai nữa. Trong thuốc sẩy thai còn có chất độc chí mạng là thạch tín. Bản quan hỏi người, thường ngày vốn đã sắc thuốc bổ cho Minh Nguyệt, sao lại mua thuốc sẩy thai làm gì?”

Hả!

Trầm nương liên tục xua tay, lắp bắp: “Không... Ta ko có mua thuốc sẩy thai. Đại thiếu gia... Ngài phải tin ta..... Ta căn bản cũng không biết tại sao trong thuốc đó lại có thuốc sẩy thai?”

Bà sợ đến mức sắc mặt trong chớp mắt trở nên trắng bệch. Cực kỳ lo sợ đại thiếu gia sẽ ko tin mình mà dùng nghiêm hình tra tấn.

“Ha, nhất định là người!” Trầm nương lập tức nghĩ người giúp việc của tiệm thuốc đã gian dối, bà ***g lộn lên mà mắng: “Chắc chắn là cái quân lòng dạ chó tha này rồi. Chẳng những hại nhị thiếu gia, còn muốn hại luôn Minh Nguyệt, người thật sự đã hại chết ta rồi...”

Trong cơn tức giận, Trầm nương đã quên luôn mình hiện đang ở chỗ nào. Nghĩ đến bản thân mình bị đẩy vào nước này, liền nổi điên lên, hướng người phụ việc của tiệm thuốc mà đánh. Bà mặt đầy nước mắt nước mũi vừa đánh vừa mắng “Mày đáng chết hàng vạn lần. Hại lão nương đến nông nỗi này. Đồ chết tiệt...”

“Câm miệng!” Sắc mặt của Địch Dĩnh trầm xuống, lập tức “Rầm!” 1 tiếng, đập cây gỗ vào bàn làm Trầm nương đang khóc than om sòm cũng bị hoảng sợ.

“Trên công đường, ai cho người ăn nói lung tung. Thiệu Quân, vả miệng ả!”

Thiệu Quân lập tức tiến lên thi hành, mặt ko chút thay đổi mà vương tay vả mạnh vào mặt Trầm nương.

“Bốp bốp bốp –” Tiếng tát tay truyền vào tai, cho thấy chấp pháp ko chút nương tình.

Trầm nương bị đánh đau điếng nhưng cũng ko dám rên la, đầu tóc rối bù, hai má sưng lên như bánh bao.

Đôi mắt phượng anh tuần liếc mọi người dưới công đường 1 cái. Sắc mặt của cha và nương càng lúc càng khó coi, nhưng hai cặp mắt lại cùng nhìn về phía y, tuy ko nói ra nhưng ngụ ý bảo y hãy giờ cao đánh khẽ.

Địch Dĩnh dùng vẻ mặt nghiêm nghị mà chống lại. Lòng ko chút do dự mà dạy dỗ người khác. Đồng thời cũng đưa ra hình phạt là để trả thù những kẻ đã giết hại Lãnh Niệm Sinh.

Giận dữ cùng bi ai đã trút lên cơ thể những kẻ phạm tội kia. Nếu ko phát tiết, có trời mới biết, y sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Được rồi!”

Ra lệnh một tiếng, Thiệu Quân lập tức dừng lại, lui về đứng yên ở chỗ cũ.

Trầm nương quẹt quẹt máu mũi, nước mắt cũng theo đó mà chảy ra, nhưng miệng tuyệt ko dám nói đến nửa câu.

Công đường lặng yên 1 lúc lâu –

Địch Dĩnh cảm thấy vụ án vẫn còn nhiều sơ hở. Chợt nghĩ đến ngày trước mình luôn cho phạm nhân con đường hướng thiện. Nhưng giờ đây, từng chút từng chút một đều đã biến mất trên người kẻ đang say ngủ kia....

Àh, môi cong lên chứa đựng ý vị tàn nhẫn – Ăn miếng trả miếng chẳng phải là tác phong của người nhà họ Lãnh hay sao.

Trong đầu đầy suy nghĩ đen tối. Lòng ko lúc nào mà ko bị áp lực đầy đau xót, cứ muốn nhanh chóng trở về phòng. Định Dĩnh tiếp tục hỏi:

“Đinh Giác Thiện, tại sao trong thuốc sẩy thai lại có thạch tín? Mau nói ra rõ ràng.”

Đinh Giác Thiện quỳ rạp trên đất không dám lơ mãng, giọng nói yếu ớt trả lời: “Ta quả thật có cho thạch tín vào thuốc sẩy thai.....Nhưng ko phải bán cho Trầm Nương....Mà là 1 con đàn bà chết tiết!” Gã mạnh mẽ nói ra 1 hơi, nhìn vào Trầm nương mà mắng. “Con đàn bà diên này, chuyện gì cũng đổ lên người ta!”

Cây gậy trong tay Định Dĩnh ‘rầm!’ thêm 1 cái.

“Nói mau đến tột cùng là người muốn hại ai?”

Đinh Giác Thiện mắt lóe lên tia hung hãn, nhắc đến cái tên mà gã căm hận – “Mỹ Nương!”

Hở!

Định Dĩnh nghe vậy, liền hỏi: “Người biết ở chỗ nào sao?”

“Không biết. Tiệm nhân kia vài bữa trước có bước chân vào tiệm, mua thuốc sẩy thai. Ắ đội 1 cái mũ có sa mỏng che mặt, nhưng vẫn bị ta nhận ra giọng nói” Đinh Giác Thiện dừng lại 1 chút, sau đó nói tiếp 1 hơi: “Năm đó, ta bị trọng thương hôn mê, còn con đàn bà kia thì bị thổ phỉ cưỡng ***. Ấ ta như vậy mà còn thích thú, sau đó còn hậu đãi hai gã thổ phỉ, rồi đáng xe ngựa rời đi. Ta van xin ả cứu ta nhưng vẫn cứ thờ ơ ko màng. Tiệm nhân kia dám bỏ ta lại ven đường, tự sinh tự diệt!”

“Nên người đã nhân cơ hội này mà trả thù.”

“Đúng vậy. Tiệm nhân kia muốn phá thai, thì ta sẽ đưa ả lên tây thiên luôn.”

Định Dĩnh cười lạnh, “Đưa ả đến tây thiên, cũng được lắm ah....” Vậy thì tại sao thuốc tránh thai này lại rơi vào tay của Trầm nương....

Đôi mắt phượng hơi híp lại. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua 1 lượt. Thấy Minh Nguyệt đang cúi đầu quỳ dưới công đường. Y hận đến ghen cả cổ họng. Ko thể nào thông cảm con người này nổi, càng ko có chút nào thương hại. Thậm chí là –

Y ước gì nàng chết đi!

Nếu bị người hại chết là báo ứng, khỏi phải để lại cho y xử lý, chỉ làm bẩn tay mình. Định Dĩnh hỏi: “Trầm nương, người nói chỉ mua hai loại thuốc. Thế thì thuốc sẩy thai này từ đâu mà có?”

Trầm nương hai tay xoa xoa má, há mồm ư a đáp lời: “Là...đây là nha đầu ở nhà trước kia, Hoài An đưa cho.” Bà ko biết nó có liên can gì. Đại thiếu gia thật là hôn quan, nói đánh là đánh, còn hỏi mấy chuyện chẳng liên quan gì đến vụ án.

Trầm nương liền đem chuyện gặp Hoài An đầu đuôi ngọn ngành đều nói ra, vô tâm ko nghĩ đến nó có liên can với ai nữa.

“Thiệu Quân.”

Thiệu Quân bước lên phía trước, hai tay vòng lại thành quyền cúi chào: “Có thuộc hạ. Đại nhân có gì sai bảo?”

“Dẫn vài tên nha sai đến nhà của Lãnh Niệm Sinh, hỏi A Sinh xem nhà của Hoài An ở chỗ nào. Hiện giờ đang ở cùng ai làm việc gì. Thậm chí là những việc đã làm trong quá khứ cũng phải tra cho rõ. Nếu phát hiện Hoài An cùng Mỹ nương có liên quan thì bắt toàn bộ về phủ nha cho ta.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Vu án bỗng có bước tiến mới. Định Dĩnh gấp gấp thẩm vấn và phán xét Minh Nguyệt. Đợi từ chuyện ả ta hạ độc tra ra chân tướng cái chết của cha, đến lúc đó, Minh Nguyệt chỉ có 1 con đường chết.

Dám dùng độc giết người – Thắt cổ!

Đan phượng tuần mâu nhíu lại, Định Dĩnh quát lên: “Bãi đường!”

Dứt lời, hắn không thèm quan tâm đến thái độ của mọi người mà rời khỏi trước tiên.

Lãnh Thiết Sinh mặt không chút thay đổi nhìn bọn nha sai đang kéo mấy tên tội phạm ra ngoài. Y chỉ ko thể tưởng tượng nổi, đứa con lớn của mình lại sử án lãnh huyết vô tình như vậy.

Duẩn Huyền Niệm lòng đầy bi thương. Đau lòng cùng dày vò hài tử của hắn đã trở thành thứ gì thế kia...

32. Quyển 2 - Chương 31

Địch Dĩnh trở lại phòng, vẫn chưa lên tiếng bảo quan sai đang thay phiên nhau đứng gác ngoài cửa lui ra.

Thuộc hạ ngoại trừ đưa thức ăn ở ngoài, thì nếu như y ko gọi bảo, sẽ ko người nào dám đến khuyên bảo gì cả. Chỉ có nương của y vẫn chưa từ bỏ ý định....

Nhưng, y nào có nghe.

Thay ra quan phục, tháo mũ cánh chuồn xuống. Mặc vào 1 thân áo lụa trắng, đến bên cái giường khắc hoa lớn, lòng như dao cắt....

Đã qua hai ngày như vậy rồi.

Cứ lặp đi lặp lại như cũ. Nhẹ nhàng bước lên giường nằm kề bên thiên hạ, dùng chăn đắp lại cho cả hai. “Niệm Sinh, ta đến giúp người sưởi ấm.”

Vẫn ko có tiếng đáp lại. Dung nhan tiêu tụy dựa vào 2 má lạnh lẽo của hắn, lòng cũng lạnh như băng. Hai tay ôm chặt thân thể ko chút phản ứng, bất luận có gắn sát như thế nào đi chăng nữa thì người trong chăn cũng ko ấm lên được. Lòng y cũng như thế....

Y ko muốn đối mặt với sự thật. Là tự lừa mình dối người.....Hai mắt buồn bã nhìn người ko hề có chút phản ứng. Đường như đang ngủ say....

Có lẽ do đặc tính của độc được, nên mới làm chậm đi quá trình phân hủy.

Chỉ có thể đoán như thế. Lòng đã có dự tính, tuyệt đối sẽ ko để lại hắn một mình ở chốn hoàng tuyền vắng lặng....

“Chờ ta, Niệm Sinh. Chờ ta hoàn thành nguyện vọng của cha, xong đem toàn bộ người hại người định tội. Ta sẽ ngày ngày đêm đêm đều ở cạnh người. Bất luận người muốn ngủ bao lâu, ta sẽ cùng người ngủ bấy lâu....”

Thấy dây đeo hổ phách rủ xuống trước mặt hắn. Hồn phách đã đi đâu còn lại đây là thân thể lạnh lẽo.

Địch Dĩnh khẽ động thân mình, thấy cổ hắn có vết trầy nhỏ, như bị dây đeo kéo qua da.

Đặt nhẹ môi, hôn lên vết thương kia. Lòng tràn đầy yêu thương, mắt nhắm chặt lại, cố ngăn ko cho nước mắt tràn ra khỏi mi. Tay mơn man cánh tay vẫn đang nắm chặt dây trang trí. Thật giống như hạnh phúc của hai người đã bị vỡ vụn. Mất đi đêm tối, ánh sáng ban ngày sẽ kéo dài thiêu đốt như muốn đã thương người. Y đã điên rồi....

“Niệm Sinh, Niệm Sinh, Niệm Sinh... Niệm Sinh...” Bên tai gọi tên thật quá sức bi ai. Sự ghen ngào càng lúc càng dâng lên ko ngừng, thanh âm giờ đây đã thành nức nở, “Chúng ta đã từng giao ước....Người đã hứa là sau khi ta tìm được người....Người sẽ đồng ý nghe theo ta....Bất kể yêu cầu gì cũng đều nghe....cũng đều nghe....”

“Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần người tỉnh lại.....được ko....được ko.”

Địch Dĩnh xoay người ôm trọn thiên hạ vào lòng. Thân thể hai người kề sát nhau ko có lấy 1 khe hở. Cả *** thân và thể xác đều buồn đau một mối, ý thức dần rơi vào hắc ám, nên ko cảm nhận được người dưới thân có hơi chút cử động....

Đến nửa đêm –

Trong sương phòng, thức ăn tối trên bàn đã sớm nguội lạnh. Có 1 âm thanh rất khẽ truyền ra trong đêm tối –

“Trả lại...dây đeo cho ta...” Yết hầu khô rát làm giọng lạc hẳn đi, trong đầu chỉ có duy nhất vật mình muốn đoạt về, nắm bắt lấy hạnh phúc thuộc về mình.

Đôi mắt xinh đẹp hơi động đậy, miễn cưỡng mở ra. Song ánh vào trong đó là những hình ảnh ko rõ ràng gì lắm. Mũi cảm nhận được hơi thở của người nhả nhận. Ko khí đang khô nóng lại bị đè lên người, Lãnh Niệm Sinh cảm thấy khó thở mở miệng gọi: “Dĩnh...”

“Ân, Niệm Sinh... Hứa với ta..... Được không...”

Trong lúc mơ màng, Dịch Dĩnh cứ liên tục nói nhảm. Lãnh Niệm Sinh ko thể động đậy thân mình, dù ko biết người nhả nhận đang nói gì, nhưng hẳn vẫn đáp lại: “Hảo.”

Thoáng chốc, trí nhớ trở lại, hình ảnh cuối cùng còn lưu lại là Minh Nguyệt hạ độc mình, hờ...

“Tránh ra! Đừng đến gần ta –” Lãnh Niệm Sinh chẳng còn nhiều hơi sức nhưng vẫn gắng sức đánh. Chớp mắt liền đẩy người đang ở trên mình ra.

‘Rầm!’

Dịch Dĩnh bị đẩy lảo xuống giường, đầu óc hẳn còn mơ màng, ko rõ chuyện gì cho lắm.

“Đại nhân?”

Nha sai bên ngoài phòng cùng mở miệng gọi to. Ngoại trừ người đưa cơm, ai cũng ko dám quá phận để tránh tai ương bất ngờ.

“Kêu cái gì...” Hai ngày không nhắm mắt, mệt mỏi cứ đè nặng mi mắt. Nếu y ngủ rồi chết luôn. Vậy ko phải là chuyện tốt sao....

Một tay xoa xoa sau đầu, tay kia lần theo mép giường. Cả người đang muốn dùng hết sức để bước lên giường. Bỗng nhiên mặt lại bị đập 1 cái. Dịch Dĩnh mất thăng bằng ngã nhào trên đất. Rầm! lúc này đầu óc y liền nhanh như chớp tỉnh táo lại –

Hả?!

Dịch Dĩnh trợn tròn mắt, sợ là mình đang nằm mơ, lập tức xoay người đứng lên thắp sáng nến trong phòng. Lúc này, y ko có dũng khí quay đầu lại xác minh –

Sợ mình đang là ngày nghĩ, đêm mơ....

Cực kỳ sợ lòng mình lần thứ hai lại bị muôn vạn kim châm....

Thân ảnh cô đơn lẻ loi ánh vào trong mắt. Lãnh Niệm Sinh ngồi bên giường ko ngừng thở sâu, khẳng định mình ko có nhìn lầm. Nghi vấn vừa hiện lên trong đầu, thoáng chốc đã ko còn quan trọng gì nữa....

Mắt nóng lên, kéo lên khăn trải giường quấn quanh người. Hai chân bước xuống nền nhà lạnh như băng, đến gần bóng lưng kia. Hai tay ôm chặt lấy người nhả nhận, ôm chặt lấy hạnh phúc của hẳn –

Dịch Dĩnh cả người chấn động, cúi đầu nhìn thấy hai tay, ngón tay còn có dây trang sức quấn quanh mấy vòng. Đôi mắt phương sáng ngời, vui mừng vì mình ko phải đang nằm mơ. Hẳn cuối cùng cũng tỉnh dậy....

“Niệm Sinh?”

“Ừm.”

Dịch Dĩnh nhanh như chớp xoay người lại, thấy gương mặt tuần tú kia có chút sinh khí. Đôi mắt trong suốt đang ngân ngấn nước. Ngón tay viền theo đôi môi vẫn còn trắng bệch của hẳn, liền ngay lập tức cắn lên đó 1 cái, tiếp theo là day dứt chà đạp, lưu luyến ko rời.

“Cái con người này làm ta nát hết cõi lòng. Ngũ đến 3 ngày, tỉnh dậy liền đánh người...”

“Ta tưởng...”

“Là ai?”

“Minh...” Ánh mắt của Lãnh Niệm Sinh tối sầm lại, phút chốc ko nói tiếp. Ko muốn nhớ lại Minh Nguyệt đã làm chuyện gì với hắn. Lòng bỗng nhiên giận dữ, nhanh chóng cắn chặt môi, ko muốn biết kết quả ra sao nữa.

Địch Dĩnh xoa xoa hai má ấm áp của hắn. Tâm tình trong khoảng khắc khó có thể nói hết. Y hỗn hển mắng: “Người thật biết cách hành hạ người khác mà. Ta chưa cho phép đã tắt thở, chạy đi chơi cờ với Diêm Vương phải ko?”

Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên bị mắng, liền bực mình dựa vào vai người nhả nhận mà nói: “Ta đi tìm tiểu quỷ, ở nơi đó lại làm lão đại. Diêm vương gia lại ko quen nhìn ta làm sảng làm bậy, nên bảo ta về lại để người trông coi.”

“Chỉ có ta mới giữ được người. Thật con mẹ nó, hỗn trưởng!”

“Người chửi thề nga.” Người nhả nhận ko biết tu dưỡng gì hết trơn.

Địch Dĩnh liếc xéo cái tên khiến người ta vừa yêu vừa giận kia. Nhân đã trở về thật giống trước đây, chỉ biết bào mòn sự nhẫn nại của y. “Bớt cái lời ta đi. Nếu ko ta sẽ đem người ra đánh đòn cho coi.”

Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh cong lên cười nhạt. Thập phần chắn chắn: “Người mới ko dám ah.”

“Ta là ko thể ko dám đó.”

Địch Dĩnh cẩn thận bế hắn đặt lên giường, sau đó dùng gối làm chỗ dựa đặt ở sau lưng, để hắn có thể thuận tiện nghỉ ngơi.

“Nghe giọng của người vẫn còn khỏe lắm. Ta đi rót chén nước cho người, rồi bảo người đi mời đại phu đến kiểm tra xem có việc gì ko?”

“Hảo.” Hắn cũng muốn biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Quan sai của phủ nha làm việc thật mau lẹ. Ngay trong đêm đã thỉnh được lão đại phu đến phủ nha. Địch Dĩnh còn phái người đi báo cho cha và nương, mời trưởng bối đến nhà –

Sau khi mọi người nghe lão đại phu giảng giải thì vô cùng kinh ngạc. Chỉ có một mình Lãnh Thiết Sinh là ko cảm thấy ngoài ý muốn.

“Niệm Sinh quả nhiên như lời lão nói, trong 3 ngày thì có thể tỉnh lại.” Lãnh Thiết Sinh đưa cho lão đại phu một thỏi bạc, vừa tán dương vừa biểu hiện sự cảm kích.

Lão đại phu nói: “Là Niệm Sinh thật có phúc lớn. Trong cơ thể đã có kháng thể giải độc. Đại nạn ko chết, tất cả đều là công lao của Địch đại nhân, thường ngày thật trọng chăm sóc.”

Lãnh Thiết Sinh và Duãn Huyền Niệm bỗng giật mình hiểu ra –

“Ý của lão muốn nhắc đến chuyện Niệm Sinh bị hạ độc?” Sắc mặt của Duãn Huyền Niệm trầm xuống, nhờ đến lòng dạ ác độc của Đỉnh Giác Thiện. Đến cháu ruột của mình cũng nhẫn tâm xuống tay đẩy nó vào chỗ chết. Đứa con này của hắn thật mệnh khổ.

“Đúng vậy a.” Lão Đại phu nói: “Niệm Sinh trúng độc trước kia, nếu ko có Địch đại nhân phát hiện sớm, thì đã...”

“Mất hết 1 mạng.” Lãnh Thiết Sinh mặt không chút thay đổi tiếp lời.

Lãnh Niệm Sinh nghe xong cũng chẳng hiểu gì cả. “Cha, nương, hai người nói đến trúng độc gì vậy?”

“Còn không phải thúc thúc của người...” Duãn Huyền Niệm nói chưa hết lời, bỗng thấy hông mình hơi căng ra, liền kêu lên sợ hãi: “hả! Người muốn làm gì?!” Hắn bị tướng công khiêng lên vai.

“Người nói thật nhiều nha. Giờ Niệm Sinh đã ko sao rồi, người cũng có thể an tâm ngủ nghỉ. Ta mang người về nhà nha.” Lãnh Thiết Sinh khiêng hắn bước đi, mặc kệ ai muốn nhìn thì nhìn.

Chuyện của 2 nam nhân với nhau, bọn nó ko phải là biết rõ lắm rồi sao. Nương tử của hần sao cứ lơ ngơ như vậy. Người khi bị chạm đến nỗi đau, sẽ sinh ra hờn dỗi.

Duẩn Huyền Niệm nhanh như chớp liền đỏ mặt xấu hổ. Đã từng tuổi này rồi, còn bị xem như đứa bé 3 tuổi mà khiên ra ngoài cửa. Nam nhân chết tiệt này thật đáng giận....

Đội bọn hần về nhà, hần nhất định sẽ từ từ tính sổ!

Lãnh Thiết Sinh cũng đang muốn tính sổ –

Khó khăn lắm mới ko bị đứa con nhỏ dính bên người. Thằng con lớn thì chăm lo cho thằng con thứ. Ha ha.....y có thể yên tâm giải quyết ân khuê phòng ân oán với nương tử rồi.

Lãnh Niệm Sinh chỉ có thể ngồi trên giường giương mắt nhìn cha mẹ rời đi. Người nhà nhận sau khi nói mấy câu với lão đại phu cũng biến đâu mất.

Toàn thân hần giờ lại đang quấn 1 tấm khăn trải giường. Bước xuống giường, đuổi theo hỏi cũng ko tiện, đành phải ngồi chờ người nhà nhận về phòng. Nhưng thời gian chậm chạp trôi qua....Càng lúc càng lâu...

“Tử văn nhân... Người – biến – đi – đâu –” Lãnh Niệm Sinh lấy giọng hét lên như quỷ kêu!

Lập tức, cổ họng cảm thấy đau rát, vẫn còn cố gắng: “Ta tỉnh lại, liền bị người vứt bỏ, để lại toàn mấy chuyện kỳ quái ko ai hiểu gì hết... Người rốt cuộc đang làm cái gì –” hần kêu gào tưởng cam luôn mà ko ai trả lời cả.

Lại qua một lúc lâu sau, Lãnh Niệm Sinh mới nhìn thấy người nhà nhận đang cầm 1 chén thức ăn vào phòng.

Địch Dĩnh ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng thổi chén cháo đang nóng hơi hổi. Vờ như chuyện gì cũng chưa từng nghe.

“Niệm Sinh, mau mở miệng ra.” Y dụ hần như vỗ về trẻ con, nhỏ giọng nhẹ lời.

Lãnh Niệm Sinh quay mặt đi, bụng đói nhưng ko chịu ăn. “Mau nói cho ta biết, chuyện trúng độc là sao.”

“Sau này hãy nói.” Địch Dĩnh muốn bỏ qua mấy chuyện phiền lòng.

“Người không nói, ta không ăn.” Lãnh Niệm Sinh giở ra thủ đoạn uy hiếp. Hần ko thể nào ko truy ra nguồn cơn, muốn biết người nhà nhận đã giấu hần cái gì.

Địch Dĩnh không khỏi thở dài, hơi khép lại đôi mắt phượng. Từng chuyện từng chuyện, đều bình tĩnh mà kể lại toàn bộ cho hần –

Trầm nương bỏ thuốc vào thức ăn khuya trong thời gian dài. Người đưa độc là thức của hần....

Lãnh Niệm Sinh nghe y kể toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, chẳng buồn lên tiếng.

Địch Dĩnh vương tay vuốt tóc hần. Bàn tay hướng hần nhìn thẳng vào mặt mình, thấy nhân đang nhăn chặt mày, liền thâm tình mà nói “Niệm sinh, đừng buồn mà.”

Chỉ cần hần vẫn còn sống bên cạnh y là tốt rồi. Lão đại phu đã được dặn dò cẩn thận điều dưỡng. Vẫn như trước đây, giải hết độc tố trong cơ thể của hần.

“Niệm Sinh, ăn một chút được ko?” Địch Dĩnh lần thứ hai cầm thìa đưa lên miệng hần, ra lệnh: “Mở miệng.”

Lãnh Niệm Sinh liếc y 1 cái, nhất quyết cự tuyệt: “Ta ăn ko vô.”

“Niệm Sinh...”

“Đem đi!” Hần rống lên.

Lãnh Niệm Sinh lập tức kéo lên chăn bông, làm như mình muốn đi ngủ. Hần như đang thu mình vào góc khuất tối tăm. Ai cũng ko được chạm vào....

Thân nhân lại muốn dồn hần đến cái chết. Minh Nguyệt cũng muốn giết hần.....Cơn giận dữ làm hai mắt hần đỏ hoe. Hần ko phải là ko biết khổ sở....

Thân hình trong chăn khế run, hấn không muốn để người khác thấy bộ mặt yếu ớt này. Địch Dĩnh hơi có chút bất đắc dĩ an ủi: “Niệm Sinh, đừng thương tâm. Bọn họ không đáng mà.”

“Người tránh ra.” Hấn buồn bã nói.

Không thể ko chấp nhận chuyện thân nhân vô tình, Minh Nguyệt vô nghĩa...

Đối nhân xử thế thật đáng thất vọng. Ko chịu nổi hai lần bị đả kích như thế. Hiền hiền hay bị ức hiếp....

Địch Dĩnh đứng dậy để lại chén trên bàn. Tạm thời ko buộc hấn nghe mình, để cho hấn bộc lộ cảm xúc....

Y bước lên giường, thấy hấn đang cuộn tròn trong chăn, giơ tay mở ra 1 góc chăn bông, nhìn mái tóc đen huyền kia mà nói: “Niệm Sinh đừng buồn như vậy mà.”

“Người để ý ta làm gì!”

“Ta thích trông nom người!”

“...” Lanh Niệm Sinh nhất thời không nói gì. Tay ko tự nhiên giật lại chăn bông. Ko muốn để người nhà nhận thấy mình đang khóc. Bộ dáng thật ngu xuẩn mà.

Địch Dĩnh nghĩ thầm: Lỡ như hấn buồn đau quá độ, có khi nào lại rơi vào trạng thái chết giả nữa ko.

Trong đầu dần phát hiện nguy cơ. Địch Dĩnh mặc kệ hấn có thương tâm hay ko, hai tay cứ sờ mó lung tung, để xác định xem hấn có còn thở nữa hay ko.

“Áh!”

Tiếng kêu sợ hãi vang lên, Lanh Niệm Sinh hoảng hồn hỏi: “Người sờ cái gì vậy?!”

Địch Dĩnh kéo ra chăn bông, tay kia nâng chân hấn lên, chứng thực: “Chỉ chạm đến chân thôi mà.” Đây có gì đâu mà ngạc nhiên như vậy ah?!

Lanh Niệm Sinh đập người nhà nhận một cái. “Muốn làm gì hă. Ta đang buồn bực, người câu dẫn ta chi vậy?!”

Sắc mặt Địch Dĩnh liền tối sầm lại, y thấy thật chóng mặt mà.

Ấy vậy cũng ko quên dặn dò: “Niệm sinh, sau này đừng tùy tiện đánh lên đầu ta nữa nga.” Đây là lần thứ ba trong đêm nay y bị đánh lên đầu....

33. Quyển 2 - Chương 32

Thiệu Quân đợi màn đêm buông xuống mới dắt 1 nhóm người đến nhà của Hoài An.

Gia đình kia từ lớn đến nhỏ đều bị nhóm quan sai làm cho giật mình, cứ tưởng là xảy ra chuyện gì lớn lao lắm. Đợi Thiệu Quân giải thích nguyên nhân, cha của Hoài An liền lập tức cho biết vì sinh kế của toàn gia đã bán con gái mình làm người hầu cho phủ đệ của sĩ lang đại nhân.

Thiệu Quân biết được tin tức, lập tức mang thuộc hạ đến địa bàn của sĩ lang đại nhân – Phủ đệ của Phong Thịnh Hùng.

Rất nhiều quan sai phụng mệnh tróc nã Hoài An, vừa vào phủ đệ liền bắt đầu lục soát, ko ai dám cản trở, sợ là sẽ bị bắt về phủ nha xử lý.

Cả tòa phủ đệ nhất thời đèn đuốc sáng trưng, quân sự lập tức chạy đến phòng của Phong lão gia mà thông báo –

Gã vừa chạy vừa gọi to: “Lão gia, lão gia, không xong rồi. Quan sai của phủ nha đến tầm nã Hoài An....”

Thiệu Quân và vài tên thuộc hạ bám theo bén gót. Một lúc sau đã thấy cửa phòng mở ra. Phong Thịnh Hùng quần áo xốc xếch, thở hổn hển lao ra khỏi phòng. Hỏi: Là ai dám to gan đến quấy nhiễu?”

Thiệu Quân lập tức thông cáo: “Ta phụng lệnh của phủ nha đại nhân đến quý phủ bắt nô tỳ Hoài An. Thỉnh Phong đại nhân lập tức giao người ra. Nếu không....”

Phong lão gia nghe vậy, gầm lên: “Người dám uy hiếp ta.” Lão dù gì cũng là 1 quan viên. Ấy vậy mà bị bộ đầu của phủ nha này chẳng xem ra gì cả.

“Đại nhân quá lời rồi. Ta chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.” Thiệu Quân vẫn cương quyết làm theo phép công, một chút cũng ko lùi bước, quay đầu lại bảo thuộc hạ: “Lập tức lục soát!”

Phong lão gia chấn động, vội vàng kêu lên: “Chậm đã....chậm đã....”

Đã ko kịp ngăn cản rồi. Nhóm quan sai ko thèm nhìn đến thân phận và địa vị của Phong lão gia. Cứ lần lượt lục tìm khắp nơi. Đến sương phòng bỗng nghe được 1 tiếng hét chói tai truyền ra. Từng nhóm thê thiếp đều chạy ra phòng ngoài, trước mặt Phong lão gia tụ thành 1 đám. Bọn họ cứ mồm 5 miệng 10 tranh nhau khóc lóc, kể lể.

Bọn thuộc hạ của Thiệu Quân đều bẩm báo là chưa bắt được Hoài An, cả phủ đệ đều được canh phòng chặt chẽ. Ko có người nào báo tin thì Hoài An đã trốn đi nơi nào.

Trong phủ chỉ còn lại sương phòng của Phong đại nhân là chưa được điều tra. Thấy lão quần áo ko chỉnh tề. Trong phòng ko thể ko có người.

Thiệu Quân không nói ko rằng bước lên phía trước, nghênh lại vẻ mặt nặng nề của Phong đại nhân, hỏi: “Trong phòng này còn có người nào nữa hay ko?”

“Chỉ là 1 tiểu thiếp thôi. Thân thể nàng ta ko tốt, thỉnh bộ đầu đừng phiền nhiễu.”

“Thứ cho ko thể nghe theo.”

Phong lão gia lần thứ hai giật mình, giận ghen ngào hỏi: “Thiệu bộ đầu, đại nhân ở phủ nha vì sao lại tróc nã Hoài An?”

“Vì tội mưu sát.”

Phong lão gia nghe xong liền trợn mắt lên mà nói dối: “Thiệu bộ đầu, người đến phủ đệ của ta, nói bắt là bắt. Chắc ko biết là nô tỳ Hoài An này đã sớm cùng 1 gã trong phủ chạy mất rồi sao. Giờ đây người có thể dẫn người rời khỏi phủ đệ của ta. Nếu ko ta sẽ kiện ngược lại cho xem.”

Thiệu Quân ko hề tin lời Phong lão gia. Y nghi ngờ –

Thường nghe đồn là Phong lão gia hoang *** vô độ. Hoài An bị bán vào nơi này, e rằng sự trong sạch của nàng ta đã mất trên tay lão già này rồi.

“Phong đại nhân, thất lễ. Đừng trách ta không nể tình, phòng này phải lục xét mới được.”

Dứt lời, Thiệu Quân đẩy cửa phòng ra, tiến vào trong nhìn khắp nơi đều ko thấy 1 bóng người. Nhưng bên cạnh chiếc giường lớn đang phủ kín màn che có đến 3 đôi giày, có lẽ trong lúc vội vàng đã ko kịp giấu đi.

‘Xoẹt –’

Thiệu Quân nhanh như chớp vén màn lên, cùng lúc cười lạnh 1 cái –

Đôi nam nữ đã tách ra khỏi nhau, sắc mặt thật khó coi. Ngoài ra trên giường còn có 1 nữ tử đang nằm. Hình như đang hôn mê –

Ngày hôm sau, tin tức Lãnh Niệm Sinh chết đi sống lại đã lan truyền khắp phủ nha. Ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc cùng vui mừng –

Tinh thần của Dịch đại nhân khôi phục lại như cũ. Phụ mẫu của đại nhân cũng rời khỏi phủ nha. Án mạng dậm chân tại chỗ đã lâu cũng đã bắt được nghi phạm. Giờ chỉ còn đợi xử lý nữa thôi.

“Mấy ngày nay người làm cái gì mà gấp gáp quá vậy?” Lãnh Niệm Sinh bị bắt ở trong phòng đã vài ngày nên rất buồn bực. Ngoại trừ người đến chăm lo ra, thì nói cho chính xác là hắn bị cường chế ko cho bước ra khỏi phủ nha nữa bước.

Hắn cũng rất nghe lời, vì nghĩ cho người nhả nhận.

Giơ tay cầm lấy nước và thuốc mà y đưa cho, Lãnh Niệm Sinh không giống như trước kia bảo hắn là nhiều chuyện. Thuốc đắng dã tật, ấy vậy mà vừa trôi qua cổ họng lại thấy ngọt lịm.

Nếu ko có mấy viên thuốc này cứu mạng thì hắn và y đã âm dương cách biệt. “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

“Có gì quan trọng sao?” Địch Dĩnh hỏi lại hắn.

Sau khi xử lý công sự xong, là hai người liền dính lấy nhau. Y chưa bao giờ nhắc đến mấy chuyện lôi thôi kia.

Phạm nhân vừa bắt được có thân phận ko bình thường chút nào. Y đã tra xét qua hoàn cảnh của đối phương trước kia. Phải hao phí thật nhiều sức lực và thời gian mới có được kết quả.

Việc này liên quan đến 1 bộ phận quan viên thu nhận hối lộ. Nên chúng liền thông đồng với nhau để làm khó cuộc điều tra. Xem ra, lần này đã đắc tội với ko ít người rồi.

Lãnh Niệm Sinh đặt chén trà xuống, nghĩ thầm địa vị 2 người cách xa. Hắn biết y phải chăm lo thật nhiều, tương lai cũng thế bị triều đình điều đi nơi khác. Có trời mới biết y sẽ lặn đến chỗ nào để làm quan.

“Haiz! Cũng ko có gì quan trọng.” Hai người bọn họ giờ đây có thể ngọt ngào ở cùng 1 chỗ là tốt rồi. “Ta cũng không thể bỏ mặc sự nghiệp của cha. Từ nay về sau chúng ta chuyện ai nấy lo được ko?” Lãnh Niệm Sinh thực buồn rầu khi đưa hướng giải quyết như thế.

Địch Dĩnh cúi đầu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang nhăn như trái khổ qua của hắn. Thoáng chốc liền giật mình hiểu ngay –

“Người chê ta thường ngày bận quá, nên ko có thời gian bầu bạn với mình chứ gì?”

Lãnh Niệm Sinh liếc y, nói: “Nhảm nhí! Tiền đồ của người rục rở quá làm chi ko biết? Phải chi người ngốc 1 chút, bớt lo xa 1 chút, rồi ở cùng 1 chỗ với ta thì có phải là tốt lắm ko?”

Địch Dĩnh ngạc nhiên nghe hắn hờn dỗi. Cái tên này đã quên là trước kia ai ko thềm ai....

Làm người phải có chí lớn. Hắn cũng đâu cần vì y làm quan mà bỏ mặc chứ....

Nhìn trừng vào hắn, Địch Dĩnh nghĩ là mình nên nghĩ cách nào đó giúp hắn đừng buồn lo vô cớ nữa. Đúng là tự chốc lấy phiền não mà.

Lãnh Niệm Sinh thấy y cầm ôm 1 quyển sách về phòng liền hỏi: “Để làm gì vậy? Đọc 1 đồng sách cũng ko chán. Đầu óc chứa cả trăm cuốn sách luật còn chưa đủ hả?” Mẹ nó, người nhả nhận còn muốn đọc sách gì ko biết. Bộ nghe ko hiểu là hắn đang nói đến nguy cơ chia lìa sao, thật đáng giận mà.

“Niệm Sinh, là ta muốn người đọc ah.”

Lãnh Niệm Sinh nhìn trừng trừng cuốn Luận ngữ trên tay y, thật thô lỗ mà nói: “Bảo ta xem làm gì? Nương trước kia lần nào cũng phạt ta chép Luận ngữ. Giờ nhắm mắt lại cũng có thể thuộc lòng rồi.”

“Đọc lại 1 lần nữa, sẽ bớt đi thời gian suy nghĩ lung tung ah.”

‘Rầm!’

Lãnh Niệm Sinh quăng ngay cuốn sách xuống bàn. Nổi nóng. “Ta ko có suy nghĩ lung tung!” Người nhả nhận thật ko biết đang toan tính cái gì. Bộ ko biết là hắn chỉ có thể quần quanh trong phòng này sao.

Hừ!

Lãnh Niệm Sinh nhảy lên giường ôm lấy chăn bông. Vứt người nhả nhận lại sau lưng, ko thềm quan tâm xem lúc này hắn vui hay buồn, có rầu rĩ hay là đang phơi phới?

Không muốn về nhà mình, bởi vì nhớ đến Minh Nguyệt. Thân thể hắn vẫn chưa khỏe hẳn. Nàng ta có biết là sau hành động kia, thì hắn vẫn còn sống hay ko....

Hắn không dám hỏi án tử khi nào thì có thẩm lí và phán quyết cuối cùng. Dù trong lòng có nhiều oán giận với Minh Nguyệt, nhưng vẫn ko hy vọng nàng sẽ bị xử tử.

Vừa giận nàng vô nghĩa, cũng vừa thương nàng thật ngốc nghếch –

Nàng biết rất rõ là hắn thương ai....

“Ta không muốn rời khỏi ngươi, cho dù chết cũng ko muốn....” Lãnh Niệm Sinh hơi khép hờ mắt, thì thầm. Hắn thấy bất an, sợ hãi cái chết, càng sợ chia ly....

Địch Dĩnh biết hắn gần đây dễ hờn, dễ giận. Để hắn phát tiết ra 1 ít cũng tốt.

Y cũng bước lên giường, ôm hắn vào lòng. Hỏi mấy câu để dờ đi tâm tư của hắn “Hôm nay Bất Bình và Bất Phàm cùng đến thăm ngươi hả?”

“Ừh.”

“Sau này ta đem vài cuốn sách đến, ta và ngươi cùng nhau xem nha.” Y ko biết được chừng nào hắn sẽ lại ra ngoài, thật lo lắng lại xảy ra chuyện ko may.

Lãnh Niệm Sinh chỉ nói: “Ừh.” Ko phản đối đề nghị kia.

“Sau này ở lại đây với ta đi. Còn nhà kia bán hay cho Sinh thúc có được ko?” Địch Dĩnh nghĩ thầm: Từ khi Minh Nguyệt bị bắt giam, Sinh thúc dường như ngày nào cũng mang thuốc bổ đến thăm hỏi. Lòng của thúc đối với nàng ta đã vượt quá bình thường rồi....

Địch Dĩnh ôm người trong lòng chặt hơn chút nữa, cảm thấy đầy bất đắc dĩ – Bất luận là về công hay tư, y đều phải đưa ra quyết định tàn nhẫn.

Chuyện duy nhất có thể làm là nhắm 1 mắt, mở 1 mắt. Nếu ko người ngoài sao có thể đến thăm nom Minh Nguyệt được.

“Sao ngươi lại muốn ta đem nhà cho Sinh thúc?” Lãnh Niệm Sinh ko phải là ko muốn hay keo kiệt, chỉ là cảm thấy hơi bức mình vì lời đề nghị của người nhà nhận.

Địch Dĩnh giải thích: “Ta hy vọng sinh thúc có thể mái ấm[1]. Mà ta cũng muốn giữ ngươi lại bên cạnh. Nên chắc là sẽ nhờ thúc giúp đỡ nhiều hơn nữa. Như thế lại nhất cử lưỡng tiện. Niệm Sinh, ta muốn ngày ngày cùng ngươi dùng bữa tối. Nếu ngày nào đó bị điều đi khỏi nơi này. Ta sẽ từ quan.”

Ko phải y muốn đeo đuổi công danh. Làm quan chẳng qua là để thay cha minh oan. Giờ đây, tâm nguyện đã thành, người trong lòng mới là quan trọng nhất. Vẫn muốn bên nhau cả đời.

Lãnh Niệm Sinh nghe vậy, mặt vui trong chăn liền cười trộm 1 cái –

Người nhà nhận cuối cùng cũng có dự tính cho tương lai của hai người. Đây cũng ko có gì khác biệt lắm ah.

“Ngươi không sợ ta sau này sẽ chê ngươi ko có tiền đồ, rồi ko cho ngươi ở bên cạnh nữa àh?”

Địch Dĩnh kéo chăn bông đang phủ trên người hắn ra. Thân thể lập tức phủ lên người hắn. Nhẹ nhàng dán môi vào gương mặt đang đỏ ửng kia. Miệng khẽ cắn vành tai hắn. Giọng trầm trầm cảnh cáo: “Niệm Sinh ngươi đừng được 1 tất lại muốn tiến lên 1 trượng. Để xem ta trị người thế nào.”

Cho dù y ko còn làm quan nữa thì vẫn còn chuyện khác để làm. “Ta đối với sự nghiệp của cha tuy là ko có hứng thú. Nhưng cũng có thể giúp ngươi trông nom sổ sách.”

Lãnh Niệm Sinh cười nói: “Vậy chẳng phải là dùng dao mổ trâu đi giết gà rồi sao?”[2]

“Ta chỉ muốn ở cạnh ngươi là tốt rồi, Niệm Sinh...” Tay của y bắt đầu ko an phận cởi ra áo người dưới thân. Bàn tay bắt đầu vuốt ve thân hình gầy yếu của hắn. Địch Dĩnh chớp mắt 1 cái liền ngồi dậy, ko hài lòng hỏi: “Niệm Sinh, lúc ta ko có ở đây vào ban ngày, ngươi rốt cuộc là có ăn cơm ko đó?”

Mắt của Lãnh Niệm Sinh nhất thời trợn trắng, mắng: “Đừng hỏi nhảm nhí, ngươi có lúc nào thấy ta ko ăn cơm hay ko. Mau tiếp tục.”

Hắn đợi thêm chút nữa, người nhả nhận vẩy ngậy ra như tượng gỗ. “Mẹ nó, sao người lại ngu ngốc nữa rồi? Đã đến nước này rồi, còn ko có phản ứng.” Toàn bộ ánh mắt của Lãnh Niệm Sinh đều hướng đến dưới thân người nhả nhận. Haiz! Chỗ quan trọng bị quần áo che khuất, cái gì cũng ko thấy.

Hắn rõ ràng là đang chủ động tự cởi ra xiêm y của mình, trực tiếp sắc dụ người nhả nhận. Đờ phải dài dòng lời thôi, nói ko chừng chút nữa còn hỏi hắn 1 bữa ăn mấy chén cơm.

Địch Dĩnh mặc cho hắn chủ động dính vào người, ko khỏi cảm thấy buồn cười. Tên thô bạo này đang phạm tội cưỡng gian .

Bất quá y rất thích ý làm người bị hại nha.

“Niệm Sinh, người muốn ở trên, hay vẫn là ở dưới?”

Ngữ khí vô cùng đứng đắn. Khi hắn gỡ ra mảnh vải cuối cùng trên người y, thì kinh ngạc vô cùng khi nhìn thấy thứ giữa hai chân đang bành trướng biến hóa. Nhất thời toàn thân từ chân đến đầu đều nóng ran, hai má như bốc khói nóng hừng hực. Hắn nhìn không chớp mắt mà trả lời: “Ách... Sao cũng được.”

“Tốt lắm. Vậy người liền ngoan ngoãn nằm xuống đi.”

Lãnh Niệm Sinh chậm rãi ngẩng mặt lên, đón nhận đôi mắt phượng đang say đắm. Thoáng chốc hô hấp liền cứng lại. Gương mặt ko biết cười kia đang để sát vào mình, lúc này –

Hắn mới ý thức được mình đang là củi khô, gặp phải người nhả nhận là lửa cuộn cuộn thiêu đốt....Sợ là chết thật khó coi!

“Người người.....nương tay chút nga.” Lòng của Lãnh Niệm Sinh bắt đầu hoảng loạn cầu xin. Thoáng cái đã quên lúc này là ai gấp gáp.

“Niệm Sinh...” Địch Dĩnh chớp mắt 1 cái đẩy hắn ngã xuống. Ánh mắt từ trên cao nhìn xuống càng xấu xa hơn. Ngón tay thon dài men theo đường cong chạy dọc theo cơ thể. Nâng chân hắn lênm môi khê cắn, thân hình trắng nõn này thật xinh đẹp. Hương thơm thoang thoàng của dục tình như rót vào tim phổi, càng thôi thúc thêm tình cảm của y.”Người là của ta... Chỉ có thể là của ta...” Thì thầm nói nhỏ, nắm lấy mắt cá chân mà cắn hút, tạo ra dấu vết đỏ bầm.

“Ah ân...” Người nhả nhận lòng đầy nhu tình sắp chìm chết hắn rồi....

Lãnh Niệm Sinh cả người mơ màng muốn.

Cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngưa từ chân lan tỏa ra toàn thân. Môi y ở trên người hắn mà thiêu đốt, từ từ hòa tan hết đi lý trí. Đôi mắt xinh đẹp khê động thấy được hình ảnh đầy mơ hồ. Tay cũng thuận theo mà dầy dụa trên người y. Cho thấy mình cũng thích y thật nhiều, muốn sống chung với nhau cho đến hết cuộc đời....

“Dĩnh...”

“Ân?” Địch Dĩnh chôn ở trước người hắn. Môi trêu đùa những chỗ mẫn cảm, thấy hai điểm nhô ra trước ngực đã đứng thẳng lên đỏ thắm lại. Miệng lưỡi cứ thay phiên nhau liếm hút, thật hài lòng khi thấy nó nở rộ ra màu sắc đẹp đến như vậy.

Ngón tay khê vuốt những dấu vết làm người ta thương tiếc. Từng vết thương như khứa sâu vào lòng hắn, khiến người ta cảm thấy âm ỉ đau và đầy phần nộ.

Sao lại ngừng rồi? Lãnh Niệm Sinh hơi động dậy nữa người trên. Mắt thấy ngón tay thon dài của người nhả nhận đang xoa xoa trước bụng “Áh....Người đừng có luyện thư pháp trên người ta nga.”

Địch Dĩnh khê cười, lấy 1 ít chất ngà ngà ngay đỉnh dục vọng của hắn mà vẽ tên hai người thêm lần nữa “Niệm Sinh, ta cho người mắng cả đời luôn, chịu ko?”

“Ừh....” Văn nhân chết tiệt....Hại hắn sắp kiềm ko nổi nữa rồi. Ko hiểu sao, mỗi khi người nhả nhận viết vẽ gì đó trên người mình là hắn lại phần khích bầm....

Địch Dĩnh nhanh như chớp cầm lấy dục vọng của hắn. Chặt lỏng trong suốt đã vẩy ra dính vào tay. Thuận theo đó làm hành động âu yếm, trêu ghẹo khiến hắn càng thêm rên rĩ –

“A... Người...” Lãnh Niệm Sinh cũng nhanh chóng nắm chặt lấy hai vai của y. 10 ngón tay bầu vào da thịt. Tên này thật xấu xa, có ý đồ khêu khích hẳn mà.

Miệng cũng hít thở mạnh mẽ. Dung nhan anh tuấn để sát vào mặt, đôi mắt phượng anh tuấn thật chân thành nhìn. Môi khẽ cọ cọ vào miệng hắn, giọng nói trầm thấp dần dần đánh bay mất ý thức –

“Niệm Sinh... Cả đời đều ở cạnh ta có được ko?”

“Hảo... Đừng.” Môi chưa kịp nói hết đã bị dây dưa. Cả người ửng hồng như vừa đánh xong 1 trận kịch liệt, “Đừng...” Thân mình cong lên, dục vọng phóng ra chất lỏng ấm áp. Bụng nóng lên, một chất trắng trắng chảy qua hình xăm đỏ thắm là tên – Niệm Dĩnh.

Môi Dịch Dĩnh rời khỏi hắn. Hai chân cân xứng nhanh chóng tách hai chân của người dưới thân ra. Tay quét qua ít dịch thể vừa rồi, chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn. Hai ngón tay thuận lợi ma sát, làm cho hắn thích thú. Cả hai người cùng mê say thưởng thức.

Lãnh Niệm Sinh mặt đỏ gay, đầu tựa vào xương quai xanh của người nhã nhặn. Hai mắt hơi khép hờ nhưng vẫn thấy rõ hình ảnh đáng xấu hổ. Hắn 1 tay thì quàng qua cổ người nhã nhặn, còn tay kia thì trượt xuống lòng ngực rộng lớn, phủ nhẹ vào thứ cứng rắn đang dâng trào kia, thúc giục: “Dĩnh, mau tiến vào đi...”

“Hảo.”

Dịch Dĩnh rút ra ngón tay, nâng mông hắn cao lên, đem dục vọng tiến vào cửa khẩu hồng nhật. Từng tác từng tác đỉnh nhập, nghe hắn hít sâu vài hơi, liền cảm thấy đau lòng, vừa mới bắt đầu y đã làm hắn thấy ko thoải mái.

Cúi đầu khẽ hôn tóc hắn, nhẹ nhàng nhâm nhi vành tai. Cánh tay hữu lực kéo đùi hắn ép sát vào lòng ngực. Hai tay giữ lấy thắt lưng, bắt đầu đưa đẩy. Dục vọng đã ko khống chế được ở trong cơ thể hắn mãnh liệt va chạm.

Lãnh Niệm Sinh kêu lên như quỷ “Áh! Người... Chậm một chút...”

“Niệm Sinh, chịu khó chút” Hắn làm y điên cuồng, Oh....hắn chặt quá....Bên trong cơ thể kia đã lên đến cực hạn khoái cảm, có quỷ mới làm chậm được.

“Mẹ nó... Ta đau...” Lãnh Niệm Sinh đấm 1 cái vào cánh tay y. “Ta đã bảo là người nương tay 1 chút rồi mà.”

“Niệm Sinh, chờ chút nữa sẽ hết đau ngay” Dịch Dĩnh dịu dàng vỗ về. Sao lần nào bắt đầu hắn cũng kêu đau? Sau đó trên người y sẽ toàn là vết cào thô bạo của tên dưới thân cho coi. Y cũng đau mà.

“A...” Bị vật cứng cứng rắn chạm vào điểm mẫn cảm. Lãnh Niệm Sinh dùng hết sức mình mà hét lên. “Đó....chỗ đó....thoải mái....Ah...” (Má ơi, hai bé này, hix hix)

Dịch Dĩnh cắn nhẹ cái cổ trắng nõn, dục vọng càng lúc càng đỉnh sâu vào làm hắn cảm thấy sung sướng.

Lãnh Niệm Sinh ôm chặt lấy lưng y. Cả người cọ cọ vào lòng ngực to lớn kia. Tiếng rên rỉ đứt quãng kịch liệt tràn đầy khắp không gian bên trong bức màn đang phủ kín.....

Tử văn nhân.....

Một khi tiến công chiếm đóng thành trì sẽ dùng hết toàn bộ lực....

Lãnh Niệm Sinh bị lay động đến đầu choáng mắt hoa. Thật muốn....

Thiên hạ đang nằm sấp trên giường chìm vào giấc ngủ. Dịch Dĩnh đứng ở mép giường cúi người nhìn gương mặt ửng hồng như đang say rượu. Nghe được tiếng hít thở đều đặn truyền vào tai. Y thích nhất là sáng nào cũng được nghe âm thanh này.

Dung nhan anh tuấn lộ ra nụ cười thỏa mãn. Y muốn đem hắn trói lại bên người. Như thế cuộc sống có thể lúc nào cũng được vui thích.

Có tên thô bạo này làm bạn, đời sẽ ko còn gì chán nản nữa.

Giương tay kéo lấy chăn bông che lại cảnh xuân đang phơi phới. Mội hôn nhẹ lên vai hần. Nụ cười vẫn còn đọng trên mặt Địch Dĩnh mãi đến khi cái màn lớn được hạ xuống giường. Địch Dĩnh sau đó thu lại nụ cười, trong nháy mắt liền đổi thành bộ mặt nghiêm nghị.

Thong thả bước ra khỏi phòng, y nói mấy câu dẫn dò người giúp việc đang quét dọn trước sân. Nội dung từ lúc đó đến giờ đều giống như nhau ko có gì thay đổi cả –

“Đợi người kia tỉnh lại, có kêu gào cái gì, thì phải hử hử hử hạ nga.”

“Vâng ạh.” Gã giúp việc Phú Quý gật đầu lia lịa, tất cả đều nghe theo.

[1] Tác giả dùng chữ ‘gia’ vừa có nghĩa là nhà vừa có nghĩa là gia đình.

[2] Nguyên văn “Đại tài tiểu dụng” Nghĩa là người có tài năng lại đi làm những việc lặt vặt.

34. Quyển 2 - Chương 33

“Đại nhân, đây là công văn mà thuộc hạ suốt đêm ra roi thúc ngựa đem về.”

Cầm tài liệu trên tay, Địch Dĩnh quay trở lại công đường, ngồi xuống ghế, mở dấu niêm phong ra. Đây là tư liệu có liên quan đến quá trình làm quan của Phong Thịnh Hùng.

“Vài năm trước, lão theo quan tiền nhiệm ở huyện Bà Dương là Trình đại nhân. Sau đó đến phủ Khai Phong tiếp tục nhiệm kỳ, còn dám gạt người là có 2 năm làm chủ bộ[1]. Thật đúng là vật hợp theo loài. Địch Dĩnh gấp lại tập tư liệu. Nghĩ thâm, đợi án tử kết thúc, y sẽ càng quét thêm 1 trận, dọn sạch những chuyện thất trách kia.

Thiệu Quân hỏi: “Đợi Trình đại nhân bị giáng chức. Phong Thịnh Hùng cũng sẽ theo đó mà mất đi chỗ dựa.”

“Đúng vậy.”

“Sao đại nhân ko thả lão về?” Phong đại nhân tuy chỉ làm quan nhỏ, nhưng dù gì cũng là quan lại như nhau, cũng nên nể mặt đôi chút.

“Thiệu Quân, người chẳng lẽ không hề nghi ngờ nguyên nhân lão thú Hoài Xuân làm thiếp?”

Thiệu Quân sững sốt một lúc rồi nói: “Hoài Xuân này cũng là người có chút nhan sắc. Nếu chủ tâm dụ dỗ, nam nhân chắc ko dễ dàng gì mà thoát khỏi tay ả ah.”

“Hoài Xuân vốn tên thật là My nương, ả ta vốn xuất thân từ thanh lâu. Người cha quá cố của ta năm đó đã chuộc thân cho ả. Kết quả là bị giết dưới bánh xe ngựa. Cha của Trần Uyển Nhi là người đã thu nhận sau khi ả ta bị cướp bóc, cũng bị chết vì mưu sát. Ai dấy vào ả cũng chịu tai ương, này còn dám nói là ko có liên quan sao?”

“Bẩm đại nhân, nhưng ả ta trước sau đều ko nhận tội.”

“Thiệu Quân, phải người báo cho thông phán đại nhân, ngày mốt đến tham gia xử án.”

“Vâng ạh.”

Địch Dĩnh bước vào khu vực nhà giam –

Mặt trời xuống núi, cuộc sống của My Nương cũng theo đó mà từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Ko còn quần là áo lụa, người hầu kẻ hạ, vàng bạc như núi như trước nữa. ả ta ngồi xổm xuống mặt đất nhà giam đang ngập tràn hơi thối, ngẩng đầu nhìn trừng trừng tên tiểu tử đã vinh hiển hơn xưa gấp vạn lần –

“Mày thật có tiền đồ hơn ông già của mày nga.” Là ả tính sai, chó biết cắn người thật đúng là chó ko sủa.

“Mày muốn giải oan cho lão già tú tài vô dụng kia àh?” ả ko tin, trong tay y làm gì có bằng chứng chứ?

Lão tú tài chết tiệt viết đơn kiện năm đó đã sớm chết mất xác. Chuyện qua nhiều năm, đâu ai còn biết là lão già kia kiện cáo ai kia chứ. “Địch Dĩnh, sao mày cứ khẳng khẳng cho là cha mày chết có dính dáng đến

tao vậy hả? Mày làm gì có chứng cứ, chỉ là vu cáo mà thôi. Tin này mà đồn ra, mọi người sẽ quy cho mày là quan bức ép dân cho coi.”

“Mỵ Nương, sau lưng bà đang có 2 oan hồn bám theo kia. Thiên lý rành rành. Bà thoát được 1 lúc ko thoát được cả đời đâu. Chúng ta cứ đợi xem, bà có thể mạnh miệng được bao lâu đây.”

Vừa nói xong, Địch Dĩnh liền liếc Mỵ Nương 1 cái. Y thấy trong góc nhà tù tối tăm, Minh Nguyệt cũng đang rúm ró co người lại phía sau song sắt.

Nhìn thấy người đến, Minh Nguyệt vội vàng kêu to: “Địch đại nhân, Niệm Sinh ca sao không đến thăm ta. Huynh ấy còn giận ta phải ko?” Ánh mắt của Minh Nguyệt trong nháy mắt trở nên utor át mong chờ. Bị ngăn cản bởi song sắt của nhà giam, nàng thật đứng ngồi ko yên. Niệm Sinh ca của nàng đang ở bên ngoài, kề cận nam nhân này. Đến A Sinh cũng bị cấm ko cho đến gặp Niệm Sinh ca. Gã ko thể giúp nàng nhả nhử gì cả.....

“Người thực tàn nhẫn...” Minh Nguyệt nén giận nhìn trừng trừng con người ít kỹ trước mặt. Là y đã dùng thủ đoạn chia rẽ nàng và Niệm Sinh ca. Gương mặt liền trong nháy mắt trở nên dữ tợn nhìn nam nhân mặt nghiêm kia.

Nàng phát ra tiếng kêu gào lạnh lạnh: “Người ko được bắt giam Niệm Sinh ca. Ko được ngăn cản hấn đến với ta. Nhất định người đã nói gì đó làm hấn ghét ta. Có phải hay ko?”

Không nghe được đáp án, Cả người Minh Nguyệt suy sụp, thân hình cũng theo đó mà trượt dài xuống. Tay ôm chặt hai đầu gối, mắt thất thần đảo quanh nhà lao, tự lẩm bẩm 1 mình: “Nếu ko thì sao Niệm Sinh ca ko quan tâm đến ta.....Sẽ ko thể nào ko quan tâm đến ta.....” Hấn sẽ hỏi han nàng ân cần, hấn cũng sẽ chăm sóc cho đứa bé. Nàng có giữ đúng lời hứa là sinh đứa bé ra đời. Nàng cũng nghe lời lẩm rồi mà.

Địch Dĩnh bên ngoài song sắt dừng lại bước chân. Thấy bộ dáng của nàng giờ đây thật diễm đạm đáng yêu. Mắt chan chứa lệ, cứ lẩm nhẩm: “Niệm sinh ca.....sao huynh ko đến thăm muội....Muội muốn gặp huynhhe....Muội có nhiều chuyện muốn nói với huynh...”

Địch Dĩnh đứng yên tại chỗ, ko thể tha thứ cho cuồng niệm cố chấp của nàng. Nhân ko hề có chút hối hận về những việc mình làm nhưng y ko cho là nàng đã điên rồi...

Vì nàng và chính y là có đồng tâm tư. Bất quá nàng ta ko từ thủ đoạn chiếm lấy một người. Yêu và hận chỉ cách nhau 1 lần chỉ mỏng. Xem ra nhân đã có lựa chọn....

“Tình cảm của Niệm Sinh đối với người chẳng qua là 1 mặt của sự thương xót. Người và hấn có cùng cảnh ngộ bị người thân bán đi. Minh Nguyệt, người hủy hoại hấn như vậy có cảm thấy dễ chịu sao. So với những người đã từng thương tổn hấn còn đáng giận hơn. Ta sẽ ko bao giờ để hấn đến gặp người, trừ khi chính hấn mở miệng yêu cầu.”

Địch Dĩnh nói xong cũng ko thèm quan tâm xem Minh Nguyệt có thông suốt hay ko –

Cùng là người lưu lạc, người ta dám thẳng thắn đối đầu, còn nàng thì ko dám đối mặt chỉ biết đắm chìm trong bi ai.

Địch Dĩnh bước ra khỏi nhà lao. Dưới chân rơi rớt vô số tia nắng màu vàng nhạt còn sót lại của buổi chiều, chuẩn bị cho bóng đêm dần đến. Giờ phút này....thật....nhớ hấn quá –

Lòng lo lắng ko biết tên kia đã thức dậy ăn cơm chưa?

Lãnh Niệm Sinh ăn sạch bát bữa trưa do gã sai vặt mang đến. ”Cái tên chết tiệt này, người vừa lòng chưa?” Ngần đầu liếc người nhả nhận hỏi: “Người chê ta ko có da có thịt chứ gì?” Dám nói thử xem, hấn sẽ đánh người cho coi.

Địch Dĩnh cười nhạt, tay nâng lấy cằm hấn, dùng ngón cái lau đi cái miệng đầy mỡ. “Niệm Sinh, cái gì thuộc về người ta đều thương hết nê, cả đời này cũng sẽ ko vứt bỏ trách nhiệm đâu.”

“Ách, như vậy ah. Ta còn tưởng là.....”

“Là gì?”

“Tưởng người ko hài lòng ta.” Tựa đầu vào vai y, hần thích hưởng thụ hơi thở ôn hòa từ người này. “Ta tự biết mình ko có ưu điểm gì, đừng ghét bỏ ta nha.”

“Ko đâu.” Thật vất vả mới có thể buộc hần bên cạnh mình. Để chế ngự được con ngựa hoang này cũng phải động não ko ít. Địch Dĩnh thật gian trá nhằm lúc người khác chấy nhà mà chạy đi hôi của.”Chúng ta từng có hứa hẹn phải ko. Người đã nói là ta muốn gì cũng đều đồng ý, vẫn ko quên chứ?”

“Không quên.”

“Tốt lắm. Ta muốn người việc gì cũng nghe theo ta. Ko được nghi ngờ ta ghét bỏ người, ko được ra ngoài gây sự, sau này trước khi mặt trời xuống núi là người phải về cạnh ta. Nếu ko ta sẽ đi trói người về. Còn nữa ko được uống rượu” Tên này uống rượu vào là bày ra dáng vẻ làm say lòng người thật quá sức hấp dẫn. Y thật lo lắng có tên hồn trưởng nào đó vọng tưởng đến hần. Bất kể đối phương là nam hay nữ đều ko thể chấp nhận được.

Lãnh Niệm Sinh trợn mắt lú lưỡi, ngẩng đầu ngậy ngốc trong chốc lát, mới tìm về âm thanh của mình để nói chuyện “Người đừng có được đằng chân lân đằng đầu nga. Còn chuyện xã giao của ta thì sao hả?”

“Vậy thì phải nói trước với ta.” Người hần gặp trên trời dưới đất đều có đủ hạng người. Nếu là dân đứng đắn đàn hoàng thì thôi. Còn lờ như là loại tạp nham, phẩm chất bất lương,... hừ hừ — đừng trách y sẽ gây phiền toái cho đối phương.

Vì con người này, y đã phải hao tâm tổn sức đi tìm hiểu qua một lượt. Làm quan ít ra cũng có lợi thế được danh chính ngôn thuận mà nắm lấy nhược điểm của người ta, cứ mặc sức thoải mái đi tìm đối phương gây phiền toái.

Bỗng nhiên, có 1 cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Người nhả nhận đang nhướng cao mày, mặt đầy sát khí. Lãnh Niệm Sinh trợn trừng mắt, nghĩ thầm mình có nhìn nhầm hay ko?”

“Sao hả, ko đồng ý?”

Lãnh Niệm Sinh gật gật đầu, bản năng mà đáp lại: “Ta đồng ý.” Lời vừa thốt ra, thì hần bỗng giật mình phát hiện mình vừa hứa chuyện gì.

Sao lại có chuyện tự mang dây buộc mình. Hần tại sao lại đồng ý kia chứ?!

Đầu bỗng choáng váng, Lãnh Niệm Sinh bỗng nhiên mất thăng bằng, đã hồi kíp nữa rồi: “Chắc ta cũng ko được tự cắn đứt lưỡi mình chứ?”

Địch Dĩnh lập tức bát bỏ: “Không được.”

“Ồ...” Lãnh Niệm Sinh khê kêu...

“Mẹ nó, người nhả nhận quản lý hần thật nhiều” Lãnh Niệm Sinh thầm rửa cả buổi.

Bực mình trong lòng, mới sáng sớm hần đã rời khỏi phủ nha. Tự đến địa bàn của mình làm chút công việc, sau đó liền đi tìm hảo bằng hữu – Khuyết Bất Bình và Khuyết Bất Phàm.

Ba đại nam nhân vẫn như trước tụ họp ở thực tứ –

“Lão đại, cuối cùng người cũng được tự do rồi, ha hả.” Khuyết Bất Bình thấy hần trương cái mặt thối ra, xém chút nữa là làm rơi luôn ly trà đang cầm trong tay rồi.

Lãnh Niệm Sinh mắng. “Câm miệng! Đừng có nói với ta là tự do hay ko. Dĩnh ko cho ta uống rượu.”

“Vậy thì đừng uống.” Tránh cho ngoại nhân tiếp cận, thật phiền mà: “Hiện tại, mọi việc đều do Sinh thúc hết lòng giúp sức, người cũng nên yên tâm chút đi. Từ lâu giờ kinh doanh rất phát đạt, ai cũng ko dám đến gây chuyện.” Khuyết Bất Phàm báo cáo tình hình gần đây, sau đó hỏi: “Lão đại, người đã uống thuốc chưa đó?” Địch Dĩnh có lên dặn qua bọn họ, muốn phải thường xuyên nhắc hần uống thuốc giải độc.

Mắt của Lãnh Niệm Sinh nhất thời trợn trắng: “Sao người cũng trở nên nhiều lời như thế.” Mẹ nó, người nhả nhận rốt cuộc đã lấy lòng được bao nhiêu người. Sao bọn bên cạnh hần giờ đây dường như cũng đã thay hình đổi dạng!

Bất quá, hắn rất bận rộn, bữa trưa còn chưa ăn, thuốc cũng quên uống. Lãnh Niệm Sinh lập tức lấy mấy viên thuốc từ cái bình ngọc của người nhà nhận mà hắn luôn mang bên người ra, nhét vào miệng, tiện tay cầm lấy ly trà của Khuyết Bất Phàm uống vào. Hắn thật nghe lời.

“Lão đại ah, người nhất định phải thật bảo trọng nha. Cái người trong lòng của người ko dễ chọc đâu đó. Nếu như người có làm chuyện gì sai trái bên ngoài, bọn ta cũng ko thể nhờ vả gì hắn đâu.” Lâm quan muốn hạ lệnh xét nhà ai là xét. Bọn chúng chỉ còn nước thu thập hành trang rồi biến đi. Ai cũng ko có ngày lành ah.

‘Phụt!’ trà vừa uống vào miệng Lãnh Niệm Sinh toàn bộ đều phun lên người Khuyết Bất Bình. Hắn lấy tay áo lau lau miệng, mắng: “Người ít nguyên rửa ta chút đi. Bọn ta đang sống rất êm thấm ah. Người cùng người nhà nhận thật giống nhau chỉ biết buồn lo vô cớ.”

Khuyết Bất Bình cúi đầu nhìn xiêm y đã bị ướt 1 mảng, không khỏi cười khổ: “Sao ta lại thích mặc màu trắng để bị dính dơ như vậy chứ?”

Lãnh Niệm Sinh ngạc nhiên, “Ách... Ta cũng không biết nữa nga.”

Khuyết Bất Phàm lấy từ trong áo ra 1 cái khăn thêu, “lau khô đi.”

“Người giữ lại dùng đi, ta cũng có vậy.” Khuyết Bất Bình cũng từ trong áo mình lấy ra 1 cái khăn thêu, làm như đang cầm vật quý hiếm lắm, “Đây là vật của A Hoa cho ta đem theo bên người. Nữ nhân làm thật khéo nha. Chậc chậc...”

Lãnh Niệm Sinh thấy hắn mặt mày thật hơn hở. Cái tên này cuối cùng cũng đã thông suốt thành công dụ dỗ A Hoa ở cạnh nó rồi.

“Bất Bình, sao ko thấy A Hoa đến tìm người?”

“Muội ấy còn đang bận may giá y. Ngày kết hôn sắp gần kề, ta ko cho nàng ta ra ngoài đâu.” Em gái kia nếu mặt ko trét lên son phấn thì quả thật có ko ít người theo đuổi ah.

Nó trước kia là ko biết xem hàng, làm cho A Hoa phải khóc thật nhiều. Dụ dỗ cả buổi lại thêm cam đoan minh chính là cam tâm tình nguyện thú nàng, A Hoa mới chịu cười lên nga.

Bỗng nhiên, Lãnh Niệm Sinh nhớ đến Minh Nguyệt. Hắn đã hứa là phải tìm cho nàng ta bến đỗ thật tốt. Giờ đây....

Mất bỗng tối sầm lại. Hắn đứng dậy, trước mặt là giữa chợ ngay ngã tư đường nơi hắn đã từng cứu nàng. Hiện tại, cảnh còn người mất.

“Lão đại, có chuyện gì sao? Định Dĩnh đến tìm người hả?”

Trời bắt đầu tối, nếu lão đại cứ ở mãi đây, chắc hắn sẽ có người lo lắng.

“Ta phải đi rồi.” Hôm nay A Sinh gặp hắn lều chềnh mà nhẩn ngai, Minh Nguyệt muốn gặp hắn nói vài chuyện. Lãnh Niệm Sinh thần sắc ảm đạm lướt qua người những hảo bằng hữu. Lòng đầy tâm sự nhưng ko muốn nói ra.

Trong thực tứ, lúc trà dư tửu hậu mọi người thường bàn đến những chuyện vừa xảy ra gần đây –

Con trai và tỳ thiếp của sĩ lang đại nhân đều bị bỏ tù. Nghe nói vì dính dáng đến tội danh mưu sát của nha đầu ở quý phủ. Ngày mai sẽ tiến hành thẩm án.

Đến lúc đó, bên ngoài phủ nha sẽ tụ tập 1 đám thật đông, chờ nghe chân tướng vụ kiện.

Địch Dĩnh đang chờ ở cửa hông, đi qua đi lại đợi tên phiên lòng kia trở về. “Mới thả người được tự do, kết quả là chạy mất tăm, ko biết khi nào mới trở về?”

Tuần dung lăm lăm nhưng cũng khó che giấu sự lo lắng trong lòng. Địch Dĩnh hướng đến chuồng ngựa, quyết định sẽ bắt người trở về.

Sáng nay, lúc hắn ra ngoài, y cũng đã đoán được chắc chắn hắn sẽ nghe được chuyện gì rồi. Nhưng ko thể ngờ được là mình hiểu hắn như thế, nhưng cũng có những chuyện ngoài dự liệu.

“Đại nhân, người muốn ra ngoài tìm người àh?” Thiệu Quân vừa dắt ngựa cho đại nhân vừa hỏi: “Sao người ko phải thủ hạ đi tìm?”

Địch Dĩnh khẽ cắn môi, nói: “Không cần. Ta biết hần sẽ đến nơi nào” Nhảy lên ngựa, thúc chân, Địch Dĩnh giống như một cơn gió rời đi.

Thiệu Quân vẫn còn đứng tại chỗ cười nói: “Đại nhân thật rất kiên nhẫn. Đợi đến 2 canh giờ.... Cơm canh trong nhà đều đã lạnh ngắt hết rồi.”

Xa xa đã thấy 1 con tuần mã màu trắng đang buộc dưới tàng cây. Địch Dĩnh tiến lại gần, cũng đem ngựa buộc ở kế bên.

Phóng mắt tìm kiếm, lòng hơi lo lắng khi thấy một thân ảnh màu trắng đang ngồi bên bờ suối, bước nhanh đến, giương tay từ phía sau kéo hần vào lòng –

“Niệm Sinh...” Y biết hần sẽ trốn ở nơi này. Địch Dĩnh cố ý muốn gọi hồn hần về, ko để hần lại nghĩ đến những chuyện rối rắm.

Lãnh Niệm Sinh hơi khép hờ đôi mắt ướt nước. Nhìn ko rõ được thân ảnh đang in hình dưới nước. Ánh trăng tàn cuối tháng, cũng chìm vào trong nước tạo nên những hình ảnh vụn vẹo....

Sau này theo ta. Tên của muội là – Minh Nguyệt. Nghĩa là trong đêm tối sẽ phát ra ánh sáng. Mây đen chỉ che lấp tạm thời. Muội vẫn sẽ mãi tỏa sáng. Là Minh Nguyệt...

Xem nàng ta như muội muội ruột thịt của mình, đối xử thật tốt....

Là hoàn cảnh của nàng tạo nên sự thương cảm. Sự hiện hữu của hần trong lòng nàng bị méo mó 1 cách vụn vẹo. Nếu lúc trước hần ko cứu nàng, thì ít ra giờ đây Minh Nguyệt đã ko mang lấy tội giết người mà chấm dứt cuộc đời.

Oán giận và áy náy đồng thời trỗi lên trong lòng. Hần ko thể tha thứ hoàn toàn được, nhưng cũng ko thể ko tự trách mình. Lòng như rơi vào mê cung đầy rối rắm và mâu thuẫn –

Một lòng làm việc tốt, nhưng kết quả lại ko như mong muốn.

“Ta không hận nàng. Nếu có thể, ta đã sống dễ chịu hơn chút rồi.... Dĩnh, nói cho ta biết, ko thể tha cho nàng ta 1 con đường sống được sao?” Lãnh Niệm Sinh cuối cùng cũng có dũng khí đối mặt đến vấn đề đang xảy ra.

“Niệm Sinh, đừng oán ta.” Tự hần đã biết rõ ràng đáp án. Ko thể nào.

Tiếng ghen ngào rất nhỏ truyền vào tai. Lòng Địch Dĩnh như bị ai nhào nặn, tay chân nhất thời luống cuống, ko biết nên an ủi như thế nào.

“Còn biết trách ai...”

Lãnh Niệm Sinh cảm thấy toàn thân lạnh buốt. Gương mặt tuần tú dán vào người nhả nhận. Buồn bã nói: “Ta sẽ cố tha thứ.... Cũng là để bản thân có thể sống dễ chịu đôi chút.”

Địch Dĩnh nhăn chặt mày, tay ôm lấy đầu hần, thở dài: “Niệm Sinh, người thật sự rất thiện lương.”

35. Quyển 2 - Chương 34

Phủ nha vang lên 1 tràng trống, quan sai 2 bên liền cùng lúc phát ra giọng trầm trầm “Uy vũ”, âm thanh còn đọng lại quanh quẩn trên công đường, thật lâu sau mới tan hết –

Lãnh Niệm Sinh có tên trong hồ sơ nên cũng được tham dự. Hần thật sự ko thể ngờ rằng có ngày mình lại phải đứng trong hàng ngũ thẩm lý Minh Nguyệt.

Sắc mặt nặng nề, lòng pha lẫn nhiều cảm xúc rối rắm. Nhưng, hần vẫn muốn đối mặt với chuyện này, ko cách nào chạy khỏi vận mệnh này được.

Cha, nương cùng phu phụ Ngụy Thất cũng đến phủ nha. Là quan tâm đến số phận cũng như đứa bé trong bụng của Minh Nguyệt.

Không khí nghiêm cẩn tràn ngập đại đường. Bỗng nhiên – Người nắm quyền cao nhất hạ lệnh: “Mang người phạm tội đến.”

Giây lát, những người có liên hệ đến vụ án đều đồng loạt quỳ dưới công đường, chờ thẩm vấn.

Thông phán của Khai Phong Phủ — Trầm Thanh, mặt ko chút thay đổi nhìn phạm nhân bên dưới là quan viên triều đình Phong Thịnh Hùng, lòng nhất thời dâng lên một trận sợ hãi –

Chuyện thu nhận hối lộ, chẳng lẽ là bại lộ rồi....

Địch Dĩnh một thân nghiêm nghị, lòng ko thẹn với 4 chữ lớn trên tấm biển Minh kính cao huyền (Gương sáng treo cao) Đồi đan phượng tuần mâu nghiêm khắc nhìn bọn người đang lẩn tránh pháp luật dưới kia. Ngoài ra còn có My Nương, đã gần chết đến nơi vẫn làm ra bộ mặt oán thán ko chịu nhận tội.

Nén lại cơn giận, tay cầm cây gậy ‘Rầm!’ 1 tiếng chấn động khắp công đường.

My nương nhìn khắp xung quanh. Đã lâu ko thấy Lãnh gia và Thiết Sinh công tử. Đến đây là muốn truy cứu ả và Đinh Giác Thiện năm đó ở thư phòng trộm tranh chứ gì.

Hừ, My Nương thầm xía xói. Cũng bởi bức tranh, ả ta nửa điểm lợi lộc cũng ko có. Thật khiến người ta bất nhẫn mà.

Đinh Giác Thiện không bị thổ phỉ chém chết, giữ lại mạng để hại ả....

Mà Minh Nguyệt cũng không chết vì sinh non, còn mang mãi tạp chủng....

Minh Nguyệt thần sắc âm đạm nhìn người mẹ kế là Hoài Xuân. Lòng dâng lên hận thù gỡ mãi cũng ko ra –

Cha nàng đã cứu 1 nữ nhân lòng dạ rắn rết từ tay Đinh Giác Thiện. Minh Nguyệt nghĩ thầm mình rơi vào tình cảnh ngày hôm nay tất cả đều do ả ta....

Ánh mắt bất lực nhìn Niệm Sinh ca đang ở cách đó ko xa. Huỳnh ậy ko chết....

Kia quay mắt đi...Về mặt lộ ra sự kinh thường, là đang oán nàng phải ko....

“Đừng chán ghét muội....muội sẽ nghe lời....”

Minh Nguyệt cúi đầu thì thảo tự thỉnh cầu. Tiếng nói lí nhí nên khó có thể nghe thấy. Nhưng Lãnh Niệm Sinh vẫn như xưa mà nghe được.

Chợt quay đầu lại, oán hận thấm sâu trong lòng từ từ tiêu tan. Hắn cũng ko nhẫn tâm hận việc làm sai trái của nàng. Tâm sự bị người thân vứt bỏ hẳn là người vô cùng hiểu rõ. Nàng chẳng qua là 1 muội muội đáng thương và cũng đáng buồn....

Lãnh Niệm Sinh thoáng chốc nắm chặt tay. Hắn nguyện ý dù có kết quả ra sao cũng sẽ nguyện ý cùng nàng đối mặt sai lầm. Pháp luật đương triều ko thể tha cho nàng, thì người ca ca như hắn đây có thể cho nàng – sự tha thứ cuối cùng.

Miễn cưỡng ép mình cười 1 cái, nén chua xót cố làm ra vẻ mặt thản nhiên, cho nàng biết tình cảm huynh muội vẫn ko hề thay đổi.

Gương mặt tú lệ tái nhợt bỗng chảy xuống hai hàng lệ nóng. Ánh mắt vẫn như thái dương ấm áp, ko hề ẩn chứa giận dữ hay oán hận, “Niệm Sinh ca....”

“Ta không trách muội” Lãnh Niệm Sinh không coi ai ra gì nói, đồng thời cũng mở ra thắt nút trong lòng mình –

Hắn cũng mới nhận ra mình cũng ko hề có oán cũng như hận –

Sai lầm của Minh Nguyệt làm cho hắn hiểu được mạng sống thật quý giá. Nhân sinh khổ đoản, hắn nên quý trọng người luôn bên cạnh, mang đến nhiều sự may mắn và tốt đẹp cho mình.

Đợi hần ở trên trời cũng được đi. Nhưng như thế lại ko nhận được sự chăm sóc của mọi người, còn làm cho họ quên đi sự tồn tại của nàng....

Lãnh Niệm Sinh không tự chủ được chậm chậm bước đến. Ngồi xuống chăm chú nhìn nàng. Người đã gầy đi ko ít, là vẫn đang day dứt và vướng bận. “Đừng khóc, ta ko có trách muội.”

Hai người gần nhau trong gang tấc, Minh Nguyệt ngẩng đầu lên thấy hần đã đứng dậy về lại chỗ cũ. Hơi ẩm trên tay vẫn chưa tan. Chứng thật những gì hần vừa nói với nàng ko phải là nghe nhầm.

Tay chợt nắm lại trong chốc lát. Bềnh tỉnh đại mộng –

Hần trước sau vẫn giữ khoảng cách. Bất luận nàng có theo đuổi ra sao, thì chỗ bên cạnh cũng sẽ vĩnh viễn ko có phần của nàng.

Nước mắt của sự bất lực cứ mãi tuôn tràn. Cả người chịu ko được mà run rẩy. Nàng sẽ mang lấy sự oán hận nặng nề này xuống địa ngục. Nàng như chết đuối vớ được gỗ mục, nhưng chính mình lại đẩy thanh gỗ ấy ra. Kết quả chỉ có tự mình hủy hoại mình....

Minh Nguyệt vùi mặt giữa hai tay, ko muốn đối mặt với sự thật. Lòng dậy sóng dữ dội. Nàng đã tổn thương ca ca tốt nhất của mình –

Ca ca này trên đời là độc nhất vô nhị....

“Thực xin lỗi...” Nàng muốn nói cho hần biết, “Tha thứ cho muội....” So với thân nhân đã mất đi thì máu và nước mắt chẳng thấm là gì.

Cha vì một nữ nhân mà hại nàng, bị giết là đáng tội. Mà nàng cũng khó thoát cái chết, nhưng cũng sẽ ko để lợi cho kẻ gây nên chuyện này.

Nàng muốn bắt người đến chôn cùng!

Một cơn oán hận thúc giục nàng đòi lại công bằng mà người khác thiếu mình. Minh Nguyệt cuối cùng cũng đã cố lấy dũng khí đối mặt với nam nhân mặt nghiêm –

Đã từng, y đã từng muốn nàng gọi 1 tiếng: Địch đại ca . Kia ẩn chứa ý nghĩa gì, nàng ko muốn nghĩ thêm nữa –

Nàng có thể có nhiều người thân hơn nữa, nhưng lòng dạ ít kỷ đã khiến nàng mất đi cơ hội. Vậy thật ngu ngốc mà....

“Địch đại nhân... Ta bằng lòng khai ra....Nguyên nhân khiến mình bị đẩy vào bùn nhơ cùng cái chết của thân phụ, ngoài nghi can Hoài Xuân ra còn có 1 liên can khác nữa.”

Lời vừa nói ra, trên công đường bỗng vỡ òa lên –

Địch Dĩnh và Lãnh Niệm Sinh cũng kinh ngạc ko ít.

“Nói mau, ngoài nghi phạm ra còn có ai liên can đến?” Địch Dĩnh hét lên ra lệnh. Chuyện ngoài ý muốn mà Minh Nguyệt kiên quyết ko muốn nhắc đến cuối cùng cũng có thể khai ra. Từ đó.... rất có khả năng y sẽ bắt được nghi phạm dùng nghiêm hình ép hỏi.

Mỵ Nương và Phong Kỹ Duyên cùng liếc nhìn nhau 1 cái. Sắc mặt nhất thời biến đổi.

Mặt của Địch Dĩnh lộ ra nụ cười nhạt, ý vị thâm trường khó dò –

Đang đợi chờ Minh Nguyệt cuối cùng có nói ra nghi phạm có trùng khớp với phán đoán của mình hay ko. Thái độ của Địch Dĩnh trở nên mềm mỏng, thúc giục: “Minh Nguyệt, mau nói ra chuyện đã xảy ra như thế nào. Nghi phạm là ai.”

Minh Nguyệt gật gật đầu, bắt đầu kể ra: “Chuyện xảy ra trước khi ta bị bán vào kỹ viện 1 tháng. Bình thường, ta và cha đều ra chợ bán cá. Đến khi chiều tối, cha muốn ta về nhà trước để giúp mẹ kể nấu bữa tối. Lúc đó, ta vẫn ko thấy bà ta ở nhà, cứ tưởng là đang nấu nướng ở phòng bếp, thế là ta liền vào phòng của cha thu dọn xiêm y của cha lại. Qua 1 lúc, thì nghe ở phòng ngoài có tiếng nam nữ cợt nhả. Ta nhận ra thanh âm của mẹ kế, tiếng đối đáp thì ko phải là cha ta. Giọng nói nghe như 1 gã nam tử trẻ tuổi. Lúc đó

lòng nổi lên nghi ngờ, thế là ta bèn trốn trong phòng của cha và vô tình phát hiện ra mẹ kế tư thông cùng nam nhân khác. Trong cơn tức giận, ta phá rọi bọn họ, giận dữ mắng xối xả vào mặt Hoài Xuân là vong ân phụ nghĩa, ko biết liêm sỉ. Nhưng bọn họ lại uy hiếp ta ko được tiết lộ. Nếu ko sẽ ko được tốt đẹp gì.”

“Rồi sau đó?”

Minh Nguyệt cắn môi 1 cái, rồi mới nói thêm 1 hơi: “Ta vì muốn giữ gìn mặt mũi của cha nên mới đồng ý. Nhưng sau đó ta ko cam tâm khi thấy cha chẳng hay biết gì. Mẹ kế vẫn ko chịu chấm dứt hành động kia. Dù cho ả biết ta lúc chiều tối sẽ về nhà, cũng ko hề sợ hãi mà trái lại còn ngang nhiên cùng nam tử kia thông đồng. Cha chưa bao giờ nghi ngờ mẹ kế ko phải là người lương thiện. Thế là ta ko ngừng ám chỉ, thậm chí bảo cha thôi bỏ Hoài Xuân. Chỉ là cho thật quá ngu xuẩn cứ tin lời ả ta nói, cái gì mà sẽ ko làm ra chuyện tư thông cùng người khác, vong ân phụ nghĩa....”

“Àn...” Địch Dĩnh ngẫm nghĩ một lát, buồn bực: “Trong lúc đó, hàng xóm sao chẳng hề biết việc thông gian của Hoài Xuân?”

“Bởi vì Hoài Xuân thường xuyên ra ngoài. Người bên ngoài ko biết ả ta chín phần 10 là cùng nam nhân kia tư thông. Đến ta cũng chỉ bắt gặp 3 lần. Hai lần là lúc nửa đêm, bọn họ dưới tàn cây ngoài sân mà hẹn hò. Còn cha ta lại đi sớm về trễ, nên ban đêm thường ngủ say như chết thật khó phát hiện Hoài Xuân gạt người...”

“Nam tử cùng tư thông với Hoài Xuân là ai?”

Minh Nguyệt quay đầu lại nhìn trừng trừng nam tử đang quỳ cách đó ko xa. “A...” Gương mặt tú lệ cười thật đau khổ. Nàng sẽ ko bao giờ....sợ hấn nữa “Phong Kỷ Duyên, người có cảm thấy ngoài ý muốn hay ko. Người uy hiếp giết cha ta để bức ta vào khuôn khổ. Thậm chí dùng quyền thế cướp đi quây cá của cha ta ở chợ, làm cho gia đình ta lâm vào túng quẫn. Rồi ả Hoài Xuân kia lại xúi bẩy bảo cha đem ta đi bán. Hai người các người thật là khinh người quá đáng...Cha ta là bị giết là đúng lắm. Lão là cha nhưng lại ko tin ta mà tin vào 1 mục có tâm địa rắn rết như bà....Lão chết vẫn chưa hết tội.” Cửa nát nhà tan là ai làm nên có sự?

“Phong, Kỷ, Duyên –” lửa giận càng cháy càng cao. Địch Dĩnh quát lên hỏi: “Lời của Trần Uyển Nhi có phải là sự thật ko?”

Minh Nguyệt đã nói ra nguyên nhân chính dẫn đến chuyện mưu sát. Thoáng chốc nghi hoặc trong lòng y đã được gỡ bỏ –

Phụ tử Phong Thịnh Hùng lại cùng chung 1 người thiếp. Thật ko có luân lý, cảm thú cũng ko bằng!

Hả!

Sự việc bại lộ, Phong Kỷ Duyên vì bảo toàn tính mệnh mà nói dối: “Trần Uyển Nhi đang nói bậy bạ! Thỉnh thoảng thượng đại nhân phân biệt đúng sai. Tiểu nhân ko có làm mấy chuyện như thế!”

“Như vậy người giải thích như thế nào chuyện ngày người bị bắt vào nhà lao thì người và Mỵ Nương không trên người một mảnh vải cùng ôm ấp trên 1 cái giường? Nô tỳ của quý phủ là Hoài An cũng bị người bỏ thuốc với ý đồ gian ***?”

“Này...” Phong Kỷ Duyên nhất thời cứng họng ko nói nên lời.

“Có thể thấy người và Mỵ Nương quen biết từ trước. Hai người mờ ám đã lâu. Đợi sau khi sát hại Trần Tam Lang, Mỵ nương liền trở thành tiểu thiếp của cha người, xuất ngày trốn tránh trong phủ đệ. Có phải thế ko?”

“Không... Không phải. Đại nhân, ta là oan uổng. Nếu ko tin, ngài cứ hỏi thử Mỵ Nương đi. Nàng ta là sau khi làm thiếp cho cha ta mới bắt đầu dụ dỗ ta.” Phong Kỷ Duyên đổ hết trách nhiệm lên người Mỵ Nương. Hai người tuyệt đối ko thể thừa nhận chuyện âm mưu giết người.

Mỵ Nương nghe liền hiểu ngay. Dù sao Địch Dĩnh cũng sớm biết nàng trác nết, còn cố giấu đầu hỏ đuôi làm gì. Chỉ bằng khẳng khái thừa nhận, nói dối để chối bỏ tội giết người.

“Đại nhân. Lời của Phong Kỷ Duyên quả ko sai. Ta là gả cho Phong Thịnh Hùng rồi mới biết được con riêng của lão là Phong Kỷ Duyên. Ta kém tướng công đến 20 tuổi. Chuyện vợ chồng đương nhiên ko thể thỏa mãn ta. Thế là cùng phụ tử hai người...”

Việc này có gì đâu mà kinh ngạc. Trên phố cũng thường hay đồn chuyện nữ tử và con riêng thông gian tránh cho phù sa ruộng mình rơi vào ruộng người. Đồng thời cũng để nhà của được kéo dài nhân mạch. Mấy chuyện này nghe riết cũng nhàm tai rồi mà. “Đại nhân không cần ngạc nhiên như thế. Rồi quy tội lung tung. Thế thì sao có thể làm người ta thực được.”

‘Rầm!’ cây gỗ trên công đường liền giáng xuống, phủ định mấy lời quỷ tha ma bắt này.

Địch Dĩnh trực tiếp gọi tên thật của Hoài Xuân: “Mỵ Nương, người già mồm như vậy là muốn khi ai?” Y nhẹ nhàng: “Hừ, bản quan thật muốn hỏi người, giải thích như thế nào về chuyện Trần Tam Lang vừa chết đi thì người cũng mất tích theo. Nếu ko phải trong lòng có quỷ, sao không thấy người lập tức báo quan? Mặt khác, người quen biết Phong Thịnh Hùng từ lúc nào? Tại sao Trần Tam Lang vừa chết ko bao lâu, thì người liền lấy lão ngay? Có phải hai người đã quen biết từ trước, hay vẫn còn nguyên nhân khác?”

Hở!

Mặt Mỵ nương biến sắc, hết xanh rồi trắng lần lượt thay đổi.

Ả ngẫm bực mình cắn môi. Tiểu tử Địch Dĩnh này có phải đã tìm ra thứ gì ko?

Đôi mắt đào hoa bỗng thoáng hiện lên hoảng hốt. Giải cho 1 tên căn mật như Địch Dĩnh, căn bản điều tra án tử của lão tú tài kia theo hướng khác. Nhưng ả ta ko phải là người hay lo bóng lo gió đầu.

Khóe miệng của Mỵ Nương cong lên mỉm cười. Lòng trấn định lại đối phó “Địch đại nhân. Chuyện dân nữ tư thông chẳng có liên quan gì đến vụ án cả. Ta và Phong Thịnh Hùng có phải là đã từng quen biết hay ko thì rốt cuộc có can hệ gì nào?”

Mặt Địch Dĩnh trầm xuống. Lòng đang tức giận vẫn chưa được bùng nổ. Y thật muốn nhìn nữ nhân này giả ngu đến mức độ nào.

Mỵ nương tiếp tục cười nói: “Địch đại nhân nếu là vì liên quan đến vụ án mưu sát kia, thì hung thủ thực sự đang nhẩn như ngoài vòng pháp luật kia. Dân nữ xin hỏi Địch đại nhân sao không phái người lùng bắt, mà lại chỉ vì 1 chuyện nhỏ như hạt đậu mà làm khó người khác. Àh, bên ngoài đồn đãi Địch đại nhân anh minh, còn ta thấy chỉ thường thôi nha.”

“Giải cho 1 cái miệng trơn nhẵn ko ngừng luồn lách kia.” Địch Dĩnh bỗng vỗ mạnh cây gỗ trên công đường. Nhượng mày giận dữ nói “Đừng trách bản quan không cho các người cơ hội được nói sự thật.” Lửa giận ngút trời, tuần nhan lạnh căm, Địch Dĩnh hét lớn: “Người đầu, lập tức đem Mỵ Nương và Phong Kỷ Duyên ra dụng hình. Nam giáp côn[1], nữ lịch chỉ[2], bản quan thật muốn nhìn hai người này xem có thể mạnh miệng đến lúc nào?”

“Vâng ạh.”

Nha sai tuân lệnh, cả đám như quỷ sai dưới âm ty mặt ko chút thay đổi kéo đến. Kéo phạm nhân ra ngoài dùng nghiêm hình –

“Ah ah ah –”

Nhất thời, tiếng thét chói tai cùng thê lương vang vọng vào trong đại đường, kinh động màng nhĩ mọi người –

[1] Là hình phạt kéo căng người, thường là bẻ gấp người ra sao kéo căng ra cho đau đớn. Sợ quá, hix hix

[2] Là kẹp tay, có dụng cụ kết bằng tre, cho tay của tội phạm vào kéo căng ra, cũng đau lắm. Ghê quá.

36. Quyển 2 - Chương 35

Phong Kỷ Duyên ko chịu nổi sự thống khổ của hình phạt, lập tức xin tha thứ: “Đại... Đại nhân... Ta khai chính là...ta khai...” Vừa nói xong, hần liền lăn ra chết ngất.

Mỵ Nương cũng hét thật chói tai, hoa dung thất sắc. Cả người đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, mười ngón tay bị kẹp đau thấu tâm can, tất cả đều sưng lên rỉ ra máu tươi. Á đã sớm ko chịu nổi nữa, ngã nhào trên mặt đất đau đớn thống khổ. Mắt Mỵ nương nhất thời trợn trắng, rồi cũng cùng lúc nhắm đi...

Địch Dĩnh không khỏi cười lạnh, “Đem nước tạt cho tỉnh, sau đó tiếp tục thẩm vấn.”

Tất cả người ở đây đều phát hiện ra vụ án kiện này có liên quan đến nhiều chuyện khác ko biết sẽ phát triển đến đâu. Ai nấy đều yên lặng, nín thở theo dõi diễn biến. Cũng ko có ai ra mặt vì bọn phạm nhân làm ác dẻo miệng kia mà thỉnh cầu. Người bị hại lại có bộ dạng điềm đạm đầy thương cảm nên chiếm được sự đồng tình của mọi người –

Một nữ tử đang sống êm đềm bỗng nhiên bị người thân của mình bán đi, chịu sự lăng nhục đủ kiểu. Những kẻ hại nàng như vậy thật đáng chết vạn lần!

Phong Thịnh Hùng cũng đang run rẩy bên cạnh, chính mắt thấy con mình cùng thiếp yêu cả người ướt đầm bị quan sai kéo qua 1 bên. Lão luôn ý lại vào chức quan của mình, trăm phương ngàn kế cũng ko ngờ lại có ngày hôm nay –

“Đại nhân, xin hãy thủ hạ lưu tình.”

“Àh, người cũng nói ra suy nghĩ của mình rồi?” Hừ, cuối cùng cũng bức lão lòi đuôi ra.

“Đại nhân có điều không biết, ta và tiểu thiếp Mỵ Nương là chỗ quen biết cũ. Sau đó hai người phân ly cũng được nhiều năm. Mãi cho đến khi trên đường vô tình gặp lại mới thăm hỏi tình cảnh hiện tại. Ta mới biết tình cảnh của nàng ta quá buồn khổ, nên mới hứng khởi mà có ý định lập nàng ta làm thiếp. Thế rồi để cho nàng ta thông gian với con trai mình. Ta tự biết ko thể thỏa mãn được như cầu khuê phòng, cũng biết con ta và nàng xấp xỉ tuổi nhau, dễ bị hấp dẫn mà kiềm lòng ko được, vì thế mới để cho Mỵ Nương hầu hạ.”

Mặt của Địch Dĩnh đóng 3 tầng sương lạnh. Lại thêm 1 tên ko biết sống chết ở trước mặt y mà ăn nói hàm hồ.

“Phong Thịnh Hùng, ngươi không tiếc lời vì hai người bọn họ mà đưa đầy lý do, thậm chí nói ra những chuyện thủ bại đạo đức để gây lẫn lộn quá trình điều tra của án tử. Được lắm...”

Địch Dĩnh khế cắn môi, kiên nhẫn tử chiến đến cùng. “Bản quan hỏi ngươi, đã là quan viên triều đình sao lại biết luật văn phạm thông đồng với hành động con trai gian *** cùng mẹ kế. Mỵ Nương mặc dù là tỳ thiếp của ngươi, nhưng nếu xét tôn ti trên dưới, ngươi lại để cho con trai của mình cùng tỳ thiếp loạn luân. Đây đã phạm vào 10 tội ác lớn chốn dân gian. Cha con, thiếp thân cùng nhau *** loạn. Như thế sẽ bị tội gì, ngươi còn ko biết sao. Biết pháp văn phạm, tội nặng thêm 1 bậc. Ngươi kể với ta chuyện bại hoại đạo đức của mình như vậy....rất cuộc là muốn ta xử ra sao ah?”

Phong Thịnh Hùng cứng họng ko còn gì để nói. Lòng thầm tính toán lấy quan chức che thân để miễn đi tội tử hình.

Địch Dĩnh sao lại buông tha lão đơn giản như thế. Y hỏi “Ngươi cùng Mỵ Nương đã quen biết được bao lâu rồi.”

“Gần tám năm.”

“Ngươi cũng biết Mỵ Nương năm đó nổi danh xinh đẹp ở thanh lâu?”

“Biết.”

“Ngươi cũng là 1 trong những khách thường hay lui tới với ả?”

“Đúng vậy.”

Địch Dĩnh sau khi xác nhận mình ko có nghe lầm, liền lấy từ trên bàn ra 1 tập tư liệu, giao cho Thiệu Quân. “Đem đến cho Phong Thịnh Hùng xem.”

“Vâng ạh, đại nhân.”

Phong Thịnh Hùng giơ tay cầm lấy xấp tư liệu. Xem sơ qua nội dung trong đó. Ngoài mấy nhiệm kỳ làm quan, còn có ghi lại lão đã mua quan lúc nào. Thậm chí là quá trình trôi dạt ra sao đều ghi lại.

Hả!

Phong Thịnh Hùng hai tay run rẩy. Mặt bỗng nhiên trắng bệch –

“Người... Người...”

Cáo già cuối cùng cũng biết sợ ah.

Địch Dĩnh giữa công đường vạch trần hết mọi chuyện. “Phong Thịnh Hùng, người vốn tên là Phong Thịnh Đường, tám năm trước làm tú ông ở kỹ viện, dưới tay có vô số cô nương. Trong đó hồng bài là My Nương.”

Mồ hôi lạnh trên trán của Phong Thịnh Hùng bắt đầu chảy ròng ròng. Tập giấy đang cầm trên tay rơi xuống, nằm úp trên mặt đất. Ko thể nào ngờ đường thượng đại nhân lại rõ lai lịch của lão như lòng bàn tay.

Địch Dĩnh tiếp tục nói: “Chắc người vẫn còn nhớ rõ trước kia đã thu ko ít ngân lượng của cha ta để My Nương hoàn lương.”

“Ta.....ta quên rồi.”

Địch Dĩnh nhắc lại: “Chuyện năm đó cha ta thú My Nương về cũng chấn động 1 thời. Nhưng chưa đầy 1 năm, người lại chết ko toàn thây. Việc này sao dễ dàng quên như thế? Trong đó chắc hẳn vẫn còn nguyên do gì đó ah?”

“Địch đại nhân là đang ám chỉ điều gì. Nếu ko bằng ko chứng, thỉnh đừng ăn nói lung tung. Có thông phán đang giám sự vụ án đây, xin người hãy rõ ràng, nếu ko có liên quan gì đến án tử thì đừng kéo vào thảo luận làm gì.”

Thông phán Trầm Thanh cũng ngay lập tức gật đầu tán đồng “Địch đại nhân, Phong Thịnh Hùng trong quá khứ xuất thân từ đâu cũng ko liên hệ đến vụ án. Thỉnh đại nhân trở lại vấn đề chính, thẩm vấn để có kết luận cuối cùng.”

Đôi đan Phượng tuần mâu bỗng nghiêm lại, tay cầm cây gậy vỗ mạnh vào mặt bàn. Địch Dĩnh đột nhiên hạ cảnh cáo: “Trầm Thanh, ngài cũng biết là Phong Thịnh Hùng hối lộ quan viên, mua quan bán chức chứ? Ngài bản thân đã khó bảo toàn. Trên đại đường còn dám lên tiếng nữa hay sao!”

Thông phán Trầm Thanh trong chớp mắt liền mở to miệng. Thân hình thoáng chốc ngã nghiêng xém chút nữa là ngã khỏi chỗ ngồi.

“Chỉ cần phạm tội, thì đừng mơ thoát khỏi lưới của pháp luật. Phong Thịnh Hùng tự trong lòng đã biết rất rõ, mình đã phạm tội gì, sợ đến nỗi ai cũng đều nhận thấy được.” Địch Dĩnh vung tay lên. “Các người nhìn cho rõ, đây là cái gì!”

Một mẫu đơn kiện dính máu được giơ cao trước mắt mọi người, Địch Dĩnh nói: “Cuối cùng thì vụ án tú tài chết bị oan chìm sâu nhiều năm trước, cũng được lộ diện. Trong án có án, tổng cộng đã mất đi 2 mạng người. Sao dám nói là ko có liên hệ?”

Giờ này khắc này, trên đại đường liên tục truyền ra tiếng thở gấp, cho thấy vụ án cuối cùng cũng sáng tỏ –

Địch Dĩnh nhìn Phong Thịnh Hùng nói: “Cha ta năm đó kiện người đùa giỡn My Nương. Đơn kiện vừa mới đến phủ nha, liền bị trả về. Thậm chí bị hiếp độc vu cáo ngược lại. Đến đêm thì được phóng thích quay về Địch viện. Trên đường đi bị xe ngựa cán chết, trên tay vẫn còn nắm chặt mẫu đơn kiện. Chết ko nhắm mắt.”

Nhớ lại chuyện năm đó. Y ko nơi nương tựa, chỉ biết ôm chặt thi thể của cha mà thề với trời –

Y nhất định sẽ đòi lại công đạo....

Y ko trước sau bất động ở bên cạnh My Nương. Thậm chí còn mang cả gánh nặng nuôi sống gia đình lên vai. Y biết My Nương ham thích hư vinh, cha chết chẳng bao lâu sẽ ko an phận, nên âm thầm chú ý ả ta thường tới lui với ai. Mãi cho đến khi nương mua lại Địch viện, sự tình mới tiến triển như ngày hôm nay.

“Sau sự kiện chết oan của cha ta. Người giải tán kỹ viện, cùng gia đình dời đến nơi khác. Qua 1 thời gian, liền hối lộ mua quan bán chức, thậm chí là thay tên đổi họ. Nghĩ là từ đó về sau sẽ vô sự. Người thật quá đắc ý rồi. Trước hay sau khi làm quan đều phạm tội. Hình phạt ko thể giảm nhẹ được.”

Địch Dĩnh nhìn tội phạm ở ngoài vòng pháp luật nhiều năm Phong Thịnh Hùng, cười nói: “Người trăm ngàn lần đều ko thể tưởng tượng được. Ta vì truy cứu tỳ nữ của phủ là Hoài An nghi can dùng độc giết chết Trần Uyển Nhi, gần như trong 1 đêm đều bắt được tội phạm năm đó, đưa ra ánh sáng. Thật ứng nghiệm với câu người tính ko bằng trời tính.”

Phong Thịnh Hùng đã sợ đến mức hai chân nhùng ra, ko thể nói lên lời phản bác nào.

“Chuyện đến bây giờ, vật chứng vẫn còn nắm trong tay ta. Đơn kiện dính máu đã sẫm đen kia ghi rõ ràng người giữa đường đùa bỡn dân nữ Mỹ Nương. Mà ta cũng đã vô tình phát hiện ra ả ta sau khi gả cho cha ta vẫn làm mấy chuyện mèo mả gà đồng. Ngay trong phòng của cha ta, người và Mỹ Nương bởi tình thế cấp bách vẫn quên chưa giấu đi giày. Người còn nhớ rõ chứ?”

‘Bịch!’

Đầu của Phong Thịnh Hùng gõ mạnh xuống đất, ước gì mình có thể ngắt đi cho xong chuyện.

“Ta... Nhớ rõ.” Hắn lưng đeo 1 mạng người sống tạm đến hôm nay. Năm đó phủ nha do Trình đại nhân làm chủ, bởi lão và hắn cùng thu nhận hối lộ, nên quan hệ rất mật thiết. Chỉ cần bỏ ra chút ngân lượng, liền có thể sai quỹ xay cối, lấy thúng úp voi đờ đi 1 trận phiên hà của lão tú tài kia.

“Là người giết chết cha ta. Việc này có nhận hay ko?”

Phong Thịnh Hùng nhắm chặt mắt, lòng biết rõ là ko thể lừa trên dối dưới được nữa rồi. Nếu vẫn ngoan cố nói dối, sẽ tránh ko được da thịt chịu đau đớn, chỉ bằng thẳng thắn thừa nhận: “Năm đó vì để nhỏ cỏ tận gốc, ta trong đêm tối phóng xe cán chết lão tú tài kia —”

Nghĩ là thần ko biết, quỷ ko hay, ko ngờ là tính toán cao thâm như vậy cũng có ngày hôm nay.

“Người đã thẳng thắn cúi đầu nhận tội, tốt lắm. Đỡ cho bản quan phải dùng hình tra tấn” Địch Dĩnh dừng lại giây lát rồi lại hỏi: “Mỹ Nương, người có thừa nhận chuyện cùng Phong Kỷ Duyên sát hại Trần Tam Lang ko?”

Mỹ Nương nháy nháy mắt mấy cái, có nhẹn đau nói: “Ta thừa nhận.”

Phong Kỷ Duyên không đợi đường thượng đại nhân nói tiếp đã vội vàng nói: “Điều là Mỹ Nương đưa ra chủ ý, nàng ta nói chỉ cần lấy cây đinh 3 tất đóng vào đầu Trần Tam Lang, thì có thể hại chết người, nhưng ko dễ dàng gì bị phát hiện.”

“Ra tay chính là người. Hai chúng ta ai cũng đừng hòng trốn tránh trách nhiệm.”

Nếu phải chết, liền kéo mọi người cùng chết chung. Mỹ Nương biết được mình đã rơi vào tay tên tiểu tử kia rồi. “Ah, Địch Dĩnh, coi như người lợi hại...”

“Thiệu Quân, liệt kê toàn bộ tội trạng của những người này, đưa cho chúng ấn ký.”

“Tuân mệnh.”

Phạm nhân trên công đường đều có liên quan đến 3 vụ án kiện. Địch Dĩnh bắt đầu thẩm lý sớm đưa ra kết luận cuối cùng. “Khương ngân, tiến lên nghe phán.”

Khương Ngân lập tức quỳ lên trên, cúi đầu, nghe hình phạt của tội ác mình làm —

Địch Dĩnh nói: “Người phạm tội gian ***, cướp bóc và giết người. Thủ đoạn thật ngoan độc. Theo pháp luật đương triều, phán người hình phạt treo cổ, chờ đến mùa thu sẽ xử quyết.”

Khương Ngân nghe xong, mặt vẫn bình thản nhận sự chế tài của pháp luật. Một mạng đền 1 mạng, hắn cũng có sự chuẩn bị trước.

“Trẫm nương nghe phán.”

Trẫm nương lập tức nói: “Đại nhân....có tội dân.”

“Trẫm nương, người tự ý mua thuốc hại người. Dù ko biết trong đó có dược liệu hại người, nhưng nạn nhân lại vì đó mà bị trúng độc. Nếu ko sớm phát hiện, kết quả là ko thể tưởng tượng nổi. Bản quan niệm tình

người cũng ko có lòng dạ hại người. Người hạ độc lại là giúp việc của tiệm thuốc. Nhưng, tôi chết có thể miễn, liên lụy là ko tránh khỏi. Bản quan phán người bị tù 2 năm. Mãn hạn có thể khôi phục tự do.”

Trầm nương liên tục dập đầu nói cảm tạ: “tạ ơn đại nhân tha mạng.”

Địch Dĩnh thấy Khương Ngân và Trầm Nương bị giải ra khỏi công đường liền dừng mắt lại trên người Lãnh Niệm Sinh. Thấy hần cũng cùng lúc nhìn mình. Ánh mắt kia đầy sự van xin. Địch Dĩnh thở nhẹ 1 hơi, trên công đường ko được phép tha cho tội nhân. Minh Nguyệt dùng độc giết người là sự thật.

Cho dù y cũng rất thông cảm với những chuyện mà nàng ta gặp phải. Nhưng, công tư phải phân rõ. Các chuyện ko thể nhập nhằng lại làm 1. Liền ngay lúc đó, Địch Dĩnh thật tàn khốc nói: “Trần Uyển Nhi nghe phán.”

Hai tay Minh Nguyệt nắm chặt lấy vạt áo. Cúi đầu nhìn chữ “Phạm” ấn ký của nhà lao trên nền trắng kia. Như ko lúc nào ko nhắc nàng đừng trốn tránh nữa –

Lòng rối loạn ko biết bắt đầu và kết thúc ra sao. Nàng ngẩng đầu lên cầu xin sự giúp đỡ của Niệm Sinh ca ca của nàng. “Muội biết đã phạm phải tử tội. Chỉ cần muội còn trên đời này ngày nào, thì huynh có thể đến liếc muội ngày đó được ko?”

“Hảo. Ta sẽ đến.”

Lãnh Niệm Sinh cúi đầu thần sắc ảm đạm, ko muốn nghe thấy Minh Nguyệt bị tuyên án – Treo cổ.

Nhưng, tai hần vẫn như trước mà công hưởng –

Phán quyết tiếp theo: Người thân của hần là thúc thúc bị treo cổ. Mỵ Nương nhận lấy trăm hình. Phong Thịnh Hùng và Phong Kỷ Duyên, cả hai phụ tử bọn họ cũng bị trăm hình. Hoài An là bị chủ tử lợi dụng, cũng chưa gây ra thương hại gì, lập tức được phóng thích.

Lãnh Niệm Sinh ngậy ngốc ngay tại chỗ, nhìn theo Minh Nguyệt đang bị nhóm quan sai bắt đi. Bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt cùng cái quay đầu và ánh mắt mang theo bao nhiêu thống khổ vẫn lưu lại trong đầu...

Đợi bãi đường, mọi người trong nhà đều đồng loạt đi đến bên cạnh hần. Lãnh Niệm Sinh mới hồi phục lại *** thần, gơ tay lau lau mặt, nước mắt đã tràn đầy hai má...

Lãnh Niệm Sinh luôn tuân thủ hứa hẹn. Cứ đều đặn, tới chiều tối là về đến phủ nha.

Ngày nào như ngày nấy, Địch Dĩnh đều cùng hần đến ngoài nhà lao. “Người muốn ta chờ ở bên ngoài, hay cùng vào trong?”

Ngày ngày y đều hỏi câu này.

Ánh mắt của Lãnh Niệm Sinh tối sầm lại, ko nói gì cả đứng trước mặt người nhả nhận.

“A Sinh trưa nào cũng đến thăm. Thúc ấy đối với Minh Nguyệt...”

Lãnh Niệm Sinh vùi mặt vào lòng người nhả nhận. Cắt ngang những lời chưa kịp nói.”Đã quá muộn, Minh Nguyệt ko còn bao nhiêu ngày nữa để phát hiện tấm lòng của A Sinh với muội ấy. Muội ấy...”

“Niệm Sinh, đừng trách ta.” Sau khi y tuyên án tử hình, hần đều buồn bã ko vui. Địch Dĩnh thở dài 1 hơi. “Ta rất hy vọng người đừng giận ta.” Y làm đúng công vụ, nhưng lại gây tổn thương đến người trong lòng. Miệng vết thương vô hình trong tâm linh như bị sát thêm muối. Đối với ai cũng chịu ko nổi.

Lãnh Niệm Sinh buồn bã nói: “Ta không trách người. Thật sự không hề trách người...”

Địch Dĩnh vỗ nhẹ vai hần, thúc giục: “Người mau đi thăm Minh Nguyệt đi, nàng ta đang đợi người đó.”

“Hảo.”

Lãnh Niệm Sinh bước vào nhà lao, để lại 1 mình Địch Dĩnh đang đứng tại chỗ. Đợi chờ....

Chờ hần hồi phục vết thương trong lòng. Chờ hần trở lại bộ dáng ban đầu. Chờ hần nhận ra –

Đều duy nhất y có thể làm cho Minh Nguyệt, là để cho hai người bọn họ được gần nhau....

“Niệm Sinh ca.” Minh Nguyệt mỉm cười, ngày nào Niệm Sinh ca cũng đến thăm nàng.

Lãnh Niệm Sinh cũng miễn cưỡng mỉm cười với nàng. Ngồi xuống, cả người dựa vào song sắt bên ngoài mà hỏi: “Muội có uống thuốc ko?” Ngày ngày hẳn đều đến đây thăm hỏi như trước. Cúi đầu nhìn chăm chăm vào bụng nàng, cũng sắp đến ngày sinh rồi.

“Niệm Sinh ca, huynh đừng lo lắng cho muội. Dịch đại ca đã đặc biệt dặn dò ngục tốt cơm bưng nước rót cho muội tốt lắm.” Thức ăn của nàng so với các phạm nhân khác trong ngục thì phong phú hơn rất nhiều. A Sinh ngày nào cũng mang thuốc bổ đến.

“Mọi người đối với muội thật tốt.”

Minh Nguyệt vờ như ko có chuyện gì tiếp tục trò chuyện vui vẻ, ko cho tình cảnh bi thương ảnh hưởng đến từng giây từng phút gần nhau của mình và Niệm Sinh ca ca.

Trong lúc truyện trò, nàng còn đề cập đến sự quan tâm của phu phụ Ngụy Thất. A Sinh mỗi ngày đều khẳng khái đến thăm hỏi. Gã luôn khuyên nàng ăn nhiều 1 chút.

Lãnh Niệm Sinh nhìn nàng hơi cong môi 1 chút. Miệng cười ko được tự nhiên, thiếu đi sự rạng rỡ. Nghĩ đến nàng mỗi ngày đều ở trong lao tù mà tiêu hao sinh mệnh, càng lúc càng đến gần ngày phán quyết....

Tim như bị bóp nghẹt, hẳn ko khỏi nghi ngờ mình còn có dũng khí cùng nàng vượt qua giờ phút đó ko. Càng thản nhiên đối mặt, hẳn càng muốn trốn tránh sự thật....

“Sao không thấy Dịch đại ca đến cùng huynh. Huynh ấy có trách muội hay ko....” Minh Nguyệt tựa vào song sắt, thần sắc ảm đạm cúi đầu, sợ nghe thấy sự khẳng định của Niệm Sinh ca ca....

A Sinh có kể cho nàng nghe lúc Niệm Sinh ca tắt thở, Dịch đại ca cũng điên luôn....

Minh Nguyệt duỗi chân ngồi dưới đất. Tay nắm chặt áo, mặt bất an từ từ trở nên trắng bệch, “Thật xin lỗi....Muội lúc trước....”

Lãnh Niệm Sinh lập tức cắt ngang lời nàng, “Minh Nguyệt, đừng nói nữa. Chúng ta cùng quên hết đi có được ko?”

Minh Nguyệt chớp mắt 1 cái ngạc nhiên. Ko thể tin được –

“Thật sự... Có thể... Quên được sao?”

Đôi mắt đầy mong chờ của nàng thoáng chốc đầy nước mắt, môi run rẩy mấp máy. Cuối cùng cũng có dũng khí để hỏi: “Niệm Sinh ca, muội đã như vậy còn có thể tha thứ được sao....” Dịch đại ca phán nàng tội tử hình cũng đúng thôi.

Lãnh Niệm Sinh ko đành lòng thấy nàng tự nặng nề trách móc mình. Quay mặt đi....cổ lẩn trốn bộ dáng tiều tụy đáng thương kia. Là ai hại nàng đến nông này, là ai khiến nàng phải như thế....

Minh Nguyệt lén lau đi nước mắt trên mặt. Dù có hối hận nhiều hơn nữa cũng ko đổi được việc nàng đã làm chuyện ngốc nghếch khiến người ta ghét bỏ....

Nàng sao lại có thể vọng tưởng mình là 1 nửa của Niệm Sinh ca ca. Mắt nhắm lòng mơ hồ thấy người nào đó đến đón huynh ấy. Nàng chân thành hy vọng, “Nếu thời gian có thể quay trở lại, muội sẽ làm 1 hảo muội muội. Ko hại huynh, hảo muội muội....”

Mắt của Lãnh Niệm Sinh nóng lên, vung tay vượt qua song sắt cách trở 2 người, nắm thật chặt bàn tay mềm mại như không xương kia, nức nở: “Minh Nguyệt, nếu như có kiếp sau, chúng ta sẽ vẫn là huynh muội tốt của nhau. Ta sẽ che chở muội, ko cho người khác chà đạp nữa. Ta nói được sẽ làm được....”

Nước mắt càng chảy càng nhiều, nàng đáp lại: “Muội biết mà, muội nhất định sẽ vô cùng quý trọng....” Lòng bàn tay bị nắm đến đau như ghi lại lời hứa hẹn của bọn họ. Nếu như có kiếp sau....

Hai người lặng im tựa sát vào nhau. Thời gian chậm rãi trôi qua, cũng dần mang đi đau thương trong lòng

“Niệm Sinh ca, thật ko uống công muội sinh ra trên đời.” Nàng có thể có được ca ca đối xử tốt với mình như vậy, là phúc khí duy nhất trong cuộc đời nàng.

Minh Nguyệt rút về bàn tay đang bị nắm chặt. Cũng nên thúc giục hần rời đi.

“Địch đại ca nhất định đang đợi huynh bên ngoài, phải ko?”

Lãnh Niệm Sinh gật gật đầu.

“Đừng để hần chờ lâu.” Niệm Sinh ca ở cùng 1 chỗ với nàng cũng ko hạnh phúc gì. Lòng buồn chẳng nói năng gì. Hần cũng nên nghe lời nàng về lại bên cạnh Địch đại ca.

“Địch đại ca sẽ làm cho huynh hết buồn lòng.”

Lãnh Niệm Sinh xoay đầu lại nhìn thấy gương mặt tú lệ đang mỉm cười rạng rỡ. Nghe nàng nói:

“Muội thật ngưỡng mộ 2 người.”

Tay Minh Nguyệt chạm vào chiếc bình trên người hần, hỏi: “Đây là của Địch đại ca cho huynh sao?”

“Àn.” Hần hiện tại đã ko cần phải uống thuốc nữa, nhưng vẫn mang trên người.

Minh Nguyệt nài nỉ: “Niệm Sinh ca, cho muội được ko? Muội muốn mang nó bên người, như có 2 ca ca lúc nào cũng quan tâm muội.”

Lãnh Niệm Sinh không chút do dự gỡ ra vật tùy thân đặt vào tay nàng. “Đây là Dĩnh mua cho ta. Giờ ta tặng lại cho muội. Nếu y mất hứng, ta sẽ đánh người!”

Minh Nguyệt không khỏi kinh ngạc, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe lên tia đau buồn rồi cũng nhanh chóng biến mất. Nàng quả nhiên ko nhìn nhầm, khi nhắc đến Địch đại ca, Niệm Sinh ca liền có hứng thú ngay.

“Niệm Sinh ca, huynh cũng đừng đánh người.” Nàng lo lắng tình hình hần phát tác, sẽ lấy đao đá thương người.

Lãnh Niệm Sinh đứng dậy, thấy nàng lộ ra bộ dáng khẩn trương, thì ko khỏi cười nói: “Dĩnh sẽ không mất hứng. Minh Nguyệt, y không có trách muội.”

“Thật không?”

“Thật.” Lãnh Niệm Sinh thập phần khẳng định.

Người nhả nhận nếu còn oán trách Minh Nguyệt, thì đã ko cho hần vào nhà giam thăm người. Càng ko đứng ở bên ngoài mà ko quấy rầy giây phút hần và nàng ở chung.

Hần hiểu được y đang chờ đợi –

Chờ day dứt trong lòng hần tiêu tan, chờ hần mất đi vẻ lo lắng, chờ hần vẫn sẽ như trước đây, ở cạnh bên y.

Lãnh Niệm Sinh nghĩ thông suốt. Sự thật đã ko thể thay đổi. Hần sao ko học tập Minh Nguyệt thần nhiên đối mặt.

Trước khi đi, hần nói với Minh Nguyệt: “Ta đến nhân gian này. Cũng ko uống phí.”

Lãnh Niệm Sinh bước ra khỏi nhà lao, thân ảnh ngạo nghễ vẫn đứng ngay chỗ cũ. Hần chậm chậm tiến lên, giương cánh tay ôm chặt thắt lưng người nhả nhận. Gương mặt tuần tú dán vào lòng ngực rộng lớn. Buồn bã nói “Sau này cùng ta vào thăm Minh Nguyệt được không?”

Cuối cùng cũng đợi được thiên hạ mở miệng yêu cầu. Địch Dĩnh đương nhiên nói: “Hảo.”

Vài ngày sau –

Minh Nguyệt vì sinh khó mà mất trong nhà giam, để lại 1 đứa con trai cho phu phụ Ngụy Thất nuôi dưỡng

–

Lãnh Niệm Sinh đặt tên cho hài tử là – Ngụy Duyên Thiện.

Lãnh Niệm Sinh mua một mảnh đất, chôn Minh Nguyệt gần bên cánh rừng yên ả, tránh xa hỗn loạn của thế tục. Ngày ngày có thể ngắm nhìn thái dương xoay vần, đêm tối vẫn không thể che đi được 1 vầng trăng sáng óng ánh nơi chân trời.

không tiếc nuôi....

Đi 1 vòng lớn từ đơn giản thành phức tạp. Oán hận, thù hằn cuối cùng cũng trở về bản chất nguyên sơ là thiện....

“Minh Nguyệt, hôm nay là đầy tháng của Duyên Thiện. Ngự Thất thúc đã bế nó về nhà của ông bà để chúc mừng. Vài ngày nữa, Bất Bình cũng thú thê. Liên tục có hỷ sự, báo cho muội biết để cùng vui” Lãnh Niệm Sinh đến báo cho nàng biết tin, muốn nàng yên tâm vì ko ai trách nàng đã từng làm chuyện ngốc nghếch.

Địch Dĩnh nghe vậy, không khỏi nhướn mày. Nghĩ thầm, cái tên này ko tin quỷ thần, ấy vậy mà lại tin hồn phách của Minh Nguyệt đang quẩn quanh nơi đây.

Y lắc lắc đầu, “Người ma khác biệt, chẳng trách Minh Nguyệt không dám tới gần.”

Lãnh Niệm Sinh ngẩng đầu trừng người nhĩ nhận 1 cái, “Người bài ra cái bộ dáng đó cho ai coi hả. Ta muốn người cùng đến thăm Minh Nguyệt, có phải là ko cam tâm tình nguyện?”

Hừ! Đừng tưởng là hần ko biết trong đầu người nhĩ nhận đang nghĩ cái gì. Cho rằng hần thương tâm quá độ nên đầu óc ko bình thường chứ gì.

“Niệm Sinh, ta không phải là ko cam tâm tình nguyện mà.” Cái tên này dám lấy chiếc bình ngọc mà y tặng cho Minh Nguyệt luôn. Y cũng chẳng so đo làm gì.

Vật biểu trưng cho tình ý của 2 người, nhưng khi Minh Nguyệt mang đi lại mang ý nghĩa khác biệt –

“Minh Nguyệt là muội muội của người, cũng là của ta. Người biết ko, chỉ cần người ở cạnh ta là tốt lắm rồi.”

Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh cong lên cười nhạt. “Ta lo là người sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Không đâu.”

“Vậy chúng ta mau về nhà lớn đi. Để cha, nương và khách nhân chờ lâu thật ko tốt. Đều do người, cứ dính lấy ta.” Lãnh Niệm Sinh bắt đầu giận dỗi người nhĩ nhận phiền toái.

Địch Dĩnh giải thích: “Niệm Sinh, ta buộc tội quan viên thất trách. Khai Phong phủ giờ có thông phán mới đến nhậm chức. Ta với hần cũng có duyên gặp qua nhiều lần. Người đến chào hỏi, ta cũng nên chiêu đãi chút chút.”

Lãnh Niệm Sinh khẽ cắn môi, mắng: “Ai thềm quan tâm mấy chuyện trên trời dưới đất của người. Lúc trước ta muốn người xin nghỉ vài ngày, người cứ lần lựa kéo dài đến hôm nay. Ta muốn về nhà của cha và nương ở ít hôm. Chịu hết nổi cái phủ nha quái quỷ kia rồi, thật giống như ngồi tù” Hần nhắc chân đá 1 cục đá trên mặt đất để trút giận.

Địch Dĩnh ko hề nổi nóng để mặt hần trút hết bực bội. “Đừng giận, ta đi dắt ngựa lại ngay”

Lãnh Niệm Sinh đứng tại chỗ chờ. Trước khi đi hần quay đầu lại nhìn mộ phần của Minh Nguyệt hỏi: “Ta và Dĩnh có phải là rất ồn ào hay ko?”

Địch Dĩnh cười ngựa, trên cao nhìn xuống thúc giục: “Người còn chưa lên?” Rốt cuộc là ai đang tốn thời gian. Cái con người này chỉ cho phép quan lại được phóng hỏa chứ ko chịu để dân chúng đốt đèn. (ý giống như câu: “thần bơ méo miệng chê trai lệt mồm” của mình đó mà ^.^)

Chờ hần dính sát thân –

“Người kêu cái gì!”

Lãnh Niệm Sinh trợn mắt, miệng ko ngừng cảnh cáo. “Người phải hứa với ta, ko được về phủ nha 3 ngày. Nếu ko....Sau này ta sẽ ko ở cùng 1 chỗ với người nữa đâu. Để người ngày ngày lo cho bọn tội phạm đã luôn đi. Hừ!”

“Àh.” Địch Dĩnh chỉ cười cười mà ko đáp lại. Thắt lưng thoáng chốc bị ôm chặt. Người ta đang kề sát sau người, hai tay xiết lấy tiết lộ là hần đang nói ko khẩu thị tâm phi rồi.

Gương mặt tuần tú của Lãnh Niệm Sinh gối lên vai của người nhả nhận. Cảnh sắc xung quanh lướt qua mắt. Hần cũng ko quay đầu lại nhìn, giương tay ôm chặt người trước mặt. Hần muốn vĩnh viễn dựa vào như thế này.

37. Quyển 2 - Chương 36

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, hai người đã về rồi. Gia, phu nhân cùng các tân khách đều đã chờ lâu rồi.” Thủ vệ A Thanh về mặt thật vui vẻ nói.

Gã cũng có nghe là đại thiếu gia đang ở cùng 1 chỗ với nhị thiếu gia. Hai người đó trước kia ko ai nói với ai lời nào cả. Giờ thì lại như là chặt ko đứt, bứt ko rời.

Lãnh Niệm Sinh nhìn trừng trừng vào nụ cười quý dị trên mặt A Thanh kia: “Thanh thúc, thúc có gì vui mà cười như thế?”

A Thanh thành thật trả lời: “Đâu chỉ có mình ta vui. Người và đại thiếu gia hòa hợp, nhà này ai cũng cao hứng cả. Nhìn thử coi, hôm nay Bát Phàm thiếu gia cũng dẫn Liên Nhi tiểu thơ về nhà nữa kia.”

Lãnh Niệm Sinh lòng dạ chẳng ra làm sao cả. Trong nhà này từ trên xuống dưới, ai chẳng biết hần và người nhả nhận trước giờ ko hợp.

Giờ đây....

Lãnh Niệm Sinh vì quan tâm đến vấn đề mặt mũi, mà thô bạo đẩy người nhả nhận đang đứng kế bên ra, kêu lên “Người tránh xa chút đi. Tối nay người ngủ phòng người, ta ngủ phòng ta. Nghe hiểu ko hả?”

Địch Dĩnh chớp mắt 1 cái xanh mét mặt mày. Đầu vẫn còn chưa tiêu hóa hết được. Hần vừa nói cái gì?!

“Sao lại muốn phân phòng?” Rốt cuộc là ai thúc giục y xin nghỉ 3 ngày?

Lãnh Niệm Sinh sực đầu bước đi thật thoải mái, quăng lại người nhả nhận ở sau lưng. Hần muốn đi gặp cha và nương, còn có tiểu hài tử mới đầy tháng.

Địch Dĩnh nhìn trừng trừng vào cánh cửa bước vào đình viện. Thái độ trước sau thật khác xa vạn dặm. Lòng thật ko có tư vị gì.

Hừ!

Đôi đan phượng tuần mâu hơi nhú lại, mắt phát ra tia xảo trá. “Muốn ngủ riêng thì ngủ riêng đi. Để rồi coi!”

Địch Dĩnh dung nhan lăm liệt rời đi. Để lại mình A Thanh đang sững sờ tại chỗ, lòng buồn bực ko thôi –

“Hai người bọn họ đang làm gì vậy ah?!”

Trong nhà tổ chức tiệc đầy tháng. Quan khách rượu chè thật náo nhiệt –

Lãnh Niệm Sinh để ý đến hai đứa con trai đang ngồi trên ghế. Một đứa thì ở đằng đông đang cùng bọn trẻ cùng thời với nó tán gẫu. Còn 1 đứa lại ở đằng tây đang hầu chuyện cùng trưởng bối.

Y liền nhích lại gần nương tử mà hỏi: “Huyền Niệm, Địch Dĩnh vừa nói với người cái gì vậy. Nó với Niệm Sinh có chuyện gì đó hả?”

Duẩn Huyền Niệm tay chân luống cuống lo cho tiểu hài tử đang bế trong lòng. Đứa bé này thật nghịch ngợm mà, đôi tay nhỏ bé cứ ko ngừng quơ quào, thật vất vả mới có thể gỡ được cái khăn ra khỏi tay nó. Duẩn Huyền Niệm lúc này mới ngắc đầu lên đáp lại: “Không có. Địch Dĩnh chỉ ân cần hỏi thăm vài câu thôi. Nó muốn ta yên tâm vì thân thể của Niệm Sinh đã khỏe lại, cũng ko còn ra ngoài gây sự nữa.”

“Có vậy thôi àh?”

“Ân.” Duẫn Huyền Niệm giao tiểu hài tử cho tướng công, “Người bế nó chút đi, ta cái gì đã” Nãy giờ hấn lo đỡ dành con nhỏ, đã đói bụng lắm rồi.

Lãnh Thiết Sinh để mặt cho con nghịch tóc mình. Ánh mắt ôn nhu nhìn gương mặt thanh lệ tuyệt sắc của nương tử. Lòng nhất thời cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Hai người bọn họ đã sống chung nhiều năm. Nương tử luôn ở nhà giúp chồng dạy con, cũng rất ít khi ra ngoài. Hấn 1 thân tài hoa nhưng ko cầu danh lợi, cam lòng cùng y bầu bạn trải qua cuộc sống yên ổn bình thường. Có “vợ” như thế thì còn cầu gì nữa.

Lãnh Thiết Sinh hưởng tầm mắt ra xa. Thấy con rể đang cẩn thận chăm sóc Liên Nhi. Giờ nó đang mang thai được mấy tháng, vẻ mặt cũng đáng vẻ thật hạnh phúc.

Ánh mắt của tiểu nữ nhân đã ko còn theo đuổi Dịch Dĩnh nữa, mặt đã vì Khuyết Bất Phàm mà mỉm cười vui vẻ.

Ân nhân Ngụy Thất và phu nhân Vương Nhược Kiều đang ôm hài tử như trân bảo trên tay. Đứa bé kia lớn lên thật giống Minh Nguyệt, thập phần thanh tú. Cũng chẳng giống đứa nhỏ đang ôm trong lòng này. Mà y rậm mắt to, chỉ thích nghịch ngợm gây sự.

Lãnh Thiết Sinh vương tay lấy 1 cái chân gà trên bàn đưa cho nó cắn cắn. Tiều quý này, gặm cho đỡ ngứa răng đi. Bình thường chỉ thích đánh lấy người ta, mồm ko an phận cứ cắn loạn cả lên.

Duẫn Huyền Niệm để chén xuống, sắc giọng: “Người không sợ nó bị mắc cổ hả?” Hấn giơ tay giặt lại, hài tử mất đi chân gà lại oa oa khóc như quỷ kêu.

“Huyền Niệm, cứ để nó gặm đi. Nếu ko ăn được, thì Huyền Thiết sẽ nhổ ra cho người xem.”

“Người thật khéo nuôi nga.” Duẫn Huyền Niệm trừng mắt liếc tướng công 1 cái, mặt vẫn ko kiềm được lo lắng.

Lãnh Thiết Sinh thấy hai mẹ con bọn họ cứ giành giựt cái chân gà mãi. Nương tử thì nhường mảy, liên tục dụ dỗ lừa gạt, tiểu nhi tử thì kiên quyết ko chịu nghe lời mà buông tay.

“Ha ha...”

Là đang hát tuồng gì lúc ăn cơm vậy ta. Y cảm thấy thỏa lòng khi thấy đứa nhỏ nhất quyết ko buông.

Lãnh Thiết Sinh suy đi nghĩ lại –

Ở bàn đằng kia, rốt cuộc là đứa con lớn và đứa con nhỏ đang làm gì vậy ah?!

Nửa đêm –

Lãnh Niệm Sinh đi qua đi lại trong phòng, vạn phần hồi hận. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

“Mẹ nó! Không có người nhả nhận bên cạnh, thật ko ngủ được gì hết trơn” Hấn nhìn trừng trừng ngoài cửa sổ. Sương phòng đối diện chỉ 1 mảng đen thẫm thẫm. Người nhả nhận đã ngủ như chết rồi chứ gì?”

Lãnh Niệm Sinh thật buồn bực mà gõ gõ lên mặt bàn, hờn giận mắng “Tử văn nhân, ta nói ngủ riêng liền ngủ riêng. Bộ người ko có chân chạy tới tìm ta ngủ, rồi sáng sớm lại bò về phòng mình àh. Vậy thì có trời mới biết chúng ta đã ngủ cùng nhau...”

Chết tiệt!

Vì chút sĩ diện hảo mà làm cho mình phải trừng mắt thức đến thấy mặt trời luôn?!

Thật ko muốn muối mặt đến quấy rối người nhả nhận mà. Vừa nhớ lại vừa giận mình, ngàn vạn lần cũng ko thể ngờ được là mình lại dưỡng thành thói quen đáng sợ như vậy –

Nếu muốn hấn phải thức trắng 3 ngày, chỉ bằng 1 đao chém chết cho rồi luôn đi.

Lãnh Niệm Sinh lập tức trở mình nhảy ra ngoài cửa sổ, quyết định không thêm làm quân tử gì nữa. Hấn chấp nhận mình là tiểu nhân.

Phòng của người nhả nhận ko khóa cửa sao?

Lãnh Niệm Sinh tức thời lấy thế, 1 cước đá ra cửa phòng.

Êm tay nhẹ chân lên chuồn và trong phòng. Hấn cũng tiện tay đóng luôn cửa lại. Bên trong 1 mảng tối đen, giờ tay ko thấy được ngón, thoáng chốc cảm thấy lòng vô cùng hoảng loạn –

Muốn làm gì đây!

Hấn nửa đêm ở đây làm đạo chích....

Lãnh Niệm Sinh bĩu môi khinh thường. Hừ! thật vô dụng mà.

Buồn bực và buồn bực, hai chân vẫn như bị lôi kéo mà càng lúc càng bước đến gần cái giường lớn –

Bỗng nhiên, “Hở –” hấn hít sâu 1 hơi, cả người gặp phải 1 pho tượng đứng chắn lại, mắt mở lớn nhìn hình dáng ko rõ ràng kia. “Người....người ko ngủ hả?!”

“Ta đang đợi người.”

Lãnh Niệm Sinh sửng sốt một chút, mới trả lời. “Sao người biết ta sẽ đến?”

Địch Dĩnh cong môi cười, “Ta biết người sẽ chịu ko được mà” Y vốn ko ngủ được, cũng đang canh cửa chờ tên thô bạo đến.

Y cũng đã có thói quen ôm hấn ngủ, dù hai người đã có 1 thời gian ko thân thiết. Trong lòng cả 2 đều hiểu được là do cái chết của Minh Nguyệt. Hấn cũng ko phải là ko cần y.

Tay vuốt hai má người ta. Lòng bàn tay nóng hổi thoáng chốc dấy lên dục vọng. Bị y tóm được đuôi, chắc hấn sẽ thấy xấu hổ. Địch Dĩnh liền nhúng mình cầu hợp: “Niệm Sinh, ta muốn người.”

Lãnh Niệm Sinh cả người run lên, ngạc nhiên khi thấy người nhả nhận ko cười cợt hấn.

Địch Dĩnh nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của hấn. Hơi thở rất nhỏ truyền vào tai, trong nháy mắt khơi dậy dục niệm.”Ta đợi lâu lắm rồi. Niệm Sinh, được ko?”

Người nhả nhận đang cầu hoan.... Lãnh Niệm Sinh quàng cánh tay qua cổ y. Gương mặt nóng hổi dán vào lồng ngực trước mặt, miệng thúc giục: “Mau ôm ta lên giường.”

Địch Dĩnh gỡ tay hấn ra, muốn. “Đợi chút nữa đi!”

Hả?

Lãnh Niệm Sinh chớp mắt ngạc nhiên, buồn bực: “Còn chờ gì nữa?!”

Giây lát, trong phòng sáng hẳn lên. Ánh nến phản chiếu hai bóng người đang chăm chú nhìn lẫn nhau. Tay như vô thức cởi ra xiêm y, quển rũ nhau, dần dần tới gần hơn nữa....

4 cánh môi nhanh chóng hòa quyện, hai thân hình giao nhau triền miên. Lãnh Niệm Sinh cả người dán chặt lên người nhả nhận. Mặc cho y ôm lên giường.

Dục vọng cứ rần rần ma sát vào đùi. Hai chân bị người nhả nhận mở rộng. “Ah!” Ánh mắt ngạc nhiên đã nhanh chóng phủ 1 tầng hơi nước. Lãnh Niệm Sinh hít sâu vài hơi, tay nhanh chóng thả lỏng, quyện vào cánh tay hữu lực kia.

Địch Dĩnh cũng hít thở gấp gáp, như muốn nuốt vào tiếng rên rĩ “ưm ưm” kia. Tình dục nhần nhện đã lâu giờ như ngựa hoang được tháo cương. Dục vọng đứng thẳng ko khống chế được mà tìm kiếm trên cơ thể hấn.

“Dừng...”

Lãnh Niệm Sinh cam tâm tình nguyện mặc cho y tác cầu. Chậm rãi nhắm lại mắt, đáp trả nụ hôn của y. Mũi cảm nhận được hơi thở dồn dập của người nhả nhận, hạ thân cũng nhận được sự từ từ tiến vào....

Ồ....

Người nhả nhận giống như phát cuồng, nâng lưng hẳn lên mà dùng sức va chạm. Những điểm mẫn cảm trong cơ thể dần thích ứng với tiết tấu rất nhanh đó. Dục vọng to lớn trên ghẹo, ma sát. Bên trong hai người ko hề có lấy 1 khe hở.

“Àn...” Lãnh Niệm Sinh ko kiềm được mà phát ra tiếng rên rĩ. Cho biết là hẳn đang rất thỏa mãn. Hai người liền nhanh chóng tăng thêm mật độ –

Môi của Dịch Dĩnh rời khỏi hẳn. Đôi mắt anh tuần nhìn gương mặt đang đỏ bừng như say rượu, hai mắt hẳn chứa đầy sương mù, đôi môi đỏ thắm hé ra hợp lại, đang phát ra tiếng rên rĩ ngọt ngào làm say đắm lòng người, “Niệm Sinh...”

Hắn kìm ko được mà khẽ gọi, từng nụ hôn tỷ mỉ lan rộng ra từ cái trán đang ướt đầm mồ hôi kia. Răng khẽ cắn vành tai mẫn cảm, nhận thấy cả người hẳn đang run rẩy, bụng dưới nóng lên, lập tức dựng thẳng dậy. Cúi đầu nhìn thấy dục vọng đang sắp phát tiết, liền nhẹ nhàng dùng tay chặn lại. Lập tức nghe hẳn hét lên –

“A!”

Thân hình của Lãnh Niệm Sinh trong phút chốc cứng đờ, dục vọng chưa kịp phóng thích đã bị đầu ngón tay ngăn lại. Đôi mắt mở to long lanh khó hiểu, “Người... Buông tay...” Hẳn thật khó chịu lắm...

“Không buông.” Dịch Dĩnh ko thêm quan tâm đến yêu cầu của hẳn. Một tay nắm chặt lấy gốc rễ dục vọng của hẳn, tay kia ôm chặt thắt lưng. Dục vọng cứng rắn trong cơ thể nóng ẩm mà trù triệt, hưởng thụ khoái cảm cực hạn –

“Hả, ko buông?!”

Lãnh Niệm Sinh tưởng là mình nghe nhầm.

Dịch Dĩnh cúi người dán chặt vào đôi môi cánh hoa đang run run. Tên này lộ ra vẻ hơi ngu ngốc. Được lắm.... Dịch Dĩnh liền nổi lên ý đồ xấu.

Lãnh Niệm Sinh bị cái hôn làm chuyển hướng, hai tay nhanh chóng quàng qua cổ người nhả nhận. Ý thức hỗn độn nửa tỉnh nửa mê. Cả người cảm thấy vừa sung sướng vừa khó chịu....

“Mau buông tay...” Hẳn nài nỉ.

Dịch Dĩnh bắt đầu tính nợ với hẳn “Niệm Sinh, sau này còn muốn chia phòng nữa hay ko?”

Lãnh Niệm Sinh không ngừng lắc đầu, nói: “Không muốn....”

“Sao, còn muốn ngủ riêng nữa ko hả?”

Lãnh Niệm Sinh lắc đầu hét lên: “Ko muốn....”

“Mau buông tay...” Giờ này khắc này, bất luận người nhả nhận nói cái gì đều được cả. Chỉ cần y mau buông tay, nếu ko hẳn nhất định sẽ ghen chết.

Nghe được đáp án vừa lòng, Dịch Dĩnh liền cong môi cười. Ngay lập tức buông tay, dục vọng nơi hạ thân cũng ra sức đỉnh vào, tận sâu trong cơ thể của hẳn mà sôi trào phóng thích.

“A...” Lãnh Niệm Sinh cũng đồng thời đạt đến cao trào. 10 ngón tay của hẳn cào vào tấm lưng dài rộng của người nhả nhận, lưu lại 1 vệt dấu vết.

Thân hình đang dán chặt từ từ thả lỏng. Cảm nhận được sức nặng của người nhả nhận đang ở trên thân. Mặc cho hẳn hôn môi, hôn má. Ý thức cũng dần trở lại, Lãnh Niệm Sinh nhớ lại vừa rồi mình và người nhả nhận thật ác liệt.

“Hỗn trưởng...” Hẳn khẽ cắn môi, có chút ko cam lòng khi thấy mình bị chèn ép gắt gao vậy. “Ta sao lại chuyện gì cũng nghe người chứ?” Hẳn bất mãn phản đối.

“Vậy ko tốt sao?”

“Nhảm nhí! Đương nhiên ko tốt chút nào.”

Địch Dĩnh cọ cọ vào cổ của hắn, lập tức xoay người trên giường, để hắn nằm úp sấp trên người mình. Lòng bàn tay thuận thế vuốt ve tấm lưng trần, nhẹ nhàng nói: “Niệm sinh, ta thích để người ngày nào cũng áp như vậy để ngủ.”

Lãnh Niệm Sinh đã quen với việc ôm lấy thắt lưng y. Gương mặt tuần tú dán vào vai y, thì thầm: “Người ko ngại tay chân ta thô kệch sao?” Hắn cũng không giống như nữ tử bình thường có dáng điệu uyển chuyển.

“Ta bị người làm cho hư hỏng rồi.” Y cực kỳ yêu thích sự dựa dẫm và dính chặt lấy này. Địch Dĩnh đắp chăn cho cả 2, xem người như trên bảo mà cẩn thận che chở.

Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh mỉm cười. Người nhả nhận thật gian trá. Vừa dẫm vừa xoa – Vừa chuyên chế vừa ôn nhu đối đãi. Hắn là cam tâm tình nguyện bị y áp chế cả đời.

Địch Dĩnh vén lên vài dùm tóc cho hắn. Tay cứ dầy dụa nơi gương mặt mịn màng. Tình cảm tích lũy càng lúc càng dâng trào. Dường như trời sinh cả 2 là của nhau. Y yêu cái tên có 7 phần thẳng thắn, 3 phần sùng sùng này. “Ta thương người....Người là của ta....Chỉ có thể là của ta.”

“Ừh....”

Lãnh Niệm Sinh nhắm mắt lại. Hắn cũng sắp sửa hình thành thêm thói quen nghe giọng nói ngọt ngào của người nhả nhận ru vào giấc ngủ. Ko ngại nhiều lời. Nghe cả đời cũng ko chán....

Ánh nến sắp tàn, trong phòng bắt đầu tối dần –

Trên giường có 1 đôi yêu nhau đang chìm vào mộng đẹp. Mãi đến khi mặt trời lên cao, cũng chưa dậy nổi. (Đậy nổi mới lạ =.=||)

“Niệm sinh ca ca không ở trong phòng.” Liên Nhi nhìn chồng mình nói “Cửa sổ cũng ko có đóng. Vừa nhìn là biết ngay trong phòng ko có người. Rốt cuộc là huynh ấy đã đi đâu?”

Mọi người trong nhà đều chờ Niệm Sinh ca ca và Địch Dĩnh ca ca cùng nhau dùng cơm trưa, “Hai vị ca ca ko phải lại gây sự âm ỉ, rồi Niệm Sinh ca ca trốn mất, ko thấy tăm hơi luôn chứ?”

“Cũng có thể lắm. Ngày hôm qua, hai người bọn họ ngồi cách xa nhau, ko ai nói tới ai cả” Vì đêm qua trong nhà thật đông người, đang lúc tiệc rượu, nên Khuyết Bất Phàm cũng ko tiện hỏi lão đại sao lại khó chịu như thế?

Đột nhiên, tiếng của Khuyết Bất Bình vang dội như quỷ kêu được truyền lại “Áh, chúng ta ko cần gấp gáp làm gì. Lão đại đang ở ngay trong phòng của Địch Dĩnh kia.”

Nó tiện tay đóng cửa sổ, sau đó xoay người lại cười hề hề với Khuyết Bất Phàm và Liên Nhi.

“Hắc hắc...”

Khuyết Bất Phàm bước đến trước mặt Khuyết Bất Bình hỏi: “Sao người biết lão đại đang ở trong phòng của Địch Dĩnh?”

“Ha, chuyện này... thôi đi...” Khuyết Bất Bình liếc Liên Nhi một cái. Có nữ nhân ở đây, nó cũng ngượng ngùng ko muốn nói rõ.

Phất phất tay áo như đang đuổi ruồi bọ. “Tránh ra chút đi, chúng ta ăn cơm thôi. Nhiều người như vậy, ko cần chờ bọn họ.”

Người ta là đầu giường gây, cuối giường hòa. Lúc này người ta đang hứng khởi. Người ngoài tốt nhất đừng quấy rầy bọn họ.

“Chúng ta đi mau, đừng quấy rầy.”

Khuyết Bất Phàm lập tức hỏi nhỏ: “Hay là... Bọn họ đang...” ko dám nói ra 2 chữ thân thiết, sợ Liên Nhi nghe thấy sẽ xấu hổ.

“Lão huynh, chuyện này còn phải hỏi sao. Ta thấy xiêm y mà lão đại mặc vào ngày hôm qua đang vơ vãi trên mặt đất, khỏi nghĩ cũng biết mà.....” Khuyết Bất Bình phất chốc bịt miệng, hoảng hốt: “Hở! Ta ko có nói gì hết nga.”

“...” Liên Nhi chớp mắt 1 cái liền đỏ mặt xấu hổ, vô cùng xấu hổ. Bọn họ lúc này rồi chẳng lẽ còn đang....

Thật là....

Đều do Địch Dĩnh ca ca ko đóng cửa sổ. Thói quen này trước sau vẫn ko thay đổi.

Đội 3 người ở ngoài phòng đi xa rồi. Trong phòng –

Sắc mặt của Lãnh Niệm Sinh lúc trắng lúc xanh thật khó coi. “Bọn họ.... Biết hết....” Thật là... bị bắt gian tại trận rồi.

Hắn nhìn trừng trừng Địch Dĩnh do tiếng nói của Khuyết Bất Bình mà dần dần tỉnh dậy. Giân dữ cũng theo đó mà bùng nổ. “Đều do ngươi! Sao quên đóng cửa sổ –”

Màng nhĩ của Địch Dĩnh bị cộng hưởng ong ong ang ang. “Ngươi ồn quá...” Y vương tay, thoáng chốc đã kéo hắn sát lại bên mình, dùng môi chặn lại tiếng gào lên như quỷ kêu. Thanh âm y muốn nghe ko phải là như thế này.

Sau đó, Lãnh Niệm Sinh dán thân mình lên tường, cả người như con mèo nhỏ thật mê hoặc. Trong đầu ko thể nghĩ được gì về thể diện nữa. Vì người nhả nhặn lần này muốn hắn ở trên....

38. Quyển 2 - Chương 37

Mấy ngày sau –

Thiệu Quân ở ngay ngã tư đường lớn bắt được 1 tên móc túi. Trên đường giải về phủ nha thì tình cờ gặp được đại nhân. Y lập tức dừng cương xuống ngựa. Ân cần hỏi thăm. “Đại nhân, tối nay tham dự hỷ yến ở nhà Khuyết Bất Bình, sao giờ ko thấy đi cùng Lãnh Niệm Sinh?”

“Tên kia giờ còn đang giúp Khuyết Bất Bình chắn rượu.” Thầm tính mang thiên hạ về bên cạnh. Địch Dĩnh nhìn nhìn thứ vừa mới mua, mỉm cười 1 cái. Nghĩ thầm muốn mua 1 sợi dây cương để thuần phục con ngựa hoang này, cho khỏi chạy loạn luân.

“Thiệu Quân, tử lượng của ngươi thế nào.”

“Ngần chung ko say.”

“Tốt lắm, ngươi cũng theo ta đến nhà Khuyết tứ thúc đi.” Địch Dĩnh liếc thấy 1 đứa bé đang bị Thiệu Quân trói chặt cổ tay. Cùng lắm chỉ hơn 10 tuổi thôi. “Nó tên gì? Sao lại phạm tội?”

“Bẩm đại nhân, đứa nhỏ này vừa mới trộm túi tiền của 1 nữ nhân ngoài chợ. Bị thuộc hạ bắt được. Nó ko họ ko tên, người biết qua cũng chỉ gọi là Tiểu Khuất Nhi (cậu ăn mày nhỏ) Trước kia theo lão khuất cái ngoài thành đông mà ăn xin.”

Địch Dĩnh nhăn mày, nhìn kỹ thấy đứa bé này quần áo tả tơi, đi chân trần, gương mặt dơ bẩn, mang đôi mắt trong suốt ngập tràn cảnh giác mà nhìn mình.

Y ko quan tâm thân phận hỏi. “Ngươi là cô nhi?”

Nam hài gật gật đầu, cũng không nói chuyện.

“Thiệu Quân, giao nó cho ta đi.”

“Ah, đại nhân...”

“Ngươi coi như ko thấy chuyện này là được rồi.”

Thiệu Quân càng thêm ngạc nhiên, mình nghe nhầm sao. “Đại nhân, luôn làm theo phép công. Sao lần lại ngoại lệ?”

Địch Dĩnh giải thích: “Trộm vặt, lại ko mất tiền, hình phạt nhẹ nhất cũng đã 50 roi. Ngươi tha cho nó đi. Người ko phải thánh, cũng có lúc lỗi lầm. Ta dẫn nó đi gặp cha và nương. Bọn họ sẽ rất sẵn lòng mà nuôi dạy nó.”

Thiệu Quân nghe vậy liền cười nói: “Thuộc hạ ko biết đại nhân có lòng như vậy. Ha ha..... Đại nhân tâm lòng thật nhân hậu.”

Địch Dĩnh lập tức tự mình cởi trói cho nam hài, nói: “Trước kia, ta như đứa bé này, ko còn người thân. Nếu ko phải là cha và nương hạo tâm thu nhận, sao có được như ngày hôm nay.”

“Hoàn cảnh có thể ảnh hưởng đến tương lai. Vận mệnh có thể sửa, phải xem lời nói và hành động của mỗi người.” Địch Dĩnh liền đổi tên cho đứa bé. “Từ nay về sau, người họ Lân, tên Ký Thiện.”

Nam hài vẫn không nói lời nào, chỉ gật gật đầu.

Lân Ký Thiện trong lòng vẫn thấy hoang mang và hoảng sợ. Lặng yên theo 2 vị đại nhân vào một ngôi nhà giàu có –

Mắt mở lớn ko giấu được sự tò mò. Nhìn khắp xung quanh đang bày hàng trăm bàn tiệc. Khách khứa đông đúc, người người tụ tập náo nhiệt.

Hình như nhà giàu này đang phô trương tổ chức hôn lễ....

Trước kia, nó chỉ dám cùng lão ăn mày đứng xa xa nhìn vừa hâm mộ vừa chờ đợi –

Đợi mọi người tan hết, bọn họ liền chạy đến xin cơm thừa canh cặn, ăn cho thật no.

Nếu chẳng may gặp chủ nhà keo kiệt, thì thức ăn thà đổ cho heo, chứ ko muốn cho bọn họ.

Lân Ký Thiện không khỏi cảm thấy bị thương, nhớ đến công lao nuôi dưỡng của lão ăn mày. Sau này, khi nó về thành đông, địa bàn đã bị người khác chiếm mất, thậm chí nó còn bị đuổi đi....

Thật đói ah....

Lân Ký Thiện ở giữa 1 đám người xa lạ, hết nhìn người lại nhìn bàn tiệc đầy ắp mỹ thực mà nuốt nước miếng, bụng ko ngừng kêu “ọt ọt” vang vọng. Nó cứ ko ngớt nhìn đại nhân đang cúi đầu thỉnh an trưởng bối. Sau đó nói gì đó liên quan đến mình –

Một lúc sau, nó được hai gã giúp việc dẫn ra nhà sau tắm rửa chải đầu. Độ chừng khoảng vài ba lượt, vẻ ngoài đã rạng rỡ hẳn lên.

Trong lúc đó, có 1 vị xinh đẹp như thiên tiên luôn ở cạnh bên nó. Ngài ấy mặc nam trang, toàn thân trắng ***, tay bế 1 nam oa nhi đang gặm chân gà.

Làm người ta khó hiểu chính là –

Nó phải giống như đại nhân, gọi vị đại mỹ nhân này 1 tiếng nương ?!

Nhà cửa náo nhiệt, tân khách tập hợp, ai nấy đều chúc mừng trưởng bối là Khuyết Bất Thường vạn sự hỷ. (luôn gặp niềm vui)

Bốn phía đều chấp tay thành quyền mà chúc lời tốt đẹp. Lệnh cấm uống rượu của Lân Niệm Sinh một khi bị giải trừ, hẳn sẽ ko kiêng nể mà đối phó với 1 đồng khách quen có ý đồ chuốc sai tân lang – Khuyết Bất Bình.

Hạo huynh đệ là phải biết ko tiếc mạng mà giúp nhau. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Hẳn thoáng cái đã quên lời dặn của người nhà nhận – không được uống rượu.

Liên Nhi đứng cạnh bên nhắc nhở hẳn “Niệm Sinh ca ca, Địch Dĩnh ca ca sắp đến rồi kia.” Vừa rồi, nàng thấy huynh ấy đang nói chuyện với cha và nương. Hiện giờ — đang hưởng bàn này mà đi đến.

“Y đến sẽ ko cho ta uống rượu.” Có mấy chén rượu quên, Lân Niệm Sinh ăn to nói lớn. “Hừ, y tưởng làm quan là giỏi lắm sao? Quẩn quá nhiều chuyện của ta. Ko cho ta gây chuyện, y sợ ta ăn no rồi sẽ chủ động sinh sự sao? Người nhà nhận thật ko biết rõ gì hết. Gặp chuyện bất bình, bảo ta làm sao ko xen vào cho được. Sao ta lại ko đánh người, mặc kệ đối phương là gì cũng được, hừ hừ!”

Lân Niệm Sinh bĩu môi, “Hừ” một tiếng.

“Người nhả nhận ko biết là hôm qua ta đã đánh hết bao nhiêu tên lưu manh nhiều sự ah. Thật là ko biết quy tắc gì hết, ta còn làm cho tụi nó phải để lại ngón út mới tha cho đó.”

“Rồi sau đó?” Địch Dĩnh ở sau lưng hấn hỏi.

Lãnh Niệm Sinh nói tiếp: “Còn gì nữa ta.” Hấn nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua. “Thì tụi nó ngoài chuyện sợ đến nỗi gần như tiểu ra quần, chạy trốn chết, thì đâu còn gì nữa đâu.”

Địch Dĩnh nghĩ thầm: A Sinh và mấy người khác đều thông đồng với nhau giữ kín hết thấy, nên nên mấy việc tệ hại như vậy giờ mới đến tai hấn. Liên hỏi tiếp. “Chẳng lẽ, ngươi ko sợ người ta báo quan sao?”

Lãnh Niệm Sinh vẫn còn uống rượu, đang ngà ngà say 7 tám phần có hỏi phải đáp mà trả lời. “Sợ cái gì, đây là quy định rành rành. Đối phương còn lâu mới dám nói. Để tự mình chuốc lấy khổ sở hay chi. Mà báo quan cũng chẳng hề gì, cùng lắm thường tiền là xong.”

“Ah,” Địch Dĩnh nhướn mày tiếp tục hỏi: “Chuyện này, sao ngươi vẫn chưa nói với người nhả nhận?”

‘Rồp!’

Lãnh Niệm Sinh dần mạnh ly rượu xuống bàn, nhắm mắt bất mãn –

“Còn nói với y! Vậy thì tai của ta sẽ 3 ngày 3 đêm mà ko được yên luôn. Người nhả nhận thật nhiều lời. Nếu làm sai lại bị hấn bày ra mấy động tác quỷ quái gì đó bức ta phải nghe lời. Haiz!”

Lãnh Niệm Sinh đầu cháng mắt hoa thật muốn –

Hấn ở bên ngoài là đại gia hô mưa gọi gió. Về bên cạnh người nhả nhận lại thành 1 con rùa con rất dỗi nghe lời.

“Mẹ nó! Ta thật là rất không tiền đồ!” Hấn nghiêng răng ken két thật ko cam lòng mà “Từ giờ trở đi, bản thiếu gia không cần y trông nom!” Lãnh Niệm Sinh lòng đầy căm phẫn nói.

Địch Dĩnh cúi người thì thầm vào tai hấn. “Được lắm, sau này ta ko quản ngươi nữa, được chứ.”

Ngữ khí ôn nhu này..... HảRất quen nha....

Lãnh Niệm Sinh hoảng hồn chậm chậm quay đầu lại. Đôi mắt trong khoảnh khắc mở to hết cỡ. Ánh vào trong đó là mặt của người nhả nhận đang xanh mét. Muốn khó coi bao nhiêu là có bấy nhiêu!

Người này thật lá mặt lá trái mà....

Địch Dĩnh không giận trái lại còn mỉm cười “Ta ko biết là ngươi lại oán hận ta nhiều đến thế.”

Lãnh Niệm Sinh vội vàng dựa vào lòng người nhả nhận, đầu óc mê muội nói: “Đó là say rượu rồi nói thôi....”

“Người ta thường nói: rượu vào lời ra.” Địch Dĩnh bắt bẻ câu nói giấu đầu hở đuôi kia. Cúi đầu nhìn hấn, thật đứng đàng hoàng. “Sau này, ko còn ta trông nom, ngươi thoải mái gây chuyện là tốt chứ sao?”

Lãnh Niệm Sinh bực mình nói. “Ko tốt chút nào.” Nếu còn như vậy, người nhả nhận sẽ ghét bỏ hấn cho coi.

Địch Dĩnh đỡ lấy thân mình hấn, ko ngại ngần khi thấy thiên hạ mặt mũi đỏ gay, mỉm cười với mình.

Trong lòng biết rõ, tên này nói oán giận mình chỉ là làm nhảm ngoài miệng mà thôi. Nếu hấn thật sự ko muốn, thì y chắc chắn ko thể quản thúc được người này đâu.

Lúc này, quan khách xung quanh ai đã vào chỗ này, cung kính thỉnh Địch đại nhân ngồi xuống.

Địch Dĩnh mặc kệ ánh mắt người xung quanh, mặc cho tên say này quẩn lấy mình. Dung nhan anh tuấn trong nháy mắt trở nên khó coi, bình tĩnh đối mặt với những lời mời rượu, đối đáp thật trôi chảy.

Lãnh Niệm Sinh tựa đầu vào vai người nhả nhận. Tay lặng yên nắm lấy tay y. Mười ngón tay của hấn người này đưa. Nhấn mắt dương thần, chờ người nhả nhận dắt hấn rời đi.

Giây lát, cổ tay cảm thấy lạnh lạnh. Lãnh Niệm Sinh hơi mở mắt, ko khỏi ngạc nhiên khi thấy dưới bàn lóe lên ánh vàng lấp lánh. Đem nó giờ giờ trước mắt, thì ra là 1 dây đeo bằng vàng treo thêm trang sức bằng

bạch ngọc đang đưa qua đưa lại. Lãnh Niệm Sinh cong môi cười, đeo nó vào cổ, nhỏ giọng thì thầm. “Ta cam tâm tình nguyện để người quản lý cả đời.”

“Ta biết.”

Giọng nói trầm thấp đáp lại. Ân trong đó có muôn vàn tình ý.

Địch Dĩnh cảm thấy mình đã tính toán thật giỏi –

Y đã tìm người nối nghiệp khác cho cha.

Tương lai, nếu như Lãnh Kỷ Thiện ko phụ sự mong đợi của mọi người, thì y cũng ko cần lo lắng mình sẽ bị đều đi nơi nào. Vì bất luận đến đâu cũng có thể đem theo thiên hạ, cả đời đều ở cạnh mình.

Tên thô bạo này, nếu muốn chạy khỏi lòng bàn tay hắn. Ko có cửa đâu!

Lãnh Niệm Sinh hoàn toàn không biết, nên rất yên tâm dựa vào người nhả nhận –

Vì hắn – mọi việc suy tính tưởng chừng chu đáo, nhưng thật chất là vô cùng gian trá.

– Chính văn hoàn –

39. Quyển 2 - Chương 38: Pn1: Sơ Vãn (nụ Hôn Đầu Tiên)

Duẩn Huyền Niệm dẫn 3 đứa con đến nhà phụ phụ Ngụy Thất.

Đến chiều tối, Vương Nhược Kiều liền phát hiện ra có chuyện ko đúng cho lắm, liền hỏi thẳng.

“Huyền niệm, Địch Dĩnh và Niệm Sinh rốt cuộc là làm sao vậy? Hai đứa nó thoát nhìn như có thâm thù đại hận gì lắm. Đến 1 câu cũng ko nói?” Một đứa ở ngoài, một đứa trong nhà ko ai nói với ai.

“Ngụy đại tẩu, không giấu gì người, hai đứa con trai của ta dường như ko hợp tính. Tụi nó ko nói chuyện với nhau ko phải là 1 hai ngày. Thiết Sinh muốn ta cứ thuận theo tự nhiên, đừng can thiệp vào chuyện của mấy đứa nhỏ.”

Duẩn Huyền Niệm để lên thức ăn lên bàn, Vương Nhược Kiều thuận tay cầm lấy.

Vương Nhược Kiều buồn bực nói: “Ra vậy ah....Chẳng lẽ người cũng chưa từng hỏi qua nguyên nhân?”

Duẩn Huyền Niệm lắc đầu, “Có hỏi cũng như ko. Hai đứa tụi nó cái gì cũng ko nói.”

“Hai đứa nó cứ mãi như vậy cũng ko phải là cách hay. Hay là đêm nay cho tụi nó ngủ chung đi, nếu có chuyện gì gút mắc, nhân cơ hội này mà hiểu rõ nhau, cùng nhau thông suốt. Còn về Liên Nhi, đành phải ủy khuất người chịu khó ngủ cùng nó rồi.” Gã biết đại mỹ nhân không thích người khác chạm vào người. Bất quá Liên Nhi chỉ là một tiểu nha đầu, đại mỹ nhân luôn xem nó là con gái của mình.

“Xấp xếp như vậy được ko?”

“Được chứ.” Gã có thể yên lặng theo dõi diễn biến.

Hừ!

Tối nay phải ngủ chung với tên cao cao....

Lãnh Niệm Sinh không dám cãi lời. Bực mình ko thèm nói tiếng nào, tùy tiện lừa vài ngụm cơm, lén nhìn tên cao cao ở đối diện mà xem thường. Haiz! Thật nuốt ko trôi mà!

‘Bộp.’

Lãnh Niệm Sinh để chén xuống nhìn các trưởng bối nói: “Ngụy Thất thúc, Kiều phụ nhân, nương, con ăn no rồi.” Nó trợn ra cái mặt thối rời khỏi chỗ ngồi. cũng ko thèm nhìn lén thêm tên cao cao cái nào nữa.

Lòng Địch Dĩnh chùng xuống, lén nhìn bóng dáng biến mất ở cửa. Không khỏi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Cánh tay vẫn còn ngấm ngấm đau đớn, đến bây giờ vẫn còn đang nhiễm trùng. Ko dám để người khác phát hiện nó ko khỏe sợ người lớn biết truyện sẽ tra hỏi nguyên nhân nó bị đâm.

Nó ko hy vọng hẳn bị trường bồi la rầy.

Không hiểu sao, trong đầu ko ngừng nhớ về chuyện xảy ra đêm đó. Quên ko được nước mắt của hẳn....

Hơi khép hờ mắt, Địch Dĩnh cũng mau chóng ăn xong chén cơm, rồi đứng dậy cáo lui.

Đôi mắt phượng dừng ở bóng người ngoài sân. Lòng đã thầm giải thích cả ngàn lần....

Muốn đến xin hẳn tha thứ, nhưng mỗi khi tới gần, hẳn đều né tránh. Chỉ có thể lặng lẽ đuổi theo thân ảnh của hẳn, chờ hẳn quay lại, cho nó cơ hội.

Rất muốn giải thích là mình có chuyện rất quan trọng cần phải hoàn thành, mới có thể đến phòng của nương mà đối tranh.

Cũng bởi vì hẳn đã từng nói qua: ko để cho tranh của nương bị trộm đi.

Lãnh Niệm Sinh trong lòng vẫn còn đang hờn dỗi. Trong đầu chỉ quẩn quanh ý nghĩ muốn tên cao cao kia thật lòng xin lỗi nó.

“Ta sẽ không tha thứ cho ngươi.... Tuyệt đối không tha thứ cho ngươi....” Nó bực mình mắng. Tâm sự phẫn uất tràn đầy trong lòng. Nhớ đến tình cảnh đã từng bị thương tổn, thật bức xúc muốn xách đao đi chém chết tên cao cao cho rồi đi!

Sau khi quay mặt lại, ánh mắt độc địa liền bắn về vóc dáng cao gầy nơi cửa. Nhìn cái gì mà nhìn! Suốt kiếp này chỉ cần ko bắt được người thân của nó, nó sẽ ko tha thứ cho tên cao cao đâu!

Trong phòng ngủ –

Lãnh Niệm Sinh liền chiếm lấy giường ngủ trước, nó nằm phè ra giữa giường. Ý đồ thật rõ ràng –

Tên cao cao ngủ dưới sàn đi.

Nó mặc kệ tên cao cao có bị cảm lạnh hay ko, có bị muỗi cắn hay ko, đều như cái rắm ah!

Hừ! Lãnh Niệm Sinh tiện tay chop lấy chăn bông, vo lại thành 1 khối, ôm vào lòng. Tay nhanh chóng nắm chặt, tưởng tượng nó là tên cao cao, thật muốn bóp cổ chết đi!

Từ khi biết mình và tên cao cao phải ngủ chung phòng. Sự căm tức càng ngày càng bùng nổ mãnh liệt. Ko tức chết người là may lắm rồi. Nó muốn giữ lại cái mạng để cùng y tính sò ah!

Địch Dĩnh đứng bên ngoài phòng. Lòng do dự rất lâu. Rốt cuộc là có nên đẩy cửa bước vào ko?

Một lát sau, nó cũng lấy hết dũng khí bước vào phòng.

Tiện tay giặt sạch quần áo sau khi tắm rửa. Mất dời về cái giường duy nhất trong phòng. Có thể thấy được bóng người thấp thoáng sau màn che. Địch Dĩnh không định lên giường ngủ. Chỉ đơn giản là ngồi ở mép bàn, thổi tắt nến. Trong phòng nhất thời rơi vào tối tăm –

1 nằm trên giường, 1 gục xuống bàn. Cả hai đều chờ giấc ngủ chầm chậm đến với mình, nhưng chẳng ai ngủ được cả.

Đến nửa đêm, Lãnh Niệm Sinh lén bước xuống giường, sờ soạn vị trí của tên cao cao, có thể mơ hồ thấy được hình dáng hiện hữu, ah....

Đôi môi như cánh hoa của Lãnh Niệm Sinh cong lên nụ cười ko chút hảo ý –

Ai bảo y úp mặt mà ngủ....Nếu giờ gạt cái bàn hay ghế gã xuống, thì cũng chỉ là trả thù nho nhỏ thôi, chắc cũng ko phải là ác ý đâu.

Lãnh Niệm Sinh bắt đầu thực hiện. Để xác định tên cao cao đã ngủ như chết thật ko, nó liền chầm chậm áp sát vào thân người xem thử có hít thở đều chưa?

Lúc này, Dịch Dĩnh cũng ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm vào gương mặt của Lãnh Niệm Sinh. Một cảm giác ấm áp từ đôi môi như cánh hoa bắt đầu lan dần ra....

“Áh — “

Lãnh Niệm Sinh hoảng hồn kêu to, lập tức co chân lui ra xa, ngón tay chỉ chỉ phía trước, lắp bắp: “Người... Người...”

Dịch Dĩnh lập tức thấp sáng nển. Bực mình, đến tột cùng là hắn muốn làm cái gì?!

Lãnh Niệm Sinh không nói ko rằng lập tức nhảy lên giường, nhanh tay kéo lên chăn bông, bực mình giận dữ mắng “Tên cao cao chết tiệt....Mẹ nó, người dám lén ăn hiếp ta....Ta với người thế mà...”

Có trời mới biết nó đã đỏ mặt ra sao khi nói mấy câu này.

Dịch Dĩnh nghe vậy, thần sắc thật ảm đạm chậm chậm rời khỏi phòng. Ngẩng đầu nhìn ánh trăng mênh mông. Nghĩ thầm, hắn lại càng ghét nó thêm rồi.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa môi. Hơi ẩm vẫn còn vương lại. Rốt cuộc là ai hôn ai....

40. Quyển 2 - Chương 39: Pn2: Khát Xảo Tiết (lễ Chức Nữ)

Trong thực tứ, ba đại nam nhân đang tụ tập cùng nhau, khe khẽ nói nhỏ.

“Lão Đại, hôm nay là lễ Chức Nữ, người cùng Dịch đại ca có....” Khuyết Bất Bình sắc mặt ửng đỏ, cảm thấy xấu hổ. A Hoa của nó muốn nó hỏi đến vấn đề tế nhị này. Nếu hỏi ko được rành mạch rõ ràng, thì đừng mơ mà leo được lên giường.

Lãnh Niệm Sinh bực mình, “Cái gì mà có với ko?”

“Ách... Chính là... Là người và Dịch đại ca có...” Khuyết Bất Bình nói dong dài cả buổi trời cũng chưa vào đến chuyện chính.

Lãnh Niệm Sinh nghĩ thầm lễ Chức Nữ còn được gọi là lễ tình nhân. Theo tập tục đều là nữ nhân thực hiện mà “Đừng có bảo ta và Dĩnh chơi mấy trò thêu thùa của phụ nữ ah?”

“Đúng đúng.” Nó mạnh mẽ gạt đầu, thật khâm phục lão đại thông suốt hiểu rõ như thế.

Huynh đệ coi thường hắn ăn no rách việc. Một đại nam nhân sao có thể lấy chỉ thêu rục rờ mà luôn qua lỗ kim chứ. Nào vẫn còn chưa bị hư đầu nga. Lãnh Niệm Sinh hai tay hoàn hoàn trước ngực, chân đang ở dưới bàn nhanh như chớp đá vào đầu gối của Khuyết Bất Bình. Hắn nói chuyện thật thối: “Người toàn hỏi nhảm.”

“Áh!” Khuyết Bất Bình thoáng chốc kêu lên oai oái: “Lão đại sao lại đá người thế kia.”

“Àh, ai bảo ngu ránh chịu!” Khuyết Bất Bình cười nói: “Lão đại, Ý của Bất Bình muốn hỏi là người có muốn Dịch đại ca tặng quà để thể hiện thành ý ko?”

“Đúng đúng, chính là ý này.” Khuyết Bất Bình xum xoe: “A Hoa nhà ta nói hôm nay rất đặc biệt nha. Người và Dịch đại ca cần phải có lòng 1 chút. Chính là phải mua quà tặng người mình thương. Còn mấy người như trai chưa vợ gái chưa chồng thì nên đến miếu nguyệt lão cầu duyên, linh ứng lắm nga.”

“Àh” Lãnh Niệm Sinh nhướn mày hỏi: “Thật chứ?”

Giây tiếp theo chỉ thấy hai huynh đệ nhất trí gạt đầu. Tiếp theo đó là cả hai đều lấy từ trong tay áo ra, 1 người là cái túi cẩm, còn người kia là cái khăn tay. Tất cả đều được thêu rất *** xảo, hương thơm cũng theo đó mà phả vào mũi.

Chắc chắc... Hai người bọn họ thật hạnh phúc. Lãnh Niệm Sinh lại hỏi: “Ta phải tặng Dĩnh cái gì đây?”

“Lão đại, tự bản thân người suy nghĩ đi.”

“Ừh...” Hắn thật nghiêm túc mà nghĩ: Người nhà nhận lúc chiều tối sẽ vào thực tứ của Khuyết tứ thúc. Hai người bọn họ cùng lắm là đi dạo, hoặc lâu lâu thì đến dòng suối nhỏ kia. Chỉ có vậy thôi.

Cũng chán thật.....Lỡ như người nhả nhận chê hấn ko hiểu phong tình, chẳng biết tập tục, vì thế.....Viết 1 tờ giấy dán ngoài phủ nha trên ghi bát tự “Tương thân”, công khai vứt bỏ hấn. Này còn phải nói..... (ý nói là bé Dĩnh muốn đi coi mắt đó mà ^.^)

Rầm! Đấm mạnh tay xuống bàn, thần khí thật xơ xác tiêu điều. Lòng đầy xúc động rất muốn nhanh chóng chạy đi chém chết người nhả nhận cho rồi. Liền quát lên: “Hai người các người mau nghĩ xem ta nên tặng cho Dĩnh cái gì?”

“Hở.....” Mặt của lão đại thật thối..... Đừng nói là đang giận dữ vì tự mình thù hoa ko được nha.

“Ha!” Khuyết Bất Bình vỗ đùi, nói: “Này thì ko có gì đơn giản hơn. Dịch đại ca làm quan mà. Lão đại, người đi bắt vài tên tội phạm bị truy nã về. Y nhất định sẽ rất vui vẻ cho coi.”

“Người nói dễ nghe quá hén.” Lãnh Niệm Sinh trừng mắt lên, vậy thì có cũng như ko thôi. Hỏi lại: “Bây giờ, người muốn ta đến đâu mà bắt phạm nhân đây hả?” Cũng ko thể bảo hấn ra đường thấy ai cũng hỏi: Đứa nào bị truy nã, mau ra tự thú.

Hừ! Lãnh Niệm Sinh bĩu môi, lắc đầu, tỏ vẻ không thể làm được.

Khuyết Bất Phàm đề nghị, “Lão đại muốn bắt tội phạm cũng ko khó khăn gì.”

“Àh, có thật là ko khó khăn?” Lãnh Niệm Sinh nghe xong có vẻ hứng thú.

Hấn vỗ tai, cả người nằm úo sấp xuống bàn, dán sát lại hai huynh đệ kia, hạ thấp giọng thì thầm: “Chỗ nào có sẵn tội phạm thế?”

Khuyết Bất Phàm dùng ngón tay chỉ ra hành lang của lầu hai. “Nhìn thấy câu lan viện mới mở ở chỗ rẽ kia ko?”

Mắt hơi híp lại, Lãnh Niệm Sinh gật gật đầu, “Thấy rồi, người của chúng ta cũng có đến đó chúng ta cũng có đến đó thu phí bảo hộ mà. Tú bà ở đó là 1 hoa khôi hết thời. Từ lão bà làm nghề bán hoa có chút phong vận liền chuyển sang buôn hoa.

Khuyết Bất Bình nói nhỏ: “Lão Đại, gần đây có 1 khách nhân đến chỗ đó. Bộ đáng ko lương thiện gì lắm. Xưng là Bé Thỏ Trắng[1].”

“Àh, thế thì sao hả?”

“Lão đại ko biết rồi, Bé Thỏ Trắng kia thường trêu ghẹo đùa bỡn cô nương vô số. Sau đó là bỏ thuốc mê. Rõ ràng là muốn cướp tiền cướp sắc rồi.

“Chuyện này thật ko?” Sắc mặt của Lãnh Niệm Sinh phút chốc thật khó coi. Mắt lộ ra tia hung dữ, ngưng tụ sát khí.

Khuyết Bất Phàm liền nói ra nguyên nhân sự việc. “Hai ba ngày nay, tú bà có nhờ ta xem xét hung thủ. Bà ta cũng ko muốn đánh cỏ động rắn, chỉ là lén báo cho biết, mong người của chúng ta xử lý việc này nhanh 1 chút, tránh cho có thêm nhiều cô nương bị hại.

“Ha hả, chuyện này hay chết người nga, lão đại có cơ hội rồi nha” Khuyết Bất Bình suy nghĩ thật hay ho. “Một khi lão đại bắt được bé thỏ trắng giao cho Dịch đại ca, ta tin là hấn nhất định sẽ rất vui vẻ mà cười toe toét luôn, rồi từ đây về sau sẽ nhìn lão đại với cặp mắt khác xưa cho coi.”

Bởi vì hiện giờ trong mắt Dịch đại ca, lão đại chính là Tên yêu *** chuyên gây sự Ha ha, quan niệm này nên sửa lại được rồi.

“Đúng vậy.” Lãnh Niệm Sinh nghĩ thầm đúng là nên như vậy! Hừ hừ, hấn chuẩn bị thi thố tài năng đi trói bé thỏ trắng về. Nhưng cũng ko quên hỏi qua trọng điểm: “Tú bà có ước chừng là khi nào thì xuất hiện ko?”

“Nó hả, thường thì lúc chiều tối sẽ xuất hiện. Chúng ta giao chuyện này xử lý đi. Ta tin chỉ cần người ra sức, hấn sẽ bắt được nó dễ dàng thôi.”

“Đương nhiên, hừ hừ.....Bé Thỏ Trắng dám dùng thuốc mê với các cô nương. Thật muốn chết mà!” Lãnh Niệm Sinh nói như đinh đóng cột xong đứng dậy dẫn 2 người bọn họ. “Nếu Đinh đến tìm ta, thì cứ nói hẩn đến câu lan viện nga. Nhưng ko được tiết lộ gì hết đó, ta sẽ cho hẩn bắt ngờ đến vui mừng luôn.”

“Ha, ” Khuyết Bất Bình còn cẩn thận dặn dò. “Lão đại ra tay nhẹ chút nha. Dù gì cũng phải chữa lại người sống đó.”

“Nhảm nhí! Chuyện này cũng cần người dặn sao!” Hẩn cũng ko muốn cách 1 lớp song sắt nhà giam cùng người nhả nhận đại diện cho nhân dân toàn quốc mà mất to trống mắt nhỏ nha. Đã vậy thì còn yêu đương nổi gì nữa. Lãnh Niệm Sinh chân đạp lên ghế dài, đề khí nhảy lên hành lang của lầu hai nhảy xuống dưới. Thoáng chốc hai huynh đệ kia đã ở ngay trước mặt hẩn.

Lãnh nhị gia đại giá quang lâm, đích thân xử lý chuyện “Bé Thỏ Trắng”. Tú bà nghe theo dặn dò, dẫn người đến 1 gian phòng khác biệt. Ôm cây đợi thỏ.

“Bảo các cô nương ra ngoài đi. Đợi người đến ta sẽ xử lý thỏa đáng.” Phất phất tay, hẩn không muốn ở cùng 1 phòng với các cô nương chút nào.

“Vâng ạh.” Tú bà đáp lại: “làm phiền ngài.”

Mụ đảo mắt ra hiệu, xong lập tức cùng các cô nương rời khỏi phòng.

Trong phòng tràn ngập mùi phấn son nồng đậm. Lãnh Niệm Sinh từ từ bước đến bên cửa sổ. Hít sâu 1 hơi, sau đó thăm dò bốn phía. Dưới lầu có 1 con hẻm cùn. Đây chính là tử lộ, nơi đây thương nhân dày đặc, có thể thấy được một đầu của hẻm nối với ngã tư đường tập nập.

Mặt lạnh lùng, chờ Bé Thỏ Trắng lần thứ hai đến cướp tài cướp sắc. Có 1 thì sẽ có hai, là người luôn có tính tham lam như vậy mà. Cuộc đời của hẩn hận nhất là thái hoa tặc Bé Thỏ Trắng dám đến địa bàn của hẩn mà hoạt động, thật ko biết rõ gì hết mà. Nhắc chân kéo lại 1 cái ghế, Lãnh Niệm Sinh hai tay quàng trước ngực mà ngồi chờ.

Ánh mắt hung ác hiểm độc nhìn trừng trừng ra cửa phòng. Tay cầm sẵn vài ba viên đá nhỏ.

Trương sinh thật ngây thơ ko biết đại họa đang ở trước mắt. Bước vào Thái hoa lâu Tay còn phe phẩy 1 cái quạt lông, bộ dáng thật phong lưu phóng khoáng. Cái tên công tử bột này cũng khá thật. Người ta thường nói: kỹ nữ thích cười. Nó chỉ cần dựa vào cái mặt kia cũng đổi được vài ly rượu lạt ạh. Ha ha....

“Trương công tử, ngài đến rồi” Nhìn đi, đến tú bà cũng nhiệt liệt hoan nghênh tiếp đón kìa.

Hồng Yên, Lục Thúy, Tú Nhi.....Một đám kỹ nữ đều xúm lại. Yến xầu phì hoàn (mập ốm đều có), mặc cho hẩn lựa chọn.

“Trương công tử, hôm nay ngài muốn với ai đây?” Tú bà xởi lởi. Thật ra thì các cô nương của mụ cứ cười luôn miệng, đôi mắt thì như có mị lực câu hồn.

Trương sinh Xoạt! 1 cái gấp quạt lại, đưa ra phía trước. Hẩn chỉ điểm Lục Thúy cô nương tiếp khách.

Chầm chậm tiến lên câu tay, Lục Thúy kéo Trương côn tử bước qua các tỷ muội trước mắt. Mặt đắc ý dào dạt cùng y lên lầu. Hai người vừa kéo vừa ôm đi vào phòng ngủ. Lục Thúy kéo kéo tay hẩn, nũng na nũng nịu nói: “Thỉnh Trương công tử vào phòng trước, thiếp đi lấy thức ăn cùng rượu ngon đến cho cho ngài nhâm nhi, xong sẽ lập tức đến ngay.”

Trương sinh gật đầu nói: “Hảo.”

Xoạt! Trương sinh lại mở ra cây quạt, ko biết trời đất, cười cười tính kế.

Ha.....vạt áo của y đang giấu 1 gói thuốc mê. Đợi kỹ nữ kia đưa rượu vào miệng, liền có thể làm ả hôn mê ngay. Sau đó thân xác mặc y làm càng. Chắc chắn.....Tính toán thật chính xác, lần nào y cũng qua được. Mặt mày hớn hở mở ra cửa phòng ngủ, đón ngay 1 cái ghế bay vào mặt.

Bịch! Trương sinh bị bắt ngờ, lập tức che ngay mũi lại “Ai.....ayda... đau.....” Y kêu lên.

Lãnh Niệm Sinh tiến lên, nhắc chân, đạp người trước mặt ngã xuống.

Lại Bịch! thêm 1 tiếng, đầu đập vào mặt đất phía sau. Trương sinh ngã chổng gọng ngoài cửa phòng.

Lãnh Niệm Sinh hai tay chống nạnh, cúi đầu nhìn y thật sự rất khó coi. Không khỏi chặc chặc vài tiếng rồi lạnh lùng: “Bé Thỏ Trắng chảy máu mũi, nên đổi lại thành bé khổ qua đi!”

Trương sinh vừa xoay người giãy vừa che lại cái mũi đang chảy máu, kêu lớn: “Âyda.....Cái mũi của ta gãy mất rồi.....Thật đau chết người mà.....” Thật tình ko hiểu tại sao mình lại bị đánh như thế. Y miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn rõ được gương mặt âm trầm, ko hề có chút ấn tượng nào là mình đã trêu chọc đến nam nhân trẻ tuổi này. “Người.....có phải là đã.....đánh nhầm người rồi ko?”

“Không đánh nhầm.” Lãnh Niệm Sinh thật tàn nhẫn tuyên bố: “Chính là ngươi! Tú bà sẽ không đẩy người ko liên can gì vào chỗ chết đâu nga.”

Hả! Trương sinh nghe xong, cũng ko quan tâm xem mũi mình còn đau nữa hay ko. Nhất thời dùng cả tay lẫn chân chạy ra ngoài phòng.

“Muốn chạy trốn? Ngươi nên để dành chút sức đi!” Lãnh Niệm Sinh một chân đạp lên lưng hắn, nói tiếp. “Ta đặc biệt đến đây để bắt Bé Thỏ Trắng”

“Ah! Tha mạng....”

Lãnh Niệm Sinh nhắc áo y lên, trực tiếp mang người ra khỏi phòng. “Chúng ta ra ngoài tính nợ đi.”

“Ah ah ah cứu mạng... Cứu mạng...” sợ đến mức hồn phách tán loạn. Trương sinh hai tay quơ quào trong không trung, cả người bị người ta kéo xuống cầu thang.”Cứu mạng ah giết người rồi...” liên tục la hét. Cửa phòng ở hai bên đều mở toang, các cô nương cùng khách nhân đều nhô đầu ra mà nhìn.

Lãnh Niệm Sinh nhất thời đặc ý nói: “Ai dám xen vào việc của người khác, thì đừng trách ta không khách khí!”

Hắn toàn thân tàn độc, tỏa ra khí thế áp bức. Khiến cho ai nấy lập tức đóng cửa, đến cửa sổ cũng ko chừa. Mọi người đều làm ra vẻ chưa từng nghe thấy gì cả.

“A a... Đại gia tha mạng... Tha mạng...” Tiếng kêu rên ko ngừng truyền ra ngoài. Người qua đường đều nghe thấy mà quay lại nhìn xem. Chỉ thấy trong hẻm nhỏ dường như đang có 1 người bị xem là bao cát mà đánh.

Lãnh Niệm Sinh tay đánh chân đá, vừa đánh vừa mắng: “Mẹ nó.....Mày dám ở trong địa bàn quản hạt của người nhả nhận mà giở trò hả. Rõ ràng là muốn y một chết mà. Rồi y sẽ bận rộn, liền ko có thời gian đếm xỉa đến ta. Hại lão tử phải chờ đợi trong phòng. Mày 8 phần là chưa hưởng qua tư vị cay độc của khuê phòng đơn lẻ rồi, nên mới ác độc như vậy.....”

Hắn mắng chửi, tự nhiên lại giận dữ “Khuê oán”. Càng nghĩ càng nổi nóng. Thở hổn hển, đá thêm cho Trương sinh thêm vài cái nữa.

“Ayda, mẹ của ta ơi....”

Trương sinh bị đánh cho mặt mũi bầm dập, ko khỏi cảm thấy thật oan uổng. Cả người co rúm lại ở góc phòng, run rẩy như lá đốn gió thu, liên tục lấp bắp. “Ta..... Ta..... Không.....” Chưa kịp nói hết đã bị người khác cắt ngang.

“Ta cái gì mà ta? Mẹ của mày, liên quan gì đến tao? Mẹ nó... May cho mày là tao ko có đem theo dao, nếu ko tao chắc chắn sẽ khoét vài cái lỗ trên người mày cho coi!”

Lời đe dọa vừa thốt ra, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có người rống lên: “Lãnh, Niệm, Sinh người đang làm gì đó!”

Ách, thanh âm này, là.....Người nhả nhận.

Lãnh Niệm Sinh như phản xạ có điều kiện lập tức đáp lại. “Ta bắt Bé Thỏ Trắng cho ngươi.”

Địch Dĩnh nghe vậy, rất kinh ngạc. Tên thô bạo này đến kỹ viện chỉ để bắt thỏ con cho y sao?

Rắc!

Nhất thời, trên trán nổi lên vài cọng gân xanh, miệng hơi run rẩy. Giọng của Dịch Dĩnh thật cứng nhắc: “Niệm Sinh, ta ko có thú tính với thỏ con đâu.”

“Có, ngươi nhất định sẽ có hứng thú.” Lãnh Niệm Sinh hai tay hoàn trước ngực. Thập phần chắc chắn, nhân sẽ không cự tuyệt “quà tặng” của hắn đâu.

Nhường mày, liếc người ở trong góc kia 1 cái. Cuối cùng cũng hiểu, Dịch Dĩnh sửa lại: “Kia rõ ràng là mặt mũi đầy máu, sao lại bảo là Bé thỏ trắng.”

Hôm nay là ngày gì..... Bộ trên đầu đánh đổ mưa đỏ hay sao. Tên thô bạo này lại màu mè, có ý định bắt thỏ trắng cho y.....Haiz! Tám phần là bất mãn lúc này hay chịu văng về nên phản ứng lại mà ko thèm nói ra mà.

Lúc này, Trương sinh cuối cùng cũng hiểu rõ. Bị đánh đau là do gương mặt này gây ra mà. Bộ anh tuấn là có lỗi sao.....

Aida, thật khó lòng mà sống thọ nha!

“Ta... Ta vốn ko biết người nhả nhận là ai cả.....đừng đánh ta nữa.....Tha cho ta đi mà....” Bộ dáng y thật đáng thương mà lấp ba lấp bắp. Lập tức phân rõ quan hệ tránh cho bị đánh nghiêm trọng đến độ mặt mày biến dạng luôn.

“Hừ! Đúng là kiến thức hạn hẹp mà.” Lãnh Niệm Sinh đá y thêm cái nữa, lớn giọng gọi: “Dĩnh con thỏ trắng này nói ko biết người kìa.”

“Àn, nó ko biết thì đưa đến nha môn cho biết đi” Dịch Dĩnh đứng ở đầu hẻm, phía sau tụ tập 1 đám người đang xúm lại xem náo nhiệt rồi chỉ trỏ. Để tránh phiền nhiễu đến người xung quanh, y hỏi: “Người đánh xong chưa?”

“Đánh...” Lãnh Niệm Sinh sừng sốt, lập tức lên tiếng: “Ồ, xong rồi.....” Vừa mới đánh người xong, thật sáng khoái, thoáng chốc đã quên nên nhẹ tay 1 chút

Tên thô bạo này thật ko biết sửa đổi. Dịch Dĩnh cả người lộ ra vẻ nguy hiểm rống lên cả tên lẫn họ của hắn: “Lãnh, Niệm, Sinh.”

Hả! Lãnh Niệm Sinh sắc mặt tối sầm lại, lén liếc y 1 cái hỏi: “Chuyện gì?”

Dịch Dĩnh ngoài cười trong không cười mệnh lệnh: “Người còn thất thần làm gì. Chúng ta về phủ nha thôi.”

“Về thì về.” Lãnh Niệm Sinh nhắc áo Trương sinh lên, kéo người ra khỏi hẻm. Hắn sóng đôi đi cùng người nhả nhận.

Dọc đường, Lãnh Niệm Sinh hạ thấp tay, mặt nhăn lại như bánh bao, lòng ko ngừng rửa thầm: Thảm rồi.....

Ban đêm, người trong phòng nào đó của phủ nha rất đổi ko bình thường.

Trong phòng ánh sáng vàng nhạt, chiếu vào hai bóng người nóng hổi đang ở trên giường, khiến cho ko khí xung quanh cũng nóng theo vài phần.

“Ta là của ai?”

“Của lão tử.”

“Lão tử là cha, cha là của nương, hiểu chưa?”

Lãnh Niệm Sinh không ngừng gật đầu, ko còn sức lực mà trả lời: “Hiểu rồi...hiểu rồi Ngươi mau.... Buông tay!” Tử văn nhân... Thực quá phận. “Đến lúc nào rồi, ngươi còn thuyết giáo.....” Hắn bắt quá cũng mới xưng 1 tiến “Lão tử” đã bị người nhả nhận so đo tính toán như vậy đây.

Dịch Dĩnh ở phía sau nâng hắn lên, môi kề vào tai hỏi: “Niệm Sinh, xem lời của ta là gió đông, chui từ tau này sang tai kia, rồi coi như xong phải ko?”

Theo trực giác là đương nhiên..... Lời này ngàn vạn lần ko thể nói ra được. Lãnh Niệm Sinh nắm chặt khăn trải giường, nuốt vào hai tiếng đó rồi mạnh mẽ lắc đầu.

“Đúng là bằng mắt ko bằng lòng mà.....” Địch Dĩnh khép hờ mắt, lưỡi tham lam nhấm nháp vành tai hắn, khẽ kích thích cho nó đỏ lên như xuất huyết.

“A...” Lãnh Niệm Sinh cả run rẩy mạnh mẽ, dục vọng nơi bụng dưới đã được gia tốc chơi đùa, âu yếm. Hắn đã mấy lần phát tiết trong tay người nhả nhận rồi.

Ko làm cho hắn tiêu hao *** lực, người nhả nhận sẽ ko chịu bỏ qua.

“Đừng... Đừng đùa.....” Hắn nhịn không được cầu xin tha thứ, nhưng người phái sau vẫn cứ như cũ.

Y thật thẳng thắn thể hiện yêu thương của mình.”Niệm sinh, nếu muốn tặng quà, thì có thể đem chính người đến chết trong tay ta đi.” Ác tâm cầm chặt lấy dục vọng đang no đủ của hắn, mà trêu ghẹo đỉnh điểm mẫn cảm, khiến hắn ko thể kiềm chế được.

“A, hỗn trưởng... Dĩnh, buông tay... Buông tay!” Phấn khởi tưởng chừng được nhân lên vô số, nhưng ko thể tìm được chỗ phóng thích.

Lãnh Niệm Sinh giãy dụa hai tay đang bị trói, cả người mềm nhũn trong tay người nhả nhận, cảm nhận được một vật rất cứng rắn ngay giữa đùi mình.

“Ồ!” Hắn cũng đưa đẩy, cả người như rơi vào cảm giác vô hạn của sung sướng và đau đớn.

“A ân... Ân...” Hắn thật tự nhiên mà đang được phối hợp nhịp nhàng theo sự đòi hỏi kia.

Tiếng rên rỉ mê người cứ lượn lờ bên tai. Miệng lưỡi của Địch Dĩnh lướt dọc theo thân hình duyên dáng của hắn, y hạ xuống từng cái hôn một như muốn lưu lại những ký hiệu đỏ bừng của sự yêu thương.

“Ồ... Ân...” Chớp chớp đôi mắt mù sương, Lãnh Niệm Sinh thật bức bối mà kêu lên: “Buông tay...”

“Ân, đợi lát nữa hãy phóng.” Động thân đi vào, y chậm chậm đang đưa khổng chế người dưới thân.

“Niệm sinh, người đã hứa là chuyện gì cũng nghe ta. Sau này ngoan 1 chút, đừng gây chuyện nữa.”

“Ồ... Hảo... Hảo...” Hắn bị thất lưng nhẹ trối quanh cổ tay. Thần trí bị tra tấn thật ngọt ngào. Giờ này khắc này, bất kể người nhả nhận nói gì, hắn cũng sẽ trả lời duy nhất 1 chữ hảo.

Địch Dĩnh thật vừa lòng mà cong môi, chợt buông tay.

“Đừng ” dục vọng trưởng đầy trong nháy mắt phóng thích. Cả thân hình ảm ướt nhanh chóng run rẩy, điểm giữa đùi cũng nhanh chóng co rút hấp thụ vật thật lớn kia đón nhận từng trận va chạm mãnh liệt.

“Ân a... A...”

Hắn ko thở kịp. Sườn bị nam nhân hôn thật nóng bỏng, đi kèm với nó là giọng nói trầm thấp khẽ gọi: “Niệm Sinh.....”

Trong khoảng khắc, mắt hoa lên, ko tự chủ được mà nâng mông, tôn y lên làm chúa tể, thân hình cũng vì y mà bày ra dáng vẻ kiều mị.

Địch Dĩnh gỡ thất lưng đang trối tay hắn ra, quay người lại ở tư thế mặt đối mặt. Dục vọng nhanh chóng rút ra rồi lại đỉnh vào thật sâu trong cơ thể, hưởng thụ khoái cảm cực hạn, đồng thời cũng cúi đầu hôn lên môi hắn, lưỡi tham lam tiến vào dây dưa.

“Đừng...” Hắn vươn dài cánh tay ôm chặt thân hình rắn chắc của người nhả nhận. Toàn thân mồ hôi đầm đìa, quần quít triển miên mãi cho đến gần sáng.

Thân ảnh vẫn như cũ rất nặng nề và mệt mỏi, Lãnh Niệm Sinh tựa vào người Địch Dĩnh giống như con mèo con đang quấn lấy người mà rơi vào giấc ngủ thật bình yên.

Hôm sau.

Lãnh Niệm Sinh ăn như hổ đói. Thật mơ hồ hỏi: “Dĩnh, chừng nào người mới giải quyết Bé Thổ Trắng đang bị nhốt trong lao vậy?”

Địch Dĩnh nhai thật kỹ rồi nuốt hết vào sau đó mới nói: “Trọng điểm là phải giải quyết người trước nga. Mà sau này lúc bắt phạm nhân thì ko được dùng nắm đấm mà xử lý. Người chỉ cần lấy dây thừng buộc nó

dẫn về là được rồi. Nếu ko có dây thừng thì có thể dùng thắt lưng thay thế. Tối hôm qua ta đã làm mẫu rồi. Hiểu rõ chưa?”

“A!” Lãnh Niệm Sinh ghen hòng nhìn trôn trời, “Người...”

“Sao hả, còn chưa rõ?” Địch Dĩnh để chén xuống, cười hỏi: “Có muốn ta làm mẫu lần nữa ko. Đưa tay ra đây.”

Lãnh Niệm Sinh lắc đầu, đưa nhanh chóng gấp 1 cái đùi gà. Rất may mắn là hấn phản ứng nhanh nhạy, trong nháy mắt đã dần xuống xúc động, mới ko ném nguyên cả chén cơm và đôi đũa vào cái mặt đang cười cười của người nhả nhận kia.

Nhưng, thật tiếc quá....khẽ cắn môi, tay duỗi ra, gấp cho y 1 cái chân gà. “Người ăn từ từ nha.”

Địch Dĩnh lập tức tiếp nhận, thật lịch sự nói: “Cám ơn.”

Lúc này, Lãnh Niệm Sinh đã nhanh chóng lao ra ngoài. Chân đá viên đá gần đó ra xa. Cắn răng buồn bực mắng. “Mẹ nó, sao ta lại phải nghe lời người ah?”

Hừ! thật ko có tương lai mà!

[1] Nguyên văn Hán Việt: Tiểu Bạch Kiếm (con thỏ trắng nhỏ) Nhưng để hợp với văn phong đùa cợt của truyện này nên Hữu để như thế.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-hieu>